C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Feist_Raymond_E-Saga_imperia_2-Ochrance_imperia-Otrok.pdb

PDB Name: Feist Raymond E - Saga imperia
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tuto knihu věnujeme s velkým poděkováním, úctou a obdivem Haroldu Matsonovi.
Poděkování:
Za mnohé, co se objevuje v této knize, jsme hluboce vděční mnoha lidem. Rádi bychom své díky za jejich přispění, ať už úmyslné nebo neúmyslné, vyjádřili veřejně:
Pracovníkům firmy Friday Night, jejichž láska ke hrám přivedla R.E.F. k mnoha krásným nápadům, jež použil v obou světech, a lidem, kteří tyto hry psali, hlavně těm z Midkemia Press.
Kyungovi a Jonovi Conningovým, jejichž srdečné pozvání J.W. do jejich domova, Koreje, nesmírně přispělo k barvitosti této knihy.
Virginii Kiddové za to, že J. W. usnadnila, aby řekla ano, a za léta moudrých rad a přátelství.
Našim vydavatelům, Adrianu Zackeheimovi, který s námi stál na začátku, a Jimu Moserovi, který s námi dorazil do cíle.
Richardovi C. Freesemu, jenž se o nás staral mnohem více, než bylo jeho povinností.
Elaine Chubbové, díky níž jsme se cítili dobře.
Raymond E. Feist Janny Wurts
Frazer, Pennsylvania 1986

Kapitola první

OTROK

Vánek ustal.

Prach vířící v malých kotoučích se zvedal nad palisádu, která obklopovala tržiště s otroky. Navzdory proměnlivému větru byl vzduch horký a těžký, páchnoucí nemytými lidskými těly nahromaděnými na malém prostoru, říčními splašky a hnijícími odpadky ze skládky za tržištěm.

Paní Mara ukrytá za záclonami svých lakovaných nosítek rozháněla navoněným vějířem vzduch před svým obličejem. Jestliže ji puch obtěžoval, nedávala to na sobě znát. Vládnoucí paní z Acoma pokynula svému doprovodu, aby zastavil. Vojáci v zeleně lakované zbroji zůstali stát a zpocení nosiči položili nosítka na zem.

Důstojník s chocholem velitele útoku podal své paní ruku, když vystupovala z nosítek. Tvare měla zbarvené do ruda;

Lujan nebyl schopen říct, jestli je zardělá z horka, nebo jestli se stále ještě hněvá kvůli sporu, který předcházel jejímu odjezdu ze statku. Jican, hadonra jejího statku, strávil většinu dopoledne tím, že snášel jednu námitku za druhou proti jejímu plánu koupit podle jeho názoru bezcenné otroky. Rozhovor skončil, až když mu nařídila, aby mlčel.

Mara se obrátila na svého prvního velitele útoku. "Lujane, doprovodíš mě a ostatní ať počkají tady." Trpkost v jejím hlase způsobila, že se Lujan vzdal žertování, které občas zacházelo až za hranice dovolené protokolem; kromě toho jeho hlavním úkolem bylo chránit ji - a tržiště s otroky bylo na jeho vkus příliš veřejným místem - a tak brzy obrátil svou pozornost od vtipkování k zajištění její bezpečnosti. Když pátral po sebemenších známkách potíží, uvědomil si, že Mara

zabývající se svým nejnovějším plánem už dávno zapomněla na Jicanův nesouhlas. A pak, nerada naslouchala námitkám, které už předtím zavrhla ve vlastních úvahách.

Lujan chápal, že všechno, co jeho paní podniká, směřuje k upevnění její pozice ve Hře rady, politickém zápolení, které bylo srdcem tsuranské politiky. Jejím neměnným cílem bylo přežití a posílení domu Acoma. Soupeři stejně jako přátelé zjistili, že z kdysi nezkušené mladé dívky se stal nadaný hráč smrtonosné hry. Mara unikla z pasti, kterou na ni nastražil starý nepřítel jejího otce - Jingu z Minwanabi, a měla úspěch se svou vlastní lstí - donutila Jingua, aby si s hanbou vzal vlastní život.

Přestože Marino vítězství bylo hlavním tématem hovoru mnoha šlechticů Císařství, ona sama se sotva zastavila, aby vychutnala uspokojení ze svého vzestupu. Smrt jejího otce a bratra přivedla rodinu na pokraj zániku. Nyní se Mara soustředila na to, aby předcházela budoucím potížím tím, že podnikala kroky, které zajistily její přežití. To, co bylo vykonáno, zůstávalo vzadu, a prodlévat u toho znamenalo riskovat, že ji budoucnost zastihne nepřipravenou.

Ačkoliv muž, který nařídil smrt jejího otce a bratra, byl mrtev, její pozornost se stále soustředila na na spor krve mezi domy Acoma a Minwanabi. Mara si pamatovala výraz nenávisti na tváři Desia z Minwanabi, když spolu s ostatními hosty sledovala, jak odvádí svého otce k vykonání rituální sebevraždy. Desio nebyl tak chytrý jako jeho rodič, ale to neznamenalo, že je méně nebezpečný; žal a nenávist způsobily, že se pro něj pomsta stala osobní záležitostí: Mara zničila jeho otce na vrcholu moci, když ve svém domě pořádal oslavu Vojevůdcových narozenin. Pak vychutnala své vítězství v přítomnosti nejvlivnějších a nejmocnějších šlechticů Impéria, když přenesla Vojevůdcovy oslavy na svoji usedlost.

Vojevůdce a jeho hosté ještě ani neopustili pozemky Acoma a Mara se už pustila do nového plánu na posílení domu. Povolala k sobě Jicana, aby s ním probrala potřebu nových otroků, kteří měli vyčistit další lesy na sever od usedlosti a vytvořit z nich louky. V předstihu před jarním obdobím vrhů musely být připraveny pastviny, stáje a kůlny, aby mohly krávy needer a jejich telata spásat co nejdříve mladou trávu.

Lujan ve svém postavení druhého nejvyššího velitele válečníků poznal, že síla domu Acoma nespočívá ve věrnosti vojáků a jejich statečnosti, ani ve vzdálených obchodních majetcích a investicích, ale v obyčejných tupých needrách. Ty tvořily základnu, na níž spočívalo všechno bohatství. Mařiným prvním krokem pro vzrůst moci musí být právě rozšíření stád.

Lujanova pozornost se vrátila plně k jeho paní, když si Mara nadzvedla roucho, aby si je neušpinila. Jinak prostý bledězelený oděv byl na lemu a rukávech ozdoben bohatým vyšíváním s motivem šater, znakem domu Acoma. Mara měla na nohou sandály se zvýšenými zpevněnými podrážkami, které měly za úkol chránit její ponožky před špínou pokrývající veřejné cesty. Když vystupovala po dřevěných schodech na galerii, která lemovala po celé délce palisádu, odrážely se její kroky s dutým a dunivým zvukem. Celou konstrukci stínily vybledlé plátěné baldachýny, jež chránily tsuranské lordy a jejich správce před nemilosrdným slunečním svitem. Mohli odpočívat dokonale odděleni od prachu a špíny a osvěžovat se větříkem vanoucím od řeky, zatímco si prohlíželi otroky nabízené k prodeji.

Pro Lujana byla galerie se svým hlubokým stínem a dřevěnými přepážkami spise místem zrádné temnoty než místem pro odpočinek. Lehce se dotkl ramene své paní, když dorazila k první plošině. Obrátila se s podrážděným a tázavým výrazem.

"Paní," řekl Lujan taktně, "pokud na nás čekají nepřátelé, bylo by nejlepší, kdybychom jim dříve než tvou krásnou tvář ukázali můj meč."

Koutky Mafiných rtů se nadzvedly, i když se snažila zadržet úsměv. "Lichotníku," řekla obviňujícím tónem. "Samozřejmě máš pravdu." Její chování bylo v Lujanově přítomnosti zjemněno humorem. "I když jsem z Jicanových protestů vyrozuměla, že by mi spíše než jiní lordi mohli ublížit barbarští otroci."

Zmiňovala se o levných midkemianských válečných zajatcích. Maře chyběly peníze k tomu, aby nakoupila pro vyčištění svých pastvin dostatek obyčejných otroků. V této situaci se rozhodla - neměla ve skutečnosti jiné východisko - koupit barbary. Říkalo se o nich, že jsou svéhlaví a neposlušní a naprosto jim chybí jakákoli oddanost vůči svým pánům. Lujan si prohlížel svou paní, která mu sahala stěží po ramena, ale jejíž povaha dokázala spálit na popel každého muže - lorda, sluhu nebo otroka - který se postavil její nezdolné vůli. V jejích očích zahlédl rozhodný pohled. "Vsadím se, že v tobě by barbaři našli protivníka nad jejich síly."

"Pokud ne, tak budou zbičováni," řekla Mara odhodlaně. "Nejen že bychom ztratili území, které potřebujeme do jara vyčistit, ale přišli bychom i o peníze, které do těchto otroků vložíme. Tím bych ušetřila Desiovi kus práce." Vzácné přiznání jejích pochybností se obešlo bez komentáře.

Lujan vstoupil před svou paní do galerie a tiše kontroloval své zbraně. Minwanabi si v tomto okamžiku možná ještě lízal rány, ale Mara získala mnohem více nových nepřátel, lordy, kteří žárlili na její rychlý vzestup, muže, kteří věděli, i že jméno domu Acoma nyní spočívá na ramenou této štíhlé ženy a jejího nedospělého dědice. Ještě ani nedosáhla věku dvaceti jednoho roku, budou šeptat jejich rádci. Proti Jinguovi z Minwanabi sice postupovala chytře, ale s velikým štěstím; nebude trvat dlouho a její nedospělost a nezkušenost ji přivedou ke špatným krokům. Pak se proti ní nepřátelské domy srotí jako smečka jagun, připraveny zničit bohatství a moc jejího domu a pohřbít natami rodiny Acoma - kámen, na němž byl vyryt symbol domu a který představoval jeho duši a čest - horní stranou do země tak, aby na ni nikdy nedopadlo sluneční světlo.

Mara s rouchem vykasaným nad kotníky kráčela za Lujanem kolem prvního odpočívadla. Minuli vstup do nejnižší řady galerie, jež byla podle nepsaného, ale přísně dodržovaného pravidla vyhrazena obchodníkům a správcům domů, a vystoupili do vyššího patra užívaného pouze šlechtici.

Ale když byli v dražbě nabízeni jen Midkemiané, davy se nedostavily. Mara zahlédla pouze několik znuděně se tvářících obchodníků, kteří, jak se zdálo, měli daleko větší zájem o místní klepy než o nakupování. Vyšší patro galerie zůstane nejspíš prázdné. Většina tsuranských šlechticů měla daleko více zájmu o válku, která probíhala na světě za

trhlinou, nebo o omezování narůstající moci Vojevůdce Almecha v Radě než o nákup neposlušných otroků. Dřívější dodávky midkemianských zajatců se prodávaly za vysoké ceny jako kuriozity. Avšak novinka s vyšším počtem ztratila na zajímavosti. Nyní se za dospělé midkemianské muže nabízela vůbec nejmenší cena; jen ženy, které se pyšnily vzácnými rudozlatými vlasy nebo neobvyklou krásou, se prodávaly za několik tisíc centurií. Ale protože Tsurané nejčastěji zajímali barbarské válečníky, byly ženy velkou vzácností.

Vánek od řeky se opřel do chocholu na Lujanově přilbě. Rozechvěl konce per na Marině navoněném vějíři a rozcinkal její korálkové náušnice. Přes palisádu sem doléhaly hlasy lodníků, kteří vedli své bárky po nebo proti proudu řeky Gagadžin. Ještě blíže se z prašných dvorců za vysokými prkennými ohradami ozývaly výkřiky obchodníků s otroky a občasné zasvištění biče z needří kůže, když pobízeli své zboží k rychlejší chůzi, aby je mohli předvést zájemcům o koupi, shromážděným na galeriích. V ohradě pro Midkemiany byly asi dva tucty mužů. Nebyl tu nikdo, kdo by učinil nabídku, a tak u nich stál jen jeden znuděně vypadající dozorce. Vedle něj postával správce, jenž zřejmě odpovídal za dodávky oblečení, a účetní s otlučenou břidlicovou tabulkou. Mara se zvědavě podívala na otroky. Všichni byli vysocí, nejméně o hlavu převyšovali i ty nejvyšší Tsurany. Zvláště jeden se tyčil nad Zavalitým správcem a jeho zlatorudé vlasy se leskly v poledním slunci Kelewanu, když se s ním pokoušel domluvit podivnou cizí řečí. Mara neměla příležitost prohlédnout si barbara lépe, protože ji Lujan zastavil. :

Jeho ruka se varovně dotkla jejího zápěstí.

"Někdo tady je," zašeptal a zakryl svůj pátravý pohled tím, že se sehnul, jako by si vytahoval ze sandálu zapadlý kamínek. Jeho ruka se plynule přesunula k jílci meče a přes jeho svalnaté rameno Mara zahlédla postavu sedící na lavičce v zadní části galerie. Mohl to být špeh, nebo ještě hůře: nájemný vrah. Odvážný lord mohl s tím, že byli k prodeji nabízeni pouze Midkemiané, vsadit na skutečnost, že horní galerie bude prázdná. Ale k tomu, aby se nepřátelský dům dozvěděl, že se Mara rozhodne jít sama na trh s otroky, by musel mít špeha umístěného velice vysoko mezi příslušníky domu Acoma. Mara se zastavila a po zádech jí přejelo zamrazení, když si uvědomila, že pokud by zde byla zabita, byl by její jednoletý syn Ayaki poslední překážkou bránící naprostému vyhlazení jména Acoma.

Pak se postava ve stínech pohnula a světlo, které na ni dopadlo trhlinou v baldachýnu, odhalilo mladou a hezkou tvář, na níž spatřila úsměv naplněný překvapenou radostí.

Mara se lehce dotkla Lujanova zápěstí a jeho sevření meče povolilo. "To je v pořádku," řekla tiše. "Toho šlechtice znám."

Lujan se s bezvýraznou tváří napřímil, zatímco mladý muž vstal ze své lavičky. Pohyboval se s grácií zkušeného šermíře. Jeho oblečení bylo dobře ušito - od sandálů z modře barvené kůže až k tunice z vyšívaného hedvábí. Vlasy měl zastřižené jako válečník a jedinou jeho ozdobou byl přívěsek z leštěného obsidiánu na řemínku kolem krku.

"Hokanu," řekla Mara a při vyslovení tohoto jména se její tělesný strážce uvolnil. Lujan se sice osobně nezúčastnil politického krveprolití na usedlosti Minwanabi, ale z řečí v kasárnách vyrozuměl, že Hokanu a jeho otec, lord Kamatsu ze Šinzawai, stáli skoro samotní po boku domu Acoma. A to v době, kdy všichni ostatní lordi pokládali Mařinu smrt za událost nedaleké budoucnosti.

Lujan uctivé ustoupil stranou a zpod okraje své přilby pozoroval šlechtice, který se k nim blížil. Mara obdržela od smrti svého manžela mnoho nabídek k sňatku, ale žádný z jejích nápadníků nebyl tak hezký nebo sympatický jako druhý syn Kamatsua ze Šinzawai. Lujan zachovával do poslední podrobnosti předpisové chování, ale stejně jako všechny ostatní příslušníky domu Acoma ho Hokanu obzvláště zajímal. A pokud se dalo soudit podle ruměnce na Marině tváři, nebyl sám.

Po rafinovaném lichocení předchozích nápadníků byla pro Maru Hokanuova upřímná touha po jejím potěšení vítaným osvěžením. "Paní, jaké nečekané překvapení! Ani mě nenapadlo, že v tomto místě ze všech nejnepříjemnějším narazím na tak krásnou květinu." Odmlčel se, zdvořile se uklonil a usmál se. "I když jsme poslední dobou všichni poznali, že i tak něžné květy mají trny. O tvém vítězství nad Jinguem se v Silmani pořád ještě mluví," řekl a mínil tím město ležící nejblíže usedlosti jeho otce.

Mara mu úklonu upřímně oplatila. "Neviděla jsem mezi dvořany čekajícími na ulici barvy domu Šinzawai. Jinak bych s sebou přivedla služebnou s jomachovou zmrzlinou a chlazeným bylinným čajem. Nebo si možná nepřeješ, aby někdo zaznamenal tvůj zájem o otroky?" Na okamžik se po poslední otázce odmlčela a pak se zeptala: „Je tvůj otec zdráv?"

Hokanu zdvořile přikývl a usadil Maru na lavičku. Stisk jeho ruky byl silný, ale nijak nepříjemný; ani vzdáleně nepřipomínal hrubé zacházení, které dva roky zažívala od svého zemřelého manžela. Mara se podívala Šinzawaiovu synu do očí a spatřila tam klidnou moudrost smíšenou s pobavením nad jasnou nevinností její poslední otázky.

"Jsi velice vnímavá." Náhle se potěšené zasmál. "Ano, mám zájem o Midkemiany a na přání svého otce se jej snažím nedávat příliš najevo." Jeho výraz zvážněl. "Rád bych k tobě byl upřímný. Maro, stejně jako byl můj otec k lordu Sezuovi - naši otcové spolu za svého mládí sloužili a věřili jeden druhému."

I když Maru mladíkův šarm okouzlil, potlačila v sobě touhu být otevřená natolik, aby mu něco odhalila. Hokanuovi věřila; ale jméno její rodiny podle ní uniklo záhubě příliš nedávno na to, aby se svěřovala. Sluhové domu Šinzawai mohli zradit tajemství a bylo zvykem, že mladí muži, kteří se octli poprvé sami mimo domov, oslavovali svou první svobodu a odpovědnost u sklenky. Hokanu vypadal stejně obezřele jako jeho otec, ale Mara jej neznala natolik, aby si byla jista.

"Obávám se, že zájem domu Acoma o barbary je založen čistě na otázce peněz." Mara vyčerpaně mávla vějířem. "Úl cho-ja, který jsme získali před třemi lety, způsobil, že naše needry nemají dost pastvin. Můj hadonra mi oznámil, že otroci, kteří čistili les v období dešťů, onemocněli. Pokud chceme mít dost pastvy pro naše stáda v době, kdy budou krávy březí, musíme něco obětovat." Upřela na Hokanua smutný pohle(&"Neočekávalajsem ale, že se s někým na této dražbě střetnu. Vidím tě sice ráda, ale znepokojuje mě představa, že budu muset přisazovat proti tak drahému příteli."

Hokanu chvíli hleděl na své ruce s klidným výrazem a koutky úst nadzvednutými v úsměvu. "Pokud vyřeším problém

mé paní, bude domu Šinzawai dlužit službu. Která bude, řekněme, spočívat v tom, že v dohledné době pozve druhého syna domu na večeři?"

Mara se neočekávaně rozesmála. "Jsi dábelský lichotník, Hokanu. Dobrá tedy; víš, že mě vůbec nemusíš vydírat, abych tě pozvala na svou usedlost. Tvá společnost je... vždy vítaná."

Hokanu se s předstíraným zoufalstvím obrátil na Lujana. "Říká to strašně hezky na někoho, kdo mě odmítl, když jsem byl posledně v Sulan-Qu."

"To není spravedlivé," protestovala Mara a pak se začervenala, když si uvědomila, jak se rychle bránila. S větším sebeovládáním dodala: "Tvá žádost přišla v nevhodnou chvíli, pane Hokanu." A tvář jí potemněla, když si vzpomněla na špeha domu Minwanabi a hezkého, neodbytného mladíka, který trpěl díky intrikám a ctižádosti, jež provázely každou stránku života Impéňa Tsurannuani.

Hokanu si všiml starosti, jež se odrážela v její tváři. Srdcem tíhl k této mladé ženě, která byla už jako dítě tak vážná a která tváří v tvář překážkám našla odvahu a chytrost, díky níž zachránila svůj dům před zkázou. "Postoupím ti ty Midkemiany," řekl pevně, "a o jejich cenu můžeš smlouvat se správcem."

"Ale já tě nechci nijak omezovat," protestovala Mara. Vějíř se jí zachvěl v zaťatých prstech. Byla napjatá; Hokanu si toho nesměl všimnout. Aby odvedla jeho pozornost, začala se ovívat, jako by ji trápilo horko. "Dům Šinzawai prokázal domu Acoma mnoho laskavostí a popravdě řečeno je řada na mně, abych ti to oplatila. Budu to já, kdo ustoupí."

Hokanu si prohlédl paní domu, malou, krásnou a daleko přitažlivější, než si sama dokázala představit. Uměla se usmát tak, že se celá rozzářila, ale nyní byla její tvář, nalíčená thyzovým pudrem, skoro stažená napětím. Mladý muž okamžitě vycítil, že její starost je daleko hlubší, než obvyklé zdvořilostní obraty dokáží naznačit.

Zamyslel se nad ní: nebylo jí dovoleno složit přísahu věrnosti bohyni Lašimě a místo toho přijala postavení paní dohmu. Se vší pravděpodobností před svou svatební nocí věděla o mužích velice málo nebo vůbec nic. A Buntokapi z Anasa-ti, který se ve svých nejsvětlejších chvílích choval jako hrubý a neotesaný spratek, byl předtím, než se stal jejím manželem a vládnoucím lordem, synem nepřítele domu Acoma.

Hokanu s náhlou jistotou pochopil, že ji její manžel týral, a proto tato paní domu a matka někdy jednala nejistě jako mladé děvče. Začal ji obdivovat; hodnota oné zdánlivě jemné dívky vysoko převyšovala její velikost a zkušenost. Nikdo mimo nejužší okruh její domácnosti se nikdy nedozví, co všechno musela vytrpět v Buntokapiho surovém sevření. Někdo, kdo je Maře blízký, by mu o tom mohl něco říct, kdyby se s ním rozdělil o džbán vína v hospodě. Ale jediný pohled na Lujanův ostražitý postoj přesvědčil syna lorda Kamatsua, že tento důstojník není tou správnou osobou. Válečník si Hokanua měřil, jako by vycítil jeho zájem; a pokud šlo o jeho paní, bude jeho věrnost naprostá. Hokanu věděl, že Mara umí výborně posuzovat ostatní lidi - dokázala to tím, že zůstala naživu tak dlouho.

Hokanu sejí pokusil zlepšit náladu a neurazit ji, když řekl: "Paní, promluvil jsem z čistého zklamání, protože jsem tě nemohl navštívit, když jsem k tomu měl posledně příležitost." Veškerou rezervovanost skryl za odzbrojujícím úsměvem. "Dům Acoma nedluží domu Šinzawai žádné laskavosti. Jednám tak z praktického hlediska. Většina midkemianských otroků pochází z táborů ve Městě plání a Jamaru a já právě do Jamaru mířím. Bylo by rozumné, abych tě nechal čekat na další dodávku otroků po řece, zatímco bych hnal čtyřicet otroků v poutech v horku, hledal jim ubytování na dobu, kdy budu uzavírat obchody, a pak je nutil pochodovat zpátky proti proudu? Myslím, že ne. Soudím, že tvé pastviny needer potřebují být upraveny rychle. Prosím, přijmi to, že proti tobě nebudu smlouvat, jen jako malou zdvořilost z mé strany."

Mara zastavila svůj vějíř ve vzduchu se stěží skrývanou úlevou. "Malou zdvořilost? Tvá velkorysost je neuvěřitelná, Hokanu. Až ukončíš svůj obchod v Jamaru, bude mi potěšením, když přijmeš mé pozvání, aby sis odpočinul při svém návratu na usedlost svého otce v mém domě."

"V tom případě je otázka otroků vyřešena." Hokanu jí podal ruku. "Tvou pohostinnost přijmu s radostí." Uklonil se a zpečetil tím jejich dohodu. Když se napřímil, zjistil, že jej pozorně sleduje pár hnědých oči. Paní z Acoma jej vždycky přitahovala už od okamžiku, kdy ji spatřil poprvé. Až se vrátí z Jamaru, dostane možná příležitost k tomu, aby ji poznal lépe, aby prozkoumal možnosti, aby poznal, jestli je jeho zájem opětován. Ale nyní mu intuice napověděla, že ji jeho blízkost znervózňuje. Veřejný trh s otroky nebylo nejpříhodnější místo k tomu, aby zjišťoval proč, a proto raději vstal z lavičky dříve, než se její radost z toho, že přijal její pozvání, změní v lítost. "Dobrá tedy. Čím dříve vyrazím do Jamaru, tím dříve se dostanu zpátky. Budu se na naše příští setkání těšit, paní."

Mara skryla tvář za vějířem. Nečekaně rozpačitá cítila jak lítost, tak úlevu nad tím, že Hokanu odchází. S předstíraným klidem přikývla. "Také se na tu chvíli těším. Hodně štěstí na cestě."

"Hodně štěstí i tobě, paní Maro."

Mladší ze dvou synů domu Šinzawai se propletl mezi lavičkami a odešel z galerie. Když vstoupil na schodech do světla, ozářilo slunce jeho rovný nos, vysoké čelo a pevnou bradu, která vzbudila pozornost mnoha šlechtických dcer v jeho domovské provincii Szetacu. I pro Lujanovo kritické oko byl onen muž stejně pohledný jako dobře společensky postavený.

Z ohrady pro otroky se k nim donesl zvuk zvýšených hlasů. Mara odvrátila pozornost od mizející Hokanuovy postavy. Přistoupila blíže k zábradlí, aby zjistila příčinu tohoto zmatku. Mezi hloučky nahých otroků se nemohli skrývat lukostřelci, a tak Lujan netrval na tom, aby zůstala skryta ve stínech, ale stále pokračoval v obhlížení blízkých střech.

Maru překvapilo, když odhalila, že nepatřičný křik pochází od správce, který dohlížel na barbary. Stál tam malý, podsaditý, zahalený do drahocenného žlutého hedvábí a mával pěstí pod bradou cizozemce, rudovlasého Midkemiana, kterého si Mara povšimla už dříve a jehož tělo se lesklo v záři odpoledního slunce. Zdálo se, že zoufale potlačuje výbuch smíchu, když čelil správcově tirádě. Mara byla nucena připustit, že výjev byl opravdu komický; správce byl malý dokonce i na Tsurana a barbar se nad ním tyčil jako věž. V marném pokusu vypadat hrozivě se dozorce postavil na špičky.

Mara se zahleděla na cizozemce. Ačkoliv mohl být v každém okamžiku zbičován, stál s rukama založenýma na hrudi

jako obraz naprosté sebedůvěry. Byl o dobrou hlavu vyšší než kterýkoli z jeho věznitelů, ať už to byl dozorce nebo dva pomocníci, kteří přispěchali správci na pomoc. Cizozemec shlížel na jejich pobíhání jako šlechtický chlapec znuděný kousky svých šašků. Mara pocítila náhlé vnitřní pohnutí, když pozorovala jeho šlachovité tělo, na němž nedostatečný příděl potravy a těžká práce zanechaly stopy. Přinutila se ke Jdidu a zamyslela se, jestli na ni Hokanuova přítomnost neudělala větší dojem, než byla ochotna připustit. Muži, na něž se potřebovala soustředit v tomto okamžiku, stáli dole v ohradě a její zájem o ně měl čistě finanční charakter.

Mara se přestala zabývat mužovým vzhledem a zaměřila se na jeho střet s tsuranským dozorcem a jeho pomocníky. Správcův křik se vystupňoval do jekotu. Pak mu došel dech. Naposledy zamával pěstí na úrovni barbarova ohryzku. Ale k Marinu úžasu nedal otrok najevo žádnou známku podřízenosti. Namísto toho, aby před správcem poklekl, přitiskl tvář do prachu a mlčky očekával svůj trest, vystrčil vousatou bradu a zvučným hlasem spustil lámanou tsuranštinou s gesty plnými sebejistoty tam, kde se měl chovat jako poslušný majetek.

"U všech bohů, podívej se na něho!" vykřikl Lujan ohromeně. "Chová se, jako by se otroci rodili s právem odporovat. Jestli jsou všichni tak drzí jako tenhle chlapík, nedivím se, že z nich dozorčí otroků musí sedřít kůži, aby udělali alespoň polovinu běžné denní práce."

"Ticho." Mara mávla vějířem směrem k Lujanovi. "Chci to slyšet." Snažila se porozumět barbarově zkomolené tsuranštině.

Najednou cizozemec přestal mluvit a naklonil hlavu na stranu, jako by řekl všechno, co chtěl. Správce vypadal, že je naprosto vyveden z míry. Pokynul pomocníkovi, který držel břidlicovou tabulku, a podrážděným hlasem rozkázal: "Seřaďte se! Všichni! Hned!"

Otroci se zvolna vyrovnali do řady. Ze svého vyvýšeného místa na galerii si Mara všimla, že se barbaři přesouvají na svá místa takovým způsobem, aby zakryli činnost dvou svých druhů, kteří se krčili u palisády na straně obrácené směrem k řece.

"Co to tam dělají?" zeptala se Lujana.

Válečník po tsuransku sotva znatelným pohybem pokrčil rameny. "Nějaké darebáctví. Už jsem viděl needry, které měly víc rozumu než tenhle správce."

Dole začal dozorce a jeho pomocník s tabulkou pracně sčítat otroky. Ti dva u palisády se zařadili až na poslední chvíli, a když se snažili vmáčknout mezi ostatní, jeden zakopl a narazil do dalšího, který ztratil rovnováhu, rozkymácel celou řadu a muž s tabulkou se při počítání spletl. Začal znovu kontrolovat čárky křídou za každého otroka, jehož míjel, zatímco správce, který ho následoval, klel a potil se.

Pokaždé, když pomocník pohlédl na tabulku, neposední barbaři si vyměnili místa. Muž s bičem rozdal několik ran, aby zjednal pořádek. Když se jeden z otroků vyhýbal biči, vykřikl ve svém mateřském jazyce něco, co podezřele připomínalo nějakou oplzlost, a ostatní se rozesmáli. Na záda těch, kteří stáli nejblíže správci, začaly dopadat rány, jež je měly umlčet, a to způsobilo, že řada otroků se rozpadla a zformovala se za správcovými zády. Muž s tabulkou se zoufale rozhlédl. Čísla byla opět beznadějně popletena.

Správce vykřikl v ostudném projevu netrpělivosti. "Než s tím skončíš, budeme všichni mrtví a obrácení v popel!" Zatleskal a v příštím okamžiku do ohrady vběhl sluha s košíkem hrubě tkaných košil a kalhot. Začal je rozdělovat mezi otroky.

V tomto momentu počal rudovlasý barbar vykřikovat na dozorce urážky. Jeho tsuranština byla lámaná a silně zkomolená, ale během dlouhého pochodu od chvíle, kdy byl zajat, ho nějaké bezejmenné žebrácké dítě naučilo jisté výrazy důkladně a podrobně. Dozorce jen nevěřícně otvíral ústa, když vyslechl tvrzení o původu své matky, která cizozemec právě pronesl. Pak zrudl a rozehnal se bičem, jemuž se barbar obratně vyhnul. Mezi velkým Midkemianem a malým, tlustým Tsuranem vypukla honička.

Lujan se zasmál. "Je to ostuda, že je třeba barbary zlomit; ale tohle je komedie hodná nejlepšího kočovného divadla, jaké jsem kdy viděl. Opravdu se zdá, že se tím baví." Lujanův pohled přitáhl pohyb na vzdáleném konci ohrady. "Ach!" vykřikl. "Zdá se, že tohle vyjasňuje jeho úmysly."

Mara si také všimla, že jeden z otroků se opět přikrčil u palisády. Vypadalo to, že něco prostrkuje ven. "Lašimina moudrosti," řekla s užaslým úsměvem. "Oni kradou košile."

Vyvýšená galerie umožňovala pohled na celou operaci. Rudovlasý obr kroužil ohradou. Navzdory své velikosti se pohyboval s ladností sarkata - rychlé a tiché šestinohé šelmy lovící na pastvinách - a vyhýbal se všem dozorcovým pokusům chytit ho. Pak se najednou nepochopitelně začal ploužit jako březí needra. Dozorce se přiblížil, barbar uhnul další ráně jeho biče a vlekl se dál, klouzal, přešlapoval a rozkopával kolem sebe ohromná množství prachu. Také často narážel do svých druhů, kteří už dostali košile a kalhoty. Tito muži najednou nemotorně padali, váleli se a pod zástěrkou prachu a pohybu jejich oděvy jako zázrakem mizely. Některé byly schumlané předány dalším otrokům; občas košile upadly a zvedli je jiní muži. Tímto způsobem se oděvy dostaly až k barbarovi u palisády. Ten je v nestřežených chvílích prostrkoval dírou ven a chytal škeble sloužící v Císařství jako mince, které někdo házel dovnitř. Midkemian si je otřel o svou chlupatou hruď. Pak si je vstrčil do úst a spolkl je.

"Na druhé straně musejí být nějací malí žebráci." Lujan potřásl hlavou. "Nebo snad děti lodníků. I když je záhadou, jak si může otrok myslet, že mu mince k něčemu budou."

"Oni jsou skutečně velmi důvtipní... a odvážní," poznamenala Mara a Lujan na ni pronikavě pohlédl. To, že nesprávně přisoudila úctyhodné vlastnosti mužům, jejichž společenské postavení bylo nižší než postavení nejubožejších žebráků, velitele útoku zarazilo. Zoufalství Maru přimělo přehodnotit tradice jejího lidu s pozoruhodnými výsledky. Ale ačkoliv Lujan sám přísahal své paní věrnost za dosti neobvyklých okolností, nechápal, co může vidět na barbarských otrocích. Ve snaze přijít na kloub jejímu zajmu sledoval válečník pokračující střetnutí, které probíhalo pod ním.

Dozorce přivolal posily. Několik rozložitých strážců vybavených dlouhými háky z tvrzené needří kůže vběhlo do

ohrady a vrhlo se ke vzpurnému ryšavci; otroci, kteří se pokusili je zdržet, byli odstrčeni nebo pocítili kopance sandálů se zahrocenými špičkami. Jeden barbar upadl se zkrvavenou holení. Když to viděli ostatní, rychle uhnuli vojákům z cesty. Jejich rudovlasý vůdce také zpomalil krok. Než by následkem jejich surového zacházení utrpěl zranění, nechal se raději obklíčit. Válečníci ho zachytili háky za paže a přivlekli ho před zrudlého a zaprášeného správce, jehož roucho teď naléhavě volalo po vyprání. Srazili svého mohutného zajatce na kolena a přidrželi ho, zatímco dozorce křičel, ať mu podají bič z tvrzené needří kůže, aby utišil svůj nezvladatelný vztek.

Ale barbar stále ještě nebyl zkrocen. Jako by si neuvědomoval, že dozorce ho může jediným pokynem připravit o život, odhodil si rozcuchané vlasy dozadu a pozoroval své věznitele široce rozevřenýma modrýma očima. V jednom okamžiku šarvátky dostal bičem ránu přes tvář. Krev mu stékala po obličeji a vpíjela se do jeho ohnivě rudého vousu. Podle odhadu mu ještě nebylo třicet let, a ani drsné zacházení nezadusilo jeho jiskru. Něco řekl. Mara a Lujan viděli, že správcova tvář ztuhla a jeden z jeho pomocníků zakryl lakovaným chráničem předloktí zcela netsuranský výbuch smíchu. Dozorce s bičem projevil více sebeovládání. Odpověděl úderem a pak kopl barbara přímo do obličeje.

Maru toto násilí nevyvedlo z míry. Na jejím statku byli neposlušní otroci biti za mnohem menší prohřešky, než bylo barbarovo urážlivé chování. Ale přesto jí skutečnost, že jednal způsobem v této společnosti naprosto nepředstavitelným, nijak neotřásla. Seznámila se se zvyky cho-ja a naučila se ctít jejich způsoby a moudrost, jakkoli jí byly cizí. A když sledovala otroky v ohradě pod sebou, napadlo ji, že tito muži jsou stejní lidé jako ona sama, jen jejich svět se od Kele-wanu velmi liší. Jako cizinci možná nechápou svůj úděl: na Kelewanu se člověk může zbavit otroctví jen tím, že projde branou smrti. Nemá čest, nemá duši, je bezvýznamný jako hmyz, může být chován v pohodlí nebo sražen do bídy se stejnou pozorností, jaká je věnována červeným včelám sbírajícím med.

Tsuranský válečník by raději zahynul vlastní rukou, než by se nechal zaživa zajmout nepřítelem - do zajetí obvykle upadali jen zranění nebo zbabělci. Tito Midkemianové měli stejnou možnost výběru a tím, že beze cti žili dál, zvolili si svůj úděl.

Rudovlasý barbay vypadal všelijak, jen ne odevzdaně. Překulil se, aby se vyhnul ráně bičem, a narazil do správcových nohou. Tlouštík vyjekl a zapotácel se, zachráněn před pádem pomocníkem s tabulkou, který pustil své psací náčiní a zachytil ho za okraj jeho zmačkaného žlutého roucha. Tabulka spadla do prachu a barbar se přes ni se záviděníhodnou pohotovostí převalil. Křídou napsané značky se setřely; a Mara si ze svého místa na galerii se zvláštním zachvěním všimla, že koš je prázdný. Pouze třetina mužů v ohradě byla oblečena; někteří neměli kalhoty a jiným chyběly košile. Ačkoliv si ryšavec vysloužil výprask, a možná i smrt oběšením, získal nad svými věznitelimalé vítězství.

Muži s háky se přiblížili. Vedro a námaha je připravily o trpělivost a tentokrát to vypadalo, že jejich údery mohou mrzačit.

Z okamžitého popudu Mara z Acoma vyskočila na nohy. "Přestaňte!" vykřikla přes zábradlí. Velitelský tón jejího hlasu přiměl válečníky uposlechnout. Byla vládnoucí paní a oni ničím víc než služebníky. Zvyklí poslouchat příkazy sklonili háky a zastavili svůj útok na Midkemiany. Správce si s překvapeným výrazem narovnal roucho a na rozryté zaprášené zemi se barbarský otrok s námahou nadzvedl na lokti a vzhlédl.

Skutečnost, že jeho zachráncem je drobná černovlasá žena, ho očividně překvapila. Přesto na ni drze hleděl, dokud ho pomocník s tabulkou neuhodil do tváře, aby ho přinutil odvrátit pohled.

Marino obočí se rozzlobeně stáhlo. "Řekla jsem, přestaňte! Ještě jednou se to stane a budu po vás požadovat náhradu za to, že jste poškodili zboží, zatímco kupec čekal, aby mohl učinit nabídku."

Správce strnul .ohromením a úplně zapomněl na své ušpiněné žluté hedvábí. Odhrnul si zpocené vlasy ze spánků, jako by úprava zevnějšku dokázala vymazat dojem z jeho porušení etikety. Když na galerii pro kupce spatřil paní z Acoma, hluboce, téměř až ke kolenům, se uklonil. Po ukázce ryšavcova vzpurného chování věděl, že bude mít štěstí, když Midkemiany prodá za cenu okrasných rybiček. To, že tato paní všechno viděla, a přesto má zájem o koupi, byl div, o němž by žádný rozumný člověk dlouho nepřemýšlel.

S vědomím, že správce není v postaveni, ve kterém by mohl smlouvat, sklapla Mara svůj vějíř s promyšleně lhostejným výrazem. "Možná bych ti za ty barbary dala třicet centurií," řekla pomalu. "Když bude ten velký hodně krvácet, tak ne."

Teď i Lujan povytáhl obočí. On také zapochyboval o moudrosti své paní, která chtěla koupit vzpurné otroky, ale toto nebylo místo, kde by válečník mohl udílet rady. Zůstal tiše stát, zatímco v ohradě se správce otočil k muži s tabulkou a poslal ho pro umyvadlo a hadřík. Muž se vrátil a ihned se pustil do úkolu vymýt rudovlasému barbarovi jeho rány.

Ale barbarský vůdce jeho péči nepřijal. Zvedl velkou pěst a navzdory svým zraněním se pohnul dost rychle, aby chytil pomocníka za zápěstí. Z galerie nebylo možné rozeznat, co řekl, ale služebník pustil hadr i umyvadlo, jako by ho pálily prsty.

Správce přešel tuto neposlušnost s nervózním úsměvem. Nepřál si pokoušet Marinu trpělivost tím, že by nařídil potrestání otroka. Snažil se vypadat, jako by všechno probíhalo v naprostém pořádku, když jeden z barbarových druhů přistoupil ke svému příteli a začal rychle čistit jeho rány.

"Paní, kupní smlouvu sepíšeme ihned, v pohodlí mé pracovny. Pošlu pro chlazené ovoce, abys mohla uhasit žízeň, zatímco budeš čekat na podpis. Když budeš tak laskavá a přijdeš za mnou do mé pracovny..."

"To nebude nutné," řekla Mara odměřeně. "Pošli svého písaře sem ke mně, protože si přeji, aby byli otroci ihned dopraveni na můj statek. V okamžiku, kdy dostanu účet, převezmou nad nimi dozor mí válečníci." Naposledy se podívala do ohrady a dodala: "Rozumí se, že podepíšu účet ve chvíli, kdy mi budou tito otroci odevzdáni s patřičným oblečením."

"Ale -" vykoktal správce zmateně. Písař s břidlicovou tabulkou se zatvářil kysele. I když koš, který pomocníci přinesli ze skladiště, původně obsahoval dostatek kalhot a košil k oblečení tří dodávek otroků z Jamaru, byla většina z těchto

mužů ještě pořád nahá nebo nedostatečně oděná. Obyčejně by to znamenalo výslech otroků a několika by to přineslo zbití, ale netrpělivost nakupující paní celou záležitost ukončila. Chtěla okamžitě podepsat účet a muže si odvést. Se zuřivým gestem nařídil správce písaři, aby problém vyřešil. Za třicet centurií mu tito otroci nepřinesou skoro žádný zisk, ale horší by bylo dopustit, aby mu zůstali na krku, zabírali ohrady a jedli thyzový chléb, který by dokázal nasytit daleko poslušnější otroky - z nichž by měl každý hodnotu mezi pěti a deseti centuriemi.

Správce si uvědomil, jakou ztrátu by tím způsobil svým nadřízeným, a rozhodl se. "Ať posel přivede účetního, aby sepsal smlouvu." Když jeho podřízený začal protestovat, procedil mezi zuby pobídku ke spěchu, než si to paní rozmyslí a odejde.

Pomocník vyrazil. Paní domu na galerii si jeho odchodu nevšímala; její pohled, vedený intuicí a zvědavostí, se obrátil k rudovlasému barbarovi. On se na ni díval také a něco v napjatém pohledu jeho modrých očí ji přimělo začervenat se tak, že podobný ruměnec se u ní nepodařilo vyvolat ani Hokanuovi ze Šinzawai.

Mara se náhle odvrátila, a aniž by svému svému veliteli útoku řekla jediné slovo, spěchala z galerie na ulici. Lujan potřeboval pouhý krok, aby ji dohnal a zaujal své postavení. Napadlo jej, jestli rychlost jejího odchodu způsobila netrpělivost, protože se co nejdříve chtěla vrátit domů, nebo nějaký jiný problém.

Lujan zapomněl na spekulace a pomohl Maře nastoupit do nosítek. "Jican z toho dostane třesavku." Mara se podívala do důstojníkovy tváře a nenašla v ní ani stopu po obvyklém veselí. Místo humoru v ní nalezla jen starost - a možná ještě něco více.

Pak dorazil správcův účetní s dokumenty, aby dokončili obchod. Mara podepsala a netrpělivě čekala, až odejdou.

Následoval hluk cizí řeči a bručení a z ohrad byli vyhnáni otroci. Lujan lehce pokynul hlavou a .Marina stráž začala připravovat dva tucty midkemianských otroků k cestě na statek. Tento úkol měli ztížen tím, že otroci rozuměli tsuranštině jen velmi málo a navíc měli neuvěřitelný sklon ke vzpurnosti. Žádného rozeného tsuranského otroka by nenapadlo, aby vyžadoval sandály, jinak že nikam nepůjde. Vojáci, které tato zdánlivě nerozumná vzdorovitost rozčilovala, nejdříve vyhrožovali a pak se uchýlili k násilí. Jejich trpělivost každou minutou vyprchávala. Vojáci nebyli dozorci a bití otroků bylo pod jejich úroveň. Pokud by je někdo zahlédl, jak na veřejnosti tlučou nevolníky, zahanbilo by je to a snížilo by to i čest jejich paní, která byla nyní připravena k odjezdu.

Marina napřímená záda, když seděla ve svých nosítkách, ukazovala, jak je jí zdržení nepříjemné. Pokynem ruky nařídila svým nosičům, aby zvedli na ramena tyče. Rychlost, kterou jim přikázala jít, přinejmenším znamenala, že čas, který stráví v.ulicích Sulan-Qu, bude krátký.

Mara k sobě zavolala Lujana a po krátké poradě se rozhodla, že její družina půjde s midkemianskými otroky těmi nejméně okázalými končinami. To znamenalo, že budou muset projít nejchudšími čtvrtěmi poblíž řeky, ulicemi zaplněnými odpadky a kalužemi splašků a špíny. Nyní válečníci tasili meče a poháněli loudavé otroky plochami ostří. Pro doprovod s jejich schopnostmi a zkušenostmi nebyli zloději a pouliční kapsáři hrozbou, ale Mara si přála spěch z jiného důvodu.

Její nepřátelé se vždy zajímali o její tahy, ať byly sebeméně významné, a svou návštěvou na trhu s otroky určitě vyvolala klepy. Už teď nejspíš správce a jeho pomocníci mířili do místní nálevny, a pokud nějaký kupec nebo obchodní cestující zaslechne jejich hovor o tom, co Maru vedlo k nákupu cizozemských otroků, začnou se okamžitě šířit řeči. A když jednou její přítomnost ve městě vstoupí ve známost, určitě ji začnou zanedlouho sledovat agenti jiných lordů, kteří budou chtít znát její pohyb. Třebaže byli otroci určeni k vyčištění pastvin pro needry, přála si Mara tuto skutečnost udržet v tajnosti, jak nejdéle to bude možné. Bez ohledu na to, o jak bezvýznamnou věc šlo, každá informace získaná kterýmkoli jejím nepřítelem dům Acoma oslabovala. A Mařiným největším zájmem od chvíle, kdy se stala vládnoucí paní, bylo udržet dům svých předků při životě.

Nosiči zamířili do ulic, které lemovaly nábřeží. Tady se zkratka zužovala do úzkého průchodu mezi nachýlenými domy a nosítka zabírala skoro celou její šířku. Ze zdí vybíhaly galerie zakryté hrubými kůžemi needer, které se klenuly nad uličkou a jejichž střešní tašky nepouštěly dolů mnoho slunečního světla. Celé generace majitelů postupně přistavovaly k domům další patra a každé z nich vybíhalo do ulice dále než předchozí, takže byl při pohledu nahoru vidět jen malý proužek zelené kelewanské oblohy, která se jasně odrážela od tísnivého příšeří. Mařini vojáci se pátravě rozhlíželi v náhlém šeru a dávali pozor na možné útoky vůči své paní, protože takovéto prostředí nabízelo výborné možnosti k léčce.

Do tohoto stísněného bludiště domů nikdy nepronikl vánek od řeky. Vzduch zde byl nehybný a vlhký, prosycený pachem smetí, rozkladu a hnijících trámů. Mnohé základy byly vyžrány suchou hnilobou, což způsobilo, že stěny popraskaly a střešní krovy poklesly. Navzdory páchnoucímu okolí kypěly uličky životem. Obyvatelé čtvrti kvapně uhýbali před Mařiným doprovodem a při prvním pohledu na důstojnický chochol se tísnili do výklenků se zazděnými dveřmi. Válečníci velkých lordů okamžitě bili toho, kdo jim včas neuhnul z cesty. Takový osud pokoušely jen davy křičících a páchnoucích uličníků ukazujících si na bohatá nosítka vznešené paní a uhýbajících před vojáky, kteří se po nich oháněli ratišti kopí, aby je zahnali.

K velké Lujanově úlevě Midkemiané ustali ve svém hovoru. V této chvíli měli jeho válečníci příliš mnoho práce na to, aby je ještě dráždili zajatci. Nezáleželo na tom, kolikrát bylo barbarům řečeno, aby byli jako správní otroci zticha. Prostě neposlouchali. Když nyní doprovod paní z Acoma procházel mezi přecpanými domy, ostře páchnoucí vzduch, naplněný kouřem, který vycházel z doupat prodavačů drog, se vůbec nehýbal. Poživači pryskyřice z kamoty žili ve snech a vidinách a po nějaké době je navštěvovaly záchvaty šílenství. Válečníci nesli svá kopí v pohotovosti, připraveni na sebemenší náznak nečekaného útoku, a Mara seděla za zataženými záclonami s navoněným vějířem pevně přitisknutým ke tváři.

Nosítka před nárožím trochu zpomalila a otřásla se, když se jedna z tyčí zamotala do špinavé záclony, která visela přes vchod, a strhla ji dolů. Uvnitř sedělo několik rodin, jejichž členové se tlačili jeden na druhého. Byli oblečeni ve

špinavých hadrech a jejich těla byla pokryta ranami. Koloval mezi nimi hrnec naplněný mizernou thyzou, zatímco v rohu stál druhý podobný, naplněný celodenní dávkou výkalů. Zápach byl dusivý; na jedné roztrhané přikrývce kojila matka vyhublé dítě, zatímco jí přes kolena a kotníky lezla tři další batolata. Všechny trápil obtížný hmyz, mizerné zdraví a podvýživa. Mara, které bylo od narození vštěpováno, že chudoba nebo bohatství jsou rozdělovány podle vůle bohů jako odměna nebo trest za skutky vykonané v minulém životě - si jejich zbídačelosti nevšímala.

Nosiči vycouvali s nosítky od vchodu. Mara se podívala na nové otroky, kteří šli vzadu. Vysoký rudovlasý barbar zamumlal něco druhému otrokovi, dobře stavěnému plešatějícímu muži, který jej poslouchal s úctou člověka, k němuž mluví jeho vůdce. Ve tvářích obou mužů zahlédla Mara pobouření nebo možná otřes, i když jí bylo naprostou záhadou, co na veřejném místě mohlo způsobit takové pohnutí citů při pohledu na osoby téměř stejně bezectné jako otroci sami.

Chudinská čtvrť Sulan-Qu nebyla velká; nicméně průchod přeplněnými ulicemi byl bolestně pomalý. Nakonec nechali domy za zády a vykročili po cestě podél zákrutu řeky Gagadžin. Tady bylo šero menší, třebaže ne o mnoho. Místo prohnilých obydlí míjeli skladiště, dílny řemeslníků a ohrady. Podél cesty stály barvírny a koželužny, řeznická skladiště a jatka a vzduch naplňovaly smíšené pachy vnitřností, barev a pára z vysokých kotlů. Z krbů se valila oblaka kouře z rozpuštěné pryskyřice a u břehu řeky stály k věkovitým pilířům ukotvené říční čluny a obytné lodě. O všechny druhy nějak poškozeného zboží se starali maloobchodníci, kteří je okamžitě prodávali ve svých stáncích davu žen a dělníků.

Nyní byli Lujanovi válečníci nuceni rozrážet davy s křikem "Acoma! Acoma!", aby obyčejní lidé věděli, že tudy projíždí vznešená paní. Jiní válečníci se pevně semkli po stranách Mařiných nosítek a nastavovali svá brněním chráněná těla mezi svou paní a možné nebezpečí. Otroci se mačkali jeden na druhého a zanedlouho byla tlačenice tak velká, že se žádný muž nebyl schopen podívat na místo, kam šlape. Vojáci měli zpevněné sandály, ale otroci stejně jako nosiči neměli jinou možnost než šlapat na střepy rozbitých hrnců, potůčky splašků a jiné odpadky.

Mara se opřela do svých jemných vyšívaných polštářů s vějířem pevně přitisknutým ke tváři. Zavřela oči a zatoužila po rozlehlých loukách svého statku, provoněných letní travou a sladkými květy. Za nějakou chvíli se průmyslová čtvrť změnila v méně páchnoucí a přecpanou, kde se lidé zabývali výrobou luxusnějšího zboží. Pracovali zde tkalci, krejčí, košíkáři, obuvníci, tkalci hedvábí a hrnčíři. Mezi těmi obyčejnějšími obchody občas míjeli klenotníkův krám - který hlídali najatí žoldnéři - nebo výrobnu parfémů, navštěvovanou v této méně vznešené části města nalíčenými ženami z Rákosové čtvrti.

Slunce se vyšplhalo do nadhlavníku. Mara se pomalu ovívala vějířem a občas dřímala, vděčná za to, že konečně opustili ruch Sulan-Qu. Její doprovod pokračoval po cestě stíněné stromy, ale právě když se pokoušela usnout, jeden z nosičů začal kulhat. Každým krokem se nosítka víc a více kymácela, a tak, než aby působila muži ještě větší bolest, nařídila zastávku.

Lujan poslal vojáka, aby prohlédl nosiče. Ten se vrátil s tím, že si jeden z nich rozřízl v ulicích Sulan-Qu chodidlo. Protože byl Tsuran a byl si vědom svého postavení, pokračoval ve své službě až do chvíle, kdy málem omdléval bolestí.

Maře zbývala na statek ještě hodina cesty, a navíc začali midkemianští otroci mezi sebou mluvit tím protáhlým nosovým bručením, které nejspíš tvořilo jejich rodnou řeč. Podrážděná jejich hlučením skoro stejně jako zdržením, pokynula Lujanovi. "Pošli toho rudovlasého barbara, aby nahradil zraněného nosiče." Přestože to byl otrok, pořád se ještě choval jako jejich vůdce, a i když páchl po pobytu v ohradě tak, že z toho Maru málem bolela hlava, rozhodla se, že za každou cenu omezí nevázanost barbarů.

Válečníci okamžitě přivedli vybraného otroka. Ten plešatý začal protestovat, a byl odstrčen stranou. Srazili jej na kolena, ale křičel dál, dokud se k němu rudovlasý neotočil a neumlčel ho. Pak s modrýma očima upřenýma na krásnou pant přistoupil k nosítkům a postavil se k opuštěné tyči vlevo vpředu.

"Ne," vyštěkl Lujan okamžitě. Poslal otroka, který stál vzadu, aby přešel před nosítka, a rudovlasého poslal na jeho místo. Tak mohl za barbarem kráčet válečník s taseným mečem a zajišťovat bezpečí své paní proti jakémukoli problému.

"Domů," nařídila Mara svému doprovodu a nosiči, mezi nimiž byl nyní rudovlasý barbar, se sklonili, aby zvedli své břímě.

Hned první kroky způsobily neuvěřitelný chaos. Midkemian byl skoro o hlavu vyšší než ostatní nosiči, a když se se svým nákladem napřímil a vykročil, nosítka se naklonila dopředu. Mara zjistila, že klouže dolů. Hedvábné záclony a polštáře jí neposkytovaly možnost něčeho se přidržet. Jen Lujanovy rychlé reflexy ji zachránily před naprosto nedůstojným vypadnutím na cestu a plácnutí rukou varovalo barbara, aby držel svou tyč v jedné rovině s ostatními nosiči. Toho mohl onen obrovský muž dosáhnout jen tím, že sklonil hlavu i ramena, čímž se jeho kučeravá hlava dostala jen na několik palců od záclon jeho paní.

"Takhle to nepůjde," vyštěkla Mara.

"To by bylo pro Desia z Minwanabi docela snadné vítězství, kdyby ses zranila díky neohrabanosti svých otroků," řekl Lujan a přidal nadějí naplněný úsměv. "Možná bychom mohli tyhle Midkemiany obléct jako domácí otroky a poslat je Minwanabimu darem? Určitě by dokázali rozbít spoustu drahých věcí, než by je dal Desiův první rádce pověsit."

Ale Mara neměla ani v nejmenším náladu na žerty. Uhladila si šaty a z povoleného účesu si vytáhla jehlice. Celou tu dobu ji sledovaly barbarovy oči s přímostí, která ji znervózňovala. Nakonec naklonil hlavu na stranu a s odzbrojujícím úsměvem na ni promluvil lámanou tsuranštinou a naklonil se k ní blíže.

Lujan jej přerušil vzteklým výkřikem. "Ty pse! Otroku! Padni na svá mizerná kolena!" Trhl hlavou ke svým válečníkům. Jeden z nich okamžitě skočil k tyči nosítek, zatímco další rudovlasého popadli a porazili jej na zem. Na ramena mu dopadly silné ruce, a přesto se stále pokoušel promluvit, dokud jeho sebejistou tvář nepřišlápl do prachu vojákův sandál.

"Jak se opovažuješ promluvit na pani z Acoma, otroku!" zařval Lujan.

"Co se to pokouší říct?" zeptala se Mara, která byla najednou více zvědavá než uražená.

Lujan překvapeně vzhlédl. "Copak na tom záleží? Je to barbar, a to znamená, že si dovolil příliš. I když je pravda, že jeho návrh nebyl zase tak hloupý."

Mara seděla s rukou plnou želvovinových jehlic. Slunce se zalesklo na jejích drahokamy posázených knoflících a vyšívaném límci jejích šatů. "Řekni mi, co chtěl."

Lujan si zápěstím otřel potem zbrocené čelo. "Ten darebák navrhoval, že pokud povoláš tři z jeho společníků a nahradíš jimi své nosiče, dokáží tě nést daleko lépe, protože jsou skoro stejně vysocí."

Mara se opřela a na okamžik zapomněla na jehlice a rozcuchané vlasy. Zamyšleně se zamračila. "To že říkal?" řekla tiše a podívala se na muže, který ležel tváří v hlíně a na zemi jej udržovala válečníkova noha. "Nech ho vstát."

"Paní?" řekl tiše Lujan. Pouze tázavý tón jeho hlasu dával najevo, jak se přiblížil k otevřenému protestu proti jejímu rozkazu.

"Nech toho barbara vstát," zopakovala Mara krátce. "Myslím, že jeho návrh je rozumný. Nebo si přeješ pochodovat celé odpoledne, když nás bude zdržovat kulhavý nosič?"

Lujan jen tsuranským gestem pokrčil rameny, jako by říkal, že jeho paní má vždycky pravdu. Popravdě řečeno dokázala být stejně tvrdohlavá jako barbarští otroci, a než by zkoušel její trpělivost, odvolal velitel útoku domu Acoma vojáka, který držel rudovlasého na zemi. Pak vydal několik rychlých rozkazů. Zbývající nosiči a jeden voják položili Marina nosítka na zem a jejich místa zaujali tři vybraní Midkemiané. Ten rudovlasý se k nim připojil s tváří, po níž tekla krev v místě, kde narazil na kámen cesty. Svého úkolu se neujal o nic pokorněji než předtím, i když jej utržené rány musely bolet. Doprovod opět vyrazil kupředu a Mara se necítila o nic pohodlněji. Midkemiané sice mohli mít dobrou vůli, ale jako nosiči byli naprosto nezkušení. Nešli vůbec vyrovnaným krokem, takže sebou nosítka házela. Mara se opřela a přemáhala nevolnost. Odevzdaně zavřela oči. Zdálo se, že otroci, které nakoupila v Sulan-Qu, budou působit potíže. V duchu si připomenula, aby se o tom zmínila Jicanovi;

Midkemianům by možná měly být přiděleny úkoly poblíž usedlosti, kde byli vždycky po ruce vojáci. Budou na ně dohlížet ti nejzkušenější dozorci, dokud se otroci nenaučí správnému chování a nebude jim možno důvěřovat, že se budou chovat tak, jak od nich vyžaduje osud.

Mara, kterou podráždilo, že jednoduchá věc jako nákup nových otroků způsobila takové starosti a zmatek, se zamyslela nad problémy, jež mohla očekávat od svých nepřátel. Týrána bolestí hlavy zavřela oči a zamyslela se: Co bych asi plánovala, kdybych byla Desiem z Minwanabi?

Kapitola druhá

PLÁNY

Vzduch byl nehybný.

Desio z Minwanabi seděl u psacího stolu v pracovně svého zemřelého otce a studoval záznamy ležící před ním. Ačkoliv bylo poledne, hořela u jeho lokte lampa. Z pracovny se stala potemnělá výheň, všechny přepážky a okenice byly pevně uzavřeny a nedovolovaly vánku od jezera proniknout dovnitř. Zdálo se, že Desiovi toto nepohodlí nevadí. Osamělá zelená moucha bzučela kolem jeho hlavy a zatvrzele se snažila usadit na obočí mladého lorda. Desio mávl rukou ve snaze odehnat obtížný hmyz a zpocený otrok, který ho ovíval vějířem, vypadl z rytmu, neboť si nebyl jist, jestli mu lord z Minwanabi nedává pokyn, aby odešel.

Starší muž ukrytý ve stínech pokynul otrokovi, aby zůstal. Incomo, první rádce domu Minwanabi, trpělivě čekal, až jeho pán dočte zprávu. Desio svraštil obočí. Přitáhl si lampu blíž k sobě a snažil se soustředit na informace zaznamenané na papírech před sebou, ale zdálo se mu, že se znaky rozplývají před jeho očima ve vlhkém odpoledním vzduchu. Nakonec se s rozzlobeným a znechuceným povzdechem svalil na polštáře. "Dost!"

Incomo pozoroval svého mladého pána s laskavostí, v níž se skrývala starost. "Můj pane?"

Desio, který nikdy neměl atletickou postavu, odstrčil lampu stranou a nemotorně se vyškrábal na nohy. Jeho mohutné břicho se nadouvalo nad šerpou domácího roucha, jež nosil v soukromí svých pokojů. Na tváři se mu zaperlil pot, který si buclatou rukou vytřel z očí.

Incomo věděl, že příčinou Desiovy nervozity nebyla pouze neobvyklá vlhkost vzduchu, způsobená v této době vzácnou tropickou bouří na jihu. Lord z Minwanabi přikázal, aby přepážky zůstaly uzavřeny z důvodu jeho potřeby soukromí. Ale starý muž znal pravou příčinu, která se skrývala za oním zdánlivě nesmyslným příkazem: strach. Dokonce i ve svém vlastním domě se Desio bál. Žádný lord velkého domu, natož jeden z těch, kteří patřili k pěti Velkým rodinám, by se k takové slabosti nikdy nepřiznal, a tak se první rádce neodvažoval na toto téma promluvit.

Desio měřil místnost těžkými kroky a narůstala v něm zuřivost, jeho přerývaný dech a zaťaté pěsti naznačovaly, že během několika minut se vrhne na toho člena své domácnosti, který mu bude v onom okamžiku nejblíže. U mladého

lorda se projevovaly sklony ke zbytečné krutosti už za vlády jeho otce, ale teprve po Jinguově smrti se u něj tento nebezpečný povahový rys rozvinul naplno. A když jeho matka vstoupila do řádu Lašimy, neměl už žádné zábrany. Otrok s vějířem kráčel za svým pánem a snažil se plnit svou povinnost, aniž by se Desiovi připletl do cesty.

V naději, že zabrání zmrzačení dalšího otroka, první rádce řekl: "Můj pane, snad chladný nápoj posílí tvou trpělivost. Tyto obchodní záležitosti jsou neodkladné."

Desio pokračoval v chůzi, jako by ho neslyšel. Jeho zjev vypovídal o současné zanedbanosti a požitkářství, měl červené tváře a nos, pod zarudlýma opuchlýma očima se mu rýsovaly tmavé kruhy, umaštěné neučesané vlasy mu zplihle visely kolem uší a pod nehty měl černé obloučky špíny. Incomo si všiml, že od rituální sebevraždy svého otce se mladý lord chová jako nadržený býk needry s dvanácti kravami v bahništi, což byl zvláštní způsob, jak projevit žal, ale ne zase tolik ojedinělý: ti, kteří se poprvé ocitnou tak blízko smrti, se často začnou chovat takovým způsobem, jako by si chtěli užít co nejvíce, dokud ještě mohou. A tak Desio celé dny zůstával ve svých pokojích, kde se opíjel s děvčaty, a záležitosti domu Minwanabi nebral na vědomí.

Každého rána odcházely některé z dívek plné modřin a ran, pozůstatků Desiových výbuchů zuřivosti. Další dívky je nahrazovaly ve zdánlivě nekonečné řadě, dokud lord z Minwanabi nezavrhl svůj způsob truchlení. Když se vynořil ze svých pokojů, vypadal o deset let starší než v okamžiku, kdy tiše sledoval, jak jeho otec naléhá na rodinný meč.

Teď Desio předstíral, že řídí chod rozsáhlého majetku, který zdědil, ale ve skutečnosti začal pít v poledne a pokračoval až hluboko do noci. Ačkoliv byl Desio lordem jedné z pěti Velkých rodin Impéria, zdálo se, že není schopen přijmout obrovskou zodpovědnost, jež se pojila s jeho mocí. Týrán svými osobními démony snažil se před nimi skrýt v objetí měkkých paží a utopit je v moři vína. Kdyby měl Incomo odvahu, poslal by ke svému pánovi léčitele, kněze a vychovatele, který by mu udělil několik lekcí o zodpovědnosti doprovázející vladařský plášť. Ale jediný pohled do Desiových očí - na šílenství, jež se v nich ukrývalo - varoval prvního rádce, že každý takový pokus by byl marný. Desiovo nitro vřelo zuřivostí, kterou mohl utišit pouze Rudý bůh.

Incomo se ještě jednou pokusil obrátit Desiovu pozornost zpět k obchodu. "Můj pane, rád bych tě upozornil, že jsme ztratili několik dnů tím, že naše lodi kotvily prázdné v Jamaru. Kdyby vypluly do -"

"Dost!" Desio udeřil pěstí do zástěny, roztrhl jemné malované hedvábí a zlomil rám. Kopnutím smetl trosky na zem, otočil se a narazil do otroka s vějířem. Lord z Minwanabi, rozzuřený k nepříčetnosti, udeřil muže, jako by byl kusem nábytku. Otrok klesl na kolena, ze zlomeného nosu a rozbitých rtů se mu řinula krev na hruď a na roztříštěnou zástěnu. Ve strachu o holý život dokázal otrok udržet velký vějíř tak, aby se nedotkl jeho pána, ačkoliv byl napůl oslepen bolestí a slzami. Desio zůstal k jeho hrdinské poslušnosti netečný. Otočil se ke svému prvnímu rádci. "Nemůžu se soustředit na nic, dokud je tam někde ona!"

Incomo nepotřeboval vysvětlení, aby zjistil, o kom jeho pán mluví. Zkušenost ho naučila, že nemůže dělat nic než se stáhnout a přečkat další výbuch. "Můj pane," řekl starostlivě, "nezískáš nic dobrého tím, že budeš volat po pomstě, a přitom budeš zanedbávat svůj majetek, který pak přijde nazmar. Pokud se sám nechceš věnovat těmto záležitostem, aspoň dovol svému hadonrovi, ať se jich ujme."

Tento návrh neudělal na Desia žádný dojem. Zahleděn do dálky zašeptal drsným hlasem, jako by mu pouhé vysloveni nenáviděného jména činilo obtíže. "Mara z Acoma musí zemřít!"

Incomo, vděčný za to, že temnota v místnosti skryla jeho vlastní obavy, přisvědčil. "Samozřejmě, můj pane. Ale ještě nenadešel čas."

"Kdy!" vykřikl Desio tak pronikavě, až to Incoma zabolelo v uších. Kopl do polštáře a pak ztišil hlas na přijatelnější míru. "Kdy? Dokázala uniknout z pasti mého otce; a co víc: přinutila ho porušit závazek bezpečnosti hostů a přivedla ho až k tomu, že si v hanbě vzal život." Desiovo rozrušeni vzrůstalo zároveň s tím, jak vypočítával Mariny zločiny, kterých se dopustila vůči jeho domu. "Tahle... holka nás nejen porazila, ona nás ponížila - ne, znemožnila nás!" Tvrdě došlápl na polštář a pozoroval svého rádce přimhouřenýma očima.

Otrok s vějířem se přikrčil před tímto výrazem, tak podobným Jinguovi z Minwanabi, když začínal zuřit. Krvácel z nosu a úst, ale stále se statečně snažil ovívat svého potícího se pána a mával vějířem v téměř pravidelném rytmu, zatímco Desiův hlas se snížil do spikleneckého šepotu. "Vojevůdce na ni hledí se zájmem a obdivem, dokonce se zalíbením - možná že s tou čubkou spí - zatímco naše tváře jsou zabořeny do bláta. Pojídáme needří výkaly každý den, ve kterém se ona nadechne." Desiovy chmury se prohloubily. Zadíval se na pevně uzavřené přepážky, a jako by mu pohled na ně vrátil paměť, poprvé od Jinguovy smrti se v jeho očích objevil záblesk rozumu. Incomo potlačil úlevný vzdech.

"A znovu," dokončil Desio s opatrností člověka, který se pohybuje v přítomnosti stočené zmije pusk. "Ona je teď hrozbou mé bezpečností!"

Incomo si sám pro sebe přikývl. Věděl, že kořeny Desiova chování tkví ve strachu. Jinguův syn prožíval každý den v hrůze, že Mara bude pokračovat ve sporu krve s domem Minwanabi. A nynější vládnoucí lord, Desio, se stane dalším cílem jejích intrik a propadne životem i ctí.

Ačkoliv úmorné vedro narušovalo jeho trpělivost, snažil se Incomo uchlácholit svého pána, protože toto přiznání bez ohledu na to, že zůstane jen mezi pánem a jeho rádcem, bylo prvním krokem k překonání strachu a možná i k porážce paní Mary. "Pane, ta dívka udělá chybu. Musíš počkat na správný čas; vystihnout přesný okamžik..."

Zelená moucha začala znovu Desia obtěžovat; otrok pohnul vějířem, aby ji odehnal, ale Desio vějíř odstrčil. Upíral v šeru zrak na Incoma. "Ne, nemůžu čekat. Ta kráva z Acoma už má navrch a je stále silnější. Postavení mého otce bylo mnohem lepší než moje; stál pouze krůček od zlatého trůnu Vojevůdce! A teď je z něj popel a já mohu spočítat své oddané spojence na prstech jedné ruky. A za celou naši bolest a ponížení může jen... ta žena!"

Byla to smutná pravda. Incomo chápal odpor svého pána k vyslovení jména nepřítele. Mara byla sotva víc než dítě, když zahynul její otec a bratr - a měla jen pár vojáků a žádné spojence - a přece během tří let zajistila pro dům Acoma více vážnosti, než oni poznali za celou svou dlouhou úctyhodnou historii. Incomo se marně snažil nalézt nějaká

konejšivá slova, neboť všechny nářky jeho mladého pána byly oprávněné. Mary bylo třeba se bát; vždyť nyní její moc vzrostla natolik, že byla schopna nejen se sama ubránit, ale i pustit se do otevřeného boje s domem Minwanabi.

První rádce tiše řekl: "Povolej k sobě Tasaia."

Desio zamrkal a na okamžik vypadal tak hloupě, jak jeho otec nikdy nevypadal. Pak mu svitlo. Rozhlédl se po pokoji a všiml si, že otrok s vějířem stále zaujímá svou pozici navzdory krvi prýštící z přeraženého nosu a rozbitého rtu. V záchvatu nečekaného ohledu Desio nešťastníka propustil. Když se svým rádcem osaměl, zeptal se: "Proč bych měl odvolávat svého bratrance z války v barbarském světě? Víš, že prahne po mém postavení. Dokud se neožením a nezplodím dědice, je mým následníkem on. A je na můj vkus příliš blízko Vojevůdci. Můj otec byl moudrý, když ho zaměstnával záležitostmi ve vzdáleném světě."

"Tvůj otec byl také tak moudrý, že dal tvému bratranci za úkol zařídit nejdříve smrt Sezua a Lanokoty." S rukama zasunutýma do rukávů udělal Incomo krok kupředu. "Proč nenechat Tasaia, aby si poradil i s tou dívkou? Otec, syn a nyní i dcera."

Desio se zamyslel. Tasaio počkal, až Vojevůdce nebude přítomen tažení do barbarského světa, a pak vyslal lorda Sezua a jeho syna do beznadějné vojenské akce. Zajistil jejich smrt, aniž by vystavil dům Minwanabi veřejnému obvinění. Byl to mistrovský tah a Desiův otec věnoval Tasaiovi za odměnu cenné pozemky v provincii Honšoni. Desio si zamyšleně poklepával buclatým prstem po tváři. "Nejsem si jist. Tasaio se mi může stát nebezpečným, možná stejně nebezpečným jako... ta dívka."

Incomo nesouhlasně zavrtěl hlavou. "Tvůj bratranec bude bránit čest domu Minwanabi. Jako vládnoucí lord nejsi cílem Tasaiových ambicí jako tehdy, když byl naživu lord Jingu. Jednou věcí je snažit se odstranit svého soupeře a druhou pokusit se svrhnout právoplatného lorda." Incomo se na okamžik odmlčel a pak dodal: "Navzdory jeho ctižádosti bude pro Tasaia nemyslitelné porušit přísahu věrnosti, kterou ti složil. Nebude ti nebezpečný více, než byl tvému otci, lorde Desio." Zdůraznil poslední slova, aby dosáhl požadovaného účinku.

Desio stál a nevšímal si mouchy, jež se mu nakonec usadila na límci. Chvíli hleděl do prázdna a pak si hlasitě vzdychl. "Ano, jistě. Máš pravdu. Musím povolat Tasaia a nechat ho odpřisáhnout mi věrnost. Pak mě bude muset bránit i za cenu vlastního života, nebo navždy ztratí čest."

Incomo čekal vědom si toho, že jeho pán ještě neskončil. Desio se někdy vyjadřoval neohrabaně, ale byl prohnaný, i když mu chyběla předvídavost jeho otce nebo brilantnost jeho bratrance. Přistoupil k oknům. "Musím do svých plánů zahrnout všechny své věrné poddané a spojence," prohlásil nakonec. "Ano, musíme svolat formální shromáždění." S konečnou platností se obrátil ke svému rádci. "Nikdo si nesmí myslet, že jsem váhal s povoláním svého bratrance, aby mi sloužil doma. Ne, musíme tady mít všechny vazaly a spojence."

Rozhodně zatleskal tlustýma rukama. Dva sluhové v oranžovém odsunuli malované dveře a vstoupili, aby vyplnili jeho příkazy. "Otevřete ty zatracené přepážky," poručil Desio. "A rychle. Je mi horko." A jako by mu ze srdce spadl velký kámen, dodal: "Pusťte sem čerstvý vzduch, pro milosrdenství bohů."

Sluhové si pospíšili se závorami a okenicemi a místnost naplnilo světlo spolu s chladivým vánkem. Moucha sedící na límci mladého lorda zamávala křídly a rozlétla se směrem ke svobodě a k jezeru. Voda se stříbrně třpytila ve sluneční záři, posetá tečkami lodí, z nichž rybáři od úsvitu do soumraku rozhazovali své sítě. Zdálo se, že Desio ze sebe setřásl svou neukázněnost, když rázoval přes pokoj ke svému prvnímu rádci. Jeho oči zářily znovunalezenou sebedůvěrou, jako by ochromující strach, který na něj padl s otcovou smrtí, odlétl před jeho vzrušeným plánováním. "Složím svůj slib před rodinnou natami v posvátném háji předků domu Minwanabi za přítomnosti všech příbuzných.

Musíme všem ukázat, že dům Minwanabi nepadl..." Pak s neočekávaným suchým humorem dodal: "Nebo aspoň ne příliš hluboko." Zavolal si hadonru a začal mu udílet příkazy. "Chci, aby to byla ta nejskvělejší slavnost. Tato událost musí zastínit onu katastrofu, v niž se proměnily oslavy, které uspořádal můj otec k poctě Vojevůdce. Chci tady mít všechny členy rodiny včetně těch, kteří válčí v barbarském světě..."

"Tak se stane, můj pane." Incomo odeslal posla s pokyny pro důstojníky, starší rádce, služebnictvo a otroky. Za okamžik dva písaři zuřivě přepisovali Desiovy příkazy, zatímco vedle čekal strážce rodinné pečeti s horkým voskem.

Desio pozoroval shon s chladným úsměvem na rtech. Jeho příkazy a velkolepé plány ho rozehřívaly více než víno. Pak se najednou prudce nadechl. Všem v místnosti oznámil: "A pošlete zprávu do Velkého Turakamuova chrámu. Zbuduji modlitební bránu, takže každý poutník, který jí projde, vyšle k Rudému bohu prosbu, aby laskavým okem shlédl na pomstu domu Minwanabi. A bohu odpřisáhnu: bude se prolévat krev, dokud nedostanu hlavu té čubky z Acoma!"

Incomo se uklonil, aby zakryl náhlé znepokojení. Takovýto závazek Turakamuovi může přinést štěstí ve sporu, ale Bohu smrti se nepřísahá jen tak snadno; pokud člověk přísahu nedodrží, může neštěstí postihnout jeho. Trpělivost bohů v těchto případech byla veličinou velmi proměnlivou. Incomo si přitáhl roucho úžeji k tělu, vánek od jezera ho najednou zamrazil. Alespoň doufal, že to byl vánek, a ne předtucha zkázy.

Sluneční paprsky pronikaly větvemi stromů v největší ze zahrad na usedlosti Acoma a vrhaly na zem skvrny světla. V korunách ševelilo listí a fontánka uprostřed dvora zpívala svou nekonečnou píseň padající vody. Navzdory krásnému okolí však všichni, kdo se shromáždili k poradě, sdíleli starosti své paní.

Mara seděla v kruhu svých starších rádců s chmurnými myšlenkami. Zahalena ve svém nejjemnějším domácím šatu a ozdobena jediným šperkem ze zeleného jadeitu vyrobeným cho-ja, vypadala téměř nehmotně jako obraz odpočívající paní. Ale v jejich hnědých očích se třpytila jiskra, v níž všichni přítomní, její nejbližší rádci, rozeznávali zmatek.

Paní pozorovala jednoho po druhém důstojníky a rádce, kteří tvořili jádro domu Acoma. Hadonra Jican, malý nervózní muž s dokonalým smyslem pro obchod, seděl ostýchavě jako vždycky. Pod jeho puntičkářským vedením se majetek domu Acoma zmnohonásobil, ačkoliv dával přednost postupu po malých bezpečných krocích a vyhýbal se riskantním spekulacím, které přitahovaly Maru. Dnes byl Jican méně neklidný než jindy, k čemuž přispěla i paní z Acoma zprávou,

že cho-ja začali s výrobou hedvábí. Do zimního období budou připraveny první balíky hotové tkaniny. Bohatství domu Acoma opět vzroste. Pro Jicana to byla životně důležitá záležitost. Ale Mara věděla, že pouhý majetek nestačí k zajištění bezpečnosti velkého domu.

Její první rádkyně Nacoya to opakovala do omrzení. A Mařino současné vítězství nad domem Minwanabi učinilo starou scvrklou ženu naopak neklidnější než kdy předtím. "Souhlasím s Jicanem, má paní. Tento rozmach může být nebezpečný." Hleděla na Maru upřeným pohledem. "Ve Hře rady může dům postoupit až příliš daleko. Nejtrvalejší vítězství jsou ta nejméně nápadná, protože nevyvolávají protitahy soupeřů vyvedených takovým náhlým úspěchem z míry. Minwanabi zaútočí, to víme, ale můžeme se vyhnout nevítané pozornosti ze strany jiných domů."

Mara tento postřeh odmítla. "Minwanabi je jediný, koho se musím obávat. S nikým jiným nejsme v současné době ve sporu a já si přeji, aby to tak zůstalo. Musíme se všichni připravit na střet, o němž víme, že přijde. Otázka je jen, kdy a v jaké podobě." V Marině hlase zazněl nejistý tón, když dodala: "Čekala jsem po Jinguově smrti rychlou odvetu, i kdyby to byl jen symbolický útok." Ale přesto už celé měsíce nebyly v domácnosti Minwanabi pozorovány žádné změny.

Mařini špehové hlásili, že vzrostla Desiova chuť na víno a mladé otrokyně; a Jicanovy bystré oči postřehly, že prodej zboží z domu Minwanabi na trzích Impéria výrazně poklesl. Nedostatek výrobků zapříčinil vzrůst cen, a tak v konečném důsledku získaly ostatní domy; a to bylo sotva záměrem po moči bažícího Minwanabiho, obzvláště poté, co rodina utrpěla takovou ztrátu vážnosti.

Nebyly patrné ani známky válečných příprav. V kasárnách domu Minwanabi se cvičilo jako obvykle a nebyly vyslány pokyny k návratu jednotek bojujících v barbarském světě.

Velitel vojsk Keyoke si zprávy špehů nebral k srdci. Co se týkalo Mařiny bezpečnosti, nebyl nikdy spokojen a od rána do večera pobýval u svých jednotek, kontroloval zbraně a zbroj a dohlížel na výcvik v boji. Lujan, první velitel útoku, trávil po jeho boku celé hodiny. Byl - stejně jako všichni vojáci domu Acoma - okamžitě připraven k boji s očima citlivýma na každý pohyb a s rukou vždy poblíž svého meče.

"To všechno se mi nelíbí," řekl Keyoke a jeho slova zazněla ostře do zurčení fontánky. "Zdá se, že na usedlosti Minwanabi vládne zmatek, ale může to být jen zástěrka na zakrytí příprav k útoku proti nám. Desio může truchlit pro svého otce, ale iá jsem vyrostl s Irrilandim, jeho velitelem útoku, a řeknu vám, že v jeho kasárnách nepanuje uvolně-nost. Válečníci mohou vyrazit v každém okamžiku." Jeho pevné ruce se sevřely na přilbě, kterou měl položenou v klíně, až se na ní upevněný důstojnický chochol pod jeho napjatým stiskem zachvěl. Keyoke se vždy bezvýraznou tváří pokrčil rameny. "Vím, že naše síly musí počítat s ohrožením, o němž mluvíš, ale špehové nám nedávají žádné vodítko, kdy máme čekat útok. Nemůžeme se udržovat v bojové pohotovosti do nekonečna, paní."

Lujan přikývl. "Nepozorovali jsme žádný pohyb v divočině mezi šedými válečníky a psanci. Není hlášena žádná větší skupina banditů, což by mohlo znamenat, že Minwanabi nechystá podobný maskovaný útok jako tehdy proti lordu Buntokapimu."

"Zdá se, že ne," doplnil Keyoke. "Lord Buntokapi," vyslovil jméno Marina zemřelého manžela, "byl dostatečně varován." V jeho očích se na okamžik objevil hořký výraz. "Pro lorda Sezua přišlo varováni příliš pozdě. Byla to Tasaiova léčka a v domě Minwanabi se nenarodil prohnanější relli," připomněl kelewanského smrtelně jedovatého vodního hada. "Od chvíle, kdy uslyším, že byl Tasaio povolán domů, budu spát v brnění."

Mara pokynula Nacoyi, která, jak se zdálo, chtěla něco dodat. Jehlice v účesu staré ženy byly jako obvykle nakřivo, ale v jejím rozmrzelém chování bylo více zamyšlenosti než břitkosti. "Agenti tvého vrchního špeha věnují velkou pozornost důležitým věcem v domě Minwanabi." Po tváři rád-kyně přeběhl prohnaný výraz. "Ale je to muž, paní, a soustřeďuje se na počty vojáků, stav válečných zásob, příchody a odchody velitelů, zprávy pro spojence. Já bych navrhovala, abys svým agentům nařídila sledovat, kdy Desia unaví jeho otrokyně. Člověk, který má nějaký cíl, se neválí v posteli. To si dobře pamatuji. V okamžiku, kdy Desio přestane pít víno a mazlit se s dívkami, budeme vědět, že spřádá plány proti tvému domu."

Mara udělala nepatrné podrážděné gesto. Na jejích rtech se objevil lehounký náznak úsměvu a v tom okamžiku byla zářivě krásná. Nebyla si této skutečnosti vědoma, ale Lujan ano; pozoroval svou paní s oddaným obdivem a připojil škádlivou poznámku. "Má paní, první rádkyně," - tady se obrátil ke staré Nacoyi - "nařídím vojákům, kteří se teď potí na cvičišti, aby čekali, až se Desiův bojovník unaví. A v okamžiku, kdy Minwanabiho zbraň ochabne, vyrazíme do útoku."

Mara zrudla a vrhla na prvního velitele útoku temný pohled. "Lujane, tvé chápání věci je dobré, ale tvůj příměr nikoli." Od své svatební noci měla Mara málo pochopení pro podobné žerty.

Lujan se uklonil. "Má paní, pokud jsem tě urazil..."

Mávla nad jeho omluvou rukou - nikdy se na Lujana nedokázala zlobit - a pak otočila hlavu k domácímu poslu, který právě přiběhl a ukláněl se u jejího lokte.

"Mluv, Tamu," řekla laskavě, protože chlapec byl na svém místě nový a stále ještě nesmělý.

Tamu přitiskl čelo k zemi, vystrašen tím, že se nachází v přítomnosti šlechtičny. "Paní, tvůj vrchní špeh tě očekává ve tvé pracovně. Říká, že přináší zprávy z provincie Hokani, zejména ze statků na severu."

"Konečně," řekla Mara s úlevou, Z výběru poslových slov poznala, co se jí vrchní špeh Arakasi snažil sdělit. V Hokani ji zajímal pouze jeden statek. Arakasi jí přinášel zprávu o protitahu, na který její lidé napjatě čekali čtyři týdny. Svým rádcům řekla: "Promluvím s Arakasim hned a s vámi se setkám později odpoledne."

Vánek si pohrával s listím stromu ulo a fontánka zpívala svou zurčivou píseň, když se důstojníci domu Acoma uklonili na rozloučenou. Keyoke a Lujan vstali první. Jican posbíral své tabulky a požádal svou paní o dovolení navštívit výrobce hedvábí v úlu cho-ja. Mara mu vyhověla a propustila ho dřív, než ji mohl začít znovu vypočítávat své starosti.

Nacoya vstala poslední. Revma v poslední době zpomalovalo její pohyby a Mara byla otřesena nepříjemným poznáním, že věk si od nezdolné staré ženy vybírá svou daň. Nacoyin postup na místo první rádkyně byl zasloužený a

navzdory svému přesvědčení, že se ocitla výše, než jí přísluší, nosila bývalá Marina chůva plášť svého úřadu s důstojností a pronikavou inteligencí. Třicet let sloužila manželkám a dcerám vládnoucích lordů a díky tomu získala jedinečný vhled do Hry rady.

Mara pozorovala její topornou úklonu s úzkostí. Nedokázala si představit rozkvět domu Acoma bez mrzutého dohledu staré ženy nebo bez její silné laskavé povahy, s jejíž pomoci Mara překonala mnohem horší potíže, než jaké si kdy představila, že by mohla prožít. Pouze bohové věděli, jak dlouho bude ještě Nacoya žít, ale Mara s mrazením cítila, že dny její první rádkyně jsou omezeny. Paní z Acoma nebyla připravena na ztrátu. Kromě jejího syna byla stará žena jediná na celém světě, koho Mara mohla počítat ke své rodině. Kdyby Nacoyu neočekávaně ztratila, bylo by pro ni velmi těžké vybrat mezi svými služebníky jejího nástupce na místo prvního rádce.

Mara takové chmurné myšlenky zaplašila. Raději nebude myslet na budoucí smutek, když Minwanabi plánuje pomstu, řekla si.

Mara pokynula domácímu poslovi, aby vstal a informoval Arakasiho, že se k němu připojí ve studovně. Pak přivolala služebnou a poslala ji do kuchyně pro jídlo. Pokud se Arakasi nějak nezměnil, přišel ke své paní přímo z cest a od včerejšího večera nejedl.

Marina pracovna byla ztemnělá a chladná i v dopoledním horku. Stál v ní nízký černý stolek a ležely jemné zelené hedvábné polštáře a ručně malované přepážky vedly na zahradní cestičku, lemovanou kvetoucími keři akasi. Když byly vnější dveře otevřené, mohla jimi pozorovat okolí usedlosti Acoma, pastviny needer, táhnoucí se k bažinám, odkud při západu slunce vylétaly šatry. Ale dnes byly přepážky otevřené jen částečně a výhled omezovaly hedvábné závěsy, jež vpouštěly čerstvý vzduch, ale nedovolovaly zvídavý pohled dovnitř. Mara vstoupila do místnosti, která jí na první pohled připadala prázdná. Zkušenost ji naučila, aby se tím nedala ošálit; i přesto však neutajila, že se trochu lekla.

Bez varování k ní totiž z nejtemnějšího kouta promluvil hlas. "Zatáhl jsem závěsy, paní, protože otroci upravují akasi." Temná postava vystoupila kupředu tiše jako dravec, který stopuje kořist. "I když tvůj dozorce dělá svou práci dobře a já nepředpokládám, že by Midkemiané byli špehové, ze zvyku podnikám opatření."

Muž před svou paní poklekl. "Už více než jednou mi tento zvyk zachránil život. Přináším ti pozdravy, paní."

Mara mu podala ruku na znamení, že si může sednout pohodlně. "Jsi dvakrát vítán domů, Arakasi." Pozorovala tohoto úžasného muže. Tmavé vlasy měl vlhké, ale ne z koupele. Arakasi se zastavil jen na tak dlouho, aby si převlékl své cestovní šaty a oblékl čistou tuniku. Nenáviděl dům Minwanabi stejně, nebo dokonce více než ti, kdo se narodili na pozemcích domu Acoma a jeho touha vidět jednu z pěti Velkých rodin Impéria vyhlazenu mu byla dražší než samotný život.

"Neslyším žádný zvuk nůžek," podotkla Mara. Pokynula vrchnímu špehovi, aby vstal. "Tvůj návrat pro mě znamená úlevu, Arakasi."

Vrchní špeh se narovnal a posadil se na paty. Mara dokázala uvažovat rychle a rozhovor s ní se obvykl týkal několika záležitostí zároveň. S opravdovým potěšením se usmál, protože v jejich službách přinášela jeho hlášení bohaté plody. Aniž by počkal, až si sedne, odpověděl na její poslední poznámku. "Neslyšíš žádný zvuk nůžek, paní, protože dozorce poslal otroky pryč. Ti, kteří měli práci vykonávat, si stěžovali na ostré slunce, a tak než by se namáhal bičováním, rozhodl se dozorce, že posune pracovní rozpisy."

"Midkemiané," řekla Mara stručně, zatímco se usazovala na svých polštářích. S Arakasim se cítila bezpečně, a protože byl den opravdu horký, uvolnila si pás a nechala vánek, který dovnitř vnikal závěsy, aby ji pootevřeným lemem šatů ochlazoval. "Jsou tvrdohlaví jako needra po vrhu. Jican mi radil, abych je nekupovala, a já začínám mít pocit, že měl možná pravdu."

Arakasi o tom přemýšlel s hlavou nakloněnou na stranu jako pták. "Jican myslí jako hadonra, ne jako vládce."

"Což znamená, že nevidí úplný obraz," řekla Mara a v očích se jí zablesklo, když si pomyslela, že by mohla uhodnout myšlenky svého vrchního špeha. "Tebe Midkemiané zajímají," nadhodila.

"Občas ano." Arakasi se otočil, neboť zaslechl tiché kroky z chodby, a když viděl, že vyrušení způsobila jen otrokyně, která přicházela z kuchyně, znovu se podíval na svou paní. .Jejich zvyky jsou naprosto jiné než naše, paní. Pokud mají v jejich světě otroky, řekl bych, že jsou to úplně jiní lidé. Ale to odbočuji." V očích se mu náhle zablesklo. "Desio z Minwanabi se konečně projevil jako vládnoucí lord."

Z chodby vešla dovnitř služebná s tácem ovoce a studeného masa jigy. Arakasi zmlkl, když Mara nechala položit tác na stolek. "Musíš mít hlad." Pokynula vrchnímu špehovi, aby se usadil na polštářích. Služebná mlčky odešla a zanedlouho se na chodbě venku rozhostilo ticho. Ani Mara, ani vrchní špeh chvíli nepromluvili. Paní z Acoma ticho porušila první. "Vyprávěj mi o Desiovi."

Arakasi byl velice klidný. V jeho temných očích nebyly patrný žádné pocity, ale ruce, které často prozradily jeho náladu, zaťal v pěsti. "Mladý lord není zdaleka takovým hráčem velké Hry, jako byl jeho otec," začal. "Tím však může být velice nebezpečný. U Jingua mí agenti vždycky věděli kdy a kde poslouchat. S jeho synem tomu tak není. Zkušený protivník je často předvídatelný. Nováček může být naopak... nevyzpytatelný." Lehce se usmál a pokývl hlavou směrem k Maře, čímž uznával, že jej v jeho názorech utvrdilo právě její vítězství. "Není to žádný myslitel, ale to, co Desiovi chybí po stránce rozumu, může uchvátit násilím." Vrchní špeh si nalil sklenici jomachové šťávy a opatrně upil. V tomto domě nikdy nenarazil na jed, ale dům Minwanabi, už jen jako samotné téma hovoru, jej vždycky přiváděl k opatrnosti a nervozitě. Pak Arakasi; který hledal klidnější tón, aby zbytečně nepoplašil svou paní, dodal: "Desio má spoustu vojáků, pomocí nichž může uchvacovat."

Mara se zamyslela nad náladou svého vrchního špeha a jeho potřebou sebeovládání, protože kdyby dal své nenávisti volný průchod, mohl by toužit po zničení svých nepřátel tak, že by nebral ohledy na bezpečí lidí a majetku kolem sebe.

"Ale Desio samotný je slabý bez ohledu na to, jak silní jsou ti, kteří mu slouží." Arakasi postavil sklenici se šťávou zpátky na stůl. "Zdědil všechny vášně svého otce, ale ne Jinguovo sebeovládání. Kdyby nebylo jeho velitele vojsk,

Irrilandiho, dokázali by jeho nepřátelé překročit všechny překážky a rozsápat jeho bohatství jako smečka jagun mrtvého haruitha," řekl a zmínil se přitom o kelewanském psovitém mrchožroutovi a nejobávanější šelmě: obrovitém strašlivém šestinohém tvorovi, úděsně rychlém a vládnoucím ostrými zuby. Arakasi si propletl prsty a podíval se na Maru. "Ale velitel vojsk Irrilandi udržuje své hlídky v prvotřídním pořádku. Ve dnech, jež následovaly po Jinguově smrti, bylo podniknuto několik přípravných útoků a vojáci domu Minwanabi nechali naživu jen několik lidí lízajících si rány."

"Mezi těmi nepřáteli byl i Xacatecas," poznamenala Mara.

Arakasi přikývl. "Jeho dům nemá Minwanabiho v lásce a můj agent na statku lorda Čipina naznačoval, že se první rádce domu Xacatecas zmínil o možnosti uzavření spojenectví s domem Acoma. Jiní poradci jsou ještě proti; říkají, žes ukázala to nejlepší, co v tobě je, a teď jen čekají tvůj pád. Ale Čipino z Xacatecas je poslouchá, aniž by učinil konečné rozhodnutí."

Mara překvapeně zvedla obočí. Dům Xacatecas byl jednou z pěti Velkých rodin Impéria. Její vítězství muselo opravdu zvednout její prestiž, když Cipinovi rádci zvažovali možné spojenectví, které by bylo ve skutečnosti otevřeným vyhlášením války domu Minwanabi. Dokonce i dům Šinzawai se vyhýbal otázce navázání přímých vztahů a spokojil se s okamžikem, kdy vůči ní projevil přátelský, avšak neutrální postoj.

"Ale Xacatecas může počkat," řekl Arakasi. "Desio rozhodně nebude provádět politiku, kterou vymyslí on, ale přijme návrhy svých rádců a příbuzných. Moc a vedení se rozdělí mezi několik mužů a pro mé agenty bude obtížnější předložit mi jasný obrázek. Pokud jde o širší politiku, budou naše předpovědi značně nespolehlivé a určitě bude nemožné nahlédnout do Minwanabiho okamžitých plánů."

Mara sledovala, jak po tácu s ovocem leze hmyz a ochutnává každý kousek. Takže Desio se obklopuje ctižádostivými a po moci toužícími jednotlivci, a ačkoliv se jejich přání mohou lišit, všechna budou podřízena snaze přivodit pád domu Acoma. Jakoby zlověstně se jeden brouk usadil na osamoceném dílku jomachu a několik jeho druhů se k němu připojilo. "Máme štěstí, že se Tasaio účastní války v Midkemii," poznamenala paní.

Arakasi se naklonil dopředu. "Už nemáme štěstí, paní. Muž, který naplánoval vraždu tvého otce a bratra, se vrací zpátky trhlinou právě dnes. Desio svolal na příští týden velké shromáždění příbuzenstva a přívrženců. Bude přijímat přísahy věrnosti a ještě něco. Zaplatil kovem za vztyčení modlitební brány Rudému bohu."

Nyní Mara ztuhla. "Tasaio je nebezpečný."

"Stejně jako ctižádostivý," doplnil ji Arakasi. "Desio může vládnout podle svých vášní, ale jediné věci, které zajímají Tasaia, jsou moc a válka. Pokud bude Desio pevně sedět na trůně domu Minwanabi, vzdá se Tasaio svého vlastního místa v čele císařských jednotek a bude mu věrně sloužit - s občasným tichým přáním, aby se Desio udusil kostí z jigy, řekl bych. Tasaio může zkusit vyřešit otázku toho, že jeho otec ztratil moc, vojenskou silou. Postačí drtivé vítězství nad domem Acoma s tím, že budou poškozeny i jiné velké rodiny, a Desio bude mít v Radě skoro stejnou moc jako Vojevůdce."

Mara se nad tím zamyslela. Jinguova smrt způsobila, že dům Minwanabi ztratil moc, spojence a politickou sílu, ale jejich kasárna a válečnieké schopnosti nebyly nijak umenšeny. Síly domu Acoma se na druhou stranu ještě nezotavily z úderu, který jim uštědřila zkáza doprovázející smrt jejího otce a bratra. Příliš mnoho záviselo na strážích cho-ja. V současnosti by hmyzí válečníci mohli bojovat jen na pozemcích domu jako smrtící obranná armáda, avšak pro útočnou strategii byli naprosto nepoužitelní. Pokud by došlo k válce nebo srážce mimo pozemky statku, nemohly by jednotky domu Acoma být rovnocenným soupeřem vojenské síle pod Desiovým velením.

"Musíme vědět, co mají v plánu," řekla napjatě. "Mohou tví agenti proniknout na to shromáždění a nahlásit ti, co rádci našeptávají Desiovi?"

Arakasi se na ni hořce usmál. "Paní, nepřeceňuj schopnosti mých špehů. Uvědom si, že muž, který mi podává hlášení, byl velice blízký Jinguovi. Tento sluha nyní zastává totéž místo, ale pokud začne Jinguův syn dokazovat svou moc, nemáme záruku, že tam zůstane. Samozřejmě už jsem pro všechny případy začal připravovat jeho nástupce, ale pamatuj, že agent, kterého tam nasadíme, musí odpovídat všem Desiovým požadavkům. Přinejmenším po několik následujících let mu bude trvat, než se dostane dostatečně vysoko."

Mara už předvídala další Arakasiho myšlenku. "A větším nebezpečím je Tasaio."

Vrchní špeh se jí lehce uklonil. "Paní, buď si jista, že udělám všechno, co bude v mé moci, abych ti nějak zprostředkoval to, co vyplyne z Desiova shromáždění. Pokud mladý lord zůstane stejně hloupý, za jakého jej pokládám, bude Tasaio jen jedním mnoha. Pokud prokáže nečekaný záchvěv inteligence a určí k tažení proti nám právě Tasaia, bude nám hrozit dvojnásobně velké nebezpečí." Odložil stranou skrojek chleba, ze kterého si stěží ukousl. "To, že si člověk dělá starosti o to, co by se mohlo stát, mu příliš neprospěje. Ať tví správci a sluhové poslouchají klepy a novinky na tržišti. Moc spočívá ve vědomostech, to si vždycky pamatuj. Právě díky nim dům Acoma dospěje k triumfu."

Arakasi vstal a Mara mu pokynula, že může odejít. Když kradmo vyklouzl z její pracovny, se zamrazením si uvědomila, že poprvé za celou dobu, co ho znala, nechal jídlo ležet, ačkoli byl hladový. Místnost byla najednou podivně tichá a stísňující. Představa Tasaia v ní opět probudila pocit bezmoci, který cítila, když se dozvěděla o smrti, jež navštívila její rodinu. Mara nechtěla přebývat v černotě minulosti a přivolala služebné.

"Přineste mi mého syna," rozkázala jim. Přestože věděla, že Ayaki bude určitě hluboce spát, náhle zatoužila po jeho hlase, jeho darebnostech a dotyku jeho malého svalnatého těla.

Kapitola třetí

ZMĚNY

Dítě se obrátilo.

Ayaki spal roztažený na polštářích. Nějakou chvíli řádil, až se nakonec vyčerpal. Mara mu uhladila vlasy z čela a cítila, jak svého syna miluje.

I když byl chlapec silně stavěný po otci, z její rodiny zdědil mrštnost. Už nyní, ve věku dvou let, na něm byla na první pohled patrná pozoruhodná koordinace pohybů, rychlý jazyk, který přiváděl služebné k šílenství, a neustále odřená kolena. Svým úsměvem si získal srdce i těch nejtvrdších válečníků sloužících na statku Acoma.

"Bude z tebe vynikající bojovník a ještě větší hráč Hry," řekla mu Mara tiše. Ale nyní našla chlapcova hbitost a síla protivníka, jemuž nedokázala odolat - potřebu odpoledního odpočinku. I když byl světlem Marina života, staly se tyto krátké odpočinky velice vítanými, protože pokud bděl, bylo zapotřebí tří chův, aby jej udržely na uzdě.

Mara upravila synovu košilku a narovnala jeho rozhozené ruce a nohy. Pak se zamyšleně opřela o polštáře. Mnohé nyní zaseté šéme musí přinést plody dříve, než její syn dospěje. Až onen den nadejde, starý nepřítel jejího otce, Anasati, ukončí spojenectví uzavřené v chlapcově zájmu. Všechna dobrá vůle, kterou si Mara zajistila tím, že lordu Tecumovi z Anasati porodila prvního vnuka, bude zapomenuta a ke slovu opět přijde dluh způsobený Buntokapiho předčasnou smrtí. Pak musí být dům Acoma nepřekonatelně silný, aby přestál změnu vlády, až Mara předá kontrolu nad svým domem nezkušenému synovi. Hrozba ze strany domu Minwanabi musí být úplně odstraněna ještě dříve, než další mocný nepřítel napadne mladého lorda.

Mara uvažovala o nadcházejících letech, zatímco odpolední slunce zlatilo závěsy a otroci přicházeli, aby zastřihli keře akasi. Úpravy záhonů kolem chodníků probíhaly tak často, že vůbec nevnímala cvakání nůžek. S výjimkou dneška, kdy byly zvuky obvyklé při práci opakovaně přerušovány ostrými příkazy dozorce a častým svištěním krátkého koženého bičíku, který držel. Za normálních okolností byl tento bič pouze symbolickým odznakem úřadu nošeným na opasku - tsuranští otroci jen zřídka vyžadovali bití. Ale midkemianští otroci byli k nelibosti dozorce jiní. Úcta k nadřízeným u nich neexistovala a bití se míjelo účinkem.

Tsuranští otroci stejně jako Mara považovali Midkemiany za záhadu. Vyrostli v přesvědčení, že pokorná oddanost práci je jedinou nadějí na to, aby získali vyšší postavení při příštím otočení Kola, které navrací zemřelé ke znovuzrození a životu, a proto pracovali neúnavně. Trest za lenost nebo jakoukoli neposlušnost vůči právoplatnému pánovi znamenal upadnutí v trvalou nemilost bohů, neboť níže než otrok už bylo pouze zvíře. A kdo se jednou navrátí z Kola života v nižší formě, nemá možnost dosáhnout spasení a vysvobození z nekonečného koloběhu bolestných narození a strádání.

Mara, vyrušená ze zamyšlení rozhořčenou hádkou, si rozmrzele uvědomila, že barbaři se stále ještě nenaučili správnému chování. Zdálo se, že jedinou změnou, kterou na nich bylo možné od okamžiku jejich koupě pozorovat, byl stále narůstající počet rudých pruhů od ran bičem na zádech a pozoruhodný pokrok ve zvládání jazyka jejich pánů.

"Vůle bohů? To je konina!" zaduněl hlas jednoho z nich tsuranštinou se silným přízvukem. Na krátký okamžik se Mara zamyslela, co může znamenat výraz "konina". Pak barbarův hlas pokračoval. "Já tomu říkám holá pitomost. Ty chceš práci od těchto mužů, tak poslechni můj návrh a poděkuj mi za něj."

Dozorce neměl připravenou odpověď pro otroka, který odmlouvá. Takové věci se v tsuranské kultuře nevyskytovaly, a tak nepřišel na nic jiného než uhodit viníka bičem a zaklít v nedůstojné ukázce ztráty sebeovládání.

Nemělo to žádný účinek. Mara vytržená ze svých myšlenek zaslechla zvuky zápasu a pak slova, v nichž neomylně rozeznala zuřivost.

"Uhod mě tím ještě jednou, skrčku, a já strčím tvoji hlavu do hromady hnoje těch šestinožců, co je na druhé straně dvora."

"Pusť mě, otroku!" sípal dozorce. Jeho hlas zněl opravdu vyděšeně, a protože se mu situace očividně vymkla z rukou, Mara vstala, aby zasáhla. Ať už "konina" znamenala cokoli, určitě to nebyl výraz, který by vyjadřoval patřičnou úctu k nadřízeným osobám.

Přešla pracovnu, rozhrnula závěsy a zjistila, že se dívá na impozantně rozložitá svalnatá ramena a paže. Rudovlasý Midkemian, který stál u zrodu zmatku na dražbě, držel dozorce za roucho a zvedal ho do vzduchu s nohama zmítajícíma se nad zemí. Když dozorce spatřil svou paní, obrátil oči v sloup a jeho rty začaly šeptat modlitbu ke Keleši, bohyni milosrdenství.

Barbar se prostě ohlédl na drobnou paní ve dveřích s mírným výrazem ve tváři, ale s očima modrýma jako meč z kovu, tak hojně se vyskytujícího na midkemianské straně trhliny.

Mara cítila, jak v ní při pohledu na tento výjev otevřené vzpoury roste hněv. Ovládla se a promluvila klidně. "Je-li ti život milý, otroku, okamžitě ho pusť!"

Rudovlasý barbar rozpoznal v jejích tmavých očích autoritu. Přesto ale zůstal drzý. Chvíli její příkaz rozvažoval; pak se zlomyslně ušklíbl a rozevřel ruku. Dozorci, upuštěnému bez varování, podklesla kolena a on skončil na zadku uprostřed

Marina nejoblíbenějšího květinového záhonu.

Úšklebek rozdmychal Marin hněv. "Nemáš ani trochu pokory, otroku, a to je nebezpečná věc!"

Barbar se přestal usmívat, ale jeho oči se upíraly na Maru se zájmem, který měl více do činění s jejím tenkým rouchem než s úctou k jejím slovům.

Mara nebyla tak rozzlobená, aby si toho nevšimla. Náhle se pod jeho oceňujícím pohledem cítila nahá a její podrážděnost vzrostla. Už téměř nařídila jeho okamžitou smrt pro výstrahu ostatním, ale vzpomněla si na Arakasiho zájem o barbary a zarazila se. Žádný z Midkemianů se nechoval náležitě, a pokud nezjistí proč, bude jediné řešení tohoto problému spočívat v tom, že nechá všechny nově koupené otroky pozabíjet. Ale přesto bylo třeba odstrašující lekce. Otočila se ke dvěma nejblíže stojícím strážcům a řekla: "Odveďte mi toho otroka z očí a zbičujte ho. Nechci, abyste ho zabili, ale aby si sám přál zemřít. Pokud bude vzdorovat, zabijte ho."

Ihned se objevily dva meče, a s jasným záměrem nestrpět žádný odpor odvedly stráže cizozemce pryč. Když odcházel po cestičce, zdálo se, že vyhlídka na bezprostředně hrozící bití nemá vůbec žádný vliv na jeho sebevědomé chování. To, že ze svého trestu vůbec neměl strach, Maru rozčilovalo ještě více, protože to byla jediná věc, která na tom muži byla tsuranská a hodná obdivu. Pak se Mara zarazila: na tom muži? O čem to vlastně přemýšlí? Vždyť to je pouhý otrok.

Jican si vybral právě tento okamžik, aby se objevil. Jeho omluvné zaklepání na dveřní rám přerušilo Marino hněvivé zamyšlení.

Otočila se a křikla přes pokoj: "Co je!"

Pohled na hadonru, který zděšeně odskočil, v ní vyvolal pocit, že se chová hloupě. Pokynula dozorci, aby vstal z květinového záhonu, a vrátila se k polštářům, kde stále spal Ayaki.

Jican vstoupil z chodby do místnosti. "Paní?" řekl poníženě.

Mara mávla rukou na svého hadonru a řekla: "Teď chci zjistit, proč se Elzeki musel hádat s otroky."

Dozorce vstoupil do venkovních dveří a začervenal se pod Mařiným nespokojeným pohledem. Elzeki sám byl jen o málo víc než otrok, nevycvičený služebník, kterému byl svěřen dohled nad vykonáváním prací kolem statku. A autorita, jež mu byla propůjčena, mu mohla být také odňata. Padl tváří k zemi na voskovanou dřevěnou podlahu a horlivě spustil na svou obranu. "Paní, tihle barbaři nemají smysl pro pořádek. Nemají žádné wal." Použil starý tsuranský výraz ve významu "střed bytí" - duše, která určuje místo člověka ve vesmíru. "Stěžují si, ulévají se, hádají se, žertují..." Rozhořčený až k slzám skončil hněvivým výbuchem. "A ten zrzavý je nejhorší. Chová se, jako by byl šlechtic."

Mariny oči se rozšířily. "Šlechtic?"

Elzeki se zvedl ze své úklony a prosebně pohlédl na hadonru. Jican se jen otřásl nad nevhodným výběrem slov. Když se mu od hadonry nedostalo podpory, padl Elzeki opět na tvář a přitiskl čelo k podlaze. "Prosím, paní! Nemyslel jsem to jako urážku!"

Mara nad jeho omluvou mávla rukou. .Jistěže ne. To je jasné. A jak jsi to myslel?"

Elzeki vzhlédl a zjistil, že hněv jeho paní se změnil v zájem. "Ostatní barbaři ho poslouchají, má paní. Možná že tenhle rudovlasý byl důstojníkem příliš zbabělým na to, aby zemřel. Mohl lhát. Někdy mám dojem, že tihle barbaři bezostyšně míchají pravdu se lží. Jsou zvláštní. Jsem z nich zmatený."

Mara se zamračila při myšlence, že pokud by rudovlasý byl skutečně zbabělcem, nechoval by se tak chladnokrevně, když ho stráže odváděly k bičování. "Kvůli čemu jste se hádali?" zeptal se Jican.

Dozorce Elzeki se zachvěl, jako by mu události vedoucí k jeho zostuzení znovu proběhly před očima. "Kvůli mnoha věcem, ctěný hadonro. Ti barbaři mluví s tak hrozným přízvukem, že je těžké jim porozumět." Přepážkou za závěsem k nim z dálky dolehl zvuk ran následovaný bolestným chroptěním. Stráže vyplňovaly Marin příkaz k potrestání. Dozorce se začal viditelně potit při pomyšlení, že kvůli barbarově neposlušnosti může pocítit bič i na vlastní kůži.

Mara dala pokyn, aby byly posuvné dveře zavřeny, neboť se nechtěla dát rušit. Když se služebná vydala splnit její příkaz, uviděla, že se zbývající barbaři shromáždili na chodníku s nůžkami v rukou a pozorovali svou paní s otevřeným nepřátelstvím a vzdorem. Mara tlumící pobouření nad tak bezostyšným projevem neposlušnosti ostře vybídla dozorce. "Řekni mi jen jednu věc, kterou ten rudovlasý barbar považoval za tak důležitou, že se kvůli ní hádal."

Elzeki se narovnal. "Chtěl, abychom jednoho muže odvedli do domu."

Jican pohlédl na svou paní, která mu pokývnutím dovolila položit další otázku. "A jaký uvedl důvod?"

"Nějaký nesmysl, že naše slunce je žhavější než slunce v jejich světě a tomu muži se prý udělalo špatně z horka."

Mara řekla: "A co ještě?"

Elzeki sklopil zrak jako chlapec přistižený při krádeži cukroví z kuchyně. "Také si stěžoval, že někteří otroci potřebují kvůli horku více vody, než jim dáváme."

Mara řekla: "A?"

"Omlouval svou lenost. Než by těžce pracoval, raději tvrdil, že muži určení k péči o květiny většinou nevědí nic o rostlinách jejich vlastního světa, natož o našich, a trestat je za pomalou práci je proto hloupost."

Jican se užasle napřímil. "Ale to zní velice rozumně, má paní."

Maře unikl dlouhý utrápený vzdech. "Zdá se, že jsem jednala příliš ukvapeně," řekla smutně. "Elzeki, běž a zastav to bičování. Řekni strážím, ať toho rudovlasého .otroka umyjí a přivedou do mé pracovny."

Když dozorce poslušně odběhl, pohlédla Mara na svého hadonru. "Zdá se, Jicane, že jsem dala potrestat nesprávného člověka."

"Elzeki nikdy nebyl obzvlášť bystrý," souhlasil Jican. V duchu přemýšlel, proč toto zjištění jeho paní tak rozrušilo.

"Musíme ho odvolat z úřadu," usoudila Mara. "Otroci jsou příliš cenní, než aby jim poroučeli hlupáci, kteří s nimi neumějí zacházet." Nakonec se obrátila ke svému hadonrovi. "Chci, abys to oznámil Elzekimu a pak určil jeho nástupce."

"Jak si přeješ, má paní." Jican se uklonil a odešel. Když vycházel přepážkou na chodbu, pohladila Mara Ayakiho po tváři. Poté zavolala služebnou, aby ho uložila na jeho spací rohož v dětském pokoji. Nechtěla, aby ji cokoliv rozptylovalo, když bude osobně jednat s tím rusovlasým barbarem. Při té myšlence se usmála, a zatím služebná zvedla jejího baculatého syna, který ze spánku rozzlobeně zamumlal na protest. Probuzený Ayaki byl mnohem větší pohromou než rudovlasý obr a Mara potřásla hlavou, když se opírala o polštáře, aby čekala na stráže s barbarským buřičem, který jen tak mimochodem zničil její klidné odpoledne.

Stráže vstoupily o chvilku později a vedly Midkemiana s promočenými vlasy a bederní rouškou. Mařin příkaz, aby ho umyli, vyplnili tím nejjednodušším způsobem: prostě ho hodili do nejbližšího napajedla pro needry. Bití a následná koupel narušily jeho ducha jen nepatrně. Pobavení v jeho očích vystřídal hněv sotva držený na uzdě. Jeho vzdor Maru rozrušil. Lujan svými škádlivými poznámkami často překračoval meze slušného chování, ale žádný muž tak nízkého postavení se ještě neodvážil upřít na ni tak otevřeně odsuzující pohled. Mara najednou zalitovala, že si nedala přinést zdrženlivější domácí šaty, ale nezavolala komornou, protože by tím přiznala, že přikládá otrokovu pohledu nějaký význam. Namísto toho, aby před cizozemcem cítila rozpaky, zkřížila svůj pohled s jeho.

Stráže nevěděly, co udělat s nešťastníkem, kterého právě přivlekly před svou paní. Neúspěšně se pokusily uklonit, neboť stále držely mohutného muže v sevření. Starší z válečníků se špatné skrývanou ostýchavostí přerušil ticho. "Paní, jaké je tvé přání? Barbar by snad měl ve tvé přítomnosti klečet."

Mara vypadala, jako by si až teď všimla jak stráží, tak vody rozlévající se po navoskované podlaze. V kalužinkách se s ní mísila krev.

"Nechte ho stát, když chce." Zatleskala na sluhy a prvního z nich poslala pro osušky.

Otrok se vrátil s hormádkou navoněných ručníků. Vstoupil do pracovny, uklonil se a opožděně si uvědomil, že osušky jsou určeny pro špinavého otroka, který stál v sevření dvou strážců.

"No tak," utrhla se Mara, když otrok zaváhal, "utři toho divocha dřív, než mi zničí podlahu."

"Podle tvé vůle, paní," zamumlal otrok s tváří přitisknutou k zemi. Vstal a začal třít zarudlou kůži mezi barbarovými lopatkami, nejvyšší místo, na které dosáhl.

Mara chvilku pozorovala mohutného otroka a pak se rozhodla. "Nechte nás o samotě," přikázala strážím. Vojáci pustili barbara, uklonili se a vyšli na chodbu.

Barbar si promnul zápěstí, kde mu sevření stráží přerušilo krevní oběh. Zdálo, že pokusy otroka osušit jej ho rozčilují, a tak po krátkém pohledu na Maru natáhl ruku, vzal si z hromádky čistý ručník a dokončil úkol sám. Když skončil, trčely mu vlasy na všechny strany a otrok vyděšeně hleděl na hromádku vlhkých zakrvácených ručníků navršenou u barbarových nohou.

"Odnes to pradlenám," řekla Mara. Pokynula rudovlasému obrovi, aby si vybral polštář a sedl si.

Mara si důkladně prohlížela barbarovu tvář; pohled, kterým jí oplácel, byl stejně pronikavý jako její. Najednou měla pocit, že ztrácí půdu pod nohama. Něco na tom muži ji vyvádělo z míry. Pak ji ten důvod napadl: stále ho považuje za muže! Otroci byli nástroje, nikoli lidé. Proč právě tenhle způsobil, že se cítí tak... nejistě? Její zběhlost v úloze vládnoucí paní jí pomohla nasadit si velitelskou masku. Měla pocit, že .musí zjistit, jak ten barbar dokázal, že zapomněla na jeho postavení. Přinutila svůj hlas ke klidu. "Možná jsem se trochu unáhlila." Když otrok posbíral ručníky a odběhl, dodala: "Po podrobnějším prozkoumání té záležitosti se zdá, že jsem tě dala potrestat neprávem."

Rudovlasý obr dobře skryl své překvapení, vybral si polštář a usedl. Jizva na tváři, která mu zůstala po ráně od dozorce na tržišti s otroky, jeho vzhled nehyzdila; tvořila spíše doplněk jeho hezkých rysů a plnovous byl novinkou nevídanou u svobodných Tsuranů, u nichž tradice vyžadovala hladce oholený obličej.

"Otroku," přikázala Mara, "chci se dozvědět více o zemi, ze které pocházíš."

"Mám jméno," řekl rusovlasý obr hlubokým hrdelním hlasem, v němž zaznívalo nepřátelství. .Jsem Kevin z města Zün."

Mara podrážděně odpověděla: "Možná že jsi byl kdysi ve svém světě považován za člověka, ale teď jsi otrok. A otrok v očích bohů nemá čest ani duši. To si musíš uvědomit, Kevine ze Zünu." Vyslovila jeho jméno posměšně. "Zvolil sis svůj osud, zavrhl jsi svou čest. Jinak bys zemřel dřív, než jsi byl vzat do zajetí." Odmlčela se, neboť ji právě napadla jiná myšlenka. "Nebo jsi byl vazalem mocného domu, jehož lord zamítl tvou žádost, aby sis mohl vzít život?"

Kevin zmateně zvedl obočí. "Cože? Nejsem si jist, co tím myslíš." Mara opakovala svou otázku výrazy, kterým by rozumělo i dítě. "Přísahal tvůj dům vazalství jinému domu?"

Kevin se napřímil, trhl sebou a prohrábl si rukou vlhké vousy. "Zün přísahal spojenectví velkému králi v Rillanonu, samozřejmě."

Mara přikývla, jako by se tím všechno vysvětlilo. "A tvůj král ti nedovolil nalehnout na meč, že ano?"

Naprosto zmatený Kevin zavrtěl hlavou. "Nalehnout na meč? Proč? Jsem sice třetím synem v menší šlech- ehm, rodině, ale nepotřebuji dovolení svého krále, abych provedl něco, co vypadá jako naprostá pitomost."

Teď překvapené zamrkala Mara. "Copak lidé u vás nemají žádnou čest? Pokud jsi měl možnost volby, proč ses nechal uvrhnout do otroctví?"

Kevin, který se vzhledem k otékajícím podlitinám na svých zádech cítil nepohodlně, chvíli zamyšleně pozoroval drobnou ženu, jež se nešťastnou shodou okolností stala jeho paní. S nuceným úsměvem řekl: "Věř mi, paní, neměl jsem na vybranou, jinak bych si dnes neužíval tvé... pohostinnosti. Kdybych si mohl vybrat, byl bych teď doma se svou rodinou."

Mara pomalu zavrtěla hlavou. Tohle nebyla odpověď, na jakou čekala. "Možná máme potíže dorozumět se kvůli barbarskému způsobu, jakým používáš tsuranštinu. Zeptám se tě jinak: když jsi byl zajat, neposkytl ti osud čas, aby sis mohl vzít život a nemusel tak upadnout do otroctví?"

Kevin se odmlčel, jako by rozvažoval její otázku. "Myslím, že ano, ale proč bych měl myslet na to, abych se zabil?"

Mara bez rozmýšlení vyhrkla: "Kvůli cti!"

Kevin se hořce zasmál. "A k čemu je čest mrtvému muži?"

Mara zamrkala, jako by se ve zšeřelé místnosti náhle rozzářilo jasné světlo. "Čest je... všechno," řekla neschopna pochopit, že někdo vůbec může položit takovou otázku. "Právě ona činí život snesitelným. Dává smysl... všemu. Pro co jiného by člověk měl žít?"

Kevin rozčileně rozhodil rukama. "Pro co? Aby užíval života! Aby se bavil ve společnosti přátel, aby sloužil lidem, které obdivuje. A v mém případě, abych utekl a dostal se zase domů, proto."

"Utekl!" Mara, otřesená do hloubi duše a neschopná tuto skutečnost zakrýt, potřebovala chvilku, aby se vzpamatovala. Tito lidé nejsou Tsuraně, připomněla si; národy za trhlinou nesdílely kodex chování, kterým se řídili otroci v jejím světě. Paní z Acoma začala uvažovat, jestli další příslušníci její kultury odhalili, jak velice se od nich Midkemiané liší. Na mysl jí přišel Hokanu ze Šinzawai. Mara si v duchu poznamenala, že během jeho návštěvy musí získat informace o zájmu lorda Kamatsua o barbary. Pak se zamyslela, jestli by tenhle Kevin ze Zünu nemohl mít nějaké zvláštní znalosti nebo myšlenky, které by jí mohly pomoci v boji s nepřáteli. "Musíš mi říct více o zemích za trhlinou," poručila mu. Kevin vzdychl bolestí, kterou způsobilo něco víc než jen rány a podlitiny. "Jsi žena mnoha protikladů," řekl s jistým zájmem. "Přikážeš mě zbít, hodit do napajedla pro dobytek, a pak osušit svými nejjemnějšími ručníky. Ted chceš, abych mluvil, a ani mi nedáš napít, abych svlažil vyschlé hrdlo."

"Tvé pohodlí nebo nepohodlí není věc, do které bys měl právo mluvit," řekla Mara kousavě. "Náhodou právě krvácíš na polštář, který stál mnohem víc, než je tvá cena na volném trhu, tak si dej pozor na to, co říkáš."

Kevin vyčítavě zvedl obočí. Chtěl ještě něco říct, ale najednou někdo zaškrábal na přepážku Mariny pracovny.

Protože nikdo z Tsuranů nežádal o pozornost své paní jinak než zdvořilým zaklepáním. Mara neodpověděla ihned. Ať byl venku kdokoli, zdálo se, že ho tato skutečnost nevyvedla z míry. Dřevěný rám se posunul v naolejované drážce a plešatý otrok, který na tržišti pomáhal při krádeži oděvů, nahlédl dovnitř. "Kevine?" řekl tiše a vůbec nebral ohled na skutečnost, že bez pozvání nebo svolení narušil soukromí šlechtice. „Jsi v pořádku, synku?"

Mara s otevřenými ústy přihlížela, jak mu rudovlasý muž odpověděl uklidňujícím úšklebkem. Plešatý otrok se usmál na Maru a bez dalších okolků zmizel. Mara dlouhou chvíli nemohla najít řeč. V paměti všech svých předků by nenašla otroka tak nestoudného, že by si dovolil vstoupit do pokojů svého pána bez dovolení, aby si jen tak popovídal s dalším otrokem a pak bez propuštění odešel s nejpovrchnějším pokusem o projevení úcty ke své právoplatné paní. Mara odolala prvnímu popudu dát ho potrestat, neboť teď byla naprosto přesvědčena o nutnosti poznat tyto barbary důkladněji.

Mara přikázala domácímu poslovi, aby vyhledal dalšího dozorce, který by dohlédl na to, že barbaři budou stříhat akasi, jak to měli dělat na začátku. Pak obrátila pozornost zpět ke Kevinovi.

"Řekni mi, jak se v zemi, kde ses narodil, chovají služebníci ke svým paním."

Kevin se na ni podíval s provokativním úsměvem. Jeho oči neskrývaně putovaly po Marině těle, jež zahalovaly skoro průsvitné hedvábné šaty. "Tak pro začátek," řekl vesele, "by si každá dáma, která by chodila před svými sluhy v podobném oblečení, koledovala o to, aby ji..." Zamyslel se nad výrazem a pak řekl: "V mé řeči pro to není zdvořilé slovo. Nevím, jak se na to díváte vy tady, ale když mi ukazuješ všechno, co máš, aniž by ses nad tím zamyslela, nejspíš to tu vidíte trochu jinak."

"O čem to mluvíš?" vyštěkla Mara, které docházela trpělivost.

"Nu..." Ukázal na svou špinavou bederní roušku a pak udělal jednoduché gesto nataženým prostředníčkem. "O tom, co většinou muži se ženami dělají, aby měli děti." Ukázal směrem k jejímu klínu.

Mařiny oči se rozšířily. Jen s těžkostmi dokázala myslet na . tohoto barbara jako na otroka, ale on nejspíše neměl žádné problémy, když se ji rozhodl brát jako ženu. Velice klidně, tónem, který nijak nezakrýval hrozbu, řekla: "Hovor o podobných věcech, i jen nepřímo, by ti mohl přinést ošklivé a dlouhé umírání, otroku! Ze všech nejhanebnější poprava je oběšení, ale pokud si přejeme, aby odsouzený trpěl, pověsíme jej za nohy. S hromadou žhnoucích uhlíků pod hlavou je to ten nejhorší způsob, jak umřít."

Kevin, který si uvědomil Marin hněv, spěšně dodal: "Samozřejmě má Zün daleko chladnější podnebí, než na jaké jsi zvyklá ty." Jeho věty byly trochu lámané, když hledal neznámá slova nebo odvozené výrazy, kterými by nahradil to, nač v její řeči ještě nenarazil. "Máme zimy a sníh a v ostatních ročních obdobích přicházejí studené deště. Dámy v mých zemích musí nosit těžké šaty a chlupaté zvířecí kůže, aby se zahřály. A to znamená, že odhalené ženské tělo je něčím, co... co nevidíme moc často."

Maře se v očích zablesklo, když otroka poslouchala. "Sníh?" Vyslovila barbarův výraz trochu neohrabaně. "Studené deště?" Pak si uvědomila, o čem se ještě zmínil, a řekla: "Chlupaté zvířecí kůže? Myslíš kožešiny? Kůže, ze kterých nebyla odstraněna srst?" Její hněv rychle ustupoval.

"Něco v tom smyslu," řekl Kevin.

"Jak zvláštní." Mara o tom uvažovala jako dítě, které sleduje potulného kouzelníka. "Takové oblečení musí být nepříjemně těžké, a to už se nezmiňuji o tom, že musí být pro otroky hodně obtížné, aby je vyprali."

Kevin se zasmál. "Kožešiny se neperou, pokud je nechceš zničit. Nečistota se z nich jen vypráší a pak je pověsíš na slunce a čerstvý vzduch." Protože se její tvář znovu zamračila, když se bavil její nevědomostí, rychle dodal: "V Zünu nemáme žádné otroky." Když to řekl, okamžitě se s prudkým zhoršením nálady uzavřel do sebe. Ramena jej stále ještě pálila od bičování, a přestože byl polštář měkce vycpaný, bolelo jej i sezení. "Kešané mají otroky, ale zákony Království podobné věci přísně zakazují."

Což vysvětluje mnohé, pokud jde o nezvladatelnost Midkemianů, pomyslela si Mara. "A kdo tedy u vás dělá podřadnou práci?"

"Svobodní muži, paní. Máme sluhy, vazaly a sedláky, kteří nám přísahají věrnost. Stejně jako měšťany, obchodníky a kupce."

Mara, kterou takové stručné shrnutí neuspokojilo, přikázala Kevinovi, aby to popsal podrobně. Bez pohybu seděla, zatímco jí vyprávěl o společenské struktuře Království. V okamžiku, kdy její zájem ochabl, ležely na přepážkách dlouhé stíny. Kevinův hlas už zněl unaveně a chraptivě. Sama měla žízeň, a tak nechala přinést chlazené nápoje. Když se občerstvila, pokynula rukou, aby se služebné postaraly o nápoje pro Kevina.

Mara se pak začala vyptávat na výrobu kovů, umění, o němž její lid věděl jen málo, protože na Kelewanu byly potřebné suroviny vzácností. To, že midkemianští rolníci mají železo, mosaz a měď jí připadalo neuvěřitelné. Kevinova poznámka o tom, že občas vlastní i stříbro nebo zlato, už úplně přasahovala její chápání. Díky údivu nad takovými zázraky zapomněla na rozdíly, které mezi nimi stojí. Kevin na to reagoval tím, že se usmíval ještě více. Jeho uvolněné chování v ní probudilo hlad, který ještě nikdy předtím nepoznala. Mara zjistila, že očima bloudí po tvarech jeho těla nebo sleduje gesta jeho silných, jemných rukou, když se snažil vysvětlit věci, pro něž mu chyběla slova. Mluvil o kovářích, kteří ohýbali železo a vykovávali tvrdé srpkovité podrážky, jež přibíjeli na kopyta zvířat, na nichž jezdili jejich válečníci. Docela přirozeně se rozhovor změnil v nadšenou diskusi o taktice a vzájemný objev, že Midkemiané mají z cho-ja podobnou hrůzu, jako se Tsurané děsí těžké jízdy.

"Musíš se toho hodně naučit," řekla Mara nakonec a na její jemné pleti se objevil radostný ruměnec. Právě v tom okamžiku na dveře zaklepala Nacoya, aby jí připomněla odpolední setkání s jejími rádci.

Mara se napřímila a s úlekem si uvědomila, že většina dne utekla. Všimla si prohlubujících se stínů, táců s ohryzky ovoce a prázdných džbánů a sklenic na stolku mezi sebou a otrokem. S lítostí nad tím, že jejich diskuse musí skončit, přivolala svou osobní služebnou. "Postarej se o pohodlí tohoto barbara. Nech jej, ať se vykoupe a ošetří si svá poranění mastmi. Pak mu najdi nějaký oděv a odveď jej do mých soukromých pokojů, protože s ním chci ještě po vyřízení svých obchodních záležitostí hovořit."

Otrokyně se uklonila a pokynula Kevinovi, aby ji následoval. Barbar narovnal své dlouhé nohy a ztuhle vstal. Trhl sebou a pak si všiml, že jej paní stále ještě pozoruje. Rozpačitě se na ni usmál, a než se vydal za služebnou, bez sebemenšího náznaku uctivosti poslal Maře vzdušný polibek.

Nacoya jeho gesto na rozloučenou sledovala s přimhouřenýma očima a se zamračeným výrazem ve vrásčité tváři. Její paní nad takovou drzostí projevila více údivu než hněvu. Náhle Mara dlaní zakryla úsměv, jako by se už nemohla udržet. Nacoyina nervozita se změnila v podezření. "Paní, dej si pozor. Moudrý vládce neodhaluje své srdce před otroky."

"Jde ti o toho muže?" Mara ztuhla a překvapením zčervenala. „Je to barbar. Jeho cizí národ mě udivuje, nic víc." Pak si povzdechla. "To, jak mi poslal polibek, mi připomnělo Lana, když býval ještě malý," zmínila se na vysvětlenou o svém mrtvém bratrovi, kterého v mládí milovala. "Vzpomínáš si?"

Nacoya vychovala Maru od dětství a vzpomínka na Lanokotovo gesto starou chůvu netrápila. To, co Nacoyi dělalo starost, byla reakce, kterou u své paní pozorovala.

Mara si pečlivě uhladila šaty na stehnech. "Nacoyo, víš přece, že o muže nestojím." Přestala si narovnávat hedvábný lem a sepjala ruce. "Vím, že si některé dámy vybírají za nosiče hezké muže, kteří tak mohou na zavolání uspokojit ty více... osobní potřeby, ale já... nemám zájem o takové zvrhlosti." Ale ani Maře samotné to neznělo přesvědčivě.

Nacoya se uklonila, ale když dorazily domácí služebné a začaly připravovat místnost k setkání, stará první rádkyně pozorně sledovala svou paní. Na Mařiných rtech se objevoval a zase mizel zasněný úsměv. Nacoya vytušila, že Mara neuvažuje o nadcházejícím setkání, ale spise o opáleném, rudovlasém barbarovi, s nímž ztratila hovorem celé odpoledne. Jiskra v Mařiných očích a napůl vzrušené a napůl vyděšené zatínáni jejích rukou paní domu zradilo. Strach z ponížení a bolesti - vzpomínky na surového a necitlivého manžela - nyní překrývala jiná touha. Nacoya byla možná stará, ale pamatovala si vášně mládí; ještě před dvaceti lety docela vážně uvažovala o tom, že si nechá do své ložnice přivést otroka. Bývalá chůva, která si uvědomovala Kevinovu přitažlivost a zároveň věděla, jaké problémy je čekají, si tiše povzdechla. Mara se projevila jako prohnaná hráčka Hry rady, ale ještě docela nepochopila základní věci o vztazích mezi mužem a ženou. Ačkoliv už byla v obležení, chyběl jí instinkt, který by jí řekl, že jí vůbec hrozí možnost útoku právě z tohoto území.

Bývalá chůva se se slzami starosti připravila na nadcházející poradu. Pokud se Mara rozhodla, že svůj svět obrátí naruby nečekanou vášní, vybrala si k tomu to nejméně příhodné období.

Kapitola čtvrtá

PŘÍSAHY

Zazněly rohy.

Připojilo se k nim zahřmění bubnů a shromáždění pokleklo, uklonilo se a posadilo se na patách ve starobylé tsuranské pozici vyjadřující pozornost. Rozesazeno podle postavení, ale oděno v bílých řízách, přepásaných oranžovo-černými pásy očekávalo příchod nového lorda z Minwanabi.

Velké síni domu Minwanabi se v celém Císařství žádná místnost nevyrovnala; některý ze starodávných lordů zaměstnával génia, umělce nevídané kvality, pokud Šlo o architekturu. Žádný návštěvník domu Desiových předků se nemohl vyhnout úctě, kterou budilo důmyslné stavitelství, jež poskytovalo pohodlí i ve stavbě, která zvenčí připomínala pevnost.

Pro stavbu síně bylo vyhloubeno úbočí kopce a její horní třetinu rozdělovaly oblouky vpouštějící dovnitř vzduch a světlo. Přepážky poskytující ochranu proti nepřízni počasí byly nyní odsunuty stranou a celá síň se koupala v záplavě záře poledního slunce. Spodní část síně byla vtesána do skály. Její střední část měřila plných tři sta kroků od hlavního vchodu přes bohaté vykládanou podlahu až ke stupínku. Tam, na trůně vyřezaném z achátu, bude Desio přijímat přísahy věrnosti přednášené poddanými a vazaly, kteří se shromáždili pro tuto příležitost.

Stráže domu Minwanabi v obřadním brnění stály v pozoru a jejich černé lakované přilby a oranžové důstojnické chocholy tvořily dvojitou linii na galerii vinoucí se kolem hlavni plochy. Hudebníci u vchodu dokončili fanfáru. Rozhostilo se ticho.

Vzduch prořízl ostrý tón. Najedno straně se odsunuly dveře a do síně zlehka vkročil kněz Turakamua, Rudého boha smrti. Kostěná píšťala mezi jeho rty byla starobylou památkou. Přes levý loket měl přehozenu pláštěnku zdobenou peřím a jeho nahé tělo bylo pomalováno rudou barvou na černém podkladě, takže vypadal jako krví zbrocený kostlivec, když tančil pro potěchu svého věčného pána. Vlasy měl k zátylku přilepené silným nánosem mastnoty a spletené do dvou copů, na jejichž koncích se kývaly vybělené dětské lebky.

Kněz ve společnosti tří pomocníků, oblečených v rudých pláštích a s maskami lebky, třikrát obtančil stupínek. Jejich příchod vyvolal ve shromáždění neklid. Mnozí z přítomných se přežehnali znamením proti špatnému osudu, protože setkání se služebníky Boha smrti za každých okolností přinášelo smůlu. Píšťaly zakvílely a malé lebky klapotem zdůrazňovaly každý krok hlavního kněze. Jeho tanec nabral na obrátkách a pomocníci udělali několik salt a otoček, znázorňujících hloubku lidského utrpení, věčnou moc Rudého boha a trest, jenž stihne smrtelníky, kteří se mu postaví.

Nyní se v hale ozvalo mumlání, když se Desiovi hosté ptali svých sousedů, proč byli k vykonání rituálu krve pro toto shromáždění vybráni právě Rudí kněží. Obvykle byli o požehnání vládě nového lorda požádáni kněží Cočokana, Dobrého boha, nebo ve vzácných případech kněží Jurana Spravedlivého, ale Kněz smrti byla nevídaná a zneklidňující postava.

Tanečníci se zastavili a píšťaly zmlkly. Hlavní kněz neslyšně vykročil kupředu a vyšel na stupínek. Vytáhl z postranní kapsy svého pláště šarlatovou dýku a s vysokým ječivým výkřikem si odřízl levý cop. Ten přehodil přes příslušné opěradlo trůnu nového lorda. Pak se dotkl čelem zadního opěradla trůnu a odřízl si pravý cop. Malá lebka na jeho konci zlověstně zacvakala o achátové řezby. Když byl tento talisman přehozen přes pravé opěradlo velkého trůnu, nikdo z přítomných už nebyl na pochybách. Kněží Rudého boha si odřezávali copy jen tehdy, když očekávali velkou oběť svému věčnému pánu. Desio z Minwanabi hodlal svůj dům zavázat ke krvavým činům.

Rozhostilo se stísněné ticho, zatímco vcházela Desiova čestná stráž. Obvyklý tucet válečníků vedl velitel vojsk Irrilandi a první rádce Incomo. Za nimi jako poslední vešel nový lord ve své působivé pláštěnce, zdobené oranžovým peřím s černými pruhy, a s vlasy staženými dozadu.

Incomo dorazil ke stupínku, otočil se a klesl na kolena po pravici svého pána. Kritickým pohledem sledoval, jak lord stoupá po schůdcích ke svému trůnu. Desio se navzdory horku a nezvyklé líži obřadního oděvu držel dobře. Už jako chlapci chyběly Jinguovu dědici předpoklady pro dráhu válečníka. Jeho námahu na výcvikovém dvoře provázelo jen tiché pošklebování jeho cvičitelů. Poté, co dosáhl věku dostatečného k tomu, aby se mohl podílet na aktivní službě, zúčastnil se několika hlídek na bezpečných územích, ale když si důstojníci, kteří mu veleli, stěžovali na jeho neschopnost, získal chlapec stálé umístění u otcova dvora. Incomo soudil, že Desio zdědil po svém otci a dědovi ty nejhorší vlastnosti. Byl by zázrak, kdyby dům Minwanabi pod jeho vládou vzkvétal, a to i tehdy, pokud by ho neohrožoval dům Acoma.

Když Incomo přehlížel shromáždění, upoutala jeho pozornost výrazná postava v první řadě hostů. Tasaio vypadal v brnění domu Minwanabi jako rozený válečník. Byl to snad nejschopnější člen rodiny v posledních třech generacích. Incomo znuděný obřadem začal přemýšlet, jaké by to bylo, sloužit tak chytrému lordu, jakým by byl Tasaio. Pak první rádce takové nereálné myšlenky zavrhl. Za okamžik odpřisáhne bezpodmínečnou věrnost Desiovi.

Nový lord dokázal usednout na svůj trůn bez nehody, za což byl Incomo vděčný. Klopýtnutí při takovéto významné události by bylo považováno za zlé znamení toho, že dům Minwanabi upadl v nepřízeň bohů. Obočí prvního rádce zvlhlo úzkostným potem během starobylého ceremoniálu, po němž Desio vstal, aby promluvil. Mladý lord z Minwanabi začal mluvit hlasem, který se překvapivě silně rozléhal ztichlým sálem.

"Vítám vás," pronesl Desio, "mou rodinu, mé spojence a přátele. Ti z vás, kteří sloužili mému otci, jsou vítáni dvojnásob pro svou věrnost k němu v minulosti a ke mně nyní a v budoucnu."

Incomo se s úlevou nadechl a jeho nejhorší obavy pominuly. Jeho mladý vládce pokračoval okázale tím, že poděkoval přítomným kněžím; pak zamával tlustýma rukama a v jeho slovech se objevila vášeň. Desio, přesvědčený o své vlastní důležitosti, žádal své nejprominentnější hosty o pozornost. Incomo se snažil tvářit pozorně, ale v duchu se čím dál naléhavěji zabýval jedinou věcí: Jaký tah podnikne paní z Acoma příště?

Jak dokázala dívka obrátit Jinguovy plány na její zavraždění proti němu samotnému? Ať už Incomo vzpomínal na události onoho prokletého dne sebevíc, stále nemohl přijít na to, co přivedlo věci k tak tragickému konci.

Jednu věc věděl: Minwanabi se příliš spoléhal na najatou kurtizánu jako na svou agentku. Měla sice pověst dokonalé

profesionálky, ale nakonec přece jen selhala, když měla splnit svůj úkol. A to krásnou ženu stálo život. Incomo si slíbil, že už nikdy nebude spoléhat na někoho, kdo neodpřisáhl věrnost domu Minwanabi. A co role, kterou sehrál velitel útoku Šimizu, jenž byl přísahou zavázán ke službě domu? Jeho útok na Marina strážce proběhl tak, jak byl naplánován, ale následující noci se prostá "nehoda", která měla ukončit rodovou linii Acoma, změnila v debakl.

Desio ohlásil dalšího čestného hosta, jenž se přišel zúčastnit jeho uvedení do úřadu. Incomo pohlédl směrem ke svému lordovi a snažil se nevypadat znuděně. V myšlenkách se

opět vrátil k onomu strašnému dni.

Incomo se otřásl při vzpomínce na výraz hrůzy, který se objevil na tváři lorda Jingua, když mág doprovázející Vojevůdce prokázal pomocí kouzel nešťastný uskok, jehož se vůči Maře dopustila kurtizána s velitelem útoku. Zahanben před očima hostů byl Jingu nucen nahradit škodu, kterou utrpěl host jeho domu, jediným možným způsobem. Nikdy předtím žádný lord z Minwanabi nemusel zachraňovat rodinnou čest sebevraždou. Incomo se stále budil pokryt studeným potem, když ve snu viděl Jingua, jak sbírá všechnu svou odvahu a vrhá se na rodinný meč.

Z toho, co následovalo pak, si Incomo pamatoval málo; pochod zpět na usedlost, tělo svého lorda na pohřebním katafalku, oděné do zářícího brnění a s rukama zkříženýma na meči, to všechno byly jen prchavé obrazy. Namísto toho si první rádce zřetelně pamatoval trýznivý okamžik smrti: jeho lord zhroucený na zemi, krev, vnitřnosti vyhřezlé z jeho břicha, prázdné oči vyhasínající jako oči ryb umírajících v sítích vytažených na břeh. Turakamuův kněz okamžitě svázal Jinguovy ruce obřadní rudou páskou a zakryl jeho tvář šarlatovým šátkem. Ale vzpomínka zůstala nesmazatelně vryta do paměti. Vláda velkého a mocného lorda skončila s děsivou rychlostí.

Pohyb vytrhl Incoma ze zamyšlení. Uklonil se dalšímu

vládci, který přišel vzdát hold Desiovi. Pak první rádce domu Minwanabi vzdychl a soustředil se. Během dnů Desiova hýření řídil domácnost se zdánlivě nenarušitelným klidem. Ale pod maskou chladného dokonalého chování bojoval Incomo s hrůzou. Poprvé za svého dlouhého života hráče Hry rady poznal ochromující strach z jiného vládce.

Jeho jedinou obranou proti děsu byla zlost živená obrazem Mary a jejího doprovodu, odplouvajících přes jezero. Tucty dalších lordů ji následovaly a barevná flotila jejich člunů připomínala hejno vodních ptáků. A mezi nimi plula i mohutná zlatobílá loď Vojevůdce. Almecho přenesl oslavy svých narozenin z Jinguovy usedlosti na pozemky domu Acoma, což byl jasný znak toho, že dům Minwanabi upadl v nemilost.

V tomto okamžiku padl na Incomovu tvář stín a ukončil chvíli jeho vzpomínek. Stihlý ztepilý válečník vystoupil na stupínek a poklekl u nohou nového lorda. Tasaio, syn Jinguova zemřelého bratra, se hluboce uklonil a představil se svému zákonnému pánovi. Tasaiovy kaštanové vlasy byly krátce zastřiženy ve válečnickém stylu. Měl poněkud orlí profil a jeho chování bylo naprosto bezchybné; ruce, na nichž poslední boje zanechaly jizvy, oplývaly krásou síly dovedenou až k dokonalosti. Byl obrazem prostého válečníka přísahajícího věrnost svému lordu, ale nic nedokázalo skrýt žár v jeho očích. Usmál se na svého bratrance a přednesl svůj závazek. "Můj pane, toto ti přísahám při duších našich společných předků až k počátku času a při natami, v níž sídlí duch domu Minwanabi: tobě se zavazuji veškerou svou ctí. Můj život a má smrt jsou tvé."

Desio se rozzářil, když se jeho nejvážnější soupeř v boji o postavení vládnoucího lorda obřadně uklonil. Incomo zapudil marné přání, aby se role obou bratranců obrátily; kdyby teď klečel Desio před Tasaiem, musel by se dům Acoma třást hrůzou. Namísto toho silnější a schopnější muž neodvolatelně vkládá svůj osud do rukou slabšího. Incomo cítil, jak se mu zatínají pěsti a nehty se zarývají do masa.

Od noci, kdy zapadla šťastná hvězda domu Minwanabi, mu něco stále vrtalo hlavou. Když Tasaio vstal a vzdálil se ze stupínku, začal první rádce přemýšlet o nové věci. Mara dokázala zjistit, že se na ni chystá léčka, která měla ukončit její život - ale ne, Incomo se opravil, ona samozřejmě očekávala útok - jen nějak vycítila čas a způsob úderu. Ale k takovému štěstí nemohla přijít náhodou. Takový stupeň shody okolností byl velmi nepravděpodobný, nebo spíše nemožný. Bláznivý Bůh náhody by musel osobně napovídat Maře do ucha, aby jen tak uhodla, co Jingu a jeho kurtizána chystají.

Poslední spojenci domu Minwanabi se seřadili, aby Desia ujistili o svém přátelství. První rádce pozoroval každou bezvýraznou tvář a usoudil, že jejich prohlášení je asi stejně užitečné jako zbraně vyrobené z cukrové vaty. Při první známce slabosti domu Minwanabi začne každý z přítomných lordů hledat nová spojenectví. Dokonce Bruli z Kehotara odmítl obnovit přísahu úplného vazalství, kterou se jeho otec zavázal Jinguovi, což vzbudilo pochyby o jeho spolehlivosti. Desio jen stěží skryl své znechucení, když mu Bruli pouze přislíbil přátelství a odešel.

Incomo se strojeně usmíval na každého šlechtice, který ho míjel, a zabýval se přitom vlastními starostmi. Znovu a znovu si promítal minulé události, až mu vyplynula logická odpověď. Závěr byl otřesný, neuvěřitelný: dům Acoma musí mít v domě Minwanabi špeha! Jinguova léčka byla pečlivě nastražena a nebylo možné z ní uniknout bez vyzrazení informací. Incomo cítil, jak se mu rozbušilo srdce, když zvažoval možné důsledky.

Hra rady neznala odpočinek. Vždy se někdo pokoušel proniknout do domů svých protivníků. Sám Incomo měl několik dobře umístěných agentů a osobně zmařil několik pokusů cizích špehů vniknout do domácnosti Minwanabi. Ale očividně někde jednoho přehlédl. Špehem domu Acoma mohl být sluha, správce, válečník nosící důstojnický chochol, dokonce i otrok. Incomo, poháněn myšlenkou co nejrychleji odhalit vetřelce, netrpělivě sledoval zbytek ceremoniálu. Protokol vyžadoval, aby zůstal na svém místě, dokud formality nebudou ukončeny.

Konečně předstoupil poslední lord. Desio se prokousával nekonečnými slovy díků. Incomo se téměř vrtěl nedočkavostí. Pak se Turakamuovi knězi znovu pustili do pískání na prokleté píšťaly a do dalšího rituálního tance. Nakonec přišel závěr a Desiova čestná stráž odměřeným krokem vypochodovala z hlavni síně. Incomo se držel půl kroku za Desiovým ramenem a v duchu probíral všechny starší členy domácnosti.

Jeho bystrá mysl omezila počet těch, kteří přicházeli v úvahu, když vyloučila pokrevní příbuzné a ty, kdo byli ve službě už od dětství. Ale i tak zůstával okruh podezřelých široký. Během posledních tří let bylo přijato tolik

služebnictva, že Incomo nyní stál před velmi namáhavým pátráním. Propustit najednou větší množství nových Členů domácnosti by bylo přiznáním slabosti. Použít mučení ke zjištění, kdo je přeběhlíkem, by špeha jen varovalo. On nebo ona by mu pak proklouzl mezi prsty. Ne, bude lepší postupovat obezřetně.

Průvod pokračoval chodbou. Venku v pozdním odpoledni slunce pomalu klesalo za stromy. Sloupy vrhaly dlouhé stíny, když čestná stráž a hosté kráčeli k místu, kde se měla uskutečnit další část obřadu. Kolem přírodního amfiteátru tvořeného úžlabinou v kopcích byly rozestaveny lavičky. Hosté v tichosti usedli a pohlédli dolů na plochu holé země uprostřed. Byly tam vykopány čtyři velké díry, dvě na každé straně hlavní cesty. Skupina vojáků a dělníků čekala seřazena u obrovské čerstvě vztyčené dřevěné konstrukce, spoutané lany a kladkostroji.

Incomo se posadil na jednu z laviček uprostřed a s námahou se soustředil na pokračování obřadu. Stejně jako Desiovo převzetí úřadu pána domu to nebyla obyčejná formalita. Vztyčení modlitební brány znamenalo vyvolávání přítomnosti příslušného boha a žádost o vyslyšení prosby; vztyčení památníku Turakamuovi, Rudému bohu, však mohlo mít za následek zkázu, kdyby na tento čin shlédl s nemilostí.

Turakamuův kněz a jeho průvodci začali tančit kolem čtyř pomalovaných kůlů, které měly. být umístěny do připravených děr. Točili se s divokou energií, doprovázeni děsivými zvuky posvátné kostěné píšťaly. Boky hlavního kněze ztěžkly námahou a pramínky potu smývaly jeho rudo-černé obřadní malování. Poskakování jeho ochablého genitálu Incoma pobavilo. První rádce se pokáral za svou bezbožnost. Než by se smál a vysloužil si tak nepřízeň Rudého boha, odvrátil raději od posvátného obřadu zrak.

Poblíž tiše čekaly dvě skupiny dělníků. Mezi nimi stáli podivně neklidní služebníci se svými rodinami. Asi sedmiletá holčička plakala a tiskla se ke své matce. Incoma napadlo, že ji asi vyděsilo knězovo představení. V příštím okamžiku hlavní kněz ukončil jednu ze svých otoček v nehybné póze, před dívčiným otcem. Jeho pomocnici jednohlasně zavřeštěli. Vyrazili kupředu, uchopili muže obřadně za ramena a odvedli ho k nejbližší díře. Odpoledním horkem se ozval pronikavý zvuk kostěné píšťaly. Vybraný muž zavřel oči a skočil do široké a hluboké díry.

Tento výstup se opakoval ještě jednou s dalším mužem, jehož manželka si naprosto nepatřičně zakryla tvář. Když byla obsazena i druhá díra, vyrazil ze sebe kněz mučivý výkřik. Pak zazpíval: "O Turakamu, který nakonec soudíš všechny smrtelníky, přijmi do svých služeb tyto dvě věrné duše. Budou na věky stát na stráži u tvého památníku. Shlédni s laskavostí na jejich rodiny, a až jejich děti nakonec vstoupí do tvé říše, suď je milosrdně a vrať je do života se svým požehnáním."

Incomo naslouchal úvodnímu obřadu s rostoucím neklidem. Lidské oběti byly v Impériu vzácné, a ačkoliv už nebyly obvyklé, v chrámu Rudého boha se stále vykonávaly. Tito dva dělníci byli zřejmě dobrovolníci, kteří se obětovali výměnou za naději, že jejich děti v příštím životě stanou výše na společenském žebříčku - jako válečníci, nebo dokonce lordi. Incomo to přinejlepším považoval za nevýhodný obchod. Když je člověk dostatečně zbožný, copak mu bohové neposkytnou svou milost, jak pravilo chrámové přísloví?

Ale pouze blázen by vystupoval proti obětování Rudému bohu. Incomo s kamennou nehybností sleď; val, jak se dobrovolníci v dírách skrčili s koleny pod bradou a rukama zkříženýma do podoby věčné modlitby. Knězi zavřeštěli chvalozpěv na svého božského pána a pak pokynuli pracovním skupinám, aby vztyčily mohutné kůly, které měly podpírat oblouk brány. Napínající se lana zaskřípala a dělníci pomalu zvedli první z nich; zpívali do rytmu práce a otáčeli kůlem, až nakonec na jámu padl úzký pruh stínu, když byl kůl umístěn na jejím okraji. Shromáždění příznivců domu Minwanabi ztuhlo v očekávání okamžiku oběti. Předák usoudil, že pozice je přesná; dal znamení hlavnímu knězi, který přiložil ke rtům kostěnou píšťalu a zapískal na ni rozechvělý tón přivolávající pozornost boha.

Když píšťala umlkla a rozhostilo se ticho, dva nižší kněží zvedli posvátné sekery ze zářícího obsidiánu a přeťali lana. Uvolněný kůl sklouzl do jámy a rozdrtil prvního služebníka jako hmyz. Ze země vytryskla sprška krve a vzlykající dítě se vytrhlo matce a vrhlo se ke sloupu, který zabil jeho otce. "Vraťte mi ho! Vraťte mi ho!" křičelo, když ho vojáci domu Minwanabi vlekli zpátky.

Incomo věděl, že Rudý kněz považuje tuto událost za špatný začátek. Ve snaze usmířit svého boha změnil rituál z oběti prvního stupně na druhý. Zaťukal nehty na kostěné chřestidlo a jeho pomocníci si nasadili obřadní masky. Druhý z obětovaných byl se zmatkem v očích vytažen z jámy. Domníval se, že jej čeká tentýž osud jako jeho předchůdce, ale očividně tomu tak být nemělo.

Jeden z maskovaných pomocníků vystoupil dopředu s mísou a obsidiánovým nožem. Neřekl ani slovo, ale na pokyn hlavního kněze popadli muži sedláka, srazili jej na zem a roztáhli mu paže. Pomocník zvedl nůž a zpěvavě poprosil svého boha o přízeň. Přiložil ostří nejdříve k jednomu mužovu ostříhanému spánku, pak ke druhému, aby svou oběť posvětil. Nešťastný sedlák se při doteku kamenného nože zachvěl; trhl sebou, když mu ostrá čepel vyryla do čela symbol, a bojoval o to, aby nevykřikl, když mu rychlý knězův řez otevřel tepnu na pravém zápěstí.

Krev se vyřinula do prachu jako sprška rudého deště. Pomocníci spěchali, aby každou kapku zachytili do mísy; a pískání knězovy píšťaly se ozvalo znovu jako litanie prokletých. Zvedl se druhý kůl. Obsidiánový nůž se znovu snesl a pil z další tepny. Nyní sedlák zasténal. Cítil, jak z něj uniká život, ale konec nepřicházel tak rychle, aby umlčel jeho strach. Vzpouzel se kněžím, když jej zvedli a hlavou dolů spustili do jámy. Pak zaskřípal kůl. Píšťala zakvílela a přivolávala boha, aby milostivě shlédl. Hlavní kněz pokynul rukou a uspíšil obřad, protože aby byl dar přijatelný, nesměla čekající oběť ztratit vědomí nebo předčasně zemřít. Ale spěch ovlivnil přesnost práce. Když byla laná uvolněna, jeden z pomocníků zaváhal a masivní kůl se v pádu trochu natočil. Jeho konec udeřil do okraje jámy; dolů se sesypala hlína a kamení a ze rtů oběti uniklo nechtěné hrůzné zaječení. Pak kůl plnou vahou sjel po stěně do jámy. Pilíř rozdrtil sedlákovi stehna a nohy, ale nezabil jej. Muž se rozkřičel nesnesitelnou bolestí a obřad se rozpadl v prach.

Mamě Desio křičel na dělníky, aby narovnali nakloněný kůl. Zbledlý se ve svém rouchu a klenotech vrhl tváří na zkrvavenou zem a prosil Rudého boha o shovívavost. Hlavní kněz vystoupil kupředu a jeho píšťala umlkla. Před celým shromáždění zachřestil svými lebkami a kostmi a vážně prohlásil, že jeho věčný pán není uspokojen. Přes nářek

zmučené oběti požádal lorda z Minwanabi, aby řekl, čím si chce znovu získat přízeň Rudého boha

Za lordovými a knězovými zády mezitím dělníci pomalu napínali lana, aby vztyčili bránu. Sedlákovy výkřiky nyní zněly slaběji, ale neustaly. Přiběhli dělníci s koši naplněnými hlínou, vyprázdnili je do jámy a nářek se zdusil; nikdo se neopovažoval sedlákovu agónii ukončit. Jeho život byl obětován bohu a narušení takového aktu by znamenalo kletbu.

Desio, zpocený a s tváří pokrytou hlínou a zaschlou krví, poklekl. "Všemocný Turakamu," pronesl, "nabízím ti životy mých nepřátel od toho nejurozenějšího až po posledního příbuzného. Toto ti slibuji, pokud zadržíš svůj hněv a dopřeješ domu Minwanabi vítězství!" Kněz pak řekl: "Pokud všemocný shlédne laskavě na mou poníženou prosbu, slibuji, že postavím druhou modlitební bránu. Její základy budou posvěceny životy paní z Acoma a jejího prvorozeného syna a dědice. Cesta mezi nimi bude vydlážděna rozdrceným kamenem z natami rodu Acoma a vyhlazena kroky tvých oddaných služebníků. Tím vším přispěji ke slávě Rudého boha, pokud shlédne milostivě na prohřešky, k nimž během dnešního dne došlo."

Desio se odmlčel. Kněz před ním chvíli nehybně stál. Pak prudkým trhnutím hlavy vyjádřil souhlas. "Přísahej," zaburácel a natáhl k Desiovi ruku se svou píšfalou, aby mohl zpečetit svou prosbu k bohu.

Desio vztáhl ruku, přesvědčen, že jakmile se jednou jeho prsty dotknou kosti, bude nesmazatelně poznamenán. Zaváhal, a až knězovo zasyčení jej upozornilo, jak blízko je hněvu Rudého boha. Bleskově sáhl na posvátný předmět. "Já, Desio, lord z Minwanabi, tak přísahám."

"Na krev svého domu!" rozkázal kněz.

Přihlížející nedokázali skrýt překvapené povzdechy, protože kněz dal najevo, že Rudý bůh si za neúspěch vyžádá odplatu. Desio přijímal důsledek, že pokud nebude jeho přísaha naplněna, přivolá na svou rodinu úplné vyhlazení - od sebe samotného až po nejvzdálenějšího příbuzného - stejnou zkázu, jakou sliboval domu Acoma. I kdyby se obě strany dohodly na dobré vůli po smíření, nemohlo by být dosaženo odpuštění. V blízké budoucnosti přestane jeden ze dvou nejstarších rodů existovat.

"Turakamu slyšel tvou nabídku," vykřikl kněz. Když Desio zvedl ruku z posvátné píšťaly, kněz se otočil a pokynul směrem k nedokončené bráně, jejíž dva černé pilíře se tyčily proti sluncem prozářené obloze. "Nechť tato brána od dnešního dne stojí nedokončena. Její pilíře budou přitesány jako sloupy a na každém bude napsán Minwanabiho slib. Tento dokument nebude změněn ani odstraněn, dokud se jméno Acoma nestane popelem svědčícím o slávě Turakamuově!" Pak se podíval na Desia. "V opačném případě se dům Minwanabi změní v prach!"

Desio vstal. Vypadal otřesený, zmatený špatným začátkem obřadu, který vedl k tak riskantní přísaze. Incomovy rty se hněvivě sevřely, když si uvědomil, že pokud je na usedlosti Minwanabi špeh domu Acoma, nerozšíří se dnes večer jen obvyklé klepy. První rádce pozoroval tváře odcházejících členů rodiny; ve většině z nich četl únavu, několik vypadalo vyděšeně a tu a tam viděl, jak šlechticové bojovně zvedají brady. Mnozí z nich budou chtít postoupit v rodinné hierarchii, pokud se Desio projeví jako slabý vládce, ale nikdo se nezdál být obzvlášť potěšen vývojem dnešních událostí. Incomo vzdal pokus o odhalení špeha vlastními silami a vydal se za svým pánem.

Po boku lorda stál Tasaio, který držel Desia za loket. I když jen lord měl na sobě brnění, nebylo možné zmýlit se v tom, který z obou mužů je válečníkem. V Tasaiově postoji byla patrná přirozená a smrtící pružnost sarkata. Incomo přistoupil blíže. Vítr, který provázel nadcházející bouři, k jeho uším donesl slova.

"Můj pane, nesmíš pokládat dnešní okolnosti za nešťastné. Zavázal jsi svou rodinu silnou přísahou. Nyní se musíme postarat o to, aby byla vyplněna."

"Ano," souhlasil ztuhle Desio. "Ale kde začneme? Mařinu usedlost hlídají válečnici cho-ja a bez Vojevůdcovy pomoci je jakýkoli přímý útok šílenstvím. Kromě toho, i kdybychom zvítězili, byli bychom oslabeni a tucet jiných domů by se nad námi okamžitě snažil získat převahu."

"Ovšem, bratrance, ale mám jisté plány." Tasaio vycítil přibližující se kroky, ohlédl se a poznal Incoma. Prvnímu rádci připadal jeho rychlý a zářivý úsměv vypočítaný, navzdory snaze o upřímnost. "Ctěný první rádce, měli bychom se okamžitě poradit. Pokud náš lord dokáže •y plnit přísahu Rudému bohu, může tím náš dům získat mnoho slávy."

Incomo hledal v jeho slovech ironii - nesplnění přísahy by přineslo všem členům domu Minwanabi smrt - a zjistil, že Tasaio mluví upřímně. Pak se pátravě zahleděl do jeho obvykle bezvýrazné tváře, jestli v ní nespatří pokrytectví, ale nenašel je. "Máš plán?"

Tasaiův úsměv se ještě rozšířil. "Spoustu plánů. Ale pokud tomu rozumím správně, musíme nejdříve najít špeha domu Acoma."

Zatímco se na Desiově ušpiněné tváři objevil výraz zmateného překvapení, musel Incomo skrýt podezření. "Jak o něčem takovém můžeš vědět, ctěný bratrance?"

"Ale mezi námi žádný špeh domu Acoma není!" vykřikl Desio ve spravedlivém rozhořčení.

Tasaio konejšivě položil ruku na paži mladého lorda a svá slova věnoval přímo Incomovi. "Ale jinak to být nemůže. Jak by se pak ta malá děvka dozvěděla, že ji chce náš poslední lord zabít?"

Incomo sklonil hlavu, jako by uznával jeho vítězství. To, že Tasaio rovněž poznal důvod Marina přežití na oslavách Vojevůdcových narozenin, svědčilo o jeho bystrém myšlení. "Ctěný bratrance, myslím, že bychom měli pro dobro nás všech vyslechnout tvé plány." S unaveným úsměvem natáhl ruku a pomohl vysokému válečníkovi odvést lorda do soukromí usedlosti.

Starodávné parkety zavrzaly, když se začali rojit sluhové, zajišťující přepážky a záclony proti sílícím poryvům jižního větru. Nad stříbrnou hladinou jezera se v předzvěsti bouře kupila temná mračna a ohlašovala časný, ale nepochybný příchod období dešťů. Vůně deště se mísila s pachem oleje na nábytek a prachem, který se vznášel v malé pracovně, soukromém pokoji, v němž Jingu a jeho předchůdci snovali své nejtajnější plány. Malované přepážky byly malé, aby odradily případné pozorovatele zvenčí, ale vzduch v místnosti nebyl nikdy zatuchlý.

Incomo z vlhka bolely kosti. Přemáhal nutkání zamračit se, když se opatrně posadil na polštáře proti místu svého pána, složitému hnízdu polštářů, nahromaděných na vyvýšeném stupínku. Některý ze zakladatelů domu Minwanabi před dávnými veky usoudil, že lord by měl být v každém případě vyvýšen nad své poddané, a většina místností na statku nesla stopy jeho přesvědčení.

Incomo byl zvyklý na nepohodlí spojené s několikaúrovňovými podlahami a dlažebními kameny, které byly na určitých chodnících o půl kroku výše než sousední; ale nový služebník se vždy poznal podle toho, jak často zakopával. Incomo se v myšlenkách zabýval špehy a mrzutě zvažoval, kteří správci a služebníci byli nejneobratnější ve službě jeho předešlému lordu; nikdo mu nepřišel na mysl, což přispělo ke špatné náladě prvního rádce. Znepokojeně čekal na svého pána.

Sluhové odešli v okamžiku, kdy z Desia sňali obřadní zbroj a zahalili ho do hedvábného oranžového roucha posetého černými symboly úspěchu. Nezdržoval se koupelí, jak byl zvyklý jeho otec; páchnoucí potem z nervozity vstoupil v doprovodu svého bratrance a spustil svou váhu na drahocenné, zlatem vyšívané polštáře, které jeho předchůdce téměř prodřel. Desio byl rozrušen. Incomo usoudil, že s tvářemi bledými jako rákosový papír a růžovým nosem vypadá, jako by byl nachlazený. Jeho bratranec vedle něj vypadal opálený a štíhlý a nebezpečný.

Zatímco se Desio vrtěl, aby zaujal co nejpohodlnější polohu, Tasaio usedl a opřel si lokty o kolena. V protikladu k Desiovu neklidu působil Tasaio dojmem napjaté nehybnosti šelmy větřící kořist.

Incomo dospěl k závěru, že během čtyř let služby v barbarských válkách Tasaio nic neztratil. Ačkoliv válka nepokračovala tak úspěšně, jak Vojevůdce sliboval, doba strávená mimo Hru rady, pouze zostřila rozum mladého muže. Postoupil až na místo prvního Vojevůdcova zástupce a získal pro dům Minwanabi mnoho výhod - dokud Jinguova smrt všechno nezmařila.

"Můj vážený bratrance a můj první rádce," začal Desio se snahou zamaskovat svou nezkušenost a přinejmenším hrát roli vládnoucího lorda, "shromáždili jsme se zde, abychom projednali možnost, že se v našem středu ukrývá špeh domu Acoma."

"Ne možnost, ale jistotu," odsekl Incomo. Domácnost potřebovala čin, rychlý a rozhodný. "A nesmíme předpokládat, že je tady jen jeden."

Desio otevřel ústa pobouřením, jak nad opovážlivostí svého prvního rádce, tak nad myšlenkou, že špehové domu Acoma mohli proniknout do domu Minwanabi víckrát než jednou.

Tasaio sevřel rty se sotva skrytým opovržením; ale v jeho hlase nebyl slyšet ani stín pohrdání, když jemně poznamenal: "Tvůj otec byl velký hráč Hry, Desio. Jak jinak by nad ním ta dívenka mohla zvítězit, když ne pomocí předem připravené léčky?"

.Jak by ta dívenka, jak ji nazýváš, dokázala tak mistrovsky umístit své špehy?" vyprskl Desio. "Ať je zatracena k Turakamuovu potěšení a ať ji přijme do svého lože bolesti na deset tisíc let - do okamžiku, kdy získala dědictví, byla v Lašimině řádu! A její otec neměl sklony k umísťování agentů. Byl příliš úzkoprsý, než aby měl pro špehy nějaké využití."

"To jsou všechno věci, které musíme zjistit, bratrance." Tasaio učinil gesto znázorňující bodnutí mečem. "Mluvíš, jako kdyby ta dívka byla začarovaná. Ale není. Zařídil jsem, aby v našem zájmu barbaři z vnějšího světa zabili jejího otce a bratra - docela elegantně, pokud to tak mohu říct. Sezu a Lanokota vykrváceli a zahynuli stejně jako mnoho dalších mužů, svíjející se v blátě s vyhřezlými vnitřnostmi." Vášeň zažehla oheň v Tasaiových slovech. "Pokud by měl dům Acoma být pod ochranou Bláznivého boha, rozhodně tato ochrana příliš neposloužila Mařinu otci a bratrovi."

Desio se téměř usmál, než si vzpomněl, že jeho otec zemřel stejným způsobem, v bolestech na vlastním meči. Netrpělivě poposedl na polštářích, které se zmačkaly pod jeho váhou. "Když tu jsou špehové, tak jak je vyženeme z úkrytu?"

Incomo se nadechl k odpovědi a pak se zarazil, když zachytil Tasaiův pohled. "Jestli můj pán dovolí, měl bych návrh."

Desio mávl rukou na souhlas. Incomo, natolik zaujatý, že zapomněl na své různé bolesti, se naklonil kupředu, aby vyslechl radu mladého válečníka.

Tasaio bezděčně využil větru, který cloumal přepážkami. Načasoval svou řeč tak, aby nárazy maskovaly jeho hlas, takže možnost, že by ho někdo mohl odposlouchávat, byla mizivá. "Špeh je k ničemu, pokud jeho informace není využita. A my tuto skutečnost obrátíme v náš prospěch.

Doporučuji ti naplánovat něco, co by se dotýkalo zájmů domu Acoma. Nařiď svému veliteli vojsk přepadnout jejich karavanu nebo odlehlé pozemky. Dalšího dne se zemědělskému správci zmiň o tom, že máš v úmyslu prodat na trhu ve Městě plání thyzu za nižší cenu než Acoma." Tasaio se odmlčel a pohodlně se usadil. Ale Incomo si všiml, že neodpočívá; třpyt v jeho očích prozrazoval, že je ve střehu, připraven v případě jakýchkoli potíží okamžité zasáhnout. "Když bude Mara chránit karavany, budeme vědět, že máme špeha v kasárnách. Když stáhne z trhu svou úrodu thyzy, převlékl se špeh za úředníka. Pak už bude snadnější informátora vypátrat."

"Velmi chytré, Tasaio," řekl Incomo. "Myslel jsem na podobnou taktiku, ale je tady jedna závada. Nemůžeme si dovolit prodat naši thyzu se ztrátou; a neprozradíme Maře naše plány, když se žádný útok na karavanu neuskuteční?"

"Prozradili bychom, kdybychom nezaútočili." Tasaiova víčka se lehce přivřela. "Ale my zaútočíme a budeme poraženi."

Desio rozzlobeně udeřil do polštářů. "Poraženi? Abychom ztratili v Radě ještě více vlivu?"

Tasaio zvedl ruku- s palcem a ukazováčkem vzdálenými asi centimetr od sebe. "Jen maličko poraženi, bratrance. Jen abychom získali důkaz, že jsme ohroženi. Mám své plány týkající se toho špeha, až ho odhalíme... samozřejmě s tvým dovolením, můj pane."

Incomo si se skrytým obdivem uvědomil, že to bylo od Tasaia chytré. Aniž se s Desiem utkal v otevřeného sporu, pominul předpoklad, že se mladému lordu dostane, co mu právem náleží; druhou stranou věci bylo, že dovolení bude

samozřejmě poskytnuto.

Desio spolkl návnadu, ale nepostřehl vážnější důsledky. "Až dostaneme toho zrádce, budeme ho mučit ve jménu Rudého boha, dokud z něho nebude krvavá kase!" Buclatou rukou bušil do polštáře, aby svým slovům dodal důrazu, a jeho nos změnil barvu z růžové na temně rudou.

Ale Tasaio, jako by s rozzlobenými šlechtici jednal denně, nedal najevo žádné rozrušení. "To by bylo velmi příjemné, bratrance," řekl souhlasně. "Ale připravit tomu špehovi smrt, jakkoli strašlivou, by znamenalo přenechat vítězství domu Acoma."

"Cože!" Desio přestal bouchat a napřímil se. "Bratranče, bolí mě z tebe hlava. Co by mohl dům Minwanabi získat kromě urážky, kdybychom nechali toho mizerného špeha naživu?"

Tasaio se opřel o loket a z mísy na postranním stolku si vzal kousek ovoce. Jemně přejel nehtem po jeho křivce, skoro jako by slupka byla živým tělem. "Potřebujeme jeho spojení, ctěný lorde. Posloužilo by naší věci, kdybychom si zajistili, že se naši nepřátelé v domě Acoma dozví jen to, co jim my dovolíme." Válečníkova ruka sevřela kousek ovoce v ničivém stisku. Z rozdrceného jomachu vystříkla rudá šťáva. "Necháme špeha nastražit naši další léčku."

Incomo se zamyslel a pak se usmál. Desio hleděl ze svého bratrance na prvního rádce a uspěl při pokusu chytit kousek ovoce, který mu hodil jeho bratranec. Ukousl si sousto a pak se začal smát, poprvé se mu vrátil pocit naduté jistoty o velikosti jeho rodiny. "Dobře," řekl a s chutí přežvykoval. "Líbí se mi tvůj plán, bratrance. Pošleme jednotku mužů na neúspěšné přepadení a necháme tu čubku z Acoma, ať si myslí, že na nás vyzrála."

Tasaio poklepával ukazováčkem na zbývající kousek ovoce. "Ale kde? Kde zaútočíme?" •

Incomo zapřemítal a pak řekl: "Můj pane, navrhuji, aby bylo přepadení provedeno poblíž její usedlosti."

"Proč?" Desio si otřel šťávu z brady do vyšívaného rukávu. "Bude svou usedlost přísně střežit, jako obvykle."

"Nezaútočíme na samotnou usedlost, pane, protože nepotřebuje zprávy od špehů, aby předpokládala útok ze strany tvé armády. Ale nebude čekat, že přepadneme její karavanu, ještě než dorazí k říčnímu přístavu v Sulan-Qu. Když zaútočíme v prostoru mezi pozemky domu Acoma a městem, a ona bude na přepadení připravena, můžeme přesně určit zdroj jejích informací a najít agenta mezi členy tvé domácnosti."

Tasaio kývl hlavou v bezděčně velitelském gestu. "První rádce, tvá rada je vynikající. Můj pane, pokud dovolíš, dohlédnu na přípravy k tomuto přepadení. Obvyklé obchodní dodávky mají jen malou ochranu, pokud ta děvka z Acoma nebude vědět, že má co do činění se smrtelným nepřítelem." Usmál se a bělost jeho zubů se zářivě odrazila od kůže, do tmavá opálené na Vojevůdcově tažení. "Kdy karavana vyrazí, zjistíme jednoduše tak, že se spojíme s loďařskými makléři v Sulan-Qu. Několik diskrétních otázek a možná jeden nebo dva úplatky, abychom utajili naše pátrání, a budeme na hodinu přesně vědět, kdy můžeme očekávat další Marinu karavanu."

Desio přijal Tasaiův návrh s důstojným výrazem. "Bratranče, tvá rada je skvělá." Zatleskáním přivolal domácího posla. "Dojdi pro písaře," přikázal mu.

Když otrok odběhl, objevil se v Tasaiově tváři výraz těžce zkoušeného člověka. "Bratrance," pokusil se, "nesmíš nechat zapsat rozkazy, o nichž jsme teď hovořili."

"Cha!" Desio ze sebe vyrazil ještě jedno uchechtnutí a pak se z plna hrdla rozesmál. Naklonil se ze svého stupínku a uštědřil svému bratranci dunivou ránu do ramene. "Cha!" odfrkl si znovu. "Nesmíš podceňovat mou inteligenci, Tasaio. Samozřejmě, že mám tolik rozumu, abych do naší věci nezasvěcoval služebníky a otroky. Ne, prostě jsem chtěl poslat Vojevůdci žádost, aby omluvil tvou nepřítomnost na tažení do barbarského světa. Bude souhlasit, dům Minwanabi je stále ještě jeho nejcennějším spojencem. A ty už jsi mi ukázal, bratrance, jak velmi jsi tady potřebný."

Incomo pozoroval Tasaiovu odezvu na chválu jeho lorda. Neunikl mu v boji vycvičený reflex jako první reakce na přátelský úder a povšiml si i vypočítavého bleskurychlého rozhodnutí nechat ránu dopadnout. Tasaio rozvinul své politické schopnosti stejně jako umění zabíjet.

První rádce domu Minwanabi s chladnou zvědavostí přemýšlel, jak dlouho bude jeho pán přijímat rady od někoho, kdo je tak očividně obdarován schopnostmi, které Desiovi chyběly, ale komu nebude dopřáno přivést dům Minwanabi zpět k bývalé velikosti. Desio zjistí, že vedle svého chytrého bratrance vypadá jako hlupák; možná bude žárlit, bude si přát víc než jen být loutkou s titulem lorda. Incomo si uvědomil, že ho znovu začala bolet hlava. Mohl pouze doufat, že si Desio vyřizování účtů se svým bratrancem nechá až na dobu, kdy ta čubka z Acoma a její dědic budou ležet rozdrceni v základech modlitební brány Rudého boha. Bude lépe nebrat na lehkou váhu, jak dlouho to bude trvat. Taková samolibost na mnohem nižší úrovni stála život Jingua z Minwanabi; a díky tomuto neštěstí se Maře dostalo takového uznání, že získala mocné spojence.

Tasaiova mysl se očividně zaobírala podobnými starostmi, protože poté, co byla napsána zpráva Vojevůdci a zatímco byl Desio zaměstnán tím, že nařizoval sluhům, aby mu donesli občerstveni, jeho bratranec válečník se na Incoma obrátil se zdánlivě nevinnou otázkou. "Ví někdo něco o tom, jestli Mara nějak pokračuje ve svém jednání s domem Xaca-tecas? Když jsem dostal své odvolací rozkazy z barbarského světa, jeden můj přítel mezi jeho důstojníky se zmínil o tom, že jeho lord zvažuje možné spojenectví s ní."

Tím Tasaio odhalil svou lstivost. Mezi důstojníky ze soupeřících domů nemohlo v žádném případě existovat přátelství; Incomo poznal, že tato informace byla získána úskokem. Se zabručením, které nahradilo smích, se Incomo s Tasaiem podělil o poslední zprávy, které získal.

"Lord z Xacatecas je muž hodný... pokud ne strachu, tak určitě hluboké úcty. Jeho postup v Nejvyšší radě se ale v tomto okamžiku zastavil." Se zábleskem dokonalých zubů dodal: "Náš nejvznešenější Vojevůdce byl trochu zklamán váháním domu Xacatecas, pokud šlo o podporu jeho zájmů na dobytí barbarského světa. Přidaly se k tomu ještě jiné politické spory, a když se prach usadil, zapojil se lord z Xacatecas do vojenské správy naší malé provincie u moře. Čipino z Xacatecas v tomto okamžiku přebývá v Dustari a velí jednotce, která udržuje jediný průchodný průsmyk do Tsubaru. Pouštní nájezdníci jsou podle posledních zpráv stále aktivní, takže předpokládám, že má plné ruce práce -

doufejme, že příliš plné na to, aby si dělal hlavu s nějakými jednáními s domem Acoma."
Desio, který odeslal sluhy pryč a teď nečekal na nic jiného než na bohatou odpolední hostinu, jejich rozhovor poslouchal. Zamával baculatou rukou, aby si získal plnou pozornost, a řekl: "Podobný plán jsem navrhoval sveinu otci, Tasaio."
První rádce si odpustil poznámku, že všechno, co Desio tehdy udělal, bylo, že seděl v místností, v níž Incomo s Jin-guem probírali možnosti toho, jak udržet dům Xacatecas mimo hru. "Dobrá tedy," řekl Tasaio, "pokud má Xacatecas práci s tím, aby udržel naše hranice za mořem, můžeme soustředit svou pozornost na pani Maru."
Desio přikývl a zaklonil se ve své ohromné hromadě polštářů. S očima napůl zavřenýma a s očividnou radostí ze své nově nalezené autority řekl: "Myslím, že tvůj plán je moudrý, bratrance. Dej se do toho."
Tasaio se svému lordu uklonil, jako by jeho propuštění nebylo z těch, jaká se udělují podřízeným nezasluhujícím poděkování; hrdě a rychlým krokem opustil jeho pracovnu. Incomo potlačil svou lítost nad odchodem mladého válečníka. S odevzdáním se osudu, jaký mu bohové dopřejí, se donutil myslet na méně slavné stránky tsuranského života; bez ohledu na to, jak krvavé lsti a vraždy poháněly kola Hry rady, bylo třeba zařizovat jiné obvyklé záležitosti. "Pane, pokud souhlasíš, tvůj hadonra s tebou potřebuje probrat nějaké záležitosti ohledně obchodu s obilím."
Desio, který měl daleko větší zájem o myšlenky spojené s obědem, se netvářil nadšeně nad tím, že by měl uvažovat o prozaické stránce rodinného obchodu. Ale jako by mu chladné schopnosti jeho bratrance dodaly nějakou vnitřní sílu, uvědomil si, že musí. Přikývl a bez reptání čekal, když Incomo poslal pro hadonru Murgaliho.

Kapitola pátá

KOMPLIKACE

Vítr rozvál listí.
Mariny soukromé pokoje naplnila vůně květů akasi a čerstvě zastřižených keřů. V houstnoucím soumraku byla rozsvícena jen jediná lampa a její knot byl stažen. Plamínek vykresloval měnící se obrazy a ze tmy se každou chvíli vynořovaly další podrobnosti: záblesk drahokamu, odlesk na leštěné jadeitové ozdobě, jemná struktura lakovaného povrchu. Ve chvíli, kdy se zrak zaostřil na zvýrazněný rys, se tma vrátila. Ačkoliv byla obklopena krásnými věcmi, nezabývala se paní z Acoma bohatstvím ve svém okolí, protože její myšlenky byly jinde.
Mara se opřela o polštáře, zatímco služebná rozčesávala její vlasy navoněným kostěným hřebenem. Paní z Acoma měla oblečeny zelené hedvábné šaty se šatrami vyšitými žlutou nití kolem límce a ramen. Tlumené osvětlení propůjčovalo její olivové pleti jemný zlatavý nádech, což byl účinek, jehož by si více sebevědomá žena jistě všimla. Ale Mara ukončila své dětství jako novicka Lašimina řádu a jako vládnoucí paní neměla čas na ženskou marnivost. Veškerá krása, kterou v ní mohl jakýkoli muž rozpoznat, pro ni znamenala jen další zbraň, jíž bylo možno využít.
S přímostí, jež by každému jinému tsuranskému šlechtici připadala nezdvořilá, se vyptávala barbara, sedícího před ní, na zvyky a obyčeje jeho domovského světa. Zdálo se, že si Kevin takového nedostatku společenského protokolu vůbec nevšímá a přímo míří k podstatě věci. Mara podle toho odhadla, že jeho lidé jsou neotesaní až na hranici drzosti. Pozorovala jej, jak se snaží popsat pojmy, které byly v její řeči neznámé; tápavě bojoval se slovy, když jí vyprávěl o své zemi a lidu. Byl dobrý student a jeho slovník se každým dnem více rozšiřoval. Právě v tomto okamžiku se ji pokoušel pobavit tím, že jí vyprávěl o nějakém 'obrážení štací' v Zünu, ať už to bylo cokoli.
Kevin nenosil žádné šaty. Sluhové se marně pokoušeli jej obléct, ale nic z toho, co měli po ruce, mu nepadlo. Nakonec se dohodli na bederní roušce a nahradili množství oděvu jeho propracovaností. Kevin měl roušku z červenohnědého hedvábí s tmavomodrým lemem, upevněnou v pase šerpou se složitým uzlem a obsidiánovými korály. Mara jeho úsilí nevěnovala pozornost. Zvážila Nacoyinu včerejší radu a uvědomila si, že něco není v pořádku: otrok jí nějakým způsobem připomínal jejího zemřelého bratra Lanokotu. Podráždění z tohoto zjištění v ní probudilo odpor. Ačkoli ji včera otrokovo pobuřující chování bavilo, dnes chtěla jen informace.
Mara, unavená dlouhými dny porad, zůstávala pozorná natolik, aby dokázala posoudit muže, jehož si dala k sobě povolat. Upravený vypadal mnohem mladší, hádala by, že je mu asi o pět let více než jí. A zatímco jí časté boje s mocnými nepřáteli dodaly vážnosti, jeho vzhled zůstal zodpovědností nedotčen. Byl rozrušený, ale působil spíše sebejistě než nervózně. Nenuceně se smál s uličnickým smyslem pro humor, který Maru střídavě přitahoval i odpuzoval.
Vybírala neškodná témata hovoru, od tradic a slavností přes výrobu šperků až po vaření, pak přešli k opracovávání kovů a vydělávání kožešin, činnostem na Kelewanu vzácným. Více než jednou na sobě cítila barbarův pohled, když si myslel, že si ho nevšímá. Cekal, až paní odhalí, záměr, skrytý za jejím zájmem; skutečnost, že se o to vůbec snažil, byla zvláštní. Měřením důvtipu se svým majitelem nemohl otrok ničeho dosáhnout - žádné dohody mezi osobami v těchto

dvou postaveních nebyly možné. A přesto se barbar očividně pokoušel uhádnout Mařiny úmysly.

Mara zaměřila své myšlenky na něco jiného: tento cizozemský otrok jí opakovaně dokazoval, že jeho pohled na tsuranskou společnost je tak cizí, že téměř neumožňuje vzájemné pochopení. A přesto jí toto odlišné hledisko dovolilo podívat se na vlastní kulturu novýma očima - a to byla cenná pomůcka, pokud najde způsob, jak jí využít.

Potřebovala odhadnout onoho muže - otroka, opravila se - jako by to byl její nejnebezpečnější protivník ve Hře rady. Díky těmto rozhovorům hodnotícím jeho lid mohla oddělit zrno od plev a odhalit užitečnou inteligenci. I když ona sama nevěděla, kdy Kevin mluví pravdu a kdy lže. Pět minut ji neústupně přesvědčoval o tom, že jednou na jeho vesnici, město, nebo čím vlastně místo zvané Zün bylo, zaútočil drak. Mara ho podrážděně umlčela s tím, že každé malé dítě přece ví, že draci jsou mytická stvoření, která ve skutečnosti neexistují.

Viděla, že je unavený, a tak dala přinést ovocný nápoj a on jej hltavě vypil. Když spokojeně vzdychl, obrátila zájem k deskovým hrám a oproti svému zvyku naslouchala bez obvyklých připomínek.

"Už jsi někdy viděla koně?" zeptal se neočekávaně otrok po odmlce, když vstoupil sluha, aby zapálil lampy. "Ze všech věcí doma mi tady koně chybějí nejvíc."

Za přepážkami se snesla tma a nad pastvinami needer vyšla měděné zlatá tvář kelewanského měsíce. Kevin se zhluboka nadechl. Jeho prsty si pohrávaly s třásněmi polštáře a do jeho očí se vkradl zasněný výra-:. "Ach, paní, měl jsem klisnu, kterou jsem vychoval z hříběte. Měla srst barvy ohně a hřívu černou, jako je tvoje vlastní." Stržen svými vzpomínkami se barbar naklonil kupředu. "Běhala rychle na krátké i dlouhé vzdálenosti a na bojišti doslova čarovala. Kopnutím dokázala srazit válečníka v brnění. Zastavila více mečů mířících na moje záda než vlastní bratr." Najednou vzhlédl a zmlkl.

Zatímco dříve Mara naslouchala s uvolněným zájmem, teď strnule seděla na svých polštářích. Pro tsuranské válečníky nebyli koně zvířata obdivuhodné krásy, ale stvoření vzbuzující hrůzu. Pod cizím sluncem, které tento otrok znal jako své vlastní, zahynul Marin otec a bratr, jejich krev vsákla do nepřátelské půdy, když byli rozdupáni kopyty koní, na nichž seděli Kevinovi krajané. Možná že právě tento Kevin ze Zunu držel kopí, které srazilo její milované. V hloubi duše Mara pocítila žal, jaký už léta nezakusila. A spolu s bolestnou vzpomínkou vyplynul na povrch i starý strach.

"Už nikdy nebudeš mluvit o koních," řekla změněným hlasem, jenž přiměl její komornou přerušit na okamžik svou péči a pak opatrně pokračovat v česání jejích dlouhých lesklých vlasů.

Kevin se přestal probírat třásněmi a čekal, že uvidí nějakou známku otřesu, ale paní neprojevila žádné city. Její tvář ve světle lampy zůstala klidná, její oči chladné a temné.

Skoro svůj dojem pominul jako neopodstatněnou představu. Ale intuice ho přiměla podívat se na ni pozorněji. S pohledem, který nebyl ani v nejmenším výsměšný, řekl: "Něco, co jsem řekl, tě vyděsilo."

Mara znovu strnula. V očích se jí zablesklo. Acoma se nebojí ničeho, pomyslela si a skoro to i řekla. Ale svou čest přece nemusí bránit před otrokem! Zahanbena tím, že se téměř zapomněla, trhla hlavou, aby propustila služebnou.

Tsuranským očím by toto gesto připadalo varovné téměř jako výkřik. Služebná poklekla, přitiskla tvář k zemi a opustila místnost se skoro nepatřičným spěchem. Barbar zůstal klidný. Jemně zopakoval svou otázku, jako by byla nechápavé dítě.

Když osaměla ve svitu lampy, zabodla paní do Kevina pohled plný divoké zuřivosti.

Mylně si její vztek vyložil jako pohrdání. Vzedmula se v něm vlna jeho vlastní zlosti a on vyskočil na nohy. "Paní, náš rozhovor mě potěšil. Pocvičil jsem se ve tvé řeči a byl jsem ušetřen těžké práce pod nesnesitelnám sluncem. Ale zdá se, že od okamžiku, kdy jsem včera před tebe předstoupil, jsi zapomněla, že naše dva národy jsou spolu ve válce. Mohl jsem se stát zajatcem, ale jsem stále tvým nepřítelem. Už nebudu mluvit o svém světě, protože bych ti mohl neúmyslně poskytnout výhodu. Dovolíš mi odejít?"

Ačkoliv se nad ní barbar tyčil, Marina vyrovnanost zůstala nezměněna. "Nesmíš odejít." Jak se opovažuje chovat se jako host a žádat dovolení k odchodu? Mara zkrotila svůj hněv a promluvila mírným hlasem. "Nejsi 'zajatec'. Jsi můj majetek."

Kevin pozoroval Marinu tvář. "Ne." Na jeho obličeji se objevil úsměv, ale díky hněvu skrytému za ním v něm nebylo ani trochu veselí. "Tvůj zajatec. Nic víc. Nikdy nic víc." "Sedni si!" poručila Mara.

"A co když si nesednu? Co když místo toho udělám tohle?" Pohnul se s rychlostí prověřenou bojem. V záři lampy Mara viděla, že se na ni vrhá jako rozmazaný stín. Mohla zavolat válečníky na svou obranu, ale úžas nad tím, že by se otrok mohl opovážit vztáhnout na ni ruku, způsobil, že zaváhala. Ta možnost teď byla ztracena. Ruce tvrdé jako kůže na meče se jí sevřely kolem hrdla a vtiskly jadeitové šperky do její jemné pokožky. Kevinovy dlaně byly široké a zvlhlé studeným potem. Mara příliš pozdě pochopila, že jeho žertování bylo zástěrkou zoufalství.

Mara zaťala zuby bolestí, zkroutila se a pokusila se kopnout ho do rozkroku. V jeho očích se zablýsklo. Zatřásl s ní jako s hadrovou panenkou a udělal to znovu, když mu zaťala nehty do zápěstí. Dech se jí těžce prodíral hrdlem. Držel ji natolik pevně, aby nemohla vykřiknout, ale ne tak silně, aby nemohla dýchat. Jeho oči se přiblížily k jejím, modré a tvrdé a lesknoucí se záští.

"Vidím, že nakonec jsi přece jen vyděšená," poznamenal. Nemohla mluvit a musela se jí točit hlava; oči se jí plnily slzami bolesti. A přesto se nechvěla. Její vlasy ho hřály na rukou a voněly kořením; její hruď se přes tenké hedvábí tiskla na jeho předloktí a pro něj bylo najednou těžké pokračovat ve své zuřivosti. "Nazýváš mě bezectným otrokem a barbarem," pokračoval Kevin chraptivým šepotem. "A já nejsem ani jedno, ani druhé. Kdybys byla muž, byla bys teď mrtvá a já bych zemřel s vědomím, že jsem z řad svých nepřátel odstranil mocného pána. Ale tam, odkud pocházím, je pro muže hanbou ublížit ženě. Takže tě pustím. Můžeš zavolat svoje stráže - můžeš mě nechat zbičovat nebo zabít. Ale my v Zünu říkáme: 'Můžeš mě zabít, ale nemůžeš mě snést'. Vzpomeň si na to, až se budeš dívat, jak visím na stromě. Nezáleží na tom, co se stane s mým tělem, má duše a srdce jsou svobodné. Pamatuj si, že jsem ti dovolil mě zabít.

Nechal jsem tě naživu, protože to vyžaduje moje čest. Od tohoto okamžiku bude každé tvé nadechnutí darem otroka." Naposledy s ní zatřásl a pustil ji. "Mým darem."

Pokořena do hloubi duše tím, že se otrok opovážil vztáhnout na ni ruku a hrozit jí nejpotupnější smrtí, se Mara nadechla, aby zavolala stráže. Jediným gestem mohla tohoto rudovlasého barbara odsoudit k některému z tuctů druhů mučení. Byl to otrok, neměl duši ani čest; a přesto se vzdorným pohledem pomalu a důstojně usedl na podlahu před jejími polštáři a čekal na svůj osud. Mara se roztřásla hnusem, jaký necítila od doby, kdy bezmocně ležela pod svým surovým manželem. Každý nerv v jejím těle křičel po nejkrutějším trestu pro tohoto barbara za utrpení, které jí způsobil.

Ale to, co řekl, ji zarazilo. Jeho chování pro ni bylo výzvou: zavolej své stráže, jako by říkal jeho napjatý výraz. Ať se podívají na stopy prstů na tvém těle. Mara zaťala zuby, aby zadržela výkřik čisté zuřivosti. Její vojáci se dozvědí, že byla tomoto barbarovi vydána na milost a že se rozhodl darovat jí život. Ať ho nechá zbičovat nebo popravit, vítězství bude patřit jemu; mohl jí zlomit vaz tak snadno jako ptáčku lapenému do osidel, a on se místo toho zachoval tak, jako by chápal pojem cti. A zemřel by se ctí stejně nedotčenou, jako kdyby zahynul v boji mečem nepřítele.

Mara zápasila s pojmem tak cizím, až ji z toho mrazilo. Kdyby tohoto muže přemohla využitím svého nadřazeného postavení, jen by sama sebe ponížila, a nechat se zostudit jednáním otroka bylo nemyslitelné. Chytila se do pasti a on to věděl. Jeho sebejisté chování, když seděl a čekal na její rozhodnutí, dokazovalo, že přesně odhadl postup jejích myšlenek a že na tento předpoklad vsadil svůj život. To byla na barbara obdivuhodná hra. Mara zvážila výsledek. Znovu jí otřáslo zamrazení, ale byla natolik Tsurankou, že to dokázala skrýt a začala bojovat o klid. Mnohem chraptivěji, než předpokládala, řekla: "Vyhrál jsi toto kolo, otroku. Tím, že jsi riskoval jedinou věc, kterou jsi mohl dát v sázku, totiž svůj vlastní život a jakkoli chabou naději na vzestup na Kole v příštím životě, jsi mě dostal do postavení, kdy tě buď musím zničit, nebo snést tuto hanbu." Její výraz se změnil z těžko potlačovaného vzteku na vypočítavý. "Mám z toho ponaučení. Neztratím takový zdroj vědomostí výměnou za potěšení vidět tvou smrt - bez ohledu na to, jak lákavou se v tomto okamžiku může ona možnost zdát." Zavolala sluhu. "Odveď tohoto otroka do ubikaci. Oznam strážím, že nesmí vycházet ven s ostatními dělníky." Pohlédla na Kevina a dodala: "Ať mi ho přivedou zítra po večerním jídle."

Kevin jí posměšně vysekl hlubokou úklonu, která v žádném případě nepřipomínala projev hluboké úcty, kterým ji byl jako otrok povinován. Jeho vzpřímené držení těla a sebejistý krok, když odcházel chodbou, ji přiměly obdivovat ho. Když se dveře její pracovny zavřely, vrátila se Mara na své polštáře a snažila se přemoci vnitřní zmatek. Zmítána neočekávanými city zavřela oči a přinutila se zhluboka dýchat, nadechovat se nosem a vydechovat ústy. Vyvolala si představu svého osobního kruhu rozjímání, rituálu, který poprvé vykonávala během své služby v chrámu. Soustředila se na vzor mandáty a zahnala všechny vzpomínky na to, jak byla vydána na milost mohutnému barbarovi. Strach a zlost odplouvaly pryč spolu s ostatními podivně vzrušujícími pocity. Když Mara nakonec pocítila, že se její tělo uvolnilo, opět otevřela oči.

Osvěžena jako vždycky po tomto cvičení přemýšlela o událostech tohoto večera. Něco by od toho zvláštního muže mohla získat, až se všichni přizpůsobí. Pak jí projela další vlna zlosti. Muž! Otrok! Znovu použila cvičení, aby uklidnila svou mysl, ale v jejích útrobách přetrvával zvláštní svíravý pocit. V harmonii noci nepochybně není nic pokojného. Proč je pro ni tak obtížné dosáhnout vnitřního míru? Vyjma uražené pýchy zůstala nezraněná. Už dříve zjistila, že pýchaje pastí, do níž mohla chytat své nepřátele. Možná, přemýšlela, i já mám pýchu, kterou jsem dosud neobjevila.

Pak se neočekávaně zachichotala. Můžeš mě zabít, ale nemůžeš mě sníst, řekl ten barbar. Mara si ve vzrůstajícím záchvatu smíchu pomyslela: já tě sním, Kevine ze Zünu. Vezmu si tvou svobodnou duši a srdce a připoutám je k sobě více, než jak kdy bylo spoutáno tvé tělo. Pak se smích proměnil ve zdušené vzlyky a po tvářích jí začaly kanout slzy. Ponížení a rozhořčení ji přemohly a její tělo se začalo křečovitě třást. Spolu s bolestí přišly další pocity, stejně zraňující, a Mara zkřiženými pažemi pevně objala své tělo, jako by ho chtěla přinutit ke klidu. Sebeovládání se vracelo těžce poté, co znovu vykonala duchovní cvičení.

Když konečně dosáhla klidu, hluboce si vzdychla. Ještě nikdy nepotřebovala použít cvičení třikrát. S tichým zamumláním "Zatraceny chlap!" zavolala služebné, aby jí připravily lázeň. Když vstávala, připojila: "A ta jeho zatracená paličatá pýcha!" A když poslouchala, jak sluhové chvátají, aby splnili její příkazy, opravila svou poznámku: "Zatracená každá paličatá pýcha."

Mara opět pozorovala cizozemce v rudém světle zapadajícího slunce. Navzdory otevřené přepážce do zahrady, dovolující slabému vánku proniknout dovnitř, naplňovalo její pracovnu horko, ale Kevin byl uvolněnější než minule. Jeho prsty si stále pohrávaly s třásněmi na polštáři, což byl zvyk, který by si žádný Tsuran nedovolil. Mara to považovala za bezmyšlenkovité jednání, které nic nenaznačovalo. Skutečnost, že byl ponechán naživu, na něj očividně udělala jistý dojem. Pozoroval Maru stejně upřeně jako ona jeho.

Tento zvláštní, hezký - cizím způsobem - otrok ji přiměl prověřit starobylé tradice a odložit jisté "pravdy" stranou. Během minulé noci a většiny dne Mara třídila své dojmy, pocity a myšlenky. Dvakrát se při tom tak rozčilila, že byla v pokušení poslat vojáky, aby toho muže zbili, nebo dokonce zabili, ale poznala, že tento popud tkví v jejím vlastním pocitu prohry, a rozhodla se neobviňovat posla za zprávu. A ponaučení bylo jasné: věci nejsou takové, jaké se zdají být.

Z nějakého zvláštního důvodu si přála hrát s tímto mužem svou osobní verzi Hry rady. Výzvou pro ni byl okamžik, kdy ji přinutil přijmout jeho pravidla. Dobrá, pomyslela si, když si ho prohlížela, hrajeme podle tvých pravidel, ale stejně prohraješ. Nechápala, proč je pro ni tak důležité porazit tohoto otroka, ale její záměr udělat to se podobal její touze vidět dům Minwanabi rozdrcený v prachu. Kevin se musí stát jejím poddaným a poslouchat ji stejně bezvýhradně jako každý jiný člen její domácnosti.

Kevin už deset minut tiše čekal, až Mara dočte zprávy. Jejím zahajovacím tahem byla otázka. "Chtěl by ses něčeho napít? Tenhle rozhovor bude dlouhý." Ke"in zvážil její slova a usoudil, že to není nabídka k usmíření. Zavrtěl hlavou.

Po další chvilce ticha se zeptala: "Ve tvém světě je pro otroka možné získat svobodu?"

Kevin posměšně zkřivil rty. Jeho prsty sevřely chomáč střapců v gestu potlačované hořkosti. "V Království ne, protože tam jsou do otroctví prodáváni pouze odsouzenci s doživotním trestem. Ale v Keši a Quegu může být otroku svoboda darována jako odměna za věrnou službu. Nebo může utéct a dostat se přes hranici. To se stává."

Mara mu pohlédla na ruce. Jeho prsty poškubávaly střapci; v jeho pocitech se dalo číst jako ve svitku. Rozrušena jeho otevřeností snažila se Mara sledovat svůj záměr, aby v příštím kroku prozkoumala jistou domněnku.

"A když už je jednou za hranicemi, může shromažďovat majetek a žít mezi ostatními jako čestný člověk?"

"Ano." Kevin uhodil dlaněmi o kolena a opřel se pohodlně o loket, připraven ještě něco dodat, ale Mara ho přerušila.

"Takže ty věříš, že kdyby se ti podařilo dostat se zpátky za trhlinu do tvého světa, byl bys schopen dosáhnout zpět svého postavení, cti a titulu?"

"Paní," řekl Kevin s blahosklonným úsměvem, "získal bych nejen své bývalé postavení, ale dostalo by se mi poct za to, že jsem dokázal utéct svým nepřátelům, abych se jim znovu mohl postavit v bitvě, a za to, že jsem poskytl naději budoucím zajatcům, že se také mohou dostat na svobodu. V mém národu je povinností každého zajatého... vojáka uprchnout."

Mara zvedla obočí. Znovu byla nucena přehodnotit své pojmy cti, oddanosti a zájmů jednotlivce i společnosti. Barbarova slova dávala zvláštním znepokojujícím způsobem smysl. Tito lidé nebyli vzpurní ani hloupí, ale jednali podle zásad cizí kultury; umíněně s tím pojmem zápasila. Kdyby se v Kevinově společnosti pohlíželo na neposlušnost jako na hrdinství, mělo by jeho chování jistý zvrácený smysl. Nechat se vést příkladem byl známý tsuranský ideál. Ale snášet ponížení... pokoření... aby se člověk mohl jednou vrátit a znovu bojovat s nepřítelem... Hlava sejí točila z myšlenek, které až dosud považovala za naprosto neslučitelné.

Napila se chlazené ovocné šťávy. Nebezpečně uchvácena jako dítě, které vidí zakázané obřady ve vnitřní svatyni chrámu, zvažovala Mara skutečnosti, které bodaly do její mysli jako ostré meče: v Midkemii čestní muži neubližují ženám a čest muže neumírá s jeho zajetím. Otrok se může stát někým jiným než otrokem. Ale co potom mají bohové připraveno pro lidi, kteří ztratili duši a jsou stále naživu? V jakém postavení může být člověku čest odepřena více než v otroctví? V rámci kultury tohoto muže může být čest získána dodržováním jejich podivných zákonů a společenské postavení bylo považováno spíše za záležitost poměrů než životní úděl. Kevin se choval jako svobodný muž, protože se nepovažoval za otroka, ale spíše za zajatce. Mara si upravila roucho, aby skryla zmatek vyvolaný "logikou", která na Kelewanu hraničila s kacířstvím.

Tito barbaři byli nebezpečnější víc, než si i Arakasi dokázal představit, protože pokládali za samozřejmé věci, které by tsuranskou společnost obrátily vzhůru nohama. Mara vážně přemýšlela o tom, že by pro její lidi bylo jistější, kdyby dala všechny barbary popravit. Ale dříve nebo později někdo využije tyto nebezpečné myšlenky a bylo by hloupé přenechat takovou příležitost nepříteli. Mara se snažila uniknout neklidu nejistým pokusem o žert. "Pokud jsi myslel vážně své tvrzení, že jsou pro vás ženy svátostí, pak manželky vašich lordů činí veškerá rozhodnutí. Je to tak?"

Kevin sledoval každý její pohyb, když si uhlazovala hedvábné šaty. Lítostivě odtrhl pohled od odhalené mezery mezi jejími ňadry a zasmál se. "Svým způsobem ano, paní. Ale nikdy otevřeně a rozhodně ne ze zákona. Většinou svůj vliv uplatňují v ložnicích." Povzdechl si, jakobv vzpomínal na něco, co mu bylo drahé, a jeho pohled putoval přes ňadra, zakrytá jen tenkým hedvábím až k odhaleným nohám pod okrajem šatů.

Mara zvedla obočí. Uvědomovala si důvod jeho poznámky dostatečné dobře na to, aby se začervenala, reflexivně stáhla nohy pod sebe a přitáhla si vrchní díl šatů úžeji k tělu. Na okamžik těkala pohledem po celé místnosti, aby nemusela pohlédnout na téměř nahého otroka. Dost, vyplísnila se. Proč by měla být najednou nervózní, když v její kultuře je nahota běžnou věci?

Rozhněvaná sama na sebe se podívala Kevinovi přímo do očí. Ať už si tenhle muž myslel, co chtěl, byl pořád jejím majetkem; mohla jej nechat oběsit nebo si jej bez ohledu na důsledky vzít do lůžka, protože byl jen věcí. Pak se vzpamatovala a uvažovala, proč se jí v mysli mihla ložnice. Zaražená nečekaně zlostnou reakcí na takovou hloupost se zhluboka nadechla a pokračovala v rozhovoru o věcech, které nebyly ani zdaleka osobní. Brzy už byla plně zaujata podrobnou diskusí o lordech a paních a jejich odpovědnostech v zemích za trhlinou. Stejně jako včera v noci vedla jedna věc, kterou se dozvěděla, ke dlouhým řadám otázek a odpovědí, přičemž Mara vypomáhala Kevinovi se slovy, jimiž chtěl vyjádřit věci svého národa, Ostrovního království.

Byl to chytrý muž, nepotřeboval dlouhé vysvětlování. Na Maru jeho schopnost hovořit o mnoha věcech udělala dojem. V místnosti se zešeřilo, když knot v lampě vyhořel;

Mara byla příliš zabraná do hovoru na to, aby zavolala sluhu, který by jej zastřihl. Za otevřenou přepážkou vyšel měsíc, který vrhal na podlahu měděnou záři a všechno ostatní halil do stínů. Plamínek byl stále menší. Mara se opřela do polštářů, napjatá a vůbec ne ospalá. Pod její zvědavostí na Kevinův svět stále přebýval hněv. Vzpomínka na jeho dotek - na dotek prvního muže od smrti jejího manžela - občas hrozila tím, že rozvrátí její soustředění. V takových chvílích musela soustředit všechnu svou vůli na to, aby sledovala, o čem barbar mluvil.

Kevin právě dokončil výčet práv šlechtice, kterému říkal baron, a odmlčel se, aby se napil. Na jeho pokožce se zaleskl odraz světla lampy. Přes okraj sklenice neustále sledoval obrysy jejího těla, oblečeného do tenkých hedvábných šatů.

Mářou projel bezděčný záchvěv znechucení a tváře jí zrudly. Zvedla vějíř, a když se ovívala, byla její tvář naprosto bezvýrazná. Hořce si uvědomovala, že čerstvě získané poznatky ji jen na malou chvíli uchrání před vnitřním bojem.

Informace, které jí poskytl Arakasi, se ukázaly více nejisté než uklidňující, a protože neměla zprávu o pohybech, jež chystají její nepřátelé, nevěděla, ze které strany má očekávat útok. Její jednotky byly omezené, příliš málo mužů hlídalo příliš rozsáhlé hranice, a ona se zatím pokoušela vymyslet nějakou úspěšnou strategii. Zjistila, že bez ustání přemýšlí o tom, co všechno si může dovolit ztratit, jestli raději toto skladiště nebo tamten vzdálený statek. Šťastné vítězství, které

získala nad Jinguem, jí nezakrylo oči před realitou. Dům Acoma byl stále ještě velice zranitelný. Možná získala dobrou pověst, ale počet válečníků v jejích kasárnách se tím nijak nezvětšil. Když se proti ní rozhodnou její nepřátelé vytáhnout, špatný odhad situace může být nebezpečný, možná dokonce osudový.

Kevinova kultura nabízela podivné pojmy jako mast na neutuchající bolest. Maře připadalo, že si musí udržet barbara ve své blízkosti - jednak proto, aby jej mohla ovládat, a také proto, aby mohla využívat té zmatené pokladnice, kterou v sobě nosil.

Nyní, když se lépe seznámila se zvyky otroků, pokládala za nejbezpečnější, když od nich jejich vůdce oddělí. Hlavní správce otroků jí oznámil, že bez Kevina budou otroci daleko méně odmlouvat a budou více poslouchat. A pokud jí bude Kevin stát po boku během většiny jejích denních povinností, mohlo by jeho pozorování tsuranské kultury a jeho chytrost posloužit k řešení jejích vlastních problémů - nejspíš naprosto nepoužitelnými nápady. Nakonec se Mara rozhodla, že musí riskovat a dovolit mu, ať se dozví něco o chodu statku. Musí jej obeznámit se svými nepřáteli a vyložit mu, co všechno by mohl ztratit, pokud by Desio z Minwanabi zvítězil nad domem Acoma.

Když ji Kevin znovu přerušil osobní otázkou, sklopila Mara řasy, aby vypadala jako dívka, která se chce svěřit s tajemstvím. Pak s nadějí, že jedná správně v rámci jeho cizí kultury, vzhlédla. "Nečekáš přece, že ti na něco takového odpovím."

Něco ze zranitelnosti, kterou dala najevo, bylo skutečné a výsledek Kevina zasáhl jako úder. Nebyla vůbec vzdálená nebo chladná, ale musela bojovat o to, aby zvládla řízení rozsáhlé finanční říše, a měla pod svým velením tisíc válečníků. Mara na jeho překvapené mlčení odpověděla s nádechem veselé rozpustilosti. "Staneš se mým osobním otrokem," prohlásila. "V tom případě budeš chodit všude se mnou a můžeš se sám přesvědčit o tom, jaká je odpověď na tvou otázku."

Kevin ji sledoval bez jediného pohybu. Všimla si, že za jejím jednáním zpozoroval vypočítavost a nijak jej to nepotěšilo. Trápilo jej to, že bude oddělen od svých mužů stejně jako skutečnost, že nedokáže odhalit motiv jejího jednání. Jeho prsty se znovu začaly bezmyšlenkovitě zaobírat střapci. Tentokrát začal jednotlivé třásně rozplétat na nitě. Mara jej sledovala zpod sklopených víček: znovu v něm narůstala vzpurnost. Než aby riskovala možnost, že se na ni znovu vrhne, zatleskala na sluhu. Způsob, jakým to udělala, zároveň přivolal stráže, které odsunuly přepážku a vkročily do jejího pokoje.

"Odveď otroka do ubikací," řekla sluhovi, když se jí ukláněl. "Chci, aby jej ráno krejčí změřil a ušil mu domácí šaty. Po jejich dodání se ujme úkolů osobního sluhy."

Kevin se naježil, když jej sluha vzal za loket. Neunikla mu pozornost stráží a s posledním zahořklým pohledem na Maru dovolil, aby byl odveden. Sluha byl nejméně o hlavu menší a Kevin schválně natahoval krok, až musel menší muž skoro utíkat, aby mu stačil.

Lujan, stojící ve dveřích, si posunul přilbu do týla. "Paní, je to moudré? Ten barbar se neumí chovat civilizovaně, pokud jej nedržíš na uzdě. Ať už plánuješ cokoli, i někdo s tak mizernýma očima jako já vidí, že o tvé hře ví."

Mara zvedla bradu. "Ty také?" V jejím napjatém výrazu se objevilo pobavení. "Nacoya už mě včera poučovala o nebezpečí vyvolávání duchů. Arakasi tvrdí, že myšlení barbarů je stejně křivé jako koryto říčky v bažinách, a Keyoke, který je obyčejně rozumný, neříká vůbec nic, což znamená, že s tím nesouhlasí."

"Vynechala jsi Jicana," řekl Lujan vesele.

Mara se usmála a nanejvýš zdvořile povzdechla. "Trpělivý Jican se vsadil s kuchaři, že do příštího léta se všichni mí midkemianští otroci povraždí navzájem. Mimo to se stromy na pastvinách needer vyvrátí z kořenů kvůli větvím přetíženým vahou popravených a my budeme jíst jigy, abychom ušetřili za obilí."

"Nebo půjdeme po žebrotě," dodal Lujan hlasem o oktávu vyšším než obvykle, jak napodoboval hadonrův starostlivý tón.

Odměnou mu byl veselý smích jeho paní. "Jsi mizera, Lu-jane. A kdybys mě vždycky nedokázal rozesmát, dávno bych tě už nechala odvelet do bažin a hlídat hmyzem prolezlé chatrče. Běž už pryč a dobře se vyspi."

"Dobrou noc, paní." Tiše přivřel přepážku a nechal ji pootevřenou tak, aby měla dostatek soukromí, ale aby jí při sebemenší potřebě mohl přiběhnout na pomoc. Mara si vzdychla, když spatřila, že se Lujan postavil před její dveře jako stráž, místo aby si šel odpočinout. NapadloJi, jak dlouho si dům Acoma může dovolit, aby ctěný velitel útoku s chocholem na přilbě stál před jejími dveřmi na stráži jako obyčejný voják.

Kdyby se o tom dozvěděl Desio, určitě by jásal.

Ayaki zacloumal pěstičkou plnou rudých vlasů. "Au!" vykřikl Kevin předstíranou bolestí. Natáhl ruku k chlapci, který mu seděl na ramenou, a zalechtal ho na žebrech zahalených hedvábnou košilkou. Malý dědic domu Acoma odpověděl divokým výbuchem smíchu, který způsobil, že polovina vojáků v Marině doprovodu sebou téměř trhla.

Záclonky u nosítek se rozhrnuly a Mara okýnkem zavolala: "Mohli byste se vy dva kluci utišit?"

Kevin se na ni zašklebil a naposledy zašimral Ayakiho na chodidle. Chlapec zavýskl a začal se hihňat. "Hrajeme si," odpověděl barbar. "Jenom proto, že tě chce Desio vidět mrtvou, si nezkazíme krásný den."

Mara se pokusila vyjasnit svůj zamračený obličej. Ayaki a Kevin šli poprvé s jejím doprovodem navštívit úl cho-ja, a to byl důvod k veselé náladě. Ale jeden byl příliš mladý a druhý příliš nezkušený, než aby pochopili, že posel, který pro ni přiběhl do úlu, je znamením toho, že se stalo něco velmi důležitého. A kdyby to byla dobrá zpráva, mohli by s ní počkat na její návrat na statek.

Mara si vzdychla a opřela se o polštáře. Slunce ji pálilo do klína a ve vlhkém vzduchu se potila. V noci pršelo, začínalo období dešťů. Země, po které pochodovali vojáci, byla pokryta tenkou vrstvou bláta a v zastíněných prohlubních na cestě zářily kaluže jako šperky. Díky dodatečné vlhkosti rozkvetl i ten nejobyčejnější plevel a vzduch byl prosycen vůněmi. Mara cítila, že ji začíná bolet hlava. Minulý měsíc ji stálo hodně nervů čekání na to, až dům Minwanabi pod

Desiovým vedením učiní nějaký předvídatelný krok. Až dosud byla jediným konkrétním výsledkem snažení Arakasiho špehů zpráva, že Desio požádal Vojevůdce o uvolnění Tasaia z válečného tažení, protože ho potřebuje doma.

Už to samo o sobě bylo hrozivé. Tasaiova chytrost již jednou málem přivodila zkázu domu Acoma a ten se ještě nestačil vzpamatovat natolik, aby přežil další porážku.

Když nosítka zahnula do poslední zatáčky na cestě vedoucí ke statku, pocítila Mara předtuchu, že se tato zpráva od jejího velitele vojsk týká kroků podnícených Tasaiem. Ten muž byl příliš dobrý, příliš bystrý a příliš ctižádostivý, než aby zůstal hráčem v nižším postaveni v řadách jejího nepřítele. Kdyby byla Desiem, svěřila by celý spor s domem Acoma do Tasaiových rukou.

"Co z toho, co jsi viděl, tě nejvíc překvapilo?" vyzvídal Kevin na Ayakim. Ti dva se stali přáteli od okamžiku, kdy se chlapec snažil naučit obrovského barbara, jak se správně zavazují řemínky na tsuranských sandálech, ačkoliv to sám ještě neuměl. To, že si získal chlapcovu náklonnost, přispělo k barbarově ochraně před Mařiným hněvem za to, že na ni vztáhl ruku. A Mara čím více poznávala Kevina, tím více k němu pociťovala cosi podobného náklonnosti, a to i navzdory jeho leckdy nesnesitelnému chování a naprosté necivilizovanosti.

"Divná vůně!" vykřikl Ayaki, který své nadšeni měřil na decibely.

"Vůni nemůžeš vidět," namítl Kevin. "I když připouštím, že ta díra cho-ja smrděla jako skladiště koření." "Proč?" Ayaki zabušil buclatými pěstičkami na Kevinovo

temeno.

"Proč?" Kevin chytil chlapce za kotníky a saltem si ho sundal z ramen. "Asi proto, že je to hmyz - brouci."

Ayaki, visící hlavou dolů a zrudlý radostí, řekl: "Brouci nemluví. Koušou. Chůva je vždycky plácne." Odmlčel se, spustil ruce dolů a převrátil oči. "Mě taky někdy plácne."

"Protože ty mluvíš až moc," řekl Kevin. "A cho-ja jsou inteligentní a silní. Kdybys je chtěl plácnout, rozmáčkli by tě."

Ayaki ohnivě zaprotestoval, že by zaplácl všechny cho-ja dřív, než by se ho pokusili rozmáčknout, a pak zaprotestoval znovu, když ho barbar zvedl a předal nesouhlasně se tvářící chůvě. Družina dorazila k usedlosti. Nosiči postavili Mařina nosítka na zem a vojáci, kteří ji doprovázeli i na těch nejbezpečnějších cestách, se postavili do pozoru. Lujan přistoupil k nosítkům, aby pomohl své paní vystoupit, zatímco u dveří už se hluboce ukláněl Jican. "Arakasi a Keyoke tě očekávají ve tvé pracovně, paní."

Mara roztržitě přikývla, hlavně proto, že Ayakiho křik znemožňoval rozhovor. Kývla hlavou na nosiče, který držel v náručí vzorky hedvábných látek, a řekla: "Pojď se mnou." Pak se zamyšleně zastavila. Po chvilce pohlédla na Kevina. "Ty taky."

Barbar spolkl otázku, o čem se bude mluvit. Protože se stal členem Mařiny osobní družiny, setkal se už s většinou jejích rádců, ale vrchního špeha ještě neznal. Vždy, když Arakasi přišel se svými zprávami, poslala Mara svého osobního sluhu pryč s nějakým úkolem, který ho zaměstnal jinde. Kevin byl zvědav, co jeho paní přimělo změnit názor, ale pochytil už dost z politiky domu Acoma, aby vyrozuměl, že důvod bude závažný, a možná i hrozivý. Čím více si všímal, tím více chápal, že za sebejistotou jeho paní se skrývá strach, který by slabší povahu už rozdrtil. A navzdory svému hněvu, že s ním zachází jako s mluvícím domácím zvířátkem, zdráhavě dospěl k tomu, že začal obdivovat její ocelovou tvrdost. Bez ohledu na věk a pohlaví byla Mara pozoruhodnou ženou, soupeřkou, jíž bylo třeba se bát, a velitelkou, jíž bylo třeba poslouchat.

Kevin vkročil za svou paní do zšeřelé chodby. Nenápadný Lujan je doprovázel, podle tradice krok před otrokem. Velitel útoku bude po dobu porady stát na stráži u dveří, nejen proto, aby chránil svou paní, ale také proto, aby žádný ze sloužících nemohl odposlouchávat rozhovor. I přesto, že Arakasi vyčerpávajícím způsobem prověřil všechen personál pracující přímo na statku, on sám trval na tom, aby Mara zachovávala ostražitost. Staly se případy, že zdánlivě oddaní služebníci se snížili k nečestnosti, přijali úplatky a jejich pán, jenž nedbal na svou bezpečnost, se stal obětí zrady. Na válečníky, kteří odpřisáhli věrnost a postoupili tak vysoko, že se stali rádci, se dalo spolehnout, ale ti, kteří česali ovoce v sadech nebo pečovali o květiny, mohli sloužit jakémukoli pánu.

Přepážky ve studovně byly zavřeny a vzduch se zdál ještě vlhčí a hustší. Přilba s chocholem velitele vojsk byla jen stínem ve stínech; Keyoke seděl s trpělivostí větrem ošlehané sochy na polštáři před zavřenou přepážkou. Jeho meč mu spočíval na kolenou, nesporná známka toho, že zatímco čekal na svou paní, zkoumal svou zbraň a hledal na ní trhliny, které mohly odhalit pouze jeho oči - pokud se o ně náležitě nepečovalo, mohly se tsuranské čepele z tvrzené kůže rozpadnout na jednotlivé vrstvy a ponechat válečníka neozbrojeného.

Mara krátce kývla na pozdrav, svlékla si svrchní roucho a uvolnila šerpu. Kevin se pokusil odvrátit zrak, když si upravovala domácí šaty z tenkého hedvábí, přilepené ke zpocené kůži. Navzdory této snaze při pohledu na její zřetelně viditelná ňadra zareagoval jeho organismus jednoznačným způsobem. V rozpacích se snažil stáhnout příliš krátký lem své tuniky, aby zakryl následek. I když si častokrát připomínal, že pojem cudnosti má zde úplně jiný obsah než v jeho rodné Midkemii, nedokázal si zvyknout na to, že ženy na Kelewanu chodí pod vlivem teplejšího klimatu téměř nahé. Byl tak zaměstnán úsilím zvládnout nepřiměřenou reakci svého těla, že skoro přeslechl Marina slova, když odeslala pryč své služebné a usedla. .Jaké máte zprávy?"

Keyoke sklonil hlavu. "Přepadení karavany s thyzou, celkem bezvýznamné, které podnikl Minwanabi."

Mara si odhrnula uvolněný pramen vlasů a po chvilce ticha řekla: "Takže útok proběhl tak, jak Arakasiho agenti předpověděli?"

Keyoke znovu sklonil hlavu. "Souhlasil dokonce počet vojáků. Paní, něco se mi na tom přepadení nelíbí. Vypadá to, že nemá vůbec žádný strategický význjim."

"A ty tak nenávidíš nejasné konce," dokončila Mara za něj. "Předpokládám, že Minwanabiho vojáci byli poraženi."

"Pobiti do posledního muže," upřesnil Keyoke. Suchý tón jeho hlasu prozrazoval, že má z vítězství malou radost. "O jeden oddíl ženoucí se přes naše hranice méně, pokud Desio zvolí otevřeny boj. Ale znepokojuje mě nesmyslnost toho

útoku. Ti válečníci umírali, jako by podstupovali čestnou sebevraždu, ne jako by útočili za určitým cílem."

Mara se s temným výrazem kousala do rtu. "Co si o tom myslíš?" zeptala se směrem ke stínům v koutě.

Něco se tam pohnulo a Kevin sebou lehce trhl. Podíval se pozorněji a spatřil štíhlou postavu, sedící nepohnutě se založenýma rukama. Nehybnost toho chlapíka způsobila, že si ho Kevin až dosud nevšiml. Jeho hlas byl tichý, skoro šepot, ale nějakým způsobem dosahoval stejného důrazu, jako by křičel. "Paní, mohu ti o tom říct jen málo. Dosud nemám agenta, který by měl přístup na Desiovy důvěrné porady. Hovoří o svých záměrech pouze se svým prvním rádcem a bratrancem Tasaiem. První rádce se samozřejmě nedá opít nebo přemluvit ke zradě a Tasaio nedůvěřuje nikomu, dokonce ani válečníkovi, který byl jeho učitelem v dětství. Vzhledem k těmto okolnostem je dobré, když víme, že agenti, které tam máme, podávají přesné informace."

"Ale co si o tom myslíš?"

Po dlouhé chvíli ticha Arakasi odpověděl: "Velí tomu Tasaio, na to bych si vsadil. Má tak bystrou a nevyzpytatelnou mysl jako nikdo, s kým jsem se dosud setkal. Při vyhlazení domu Tuscai posloužil Jinguovi dobře." Všichni kromě Kevina znali padlý dům, kterému sloužil Arakasi, než odpřisáhl věrnost Maře. "Tasaio je velmi ostrým mečem v ruce svého pána. Ale když bude jednat sám za sebe... bude těžké posoudit, co udělá. Myslím, že nás Tasaio zkouší. Jeho válečnici možná měli příkaz zemřít, takže asi prověřoval něco, co se týká domu Acoma. Považuji to za první krok."

"K čemu?"

"Pokud bychom to věděli, paní, už bychom plánovali protiopatření místo toho, abychom uvažovali o smyslu."

Mara se napjatě odmlčela. "Arakasi, je možné, abychom měli ve vlastních řadách špeha?"

Kevin zvědavě sledoval, jak se vrchní špeh domu Acoma znovu zahalil do mlčení. Bližší zkoumání jej přesvědčilo o tom, že ten muž se dokáže chovat tak, aby naprosto splynul se svým okolím. "Paní, ode dne, kdy jsem přisahal věrnost před tvou natami, jsem prováděl pečlivé pátrání. Vím, že mezi námi není žádný zrádce."

Mara zklamaně rozpřáhla ruce. "Ale proč by útočili na karavanu s thyzou mezi statkem a Sulan-Qu, pokud by někdo nevěděl, co máme v plánu? Arakasi, náš příští převoz obilí má být zástěrkou pro dodávku hedvábí. Pokud je právě to informace, kterou chtěl Minwanabi zjistit, můžeme očekávat velice vážné problémy. Naše hedvábí od cho-ja musí překvapit všechny obchodníky na trhu. Kdyby to někdo zjistil předem, byly by všechny naše zisky a překvapeni pryč."

Arakasi pokýval hlavou, čímž vyjádřil jak souhlas, tak ujištění. "Útok Desiových vojáků mohl být náhodný, ale souhlasím s tebou. Nesmíme na to spoléhat. Nejspíš se pokouší přijít na to, proč své karavany tak silně chráníme."

"Proč bychom jim nemohli hodit udičku s tučným červem?" navrhl Kevin.

"Hodit udičku?" vyštěkl Keyoke netrpělivě. Tentokrát už měl Marin velitel vojsk dost barbarových nevinně znějících poznámek; Kevina nebylo možné přimět, aby myslel jako otrok, a Mara se z důvodů, které znala jen ona sama, rozhodla netrvat na protokolu. Ale Arakasi se s Midkemianem nikdy předtím nesetkal, a jeho drzost jej překvapila.

Oči vrchního špeha se ve stínu zaleskly, když se podíval na vysokého muže, který stál za Marou. Nikdy své myšlení nezatěžoval předsudky, takže pominul mužovo postavem a opovážlivost jako naprosto nepodstatné věci a zaměřil se se skoro děsivou naléhavostí na nápad, který se za Kevinovým návrhem skrýval. "Použil jsi slovo, které se váže k rybářství, ale myslíš tím něco naprosto odlišného."

"Něco jako lest." Kevin své vysvětlení doprovázel obvyklými rozmáchlými gesty. "Pokud něco chcete skrýt v nákladu s thyzou, můžete zmást nepřítele tím, že do každého vozu se zbožím dáte zapečetěné balíky. Pak bude nepřítel muset rozdrobit své síly a prohledávat každou karavanu, a tím prozradí své záměry, nebo se svých pokusů vzdá."

Arakasi zamrkal rychle jako jestřáb. Jeho myšlenky se pohybovaly ještě rychleji. "A zásilky hedvábí nebudou v žádném z těchto nákladů," dokončil, "ale někde úplně jinde, třeba všem na očích, kde se hedvábí může běžně vyskytovat."

Kevinovi zasvitlo v očích. "Přesně. Můžete ho přišít na roucha jako lem nebo poslat jako zvláštní náklad šátků."

"Ten nápad zní rozumně," řekla Mara a Arakasi mlčky přikývl na souhlas. "Můžeme dokonce sluhům obléci roucha z jemného hedvábí pod jejich obyčejné cestovní šaty."

V tom okamžiku někdo naléhavě zaťukal na přepážku. Arakasi se téměř bezděky rozplynul ve svém koutě a Mara dovolila příchozímu vstoupit.

Přepážka se odsunula a odhalila postavu první rádkyně domu Acoma s tváří zrudlou vzrušením. Keyoke se opřel v polštářích a uvolnil ruku, kterou sevřel jílec svého meče, když-viděl Nacoyu, jak míří ke své paní a lamentuje dokonce i při povinné úkloně.

"Má paní, podívej se na své šaty!" Bývalá chůva v zoufalství zvedla oči k nebi.

Mara překvapeně pohlédla na své domácí roucho, v horku rozhalené a kolem límce zaprášené od návštěvy v úlu cho-ja.

"A tvé vlasy!" pokračovala Naeoya a vyčítavě hrozila prstem. "Taková spoušť! Jsi celá rozcuchaná a máš být krásně učesaná a navoněná. Na to budeme potřebovat nejméně tucet služebných." Pak, jako by si právě v tom okamžiku všimla Keyoka a Arakasiho, pustila se i do nich. "Ven!" vykřikla. "Vaše paní musí být co nejrychleji připravena."

"Nacoyo!" křikla Mara. "Kdo ti dal právo vtrhnout na mou soukromou poradu a rozkazovat mým důstojníkům, jako by patřili ke služebnictvu? A proč je otázka mého vzhledu najednou tak naléhavá?"

Naeoya ztuhla jako překvapená jiga. "U nejsvětější Lašimy, paní, jak jsi mohla zapomenout? Jak jsi mohla?"

"Zapomenout?" Mara si v důstojných rozpacích odhrnula z čela uvolněný pramen vlasů. "Co zapomenout?"

Naeoya jen zasupěla, neschopna slova. Arakasi se jemně vmísil do hovoru a odpověděl za ni. "Matička s největší pravděpodobností hovoří o Hokanuovi ze Šinzawai, jehož družinu jsem minul na své cestě ze Sulan-Qu."

První rádkyně domu Acoma se poněkud uklidnila a s hořkostí pronesla: "Dopis toho mladého šlechtice s žádostí o přijetí leží na tvém stole už týden, má paní. Odpověděla jsi kladně a teď ho urazíš tím, že nebudeš připravena ho při jeho

příchodu přivítat."

Mara použila slovo, které se vůbec neslučovalo s jejím postavením. To vyvolalo další Nacoyino zakvílení a upřímný úsměv u Kevina, jehož zásoba obzvlášť barvitých tsuranských oplzlostí pocházela od jednoho dozorce otroků a tvořila pevnou součást jeho slovníku.

Nacoya dala průchod svému rozhořčení tím, že ostře zatleskala na služky, které měly připravit Marinu lázeň. Během výsledného zmatku, v němž pobíhaly otrokyně s umyvadly a osuškami a s plnými náručemi bohatě zdobených šatů, propustila Mara svého velitele vojsk. Zatímco z ní tři páry rukou svlékaly oblečení, osvobodila jednu ruku a pokynula směrem k hromádce vzorků hedvábí přinesených z úlu cho-ja. "Arakasi, rozhodni, co udělat s tímhle. Jican ti řekne, kdy se mají dopravit do Jamaru. Najdi nějaký způsob, jak je tam dostat nepozorovaně."

Vrchní špeh se skromně uklonil a odešel s hedvábím v náručí. Kevin zůstal. Zapomenutý na svém místě za polštáři své paní strávil příští minuty týraný pohledem na Maru stojící v lázni, zatímco služebné polévaly její štíhlé tělo horkou vodou. Pak si pomalu půvabně sedla. Když odpočívala ve vaně a služebné jí namydlilv a umývaly vlasy, její nahé tělo znovu a znovu přitahovalo Kevinovy oči. Nehybný ve svém koutku v duchu proklínal svůj nedostatečný tsuranský oděv, neboť pohled na jeho krásnou mladou paní způsobil, že se jeho mužství opět probudilo. V rozpacích si zakryl klín rukama a snažil se soustředit na nepříjemné myšlenky, aby své neukázněné tělo dostal zpátky pod kontrolu.

Když se pani domu Acoma rychle vymanila z péče svých služebných a.otrokyň v koupelně, následoval ji Kevin na svém obvyklém místě hlavně proto, že se nikdo odpovědný neobtěžoval tím, aby mu řekl, že má udělat něco jiného. Mara, ověšená šperky, nalíčená a oděná v nejjemnějším hedvábí, pošitém šňůrami perel a smaragdů, měla příliš naspěch, než aby si všimla barbarského otroka, který byl součástí jejího doprovodu už více než měsíc. Procházela chodbou a mírně se mračila. Kevin, který už docela přesně dokázal odhadnout její náladu, byl přesvědčen o tom, že tenhle Hokanu ze Šinzawai je něco víc než obyčejná zdvořilostní návštěva. Obvykle dávala Mara přednost tomu, aby obchodní záležitosti zařizoval její hadonra, zatímco se sama zúčastňovala jen nejnutnějších společenských setkání, jimž se jako vládkyně starého tsuranského rodu nemohla vyhnout.

Při Nacoyině zuřivě zašeptané připomínce Mara zpomalila přede dveřmi do uzavřené zahrady, která byla v této denní době nejchladnějším místem, kde se mohl host cítit pohodlně. První rádkyně poplácala svou paní po zápěstí a předala jí poslední rady. "Buď na tohoto muže milá, dcero mého srdce, ale nepodceňuj jeho vnímavost. Není to marnivý mladík jako Bruli, který by se nechal unést na křídlech romantiky, a určitější ho už urazila tím, že jsi ho nechala čekat."

Mara nepřítomně přikývla a starostlivou Nacoyu propustila. S Kevinem v patách vešla do vlahého stínu dvora.

U fontánky byly rozloženy polštáře a tácy s občerstvením. Zdálo se, že se obojího nikdo ani netkl. Když Mara vešla, zastavil se štíhlý, dobře stavěný muž mezi dvěma kroky něčeho, co vypadalo jako nejméně desátá neklidná obchůzka zahradních cestiček. Byl oblečen v modrém hedvábí, zdobeném topasy a rubíny, a jeho oděv vypadal, že byl ušit pro syna mocné rodiny. Kevin, který byl nyní daleko zběhlejší ve čtení tsuranské nevyzpytatelnosti, nepozoroval výraz hezké, ale bezvýrazné tváře; místo toho upřel oči na jeho ruce, které byly dobře tvarované a plné mozolů od meče. Všiml si lehkého trhnutí v mladíkově kroku, když se otočil, aby pozdravil paní domu, a také zaznamenal v jeho postoji napětí, které jasně vypovídalo o podráždění.

Jeho hlas zněl nicméně radostně. "Paní Maro, jsem potěšen. Jsi zdráva?"

Mara se uklonila a její šperky se zaleskly ve slunečním světle, které sem pronikalo mezi listím. "Hokanu ze Šinzawai, jsem dostatečně zdráva na to, abych poznala, co si myslíš. Zlobíš se na mě za mé zdržení a já pro ně nemám jedinou omluvu." Napřímila se, takže její temeno stěží dosahovalo k mladíkově bradě. Aby se mu mohla podívat do tmavých očí, musela zvednout hlavu v postoji, díky němuž byla - aniž se o to snažila - ještě krásnější. "Co může vládkyně domu Acoma udělat jiného než tě poprosit o odpuštěni?" Mara se odmlčela a na tváři se jí objevil naprosto odzbrojující úsměv. "Prostě jsem zapomněla, že už je tolik hodin."

Na okamžik vypadal Hokanu rozhněvaně. Pak jeho zloba očividně ustoupila kráse paní domu, a když si uvědomil skutečnost, že mu nelhala, zaleskly se jeho zuby ve výbuchu upřímného smíchu. "Mářo, porazila jsi mě! Kdybys byla válečník, už bychom si vyměňovali rány mečem. Takhle mohu jen prohlásit, že u mě máš dluh. Jako náhradu žádám tvou společnost."

Mara k němu přikročila a dovolila mu, aby ji krátce formálně objal. "Možná jsem tě měla čekat u dveří v pomačkaných šatech, které nosím při poradách," prohlásila uličnicky.

Hokanu držel její ruku způsobem, který si Kevin vykládal jako vlastnický. Midkemianského otroka schopnost mladého muže skrývat dychtivost za maskou galantního chování dráždila, třebaže nedokázal přesně říct proč. Když šlechtic odpověděl na poznámku paní domu dalším výbuchem smíchu a slovy: "Udělej to příště", zjistil Kevin, že se mračí.

Obvykle byla Mara vnímavá a předvídavá, pokud přišlo na jednání s mužskými členy jejího domu a těmi několika cizími, s nimiž se Kevin v roli jejího osobního sluhy setkal.

V Hokanuově přítomnosti byly její myšlenky méně trpké a chování, které začal obdivovat, se zahalilo do nevysvětlitelné ostýchavosti. Zdálo se, že se Mara brání tomu, aby dávala najevo potěšení, když dovolila mladému válečníkovi, aby ji pomohl usednout na polštáře; bylo jasné, že se v mladíkově přítomnosti cítí dobře. S podřízenou zdvořilostí zavolala Kevina, aby je obsloužil jídlem a nápoji. Hokanu přijal podnos s ovocem máčeným v likéru a pohár vína sä. Jeho tmavé oči se zájmem spočinuly na Midkemianovi. Kevin chvíli cítil, jak si jej prohlíží a posuzuje jako zboží na trhu; pak se šlechtic žertovně obrátil k Maře.

"Vidím, že sis tohohle barbarského sarkata obdivuhodným způsobem ochočila. Zdá se, že se naučil, kde je jeho místo, lépe než ostatní jeho druhu."

Mara skryla své pobavení za okrajem šálku s chochou a trochu upila. "Zdá se," řekla tiše. "Našel jsi ty otroky, které tvůj otec chtěl přivést z ngaggiových bažin?"

Hokanuovi se v očích zableskło, když přikyvoval. "Celá záležitost skončila navýsost uspokojivě." Pak si uvědomil, že

se Mara chová ve věci jejich společného, i když nevysloveného zájmu o midkemianské otroky stejně diskrétně jako on a vrátil se k záležitosti Kevinových tělesných předností, jako by Midkemian nebyl přítomen a neposlouchal.

"Vypadá silný jako býk needry a v čištění lesa pro pastviny by si určitě vedl velice dobře."

Kevin, který nesnesl, aby se o .něm mluvilo jako o domácím zvířeti, se nadechl a poznamenal, že by jej o své síle raději přesvědčil na zápasnické žíněnce. Než si mohl dovolit být natolik přímý a vyzvat elegantního válečníka domu Šinzawai k zápasu, Marina tvář zbledla. S dramatickým spěchem jej v polovině věty zarazila. "Otroku! Už tě tu není déle zapotřebí. Pošli sem Misu, aby nás obsluhovala. Pak jdi na přední dvůr a pomoz Jicanovi, který se stará o potřeby Hokanuovy družiny."

Kevin našpulil rty v kradmém úsměvu a poslušně se uklonil, i když o něco méně hluboko, než vyžadovalo jeho postavení, což Maru vždycky dokázalo podráždit. Pak se s pohledem na Hokanua, který se na něj ani nestačil rozhněvat, otočil na patě a odešel. Jediná chyba v jeho vystoupení spočívala v tom, že na něm krátké tsuranské šaty vypadaly směšně, což byla věc, jež Hokanuovi neunikla.

Jeho poznámka, kterou Kevin ještě stačil zaslechnout, když procházel přepážkou do chodby, neměla daleko k neslušnosti a byla umírněná jen díky přítomnosti dámy. S náhlým bodnutím vzteku Kevin zalitoval, že jej nemohl vyzvat na souboj, a pak si se stejně překvapivou upřímností uvědomil, že na něj žárli. "K čertu s ním a k čertu i s ní," zamumlal. I jen pomýšlet na bližší vztah k Maře byla nejlepší cesta k tomu, aby jej pověsili na nejbližší strom ulo, a ještě k tomu nejspíš hlavou dolů nad velice pomalu hořícím ohněm. Pokud od této ženy mohl vůbec něco získat, rozhodně to nedostane díky flirtování. Nějak už proti všem tradicím a očekáváním musí najít způsob, jak se znovu stát svobodným mužem.

Vnější dvůr byl prašný, jako by byl včerejší noční déšť pouhým snem, který skončil za úsvitu. V mřížovém ohrazení se tlačily needry a naložené vozy; výkřiky poháněčů a frkání vykleštěných býků needer přehlušovaly zvuky provázející spěch otroků, kteří pobíhali sem a tam s krmivem, mísami s thyzou a džbery vody. Kevin vkročil do tohoto zmatku s hlavou ještě plnou myšlenek na svou paní a málem přitom porazil Jicana.

Malý hadonra uraženě vykřikl a uskočil stranou, aby neupadl. Podíval se nahoru, obhlédl šířku Kevinovy hrudi, kterou jeho skrovný hedvábný oděv nedokázal zahalit, a zamračil se se zuřivosti, jakou u něj jeho paní nikdy nespatřila. "Nemáš nic na práci, lenochu?" vyštěkl.

Kevin nevinně zvedl obočí. "Tak trochu se tady procházím."

Jican se zachmuřil jako bouřkový mrak. "Už ne. Popadni džber a dones vodu otrokům z karavany. Hni sebou rychle a neopovaž se urážet nikoho z doprovodu syna domu Šinzawai nebo tě, u všech bohů, nechám zbičovat a zkopat jako psa."

Kevin se zahleděl na drobného hadonru, který se v přítomnosti své paní vždycky choval jako vyplašená myš. I když byl menší skoro o hlavu, trval Jican na svém. Vytrhl jednomu z procházejících otroků z ruky džber a zarazil jeho okraj Kevinovi do břicha. "Pusť se do práce."

Větší muž hekl, neboť mu nádoba vyrazila dech z plic, a pak uskočil, když se mu do klína vylila záplava studené vody. "K čertu," zamumlal poté, co zachytil dřevěný džber těsně předtím, než mu mohl vypadnout z ruky a způsobit jeho mužství ještě trvalejší škodu. Když se napřímil, byl už Jican pryč. Kevin našel studnu a naplnil džber až po okraj. Pak přenesl svůj šplouchající náklad prašným dvorem a nabídl jej dvěma unaveným, opáleným otrokům, kteří seděli na sklopené zadní desce jednoho z povozů.

"Počkej, ty jsi přece z Království," řekl ten vyšší, který měl plavé vlasy a na tváři dvě nezahojené jizvy. "Co jsi zač? Kdy tě zajali?"

Tři otroci se navzájem představili a Kevin nabídl džber tomu menšímu, hnědovlasému, jenž měl pravou ruku ovinutou obvazem a v očích podivně chladný výraz. Tento muž byl panoš z Crydee a neznal jej, ale ten druhý, který se představil jako Laurie, mu připadal povědomý.

"Nesetkali jsme se už někdy?" zeptal se jej Kevin, když si bral džber od panoše Puga. Plavovlasý muž pokrčil rameny v bezděčně teatrálním gestu. "Kdo ví? Potuloval jsem se Královstvím jako minstrel a několikrát jsem zpíval i na dvoře v Zünu." Laurieho oči se přimhouřily. "Okamžik, ty jsi přece baron -"

"Ticho," okřikl jej Kevin. Rychle se rozhlédl a ujistil se o tom, že je nemohou zaslechnout žádní vojáci. "Stačí slovo o mém postavení a je ze mě mrtvola. Víš přece, že zabíjejí důstojníky, ne?"

Kevin, který si uvědomil, jak hubení a ošlehaní jeho krajané jsou, se zeptal na jejich osudy poté, co upadli do zajetí.

Temný, tajemně vyhlížející muž jménem Pug se na něj ostře podíval. "Učíš se rychle. Já jsem jen panoš, a kdyby zjistili, že to je nižší šlechtický titul, zabili by mě hned prvního dne. Takhle pro ně mé postavení nic neznamená. Řekl jsem jim, že jsem byl poddaným vévody, a oni si vyložili, že to znamená něco jako sluha." Podíval se na spěchající otroky domu Acoma, kteří se kolem pohybovali vedeni jedinou myšlenkou - splnit příkazy svého hadonry. "Ty jsi v postavení otroka ještě nový, Kevine. Měl by sis zapamatovat, že Tsuraně tě dokáží zabít bez nejmenších výčitek svědomí, protože věří tomu, že jako otrok nemáš žádnou čest. Kevine ze Zünu, chovej se co nejopatrněji, protože se tvé štěstí může zvrátit v jediném okamžiku."

"A sakra," řekl Kevin. "Takže nám ani nedají konkubíny, aby nás naučily dobrému chování?"

Laurieho oči se na okamžik rozšířily a pak jeho veselý smích upoutal pozornost velitele vojáků domu Šinzawai, který stál poblíž. Jeho chocholem ozdobená přilba se k nim otočila a v témže okamžiku veselí z tváří obou Midkemianů na voze zmizelo. Když se voják opět odvrátil, Laurie si líše povzdechl. "Vidím, že humor z tebe vytlouct nedokázali."

Kevin řekl: "Pokud se nemůžeš smát, je to, jako bys už byl mrtvý."

Laurie si otřel tvář kusem plátna namočeným ve džberu, který Kevin držel v ruce, a řekl: "Jak už jsem několikrát řekl tady svému malému příteli."

Pug na Laurieho upřel pohled naplněný směsicí náklonnosti a nevole. "A tohle říká blázen, který se málem nechal

zabít, když mi zachraňoval život." Povzdechl si. "Kdyby tenkrát nebyl zrovna v bažinách 'ten mladý šlechtic ze Šinzawai..." Nechal větu nedokončenou. Pak jeho tón zvážněl.

"Všichni muži, kteří byli zajati zároveň se mnou během prvního roku války, jsou mrtví, Kevine. Tihle Tsurané uznávají věc, které říkají wal, dokonalé místo tvé duše, jehož nikdo jiný nedokáže dosáhnout." Ukázal prstem na Kevinovu hruď. "Tady. Nauč se žít tam uvnitř a naučíš se žít i tady venku."

Rudovlasý otrok přikývl a pak odnesl džber zpátky k naplnění, protože si všiml, že Jican pozorně sleduje jeho záda. S lítostivým pokývnutím Lauriemu a Pugovi pokračoval k dalšímu vozu v řadě. Pokud se naskytne příležitost, zkusí dnes večer zajít do ubikací otroků a ještě si s nimi promluví. Výměna informací se mu mohla hodit a zároveň by trochu utišila jeho touhu po domově.

Ale s blížícím se večerem dostával další a další práci, až byl vyčerpaný odveden zpátky do velkého domu a do místnosti, která mu byla vyhrazena ke spaní. Stráž před jeho dveřmi jej odradila od jakéhokoli pokusu navštívit své bývalé krajany. Ale v noci slyšel tiché hlasy, které vyslovovaly věty, jimž stěží rozuměl, ale jejichž přízvuk mu byl dobře znám.

Zklamaně si povzdechl, když si uvědomil, že dva krajané z Království navštívili jeho bývalé spoluotroky. Možná se dostane ke zprávám z druhé ruky, až se příště setká s Patrickem nebo někým jiným. A přesto skutečnost, že s nimi nemohl mluvit sám, způsobila největší stesk po domově, jaký cítil od chvíle, kdy padl do zajetí. "K čertu s tou husou," zašeptal do svého tvrdého polštáře. "K čertu s ní."

Kapitola šestá

ROZPTÝLENÍ

Období dešťů skončilo.

S prodlužujícími se dny se vrátil prach a prudké slunce spalovalo travnaté plochy obklopující usedlost Minwanabi; během několika týdnů ztratí kopce svou svěží zelenou barvu a uprostřed léta budou už jen zlaté a hnědé. V tomto nejteplejším období zůstával Desio raději ve stinném pohodlí své usedlosti, ale obdiv k jeho bratranci ho často přiměl vyjít ven.

Tasaio sloužil své rodině jako starší rádce, ale přesto neminul den, aby neprocvičoval své bojové umění. Dnes, hned jak se nad jezerem rozptýlila ranní mlha, se vydal s lukem a toulci plnými šípů na úbočí kopce, aby se pocvičil ve střelbě na slaměné panáky umístěné v různých vzdálenostech. Během půl hodiny se jeho terče ježily šípy s opeřením v Tasaiových osobních barvách: černé a oranžové domu Minwanabi a rudé boha Turakamua.

Desio se k němu připojil ve chvíli, kdy jeho sluha přinášel vystřílené šípy. Tasaio si všiml Desiova příchodu a v přesně načasovaném okamžiku se otočil a uklonil. "Dobré ráno, bratranče."

Desio se zastavil, zadýchaný ze šplhání do kopce. Naklonil hlavu, otřel si pot ze zarudlého čela a zahleděl se na svého vyššího bratrance, který měl na sobě lehké kožené brnění pobité drahocennými kovovými cvočky, jež byly válečnou kořistí z barbarského světa. Tasaio neměl přilbu a vánek čechral jeho krátké kaštanové vlasy. Luk, který držel v ruce, byl nalakován na černo a na obou koncích měl střapce z oranžového hedvábí. Tasaio zdvořile nabídl Desiovi svou zbraň. "Chtěl by sis také zastřílet?"

Desio, jenž stále nemohl popadnout dech, jen odmítavě zatřepal rukou. Tasaio přikývl a otočil se ke sluhovi, který se blížil s toulcem plným nalezených šípů v každé ruce. Když přišel až ke svému pánovi, uklonil se. Tasaio od něho převzal šípy a začal je jeden po druhém zabodávat do písčité půdy. "Co tě sem přivádí v tomto krásném ránu, bratrance?"

Desio se zadíval na šípy zabodnuté do země v dokonalé řadě jako válečníci připravení k útoku. "Nemohl jsem spát."

"Ne?" Tasaio vyprázdnil první toulec a načal druhý. Zelená moucha se usadila na sluhově nose. Muž nepohnul jediným svalem ani nezamrkal, když se moucha vydala na pouť po jeho tváři, až dospěla k oku, kde se zastavila. Aby odměnil jeho dokonalé sebeovládání, pokynul mu Tasaio, že může mouchu odehnat. Muž to s úlevou udělal; bič ho naučil, že si může ulehčit pouze s dovolením svého pána.

Tasaio urovnal pocuchané kohoutí peří a čekal, až jeho bratranec řekne více.

"Nemohl jsem spát, protože minuly měsíce a my jsme ještě neodhalili špehy domu Acoma."

Tasaio jediným plynulým pohybem nasadil šíp na tětivu a vypustil ho. Střela prolétla průzračným ranním vzduchem a zabodla se do namalovaného srdce vzdáleného slaměného panáka. "Víme, že jsou tři," řekl válečník klidně. "A okruh podezřelých se také zúžil. Agenti jsou v kasárnách, v kanceláři správce polí a také v kuchyni nebo někde mezi domácím služebnictvem."

"A kdy budeme znát jména těch zrádců?"

Tasaio se zdál být plně soustředěn na napínání luku, ale hned, jakmile vypustil další šíp, odpověděl: "Více se dozvíme dnes dopoledne, až se vrátí ti z našeho přepadového oddílu, kteří zůstali na živu. Už by tady měli být." Nasadil další šíp a pokračoval: "A kromě toho, odhalení špehů je jen prvním krokem v mnohem rozsáhlejším plánu."

"Tak kdy tahle tvá akce přinese výsledky?" vykřikl rozmrzele Desio. "Chci zničit dům Acoma!"

Další dva šípy neomylně dolétly k cíli. "Trpělivost, bratranče." Tasaio nasadil na tětivu třetí šíp a vypustil jej, aby probodl krk slámového panáka, který tvořil nejvzdálenější terč. "Přeješ si zničit dům Acoma tak, aby se už nikdy nevzpamatoval, a moudrý muž plánuje obezřetně. Nejlepší pasti jsou ty nejnevinnější a ty, o nichž nikdo neví, dokud se jejich čelisti nesevřou."

Desio si ztěžka povzdechl. Jeho osobní sluha přispěchal s polštářem, na nějž Desio usedl do trávy. "Chtěl bych mít tvou trpělivost, Tasaio." Jeho nedočkavost na chvíli překryla závist.

"Ale já nejsem trpělivý člověk, bratrance." Šípy vylétaly v pravidelných intervalech a slaměný panák se zhroutil, probodán jako jehelníček. "Odklady nesnáším stejně jako ty -nebo možná ještě více, můj pane. Nenávidím čekání." Prohlížel si vzdálené terče, jako by posuzoval svůj střelecký výkon. "Ale ještě více nenávidím nedostatek trpělivosti, který u sebe pozoruji. Válečník se musí snažit o dokonalost, ačkoli vždycky ví, že jí nikdy nedosáhne."

Desio si rozepnul košili a začal se ovívat vějířem. "Nemám trpělivost, přiznávám, a nikdy jsem nedokázal velet vojskům v poli tak jako ty."

Tasaio poslal svého sluhu, aby mu přinesl šípy, i když řada šípů u jeho nohou ještě nebyla úplně vyčerpána. Pak si pověsil luk přes rameno a podíval se na svého zavalitého bratrance. "Tomu se můžeš naučit." V jeho hlase nebylo ani stopy po zlehčování.

Lord z Minwanabi se na něj usmál. "Ty už jsi dokončil svůj plán na úplné zničení Mary."

Tasaio chvíli mlčel. Pak zvrátil hlavu k nebi a vyrazil ze sebe válečný pokřik domu Minwanabi. Když skončil, podíval se znovu na svého bratrance se zábleskem vzrušení v očích. "Ano, můj pane, mám plán. Ale nejdříve si musíme promluvit s Incomem a zjistit, jestli už se vrátili jeho poslové s hlášením o naší léčce."

"Vrátím se a zavolám ho," zamručel Desio, když se zvedal na nohy. "Přijď za námi do mých pokojů asi za hodinu."

Tasaio ocenil, že mu jeho pán projevil úctu tím, že vyhověl jeho žádosti o setkání. Pak přimhouřil oči. Otočil se, zvedl luk a nasadil na tětivu další válečný šíp.

Sluha, který sbíral šípy, postřehl pohyb a vrhl se k zemi o úder srdce dříve, než střela zasvištěla místem, kde před okamžikem stál. Zůstal ležet, když nad ním svištěly další šípy probodávající panáka, stojícího nad ním. Z figuríny padaly zlomky slámy a štípaly jej na tvářích, ale nepohnul se, aby je smetl, dokud nespatřil, že jeho pán vypotřeboval celou zásobu šípů.

"Hraješ si se svými muži jako sarkat se svou kořistí, než ji zabije," poznamenal Desio, který stál vedle a sledoval let šípů.

Tasaio chladně zvedl jedno obočí. "Cvičím je v tom, aby si vážili svých životů," opravil jej. "Na bitevním poli se musí postarat o to, aby přežili a pobili co nejvíce nepřátel. Pokud sluha nedokáže přežít a být tam, kde jej potřebuji, pak mi není k ničemu, nemám pravdu?"

Desio se nad jeho poznámkou zamyslel a obdivně se usmál.

Tasaio řekl: "Myslím, že už toho nechám. Nepotřebujeme čekat další hodinu, pane. Doprovodím tě zpátky hned." Desio plácl svého bratrance po rameni a vyrazili spolu z kopce.

První rádce domu Minwanabi se k nim připojil v soukromé pracovně. Šedé vlasy měl ještě vlhké z koupele a záda rovná jako ostří meče. Vstával vždy časně zjitra a dopoledne trávil prohlídkou usedlosti v doprovodu hadonry. Odpoledne vyřizoval dokumenty, ale léta brzkého vstávání mu dodala ošlehaný vzhled polního generála. Když se klaněl oběma bratrancům, sledoval je s velitelskou vnímavostí.

Lord Desio se potil, i když už do sebe obrátil tři džbánky vzácných ledových nápojů. Jeho poslové museli být v neustálém pohybu, aby mu dokázali splnit všechna přání; s postupem léta a s tím, jak v horách na severu ubývalo sněhu, bude čím dál obtížnější vyplnit touhu mladého lorda po chladných nápojích. Pak začne pít proto, aby otupil horko, ale na rozdíl od svého otce Jingua jeho žízeň po západu slunce nepolevovala. Incomo si v duchu povzdechl a podíval se na Tasaia, který měl na sobě stále ještě brnění a rukavice pro střelbu z luku, ale na něhož dlouhé hodiny pohybu v horách neměly očividně žádný vliv. Jeho jediným ústupkem pohodlí byl rozepnutý Íiniec u krku; v každé chvíli, i v okamžiku, kdy usedal ke snídani, se zdálo, že je Tasaio připraven okamžitě vyrazit do boje.

"Tasaio konečně vymyslel plán na poražení domu Acoma," řekl Desio, když se jeho první rádce usadil na polštářích pod jeho vyvýšeným stupínkem.

"To je dobře, můj pane," odpověděl Incomo. "Právě jsme dostali zprávy o výsledku naší léčky na Mařiny vozy s thyzou."

"Jak to dopadlo?" Desio se dychtivě naklonil dopředu.

"Špatně, můj pane." Incomův výraz zůstal strnulý. "Byli jsme poraženi, jak jsme očekávali, ale cena byla daleko vyšší, než se předpokládalo."

"O kolik?" Tasaiův hlas mu připadal lhostejný.

Incomo přesunul pohled svých tmavých očí na bratrance. Pomalu řekl: "Všichni muži, které jsme poslali, zahynuli. Všech padesát válečníků."

Desio se zaklonil se znechuceným výrazem ve tváři. "Padesát! Zatracená ženská. Copak jí musí každý tah, který udělá, přinést vítězství?"

Tasaio si poklepal prstem na bradu. "Nyní to tak může vypadat, bratrance. Ale vítězství připadne tomu, kdo vyhraje poslední bitvu. Nakonec zjistíme, kde je Mara zranitelná." Naklonil hlavu k Incomo vi a zeptal se: "Jak dokázali naši

nepřátelé získat tak naprosté vítězství?"

.Jednoduše," odpověděl první rádce. "Vozy doprovázel trojnásobný počet válečníků, než jsme očekávali."

Tasaio se nad tím zamyslel s rukama položenýma na kolenou. "Předpokládali jsme, že budou o útoku zpraveni. To, že nasadili tak silnou stráž, hovoří o dvou věcech: za prvé za žádnou cenu nechtěli, abychom se těch vozů zmocnili, a za druhé..." Jeho oči se v náhlém zamyšlení otevřely doširoka. "Ten zatracený úl cho-ja musí plodit válečníky jako zelené mouchy!"

Desio se zatvářil zmatené. "A co to má společného s odhalením špehů domu Acoma?"

Incomo si uhladil šaty s pečlivostí ptáka, který si načechrává peří. S neuvěřitelnou trpělivostí mu to vysvětlil. "Naše ofenzíva měla za úkol odhalit místa, jimiž unikají informace. Mařin příliš schopný vrchní špeh právě potvrdil vinu jednoho nebo možná všech tří podezřelých členů tohoto domu. Načasování je vším, lorde Desio. Kdybychom naplánovali svůj útok na jejich obchodní styky pečlivěji, dokázali bychom potvrdit naše podezření přesněji."

Ticho přerušil Tasaio. "Může se tady dít ještě něco jiného: pokud má ve svých kasárnách příliš málo válečníků, neměla by logicky Mara reagovat na tak malou hrozbu nasazením takové obrany. Tak přehnaná reakce má svůj význam." Tasaio se odmlčel a zamračil. "Předpokládejme, že naše akce nějak překazila její dlouhodobý plán. Předpokládejme, že jsme právě odhalili jejich další pohyb, který je namířen proti nám. Tak zoufale nechtějí, abychom se zmocnili jejich nákladu, že jsou za to ochotni zaplatit cenu vyšší, než je hodnota obilí nebo malé ztráty cti, kterou by jim způsobilo opuštění malé karavany."

"To je věc, nad kterou je třeba se zamyslet," vložil se do hovoru Incomo. "Náš správce v Sulan-Qu mi poslal zprávu, že od našeho útoku dům Acoma zdvojnásobil stráže u všech obchodních karavan. Kolují řeči o tom, že se pod každým pytlem obilí skrývá tajné zboží. Podle náhlého vzestupu jejich tajných aktivit musíme předpokládat, že tu skutečně existuje nějaký poklad, který chtějí naši nepřátelé udržet za každou cenu v tajnosti." Incomovo vzrušení vyprchalo v podrážděném povzdechu. "Jak bych si teď přál mít v Mařině usedlosti nějakého informátora! Děje se tady něco důležitého, něco, na co jsme náhodou narazili při přepadení u Sulan-Qu. Proč by jinak taková malá roztržka vyvolala tak složitá protiopatření?"

Desio sáhl po svém oroseném džbánku a promíchal zbytky ledu s posledním lokem na dně. "Mimoto už nyní míří její poslové do Dustari. Není pochyb o tom, že vyzývá Čipina z Xacatecas, aby uspíšil svůj návrat z pohraničí. Pokud přijme, získá dům Acoma spojenectví skoro určitě."

Jen Tasaio se nezdál být tímto důkazem zvratu vyplašen. Klidně řekl: "Jen je nech, ať si smlouvají, bratrance. Pokud jde o Maru, mám dlouhodobý plán, který nejpozději za dva roky přinese ovoce."

"Dva roky!" Desio prudce postavil džbán na postranní stolek. "Pokud budou ti cho-ja dál plodit válečníky, bude Mařina usedlost každým jarem nedobytnější."

Tasaio nad tím mávl rukou. "Ať si Mara klidně posiluje obranu svého domu. My se s ní totiž neutkáme na její domácí půdě. Ty dny, kdy jsme mohli snít o tom, že získáme její usedlost pomocí přesily, jsou pryč." Jeho hlas přešel do zamyšleného tónu. "Zvítězili bychom, samozřejmě, ale byli bychom tak oslabeni, že bychom nepřežili případný útok jiných našich nepřátel. Kdybych byl Čipinem z Xacatecas nebo Anderem z Keda, jen bych otevřený boj mezi domy Acoma a Minwanabi přivítal."

Desio vždy reagoval nevrle, když se mu někdo snažil radit, co má dělat. Incomo pozoroval, jak jeho pán drtí mezi zuby poslední kostku ledu. Nakonec lord z Minwanabi řekl: "Pomalu začínám litovat své unáhlenosti, když jsem slíbil krev domu Minwanabi, pokud se nám nepodaří rozdrtit dům Acoma. Ale Rudý bůh nám nedal časové omezení" - pohlédl k nebi a udělal znamení zahánějící zlý osud pro případ, že by se mýlil - "takže bychom se měli postarat o to, abychom postupovali opatrně. Nemůžeme si dovolit ztratit padesát zkušených válečníků pokaždé, když Mara vyšle na trh vůz s obilím." Desio pokynul hlavou. "Bratrance, jaký je tvůj plán?"

Tasaio neodpověděl přímo. "Operují ještě pašeráci na hranici mezi Císařstvím a pouštními zeměmi v Tsubaru?" otázal se prvního rádce.

Incomo pokrčil rameny. "Téměř určitě. Kočovníci stále prahnou po luxusním zboží, zejména jadeitu a hedvábí. A potřebují odněkud získávat meče, protože stromy ronící pryskyřici na poušti nerostou."

Tasaio nepatrně přikývl. "Pak navrhuji, abychom vyslali ke kočovníkům do ruin Banganoku poselstvo s nabídkou zbraní, jadeitu a tučných úplatků výměnou za zvýšeni počtu jejich nájezdů přes hranici."

"To zaměstná Xacatecasovy jednotky," skočil mu do řeči Desio. "Jeho návrat domů se opozdí a s ním i možnost spojenectví s Marou."

"To je pouze ta nejmenší výhoda, můj pane." Tasaio si svlékl lukostřeleckou rukavici. Ohnul ruce, jako by si procvičoval držení meče, a vysvětlil postup své odvážné léčky.

Dům Minwanabi bude rozvíjet styky s pouštními nájezdníky, zpočátku pomocí úplatků výměnou za to, aby Xacatecasovy vojáky udržovali ve stálém střehu. Během období dvou let úplatky porostou a stanou se tak podkladem pro pevné spojenectví. K řadám nájezdníků se připojí vojáci domu Minwanabi maskovaní za kmenové spojence. V nejpříhodnějším okamžiku podniknou mohutný útok přes hranici Impéria. Nejvyšší rada na svém mimořádném setkání vyšle paní z Acoma na pomoc lordu z Xacatecas.

Při této zmínce se Incomova tvář rozjasnila. "Mara musí osobně velet svým jednotkám, jinak její nabídka ke spojenectví vyjde naprázdno. A když nevyšle všechny muže, které má k dispozici, dokáže, že není schopna dostát svým slibům."

"Dostane se daleko od svých pozemků spolu s většinou svých válečníků cho-ja," vložil se do hovoru Desio. "A my budeme moci zaútočit."

Tasaio ho přerušil s lehce povytaženým obočím. "Něco lepšího než to, bratrance. Mnohem lepšího." Pokračoval a vypočítával přitom na prstech. Mara nemá žádný vojenský výcvik a jejím jediným důstojníkem, zkušeným v boji, je

Keyoke. Pokud bude nařízení, aby se připojila k armádě v Dustari, načasováno jako překvapení, uvede ji to do zmatku. Bude muset stáhnout stráže ze svých vzdálenějších držav, najmout si žoldnéře, aby střežili méně významné objekty, a ponechat srdce svých statků v péči čerstvě povýšeného důstojníka. Nebo nařídí Keyokovi, aby chránil její rodinnou natami, a vystaví riziku svou výpravu. Tasaio dále rozvíjel své myšlenky. "V Dustari, odříznuta od pomoci klanu nebo spojenců, to Mara rozhodně nebude mít jednoduché. Bude sama v podmínkách, které budeme diktovat my, a bude se muset spoléhat na nezkušeného důstojníka." Tasaio se odmlčel, olízl si rty a usmál se. "Hodně práce za nás vykoná to, že Mara nebude mít možnost důkladně se připravit. Může být zabita, zajata pouštními lupiči nebo alespoň může selhat při plnění úkolů a vysloužit si Xacatecasův hněv, když ztratí většinu své armády."

"Zajímavé," řekl Incomo. "Ale slabina tohoto plánu je zřejmá. Úkoly svěřené Keyokovi budou určitě svědomitě splněny."

Tasaio uhodil prázdnou rukavicí o dlaň a jeho úsměv se rozšířil. "A proto musí být Keyoke odstraněn. Útok, kterým ho odevzdáme Turakamuovi, bude nutno pečlivě naplánovat. Řekněme, že paní z Acoma dostane nařízení Nejvyšší rady stejného dne jako zprávu o smrti svého velitele vojsk."

Tasaio si založil paže na prsou, dokonalý obraz vyrovnaného tsuranského válečníka. "Po Keyokově smrti bude Mara muset zanechat své statky v rukou nižších služebníků, velitele útoku jménem Lujan, s největší pravděpodobností, vyplašeného hadonry a staré chůvy, která si říká první rádkyně. Mezi nimi není nikdo, kdo by nás mohl ohrozit."

"Dokonalé," zamumlal Desio.

Tasaio shrnul svůj výklad. "Podle toho, jak vidím celou situaci já, nebude Mara bez zkušených důstojníků schopna zvládnout svůj úkol v Dustari. Každý velitel útoku, kterého určí, aby pomáhal Xacatecasovi, brzy zjistí, že je rozdíl mezi velením jednotce v útoku a plánováním bitvy."

"Dokonalé," řekl nahlas Desio zářící nadšením.

Incomo se zaměřil na praktické stránky plánu. "Lord Desio bude muset požádat o laskavost mnoho spojenců v radě -a bude jim pak dlužit protislužbu - aby dosáhl vyslání Mary do Dustari. Zdržení Xacatecase nás také bude stát hodně a udržet ho na hranicích celé dva roky bude těžké. Šlechtici, kteří náš dosud podporovali, budou mnohem neústupnější, až si je budeme chtít koupit podruhé, obzvláště po Jinguově smrti. Musím s politováním připomenout, že už nejsme tak silní a vlivní jako kdysi a dluhy, které si naděláme, budou velké."

"Co se vyrovná ceně smrti Mary z Acoma?" řekl Tasaio měkce. "Desio složil krvavou přísahu Rudému bohu. Jedinou další možností pro nás je zabít každou ženu a dítě, které nosí černou a oranžovou barvu domu Minwanabi a pak odejít do Turakamuova chrámu a nalehnout na své meče."

Incomo přikývl a upřel naléhavý pohled na svého pána.

Ačkoliv Desio hořel touhou vidět Maru zostuzenou, uvědomoval si závažnost svého rozhodnutí. Nechtěl bezmyšlenkovitě vydat všanc sebe i prostředky svého domu, a tak svraštil obočí. "Myslím, že mi můj bratranec poradil dobře," řekl nakonec. "Ale můžeme se spolehnout na muže pouště?"

Tasaio se podíval z okna, jako by mu něco v dálce pomáhalo zformulovat odpověd. "To není podstatné. Protože mezi těmito útočícími 'spojenci' bude velitel, který podnikne kroky nezbytné k tomu, aby bylo zajištěno Marino selhání. Budu na tu bitvu dohlížet osobně."

Toto ujištění naplnilo Desia uspokojením. "Skvělé, bratranče. Pověst, která tě předcházela, tě podceňovala. Jsi mnohem schopnější, než mi tvrdili." Nadšeně pokýval hlavou. "Začněme s přípravami na tento plán. Vzdáme se spěchu ve prospěch propracovanosti."

Tasaio přikývl. "Musím toho ještě mnoho zařídit, můj pane. Náš plán musí být dokonalý, jinak budeme riskovat nepřátelství dvou velkých domů, jejichž-moc vzrůstá. Armáda, kterou budeme dva roky shromaždovat, se musí přepravovat po malých skupinkách lodí do Ilamy a pak po pobřeží směrem na západ do Banganoku. Nikdo nesmí mít ani tušení o pohybu našich jednotek. A až začneme tísnit Xacatecase, musíme být připraveni zabít Keyoka při první příležitosti." Zamrkal, jako by si až teď uvědomil, že mluví k Desiovi. "Ano, musím dohlédnout na mnoho věcí. Prosím svého pána

o dovolení odejít."

Desio mu souhlasně pokynul. Ačkoliv záležitosti protokolu byly to poslední, na co v tuto chvíli myslel, uklonil se Tasaio, když vstal, dokonalý do poslední podrobnosti. Incomo ho sledoval pohledem a znovu se zamyslel nad tím, jaká nenaplněná ctižádost se skrývá za jeho bezchybným chováním. Když Minwanabiho bratranec vyšel z pracovny, naklonil se ke svému pánovi a položil mu tichou otázku.

Desio strnul překvapením. "Tasaio? Zradit svého lorda?" vykřikl až příliš hlasitě. "Nikdy!" V jeho hlase zaznívala slepá důvěra. "Po celý můj život byl bratranec Tasaio příkladem pro nás všechny. Do okamžiku, kdy jsem dosáhl titulu lorda, by mi s radostí zakroutil krkem, jen aby získal plášť domu Minwanabi, ale ve chvíli, kdy jsem zaujal místo svého otce, stal se Tasaio poslušným vykonavatelem mých rozkazů. Je zosobněním cti i ďábelské chytrosti. Ze všech mužů, kteří mi slouží, jen on jediný je schopen mi přinést natami domu Acoma."

Spokojený se svým úsudkem ukončil Desio tajnou poradu. Zatleskal na sluhy, aby mu přivedli hezké dívky, které by mu dělaly společnost při koupání v chladivých vodách jezera.

Incomo se uklonil. Zatímco bude Desio plodit levobočky, on měl v úmyslu pomoci Tasaiovi s uskutečňováním plánu na zničení Mary. Pokud první rádce domu Minwanabi cítil podráždění nad tím, jak se Tasaio ujal vedoucí úlohy v této záležitosti, skrýval ho i sám před sebou; byl oddán svému lordovi. Dokud bude Tasaio sloužit zájmům domu Minwanabi, Incomo vůči němu nebude chovat zášť. Kromě toho na něj stále dotírala nevhodná myšlenka, že lordové velkých domů často umírají mladí; pokud se Desio neožení a nezplodí následníka, zůstává Tasaio dědicem pláště vládnoucího lorda. Kdyby Desio předčasně zemřel, nesmí se stát, že by ten, kdo neočekávaně zdědí titul lorda, byl nespokojen se současným prvním rádcem.

Incomo pokynul sluhovi. "Vyřiď Tasaiovi, že jsem mu k dispozici, pokud usoudí, že bych mu mohl být k užitku, a že s radostí připojím své chabé síly, abych mu pomohl s jeho velkým úkolem."
Když sluha odběhl, posoudil Incomo myšlenku na studenou lázeň a hezkou dívku, která by umyla jeho zpocené unavené tělo. Zahnal tuto lákavou představu a vstal ze svých polštářů. Zůstalo příliš mnoho nedokončené práce. A kromě toho, pokud ho dobře odhadl, si pro něj Tasaio během hodiny pošle.

Mara se procházela mezi záhony květin kekali s košíkem v ruce. Ukázala na květ a řekla: "Tenhle," a sluha, který ji následoval, ostrým nožem poslušně uřízl stonek. Za ním kráčel další s lucernou, takže první viděl jasně i v šeru časného večera. Sluha zvedl tmavě modrý květ, krátce zkontroloval, jestli jsou jeho okvětní lístky neporušené, a s úklonou ho předal své paní. Ta si přitiskla květinu k nosu, nasála její vůni a pak ji přidala k ostatním, které už měla v košíku.
Hadonra Jican ji dostihl, když došla k zatáčce na chodníku. "Vyschlé koryto mezi nejjižnějšími pastvinami needer bylo zaplaveno, má paní."
Mara ukázala na další květinu a úsměv zvlnil její rty. "Dobře. Předpokládám, že most přes naši novou řeku bude do sklizně postaven."
Jican potlačil úsměv. "Začínáme pokládat prkna na kostru, přesně podle plánu. Jidu z Tuscalora nám denně posílá dopisy, v nichž naléhavě prosí, aby mohl přepravovat svou úrodu chocha-la přes naše území lodí. S politováním jsem mu odepsal, že při koupi onoho pozemku byla uzavřena úmluva pouze o přepravě vozy."
"Velmi dobře." Mara bezESrostně převzala od sluhy další květinu a píchla se o tm do prstu. Bolest přijala s tsuranskou netečností, ale krev byla něco jiného. Na Kelewanu se věřilo, že prolitá krev může přivolat pozornost Rudého boha a vzbudit jeho touhu po další smrti. Jican Maře rychle nabídl svůj kapesník k ovázání ranky, aby ani kapka krve neskanula na zem.
Uskutečnění jejího plánu ožebračit lorda Jidua z Tuscalora a přimět ho stát se jejím vazalem se o rok zpozdilo kvůli pozornosti, které se jejímu domu dostalo po smrti Jingua z Minwanabi. Po uplynulých událostech zjistila, že její vytoužené vítězství nad jižním sousedem částečně ztratilo svou sladkou příchuť. Hokanuova návštěva jí poskytla vítané rozptýlení, ale jeho pobyt byl krátký, protože se musel brzy vrátit domů.
Nacoya připisovala její neklid nedostatku mužské společnosti. Mara se nad tou myšlenkou usmála a zvedla košík s květinami. První rádkyně trvala na tom, že život žádné mladé ženy není úplný bez občasného rozptýlení s mužem. Ale Mara se na milostné záležitosti dívala s nedůvěrou. Ačkoli se těšila z Hokanuovy přítomnosti, domnívala se, že kdyby do svého lože přijala dalšího manžela, jen by jí to svázalo ruce. Manželství a sex pro ni znamenaly pouze hrací kameny, které žena používá ve Hře rady. Láska a potěšení tady neměly místo.
"Kde je Kevin?" zeptal se neočekávaně Jican a jeho paní sebou trhla.
Mara se posadila na kamennou lavičku a pokynula hadonrovi, aby si sedl k ní. "Zkouší si nové šaty."
Jicanovi se rozzářily oči. Rád si popovídal, ale jen zřídka se odvážil obtěžovat svou paní něčím jiným než finančními záležitostmi.
Mara mu vyhověla. "Kevin včera doprovázel lovce, a protože si stěžoval, že má celé nohy a záda poškrábané od trní, dovolila jsem mu, aby si nechal ušít midkemianský oděv. Teď ukazuje ševcům a krejčím, co a jak mají udělat, protože toho o podivné módě jeho národa moc nevědí. Řekla jsem mu, že barvy musí být šedá a bílá, jaké nosí otroci, ale možná, že se bude chovat s větší důstojností, když bude mít kolena skrytá v - jak tomu říká? - aha, nohavicích."
"Spíše si bude stěžovat, že je mu v nich horko," opáčil malý hadonra. Pak, když Mara propustila ostatní sluhy, dodal: "Mám zprávy o našich vzorcích hedvábí, má paní."
Okamžitě si získal veškerou Marinu pozornost. "Byly bezpečně přepraveny na tvém člunu. Ke správcům v Jamaru se dostanou ještě před koncem týdne, v dostatečném předstihu před uzávěrkou cen."
Mara si s úlevou oddechla. Až dosud se obávala, že Minwanabi předčasně odhalí její vstup na trh s hedvábím a upozorní své spojence na severu, kteří také vyráběli hedvábí. Většina příjmů domu Acoma pocházela z chovu needer a výroby zbraní; ale teď Mara potřebovala rozšířit svou armádu a vyzbrojit stále vzrůstající počet válečníků cho-ja zplozených novou královnou. Kůže a zbraně byly potřeba doma, a tím se snížilo množství zboží, které mohla poslat na trh. Od prodeje hedvábí si slibovala zmenšení ztráty zisků. Kdyby se však její vstup na trh předčasně prozradil, obchodníci ze severu by snížili ceny a nabídli dřívější dodávky, aby se zbavili její konkurence. Během let, kdy byli zavedeni na trhu, si získali nemalý vliv na cechy barvím a tkalců. Dům Acoma musel poskytnout hodně úplatků, aby si zajistil utajení a dobrou vůli k zaškolení jeho řemeslníků v nezvyklých nových oborech. Ale pokud se hedvábí domu Acoma objeví na trhu ve správném okamžiku, bude mít Mara nejen vysoké zisky, ale dosáhne i toho, že se sníží příjmy Minwanabiho spojenců.
"Poradil sis s tím dobře, Jicane." Hadonra se začervenal.
"Neměli bychom úspěch bez Arakasiho plánu."
Mara se přes zahradu zahleděla k obzoru, na němž pohasínal soumrak. "Nemluvme o úspěchu, dokud trhu s hedvábím nebude vládnout poptávka po zboží domu Acoma."
Jican se hluboce uklonil. "Doufejme, že se toho dne dočkáme bez nepříjemností." Udělal znamení, aby přivolal požehnání Boha dobra, a tiše svou paní opustil.
Mara zůstala až na několik sluhů sama. Postavila košík na zem a rozhlédla se po zahradě obklopující východní křidlo její usedlosti. Bylo to nejoblíbenější místo její matky, jak lord Sezu řekl své dceři, jejíž narození bylo příčinou předčasné smrti jeho manželky. Z tohoto místa paní Ogiro sledovala, jak jejímu manželovi přivádějí k posouzení štěňata, z nichž si vybíral do své lovecké smečky. Ale nyní byly psince na Marin příkaz prázdné; psí štěkot až příliš bolestně připomínal nové vládnoucí paní minulost. Jejího manžela zajímal více bojový výcvik a zápasy s vojáky než pronásledováni zvěře s rychlými psy. Nebo možná nežil dost dlouho na to, aby si tuto zábavu oblíbil.

Mara vzdychla a setřásla ze sebe žal. Propustila sluhy a zahleděla se na vzdálené pastviny, kde se při západu slunce slétaly šatry. Obvykle ji jejich let uklidňoval a těšil, ale dnes cítila jen smutek. To, že domu Acoma bezprostředně nehro- ;

žil žádný útok, nezmenšovalo její obavy. Věděla, že ve Hře rady přicházejí nejskvělejší tahy vždy bez varování. Z klidně plynoucích dnů jí naskakovala husí kůže, jako by v zádech cítila pohled číhajících vrahů. Tasaio se stal Desiovým rádcem, a to znamenalo, že má proti sobě záludného a prohnaného protivníka. Arakasi si také dělal starosti. Poznala to z jeho zamlklosti, když jí předával své zprávy. Přežil pád jednoho domu, a nyní sloužil dalšímu; jeho mohla znepokojit jen věc skutečně závažná.

Mara sáhla do košíku pro květ kekali. Jeho okvětní plátky byly jemné a křehké, citlivé na chlad a v horku rychle uvadaly. Keře samotné byly odolné a dokázaly se bránit svými trny; ale květy byly choulostivé a zranitelné. Právě dnes večer Maře, obklopené pomíjivou krásou květů kekali, chyběl štěkot psů v kotcích. Ještě víc se jí stýskalo po otci, který sedával v zahradě, těšil se z chladu nadcházející noci a upíjel hořké pivo, zatímco se jeho syn a dcera hašteřili nad nějakými dětskými záležitostmi. Na západní obloze bledlo zlaté světlo a hejno šater se po svém tanci ukládalo ke spánku. Bosý sluha rozsvítil poslední lampu podél cestičky; v okamžiku, kdy svůj úkol dokončil, odspěchal za svým talířem s thyzou. V kuchyních a společných jídelnách se shromažďovali dělníci k večeři. Mara stále otálela s odchodem.

Soumrak houstl. Začaly vycházet hvězdy a kopce na západě se změnily v temnou siluetu rýsující se proti záři slunce za obzorem. Rozhostilo se ticho, příznačné pro tuto večerní dobu, zpěv denních ptáků utichl a pomalu se začínaly ozývat zvuky myriád nočního hmyzu. Zahrada byla vzdálená od kasáren vojáků a ubikací otroků, a bylo v ní proto ticho; Mara si užívala vzácného okamžiku míru.

Zjistila, že myslí na Hokanua. Jeho návštěva před několika měsíci byla bolestně krátká - zdržel se jen na večeři; pak se za úsvitu po snídani a velice krátkém rozhovoru rozloučil a odejel. Nějaký zvrat ve Hře jej donutil k návratu na usedlost Sinzawai dříve, než by Mara chtěla. Když si pomyslela, že se Hokanu měl po řece vrátit na otcův statek a že nechtěl její usedlost jen minout, cítila se Mara polichocena, protože tím trochu obešel svůj cit pro povinnost a ukradl si čas, aby ji mohl navštívit.

Ale ona mu nic neřekla a skrývala své pocity daleko lépe, než se od tradičně zdrženlivého chování vyžadovalo. Jeho žerty ji mohly bavit a jeho chytrost ji mohla povzbuzovat, ale odmítala ze zájmu tohoto mladého hezkého šlechtice vyvozovat jakékoli bližší závěry,

Ačkoli shledávala Hokanua velice přitažlivým, myšlenka na to, že by s nějakým mužem mohla znovu sdílet lože, ji rozechvěla. Ještě teď ji trápily noční můry z výbuchů vzteku jejího bývalého manžela a modřin, které jí ve své vášni způsoboval. Ne, rozhodla se, nijak netouží po tom, aby v kterémkoli muži podporovala touhu po její společnosti.

A přesto byla Mara překvapena, jak rychle uběhl čas jeho návštěvy, když Hokanuova malá karavana zmizela z dohledu. Společnost onoho mladíka ji těšila. I když se to nijak blíže neprojevovalo v okamžiku, kdy s ní byl, jeho přítomnost jí chyběla.

Na štěrkované cestičce se ozvaly kroky. Mara se otočila právě včas, aby spatřila vysokou, rychle se pohybující postavu, která vnikla do její dočasné svatyně.

"Tady jsi," ozval se hlas. I bez silného přízvuku by neuctivé oslovení a drzý tón odhalil v návštěvníkovi Midkemiana. A stejně jako jindy Mara zjistila, že ji taková přímost chování pobuřuje, stejně jako přitahuje.

"Hledám tě už od západu slunce," dodal Kevin, když procházel po točité cestičce mezi keři kekali k lavičce, na níž seděla. "Ptal jsem se Nacoyi, ale ta stará čarodějnice jen něco zabručela a pokrčila rameny. Sluhové vypadali nervózně, když jsem na ně promluvil, a nakonec jsem musel špehovat Lujana při střídání stráží."

"Musel vědět, že jej sleduješ," řekla Mara, která nedokázala uvěřit, že by byl její nejlepší voják tak nepozorný při plnění povinností.

"Samozřejmě." Kevin obešel poslední ostrůvek záhonu a zastavil se před ní. "Trochu jsme si poklábosili o jemnostech šermířského umění. Vaše způsoby boje jsou jiné než naše. Ty naše jsou přirozeně lepší," dodal. Mara, podrážděná tím, že ji jeho náhodné poznámky vždy zaujaly, zvedla hlavu. Spatřila, jak se na ni usmívá v očekáváni její odpovědi, a uvědomila si, že si s ní hraje. Odmítla na jeho hru přistoupit a prohlédla si jeho nový oděv.

Světlo lampy dopadalo na Kevina ze strany, ozařovalo jeho měděnou hřívu vlasů a dlouhé splývavé rukávy bílé košile, kterou si právě vyzvedl u krejčích. Přes ni měl oblečený kabátec bez rukávů, stažený v pase šerpou, a kalhoty, které zakrývaly celou délku jeho svalnatých nohou. Neutrální šedá barva mu slušela, protože zvýrazňovala jeho vlasy a vousy a jeho modré oči byly díky ní ještě jasnější. Mara se podívala dolů a zjistila, že celkový účinek narušují jen nohy obuté do stejných sandálů, jaké dostal toho dne, kdy jej koupila na trhu. Kevin sledoval pohled své paní a zasmál se. "Boty ještě nejsou hotové."

Vypadal velice cizokrajně a svým barbarským způsobem byl docela hezký. Maru jeho vzhled okouzlil tak, že jej zapomněla vyplísnit za nedostatek zdvořilosti. Nicméně tentokrát se Kevin zachoval velice zdvořile. Uklonil se jí midkemianským způsobem až k pasu.

"Takže takhle se chováte u vás v Království k dámám?" zeptala se Mara trochu kysele, hlavně proto, že nemohla spustit zrak z jeho širokých, nezvykle zahalených ramen.

Kevin se na ni uličnicky usmál. "Ne tak docela. Mohu ti to ukázat?"

Mara pokývla hlavou a v následujícím okamžiku se vylekala, když k ní přistoupil a vzal ji za ruku. "Naše dámy zdravíme takhle." Jemně přitiskl rty na konečky jejích prstů. Dotek byl nesmírně lehký. Mara se trochu zachvěla a snažila se svou ruku vyprostit z jeho.

Ale Kevin ještě nemínil přestat chovat se svobodně. Pocit z nového oděvu a ticho noci mu dodaly odvahu k neukázněností. Jeho stisk zesílil, sice ne natolik, aby jeho paní nemohla svou dlaň z jeho ruky trhnout, ale tak, aby

musela buď použít sílu, nebo se oddat jeho vedení. "Někdy s dámami tančíme," řekl a zvedl ji z lavičky, objal lehce v pase a roztočil ji dokola ve světle lamp.

Mara se překvapeně zasmála a necítila se ani v nejmenším ohrožena. Paní z Acoma, šťastna, že se může vymanit ze sevření smutných vzpomínek, se oddala tomuto osamocenému okamžiku radosti. A při Kevinově jemném doteku a vůni jeho čerstvě umytých vlasů zjistila, že se jí jeho sevření líbí. Jeho síla ji nijak nezastrašovala, ale rozehřívala. V jeho objetí se cítila drobná jako panenka, když se s ním snažila udržet krok; vůbec ale neznala kroky tohoto podivného tance. Jejich nohy se zapletly do sebe a on zakopl. Cítila, jak se jeho svaly náhle napjaly. Jeho reakce byly stejně rychlé jako u kočky. Ale při kroku dozadu, jímž chtěl znovu získat rovnováhu, narazil do koše, který nechala stát na cestičce.

Proutěný koš se převrátil a květy kekali se vysypaly na dláždění. Kevin upadl na bok a strhl Maru s sebou. Všechno se odehrálo tak rychle, za ani nestačila vykřiknout. Sevřena v Kevinově náruči cítila, jak se obrací, aby svým tělem ztlumil její pád. Dopadla na jeho hruď, bez dechu a stále uvězněna v jeho objetí. Jeho ruce se pohnuly a sklouzly po jejích zádech až k pasu, kde se zastavily.

"Jsi v pořádku?" zeptal se nezvykle hlubokým hlasem.

Mara, přemožená přívalem podivného vzrušení, hned neodpověděla. Kevin se pod ní zavrtěl. Uvolnil jednu ruku a zvedl ze země květ kekali. Vložil si jeho stonek mezi zuby a okousal tmy. Lampa měkce osvětlovala rysy jeho tváře, když květinu opatrně vetkl Maře do vlasů. "U nás doma máme květiny, které se těmto hodně podobají, ale říkáme jim jinak."

Mara zavřela oči při pocitu podobném závrati. Jeho prsty jí jemně přejely po zádech a pak se odtáhly a zanechaly ji podivně roztouženou. Chraptivě se zeptala: "Jak jim říkáte?"

"Růže." Kevin ucítil lehké zachvění, které proběhlo jejím tělem. Ruka na jejích zádech se pohnula a přitiskla ji pevněji. Tiše dodal: "Ale žádné z nich nemají tak nádherný odstín modré." Jeho dotek byl váhavý, jemný a neděsil ji. Mara si přes svůj zmatek uvědomila, že jí nabízí útěchu, a nesnažila se vymanit. Kevin na okamžik znehybněl, jako by čekal na její reakci.

Ale žádná nepřišla. Marino tělo bylo podivně malátné. Když se nepohnula, objal ji pevněji. Znovu se zavrtěl, až mu její bok spočinul v klíně a její rozpuštěné vlasy, z nichž se uvolnily jehlice, se rozprostřely na jeho rozhalené košili. Ruka na jejích zádech se posunula dolů pod její paži a vklouzla do výstřihu jejího roucha. Jeho dotek v ní roznítil oheň, který jako by ji spaloval zevnitř.

"Paní?" řekl tiše. Druhou rukou jí odhrnul vlasy z obličeje. Podívala se do jeho široce rozevřených očí, jejich zornice byly v záři lucerny černé a duhovky lemovaly proužky stříbra. "Chceš ji? Muž v mém světě dává dámě růže, když ji miluje."

"Nestojím o lásku," odpověděla Mara a jejím vlastním uším zněl její hlas podivně drsně. Její tělo se napjalo. "Můj manžel mě o ní naučil víc, než bych si kdy přála znát." Kevin vzdychl, otočil se a zvedl ji.

Jeho síla ji ohromila, měla závratný pocit něčeho důvěrně známého, jako by se vrátila doba, kdy ji otec jako malou holčičku zvedal do náručí. Mara se navzdory síle'těchto rukou necítila ohrožena, jejich dotek byl něžný a láskyplný. Maru ovanul chladný vzduch, když ji Kevin pustil poté, co ji jemně posadil na lavičku. Její roucho se rozevřelo. Snažil se nedívat na její odhalená ňadra, ale uviděl něco v jejím vlastním pohledu. Sledovala ho očima, když ustoupil o krok dozadu, aby čekal na její příkazy.

Mara se usadila na kamenném sedátku a snažila se získat zpět duševní rovnováhu. Ale sebeovládání, které si osvojila tak, že se stalo její druhou přirozeností, přicházelo obtížně. V jejím nitru bouřil zmatek; navzdory vzpomínce na surovost jejího bývalého manžela, navzdory hluboko zakořeněnému strachu její tělo toužilo po opětovném doteku této něžné síly. Kevin se nepohnul směrem k ní, a to podněcovalo její touhu tím více. Mara, která bojovala o to, aby v ní zvítězil rozum nad rozbouřenými city, neříkala nic, a tak úkol překonat rozpaky tohoto okamžiku připadl Kevinovi.

"Má paní," řekl a opět se uklonil až k pasu. Z nějakého důvodu ji ten pohyb rozechvěl. Otočil se, sklonil se a začal sbírat květiny rozsypané na cestičce. "Muž může dát ženě růži i tehdy, když jí chce vyjádřit obdiv a úctu. Nech si ten květ ve vlasech; opravdu ti sluší."

Mara zvedla ruku a dotkla se květiny, kterou měla stále vetknutou do vlasů nad uchem. Uchvátila ji hra svalů pod jeho široce rozhalenou bílou košilí. Vzrušení v jejím nitru opět přerostlo v touhu. Znovu se zachvěla, když se Kevin natáhl a zvedl převrácený košík. Světlo lucerny dopadalo na jeho vlasy a zápěstí, zatímco do něj ukládal posbírané květiny. Několik jich zůstalo ležet na cestičce rozdrcených jeho tělem při pádu, a když se otočil, aby jí vrátil košík, zašklebil se a řekl: "Zatracené tmy."

Maru ihned přepadl soucit. Vedena nezvyklým popudem natáhla ruku a dotkla se jeho zápěstí. "Zranil ses?"

Kevin se na ni zahořkle podíval. "Ne, paní. Těžko můžu nazývat několik trnů v zádech zraněním."

"Podívám se na to," přikázala Mara s pocitem bezstarostnosti, z něhož se jí točila hlava.

Barbar se na ni zahleděl s dobře skrývaným překvapením. Pak se jeho zahořklost rozplynula v širokém úsměvu. "Jak si má paní přeje." Rozepnul si manžety košile, přetáhl si ji jediným plavným pohybem přes hlavu a obkročmo se posadil na lavičku po jejím boku.

Při pohledu na jeho odhalená záda Mara zaváhala. Ve světle lamp viděla škrábance, poseté ulomenými trny kekali. Rozechvěle zalapala rukou, až našla kapesník, který jí dal Jican. Opatrně se dotkla rány. Kevin se ani nepohnul. Dotek jeho kůže byl hladký, hedvábný, vůbec ne takový, jaký očekávala. Látka kapesníku se zachytila o trn. Mara jej jemně vyprostila. Pohybovala rukou níž a níže, nacházela další trny a vytahovala je, až nakonec jeho záda vyčistila úplně. Její ruce jej ale nechtěly opustit. Pohladila jej po žebrech, ucítila tam pevné svaly a pak sebou trhla, neboť ji vyděsila vzpomínka na Buntokapiho.

Kevin přehodil nohu přes lavičku a otočil se k ní. "Paní? Něco není v pořádku?"

Starost v jeho hlase jí sevřela srdce. Bojovala marný boj se slzami a prohrála jej.

"Paní," zašeptal Kevin. "Proč pláčeš?" Přitáhl ji k sobě a rozechvělou ji přitiskl do prohlubně ve svém rameni. Mara se

napjala v očekávání toho, že jí jeho ruce mohou každou chvíli způsobit bolest, roztrhnout oděv a vydat se k nejintimnějším částem jejího těla. Ale nic z toho se nestalo. Kevin ji prostě bez pohybu držel v objetí a za několik okamžiků ji strach přešel. Mara si uvědomila, že vůbec nemá v úmyslu být surový, ale jen jí chce nabídnout útěchu.
"Co tě trápí?" zeptal se znovu.
Mara se zavrtěla, pak se oddala jeho teplu a opřela se o něj. "Vzpomínky," řekla tiše.
Nyní Kevinovy paže ztuhly. Pevněji objal, zvedl a posadil si ji na klín.
Mara se vzpamatovala těsně předtím, než mohla vykřiknout. Tváře ji pálily hanbou, když si uvědomila, jak málo chybělo k tomu, aby zostudila svou rodinu. Nadechla se, aby zavolala Lujana, ale Kevinovo objetí se uvolnilo. Pohladil ji jemně po vlasech, pak ještě jednou a úleva ji donutila k tomu, že se znovu rozplakala.
"Tvé vzpomínky musí být hodně bolestné," zamumlal jí Kevin do ucha. "Nikdy jsem neviděl tak krásnou ženu tolik vystrašenou pozorností muže. Vypadá to, jako by tě nějaký muž zbil, když by tě jiný se vší něžností zlíbal."
"Bunto," řekla Mara hlasem tak tichým, že zněl skoro jako zašeptání. Její chlad byl nečekaný a posiloval jej odpor, kterému nikdy dříve nedokázala dát průchod kromě několika důvěrných chvil v přítomnosti Nacoyi. "Rád své ženy bil. Jeho konkubína Teani takové zacházení milovala." Odmlčela se a pak dodala: "Myslím, že já jsem jiná. Možná že právě ; proto se ze mne stal zbabělec. Ale nesejde mi na tom. Jsem ráda, že už nemám manžela, s nímž bych sdílela lože."
Nyní mlčel Kevin, kterým její slova otřásla tak, že se rozhněval, vzal ji za bradu a zvedl její tvář, dokud se mu nedívala do oči. "V mé zemi manžel, který uhodí svou ženu, není nic jiného než obyčejný zločinec."
Mara se smutně usmála. "Jak odlišné jsou naše kultury. Tady nemá žena, pokud není vládnoucí paní, žádnou moc nad svým osudem. Muž může ovládat svou manželku, jako by byla jeho otrokem, a v očích ostatních mužů je jeho mužnost tím větší, čím více je mu podřízena."
Nyní bylo možno Kevinův hněv zaslechnout v jeho hlase. "Pak nejsou vaši lordové o nic lepší než barbaři. Muž se má k ženě chovat s úctou a něhou."
Marou projel záchvěv vzrušení. Znovu a znovu jí Nacoya říkala, že všichni muži nejsou stejní jako Buntokapi, a přesto ji skutečnost, že jim bohové dali právo být suroví, odpuzovala dokonce i od Hokanua, který se zdál být jinak jemný. Nedokázala se oddat muži z vlastního věta, ale s Kevinem se cítila podivně bezpečně.
"Takže vaši muži se chovají ke svým manželkám a milenkám jako ke květinám a miluji je, aniž by jim působili bolest?"
Kevin přikývl a jeho prsty jí lehce přejížděly po ramenou dotykem, který nebyl o nic silnější než dotyk křídel malých ptáčků.
"Ukaž mi to," zašeptala Mara. Jeho hlazení ji rozechvívalo ; a přes jeho kalhoty cítila tlak jeho vlastního vzrušeného mužství.
Barbarovo obočí se uličnicky zvedlo. "Tady?"
Bolest v Maře narůstala a stávala se nesnesitelnou. "Tady," opakovala tiše. "Tady a teď, přikazuji ti to." Když se na ni i podíval, jako by chtěl něco namítnout, dodala: "Nikdo nás nebude rušit. Jsem přece vládnoucí paní domu Acoma."
I teď byla ještě napjatá, jako by každou chvíli mohlo přijít | ponížení. Kevin její nervozitu vycítil. "Paní," řekl jemně, "právě teď ovládáš více než jen dům Acoma," a sklonil se ' k ní a políbil ji na rty.
Jeho dotek byl jemný jako vánek. To jí dodalo odvahy a oplatila mu jej skoro okamžité. Pak, když ji jeho něžnost , dovedla k touze, se k němu přitiskla a chtěla ještě více. Pohladil ji přes její šaty po ňadrech a jeho jemnost ji málem přivedla k šílenství. Bradavky ňader jí ztuhly a připadaly jí náhle rozpálené. Chtěla cítit jeho prsty na holé kůži daleko zoufaleji, než si kdy byla ochotna připustit.
Nevyhověl jí. Ne hned a ne ve všem. Ačkoli byl barbar, jednal, jako by její šaty byly neuvěřitelnou vzácností. Stáhl jí hedvábí pomaloučku z ramen. Mara zasténala a zachvěla se. Zatahala za jeho košili, chtěla cítit dotek jeho těla, ale ruce se jí do neznámého oděvu zamotaly, a když se její prsty dotkly jeho kůže, zaváhala, neboť mu chtěla pocit, který jí l poskytoval, nějak oplatit, ale neměla nejmenší ponětí jak.
Kevin ji uchopil za zápěstí a neustále se k ní choval, jako by i její kůže byla jemná jako pavučina. Jeho něha způsobila, že se v ní touha vzedmula ještě více a mučila ji v extázi, o jaké nikdy ve svém životě nesnila. Nedokázala si uvědomit, kdy přesně ji vysvlékl ze šatů a dotkl se rty jejích ňader. V tom okamžiku se jí svět rozplynul před očima a ona zasténala, když se jeho dotek přesunul k jejímu klínu.
Midkemianský oděv byl složitější než tsuranský. Musel ji zvednout, aby si mohl stáhnout kalhoty. Nějak skončili na trávě, osvětlené zlatostříbrným svitem kelewanského měsíce a jemnou září lamp. S pocitem štěstí ve vůni květů kekali a s vášní rudovlasého barbara, která ji unášela pryč, Mara poprvé zjistila, co to znamená být ženou.

Později, zčervenalá vzrušením z nově nalezeného vztahu, se Mara vrátila do svých pokojů. Očekávala ji tam Nacoya s obchodními zprávami ze Sulan-Qu a tácem s lehkou večeří. Stačil jí jeden pohled na tvář její paní a zapomněla na obsah svitku. "Díky Lašimě," řekla, protože si správně vyložila zdroj Mariny euforie. "Konečně jsi objevila radosti ženství."
Mara se trochu vyčerpaně zasmála. Zatočila se jako malé děvčátko a posadila se na polštáře. Kevin kráčel za ní s vlasy stále ještě rozcuchanými a s výrazem opatrné střízlivosti na tváři. Nacoya si jej okamžik tise prohlížela. Pak se její rty s lehkým nesouhlasem našpulily a obrátila se zpátky ke své paní.
"Paní, prosím, odešli toho otroka pryč."
Mara zvedla oči a její původní rozpačitý ruměnec se změnil v rozhněvaný. "První rádkyně, se svým otrokem budu zacházet tak, jak si budu přát já."
Nacoya se hluboce uklonila, když zaslechla podrážděný tón své paní. Pak pokračovala, jako by Kevin v místnosti vůbec nebyl. "Dcero mého srdce, nyní jsi poznala kouzlo sexu. To je dobře. A nejsi ani první paní domu, která k tomu využila otroka. Je to nejen bezpečné, ale i moudré, protože žádný otrok nemůže využít tebe. Desio z Minwanabi nicméně čeká na jakoukoli, i sebemenší známku slabosti. Nesmíš udělat chybu a dovolit, aby potěšení těla přerostlo v

něco silnějšího. Tento Midkemian musí být odeslán pryč, aby nebylo nijak dotčeno tvé myšlení, a brzy bys do svého lože měla přijmout jednoho nebo dva další muže, abys poznala, že jsou jen... užiteční."

Mara stála bez jediného pohybu, otočená zády. "Tento rozhovor je naprosto nevhodný. Okamžitě odejdi, Nacoyo."

První rádkyně domu se uklonila ještě hlouběji. "Jak si přeješ, paní." Ztuhle se narovnala a s posledním zamračeným pohledem na Kevina odešla z místnosti. Když nesouhlasné pleskání jejích sandálů ztichlo v chodbě, pokynula Mara svému otrokovi.

"Posaď se ke mně," vyzvala jej. Pak si svlékla rozhalené šaty a lehla si nahá na polštáře rohože, která jí sloužila za postel. "Ukaž mi znovu, jak muži ve tvé zemi milují své ženy."

Kevin se na ni zazubil svým známým uličnickým úsměvem. Pak zvedl oči k nebesům v předstírané modlitbě. "Nechť mi k tomu tví bohové dají sílu," zamumlal. Pak si svlékl košili a kalhoty a lehl si k ní.

Později, když světlo v lampách skoro zhasínalo, ležela Mara v objetí Kevinových pevných paží a radovala se z potěšení, které nalezla v době největších starostí. Natáhla ruku a uhladila rozcuchané vlasy svého milence. Prohlížela si škrábance táhnoucí se po jeho ramenou, jež mu způsobily trny kekali; rány nebyly hluboké a už se hojily. V té chvíli si Mara uvědomila hořkosladkou příchuť lásky, která ji konečně přemohla.

Kevin byl a vždycky bude otrokem. V její kultuře existovaly jisté nepřekročitelné hranice a taková byla prostě pravda.

Mara s pocitem melancholie a zamračená ve světle ubývajícího měsíce, dopadajícího přes přepážku, uvažovala, jestli ji ještě neohrožuje smůla, která srazila jejího bratra a otce. Zoufale se modlila k Lašimě, aby krev z Kevinových škrábanců nevsákla z jeho košile do země. Lord Desio z Minwanabi zavázal svůj dům přísahou Turakamuovi. A ať zván či nezván, vstupoval Rudý bůh tam, kam se mu zachtělo. Pokud se rozhodl vyhovět prosbě domu Minwanabi, bude jméno Acoma smeteno z povrchu zemského bez jediné stopy a lidské vzpomínky.

Kapitola sedmá

CÍL

Mara se pohnula.

Dotkla se rukou teplé pokožky a s trhnutím se probudila. V předjitřním šeru spatřila Kevina jako obrys šedých a černých stínů. Už nespal, ale opíral se o loket a díval se na ni.

"Jsi opravdu krásná," řekl.

Mara se ospale usmála a přitulila se do ohybu jeho paže. Cítila se unavená, ale spokojená. V průběhu měsíců, které následovaly po noci, kdy Kevin poprvé přišel do jejího lože, objevovala nové části sebe sama: citlivou stránku, něžnou stránku, jež v sobě všechny dosud potlačovala. Potěšení, které jí barbar poskytoval, způsobilo, že jí surovosti jejího manželství připadaly jen jako vzdálený a nepříjemný sen.

Prsty laškovně pročísla chlupy na Kevinově hrudi. Jejich ranních rozhovorů po milování si začala vážit skoro stejně jako shromáždění se svými rádci. Způsobem, který sama docela nechápala, se od něj učila. Jeho povaha byla daleko zdrženlivější, než jak se jí jevila podle prvního dojmu; nyní chápala, že jeho přímé a otevřené chování vychází z povrchového rysu kultury, který skrývá vnitřní soukromí. Kevin udržoval v tajnosti své rodinné zázemí a minulý život, a i když se jej častokrát ptala, vyhýbal se hovoru o budoucnosti, jako by i on měl v tomto směru nějaké plány. Ať už se od rodilého Tsurana lišil sebevíce, usoudila Mara, že jeho povaha je složitá a nevyzpytatelná. Udivovalo ji, že takový člověk může být obyčejným vojákem, a přemýšlela o tom, jestli se v řadách jejích válečníků nacházejí jedinci s podobně skrytými schopnostmi.

Kevin něco řekl a vytrhl ji ze zamyšlení.

Mara se spokojeně usmála. "Co jsi říkal?"

Zamyšleně poznamenal: "Přemýšlel jsem o kontrastech, které panují ve tvém světě."

Jeho neobvyklá vážnost ji překvapila a Mara zvážněla. "Co tě trápí?"

"Copak jsou mé myšlenky tak průhledné?" Kevin trochu rozpačitě pokrčil rameny. Chvíli ležel mlčky a pak dodal: "Vzpomínal jsem na chudinskou čtvrť Sulan-Qu."

"Ale proč?" Mara se zamračila. Pak se jej pokusila uklidnit. "Ty přece nebudeš muset nikdy hladovět."

"Hladovět?" Kevin se překvapeně odmlčel. Rychle se nadechl a pak si ji prohlížel, jako by mohl prozkoumat hlubiny její ženské mysli pouhým upřeným pohledem. Nakonec dospěl k nějakému vnitřnímu rozhodnutí a poznamenal: "Nkdy v životě jsem neviděl trpět tolik lidí najednou."

"Ale v Ostrovním království musíte mít přece také chudé lidi," odpověděla Mara beze změny tónu. "Jak jinak by vaši bohové dávali najevo nespokojenost s chováním určitého člověka než tím, že by jej do dalšího života vrátili na nižší společenské úrovni?"

Kevin ztuhl. "Co mají společného bohové s hladovějícími dětmi, nemocemi a krutostí? A co spravedlnost pocházející z poctivé práce a dobročinnosti? Není na tomhle světě žádné milosrdenství, nebo se všichni tsuranští šlechtici rodí bezcílní?"

Mara se posadila tak prudce, až se polštáře rozlétly po voskované podlaze. "Jsi zvláštní člověk," poznamenala hlasem, v němž zaznívala panika. Ačkoli sama dokázala často měnit tradice, nikdy se neodvážila zpochybňovat všemohoucnost bohů. Dovolit si takové rouhačství znamenalo riskovat naprostou zkázu. Mara si uvědomovala, že mnozí šlechtici mohou být daleko méně oddáni víře svých předků, ale ona sama byla zbožná; kdyby jí osud neurčil plášť vládce domu, oddala by se životu naplněnému službou a modlitbami bohyni Lašimě. Pravda byla taková, že řád Impéria stanovili bohové. Brát tento názor na lehkou váhu znamenalo podkopávat samotný pojem cti, který byl jedním z pilířů tsuranské společnosti. Právě dobrotivost bohů udržovala v Impériu řád a dávala smysl všemu - od jistoty věčné odměny za čestnou službu přes práva šlechticů vládnout až po omezení Hry rady, takže nikdy nenastalo naprosté šílenství a chaos.

Jedinou neuváženou poznámkou dokázal barbar zpochybnit samotné základy tsuranské víry.

Mara se přimkla ke své víře, v duchu otřesená množstvím děsivých důsledků. Potěšení, které jí Kevin poskytoval, se nikdy nemohlo rovnat nebezpečí nového směru jeho myšlení. Takové rouhačské poznámky si už nikdy nesmí dovolit vyřknout, zvláště ne v Ayakiho přítomnosti; chlapec Kevina bezmezně miloval a rozhodnost budoucího lorda z Acoma, který svůj dům povede k velikosti, nesmí být nikdy otřesena nejistotou. Překonávat moc jednotlivých domů proto, že na takové úsilí shlédli bohové se zalíbením, byla jedna věc; ale marnivě věřit, že sláva přichází jen díky vlastní moudrosti a zkušenosti a nějakému nejistému úsměvu štěstěny, bylo... bylo morálně šílené a zničující. Paní z Acoma, zahnaná do kouta a bez jakékoli jiné možnosti, se rozhodla.

"Odejdi," řekla ostře. Okamžitě vstala z lůžka a tlesknutím přivolala služebnictvo. I když ještě nevyšlo slunce a přepážky byly uzavřené, na její zavolání se objevily dvě služebné a sluha.

"Okamžitě mě oblékněte," rozkázala paní domu. Jedna služebná odběhla, aby vybrala vhodné šaty, zatímco druhá zvedla hřeben a začala se věnovat vlasům své paní. Sluha uklidil rozházené polštáře a otevřel přepážky. Skutečnost, že mu při tom překážel Kevin, jej podle všeho nijak netrápila.

Svraskalý, starý a s hluboce zakořeněným smyslem pro povinnost pokračoval v uklízení místnosti, jako by byl hluchý.

Mara vklouzla do rukávů růžového hedvábného roucha, které jí přinesla služebná. Otočila se a spatřila Kevina, jak stojí nahý s košilí a kalhotami přehozenými přes předloktí a s nechápavým výrazem ve tváři. V obličeji jeho paní se nepohnul ani sval, pohled jejích temných očí byl tvrdý a neproniknutelný. "Jican mi řekl, že práce na čištění lesa pro nové pastviny needer pokračují pomalu. Největší vinu na tom mají tví krajané, kteří si stále na něco stěžují a neodvádějí určený díl práce." Služebná s hřebenem zvedla vlasy z Mariny šíje a začala je zručně zaplétat do složitého uzlu. Mara pokračovala bezvýrazným hlasem navzdory tomu, že dívka, která začala do účesu zapracovávat další pramen vlasů, nakláněla její hlavu na všechny strany. "Přeji si, abys za to převzal zodpovědnost," oznámila Mara. .Jaro tu bude co nevidět a stáda needer se rozrostou. Mí dozorci ti budou podřízeni a budeš mít právo zařídit všechno tak, aby to tobě a tvým druhům vyhovovalo. Na oplátku se tví krajané vzdají své lenosti. Vyklučí lesy a vyčistí nové pastviny před vrhem prvních telat. Můžeš žádat vše, co bude třeba k uspokojení jejich potřeb, dokud nebude práce hotova. Ale pokud svůj úkol nesplníš do Slavnosti vítání jara, dám oběsit jednoho losem vybraného muže každý další den, kdy zůstanou nové pastviny nedokončeny."

Kevin chvilku vypadal zmateně a pak přikývl. "Mám se dnes večer vrátit, nebo -" začal.

"Bude třeba, abys zůstal se svými muži v pracovním táboře."

"A kdy se mám vrátit -"

Mara ho chladně přerušila. "Až si tě dám zavolat. Teď jdi."

Kevin se uklonil, jeho tvář prozrazovala zmatek a hněv. Se svým oděvem stále v náručí vyšel z místnosti. Voják, který stál na stráži u dveří, nezměnil při pohledu na nahého barbara výraz. Midkemian se podíval na netečného vojáka, jako kdyby chtěl něco říct, a pak vybuchl hořkým smíchem. "Ať visím, jestli se v ní vyznám," přiznal se zoufale. Voják upřel na Kevina oči, ale jeho rysy zůstaly nepohnuty.

Mara, obklopena služebnictvem, zaslechla Kevinova slova. Slyšela v nich bolest, kterou se nesnažil skrýt, a zavřela oči na obranu proti slzám, jež jí hrozily vyhrknout. Tsuranské vychování jí nedovolilo projevit city, ačkoliv ve svém nitru toužila zavolat Kevina zpátky. Jako milenka si přála zmírnit jeho bolest, ale jako paní z Acoma se nesměla nechat ovládnout srdcem. Mara skryla svá muka za maskou nepřístupnosti, zatímco služebné tiše pracovaly na úpravě jejího zevnějšku.

Bála se pohnout, bála se dokonce i vzdychnout, aby ji nezradilo sebeovládání a nepropukla v neovladatelný pláč, a tak jen slabým hlasem nařídila, aby jí přinesli jídlo. Toužila po úlevě, ale slzy by pro paní z Acoma byly hanbou. Být otřesena slovy otroka, cítit se opuštěna v jeho nepřítomnosti, to se pro vládkyni velkého domu nehodilo. Mara spolkla svou bolest, kterou zdvojnásobovalo vědomí, že se zachránila za cenu toho, že ublížila Kevinovi. Nepomohla ji sebekázeň ani tiché odříkávání modliteb naučených v Lašimině chrámu, které měly utišit její žal. Když jí přinesli podnos se snídaní, přehrabovala se v jídle bez zájmu a dívala se přitom do prázdna. Její služebné zůstaly tiché a pozorné. Svázány tradicemi stejně přísnými, jako byly její vlastní, čekaly na další příkaz, aniž by si dovolily posuzovat její chování.

Nakonec Mara pokynula a služky odnesly tác s téměř netknutou snídaní. Mara se rozhodla přemoci zmatek ve svém nitru a svolala své rádce k poradě. Setkali se v její pracovně. Keyoke, ostražitý jako vždy, měl na sobě obyčejné odřené brnění, jehož jedinou ozdobu tvořil důstojnický chochol. Byl vzhůru už před úsvitem, neboť prováděl kontrolu hlídek na hranicích, a jeho sandály byly ještě zmáčené rosou a zablá-cené. Nacoya, která po ránu těžce rozhýbávala své tělo, se prudce narovnala, když dokončila svou úklonu a všimla si Kevinovy nepřítomnosti. S dobře patrnou úlevou si

oddechla: její paní po dlouhé době konečně dostala rozum a poslala vysokého barbara pryč.

Mara, rozzlobená uspokojením přemoudřelé staré ženy, potlačila touhu uhodit Nacoyu do vráscité tváře. Pak, zahanbena svou nevhodnou zlobou, čekala na příchod hadonry. V okamžiku, kdy už se chystala pro něj poslat, Jican vstoupil. Velmi hluboce se uklonil a ponížen se omlouval za svou nedochvilnost. Když si Mara opožděně vzpomněla, že jeho zdržení způsobila ona sama tím, že mu narušila rozvrh práce, rázně ukončila jeho omluvy.

"Chci seznam veškerého našeho majetku, o němž si myslíš, že by mohl být ohrožen našimi nepřáteli," nařídila Mara. "Kromě obchodu s hedvábím máme určitě ještě jiné obchodní zájmy, které by mohl Desio poškodit, ať už: snížením cen nebo uplacením cechů, které hodnotí kvalitu našeho zboží. Může ovlivnit trhy, narušit obchodní spojení, podplatit agenty, vyhrožovat kupcům. Může nám potopit lodě, přepadnout vozy, podpálit skladiště; a my nic z toho nesmíme dopustit."

"Ale to nevypadá na Desiův styl," ozval se suchý hlas ode dveří vedoucích na zahradní cestičku. Arakasi vstoupil pootevřenou přepážkou, stín na pozadí mlhavě šedého úsvitu.

Mara jen stěží dokázala potlačit překvapení; Keyoke a stráže na chodbě spustili ruce ze svých zbraní. Vrchní špeh se uklonil a vybral si místo mezi rádci; vráska na jeho čele prozrazovala, že má ještě co říct. Mara mu pokynula a vrchní špeh usedl ke stolu s rukama položenýma v klíně.

Pokračoval, jako by jeho přítomnost byla od začátku očekávána. "Jenže mladý lord z Minwanabi ještě není u moci tak dlouho, aby si vyvinul vlastní styl." Vrchní špeh si uhladil pramen vlasů, na temeni hlavy spletený do copu, jaký nosili kupci, který si nechal narůst jako maskování pro svou poslední cestu, a dále předkládal své závěry. "Jedna věc je ale jistá: Desio na něco vynakládá obrovské sumy peněz. Trhy odsud až do Amboliny jsou zaplaveny zbožím domu Minwanabi a z neúplných informací, které máme od našeho úředníka pracujícího pro Desia, vyvozuji, že získané peníze jsou vynakládány na dary, úplatky nebo služby."

Maru tyto zprávy znepokojily. Kousla se do rtu. "Úplatky pro koho?" zeptala se tiše. "Musí tu být nějaký důvod, který je třeba odhalit."

Přerušil ji Keyokův hluboký hlas. "Dnes ráno naši vojáci narazili na cizího pastevce, který se potloukal po pastvinách needer na hranici s pozemky domu Tuscalora. Chtěli jej přivést k výslechu, ale probodl se dýkou dříve, než mohl říct jméno svého pravého pána."

Arakasiho oči se zamyšleně přivřely, když Nacoya řekla: "Byl to nejspíš jeden ze špehů lorda Jidua a měl za úkol zjistit počet našich stráží na mostě přes rokli." První rádkyně našpulila rty, jako by jí samotná zmínka o jižním sousedovi domu mohla pošpinit ústa. "Sklizeň Tuscalorovy chocha-la je skoro připravena k odeslání na trh a nyní už i Jiduův přihlouplý hadonra musí vědět, že jeho vozy nebudou moci používat Marina mostu k silnici, aniž by zaplatil mýtné."

Vrchní špeh se naklonil dopředu. "Nepočítal bych příliš s možností, že ten pastevec patřil Jiduovi."

Mara přikývla. "Ani já nehodlám zavrhnout tvá podezření, Arakasi." Ke Keyokovi dodala: "Musíme poslat hlídku, aby stála na stráži u Jiduových hranic - samozřejmě nenápadně. Jeho válečníci jsou dobří, ale možná si neuvědomují, kolik mohou mí nepřátelé získat tím, že úroda jejich pána shoří."

Keyoke přikývl a jeho ruce nehybně spočinuly na jílci meče, když zvažoval tento nesnadný úkol. Lord Jidu z Tuscalora byl možná nedbalý, pokud šlo o utrácení, ale jeho vojáci byli dobrými válečníky.

Jican ochotně nabídl svůj názor na tuto záležitost. "Lord Jidu si najímá dělníky z Nešesky, aby mu pomáhali při sklizni, ale letos je úroda velká. Možná by se někteří z našich válečníků mohli převléci za sběrače chocha-la a proniknout mezi jeho dělníky. Dozorci nebudou znát každou cizí tvář, a protože naši muži nebudou brát mzdu, dlouhé dny by si jich nemusel nikdo všimnout."

Keyoke tento návrh rozvedl. "Ještě lepší - i pro čest našich válečníků - bude, když uspořádáme vojenské cvičení na pastvinách poblíž pozemků lorda Jidua. Naši dělníci se mohou vmísit mezi Tuscalorovy sběrače, a pokud vyvstanou nějaké těžkosti, budou moci proklouznout přes hranice a uvědomit naše jednotky."

Mara souhlasně přikývla. "Uděláme to takhle." Propustila své rádce a dohodla se s Jicanem, že po obědě s ním projde účty.

Pak Mara bezcílně a neobvykle zamyšleně odešla do zahrady, kde hledala samotu. Ale cestičky mezi kvetoucími keři kekali působily v ranním světle příliš prázdně a osaměle. Vzrůstající horko dne ji tísnilo. Když se paní domu procházela mezi příjemně vonícími květy akasi, vracely se její myšlenky zpátky k nocím stráveným v Kevinově objetí. Tenkrát jí její pocity upřímně připadaly správné a nyní ji jeho nepřítomnost bolela, jako by postrádala část sebe sama. Napadalo ji tisíc výmluv pro to, aby pro něj nechala poslat jen na okamžik, jen proto, aby si pohrál s Ayakim, aby jí vysvětlil nějaké záhadné pravidlo ve hře, které jeho lidé říkali vrhcáby...

Mariny oči se zalily slzami a ona zakopla o vyvýšenou dlaždici na cestičce. Její zamyšlení se změnilo v hněv; nepotřebuje přece žádný důvod, je Mara, vládnoucí paní domu Acoma! Může nařizovat svým otrokům, co chce, aniž by z toho musela komukoli skládat účty. Pak, když se ze svého bláznovství probrala těsně předtím, než mu impulzivně podlehla, se v duchu rozhodla. Její dům stojí od smrti otce a bratra na pokraji zkázy. Nesmí udělat nic, co by na ni mohlo uvrhnout nepřízeň bohů. Pokud selže, pokud ztratí ze zřetele příklad svých předků a nezvládne záležitosti svého srdce, bude trpět každý člen domu Acoma od posledních pomocníků v kuchyni až po její nejmilovanější rádce. Dlouhá léta jejich věrné služby a čest její rodiny nesmí být nikdy obětována za vztah k otrokovi. Nacoya měla pravdu. Kevin pro ni byl nebezpečný a bude nejlepší, když jej bez lítosti odešle pryč.

Zatracený barbar, pomyslela si podrážděně. Copak se nemůže naučit poznávat, kde je jeho místo, a stát se tsuranským otrokem? Copak nemůže ustát ve svých jedovatých, nebezpečných myšlenkách? Jejím zmatkem se prodral smutek a smísil se s podrážděním k sobě samotné. Jsem přece vládnoucí paní domu, vyhubovala si v duchu. Měla bych vědět, co mám dělat. Ztrápeně Mara dodala: "Ale nevím to."

Sluha, čekající u vchodu do zahrady na její rozkazy, se zeptal: "Paní?"

Mara spolkla nepotřebně ostrou odpověď. "Zavolej sem mého syna s chůvou. Budu si s ním chvilku hrát."
Muž se jí poslušně uklonil a odspěchal, aby vyplnil její přání. Marina nálada se okamžitě zlepšila. Nic nedokázalo vrátit na její rty úsměv spolehlivěji než hlasitý smích jejího syna, když lapal po hmyzu nebo pobíhal po zahradě, dokud mu nedošel dech.

Desio udeřil svou baculatou pěstí do stolku, na němž se zakymácela svíce, a okamžitě se po podlaze rozlétl tucet ja-deitových ozdob. Nervózní sluha si pospíšil, aby je uklidil, zatímco první rádce Incomo ustoupil, aby jej neudeřil kutálející se stoleček, na němž ještě před chvilkou stála soška bohyně.
"Můj pane," řekl opatrně, "musíš mít trpělivost." "Ale Mara brzy získá vazala!" zavyl Desio. "Ten líný idiot Jidu z Tuscalora ani neví, co se děje!"
Sluha vstal s půltuctem jemně vyřezávaných ozdob přitisknutým k hrudi. Desio si právě tuto chvíli vybral k tomu, aby udeřil do stolku znovu. SluTia ucukl a rozechvělýma rukama začal upevňovat přívěsky zpátky na své místo. Incomo se zahleděl do zrudlé tváře svého pána a s potlačovanou netrpělivostí si povzdechl. Už jej unavovaly dlouhé dny strávené v domě, jeden každý naplněný nekonečnými a neplodnými hodinami rozhovorů s lordem, který podle všeho nedokázal uvažovat jako hráč. Přesto do té doby, než se bratranec Tasaio vrátí, nemohl Incomo dělat nic jiného než snášet De-siovy výbuchy.
"Pokud bychom dokázali připravit útok, abychom spálili ty keře chocha-la," postěžoval si lord z Minwanabi. "Pak by Jidu viděl svůj pád přímo na vlastní oči a my bychom jej mohli zachránit půjčkou, kterou bychom si zajistili jeho věrnost. Kde ten bachratý býk needry vzal tolik rozumu, že mezi své dělníky umístil maskované informátory? Teď se nemůžeme opovážit zasáhnout, aby nebyla poškozena naše důvěryhodnost v Radě."
Incomo se neobtěžoval s tím, aby nahlas vyjádřil zjevné: totiž to, že při jejich současném odlivu financí, vynaložených na úplatky, aby donutili Maru k odjezdu do Dustari, nemohly být finance domu Minwanabi zatěžovány o mnoho více; a lord Jidu byl vždy špatným dlužníkem, hlavně díky své slabosti pro pití, hraní, prostitutky, následkem čehož se mu nedostávalo peněz na splácení půjček. Nehledě na to, že by Mara takřka bezpochyby dokázala odpovědět na každou nabídku, kterou by mohl vznést dům Minwanabi, tím, že by lorda Jidua zničila, a žádné finance by se jim nevrátily. A i kdyby se o úplatku nedozvěděla, jen by to přesunulo problém na příští rok. Incomo se rozhodl neplýtvat dechem na dlouhé vysvětlování a připravil se na další hodinu naplněnou stížnostmi, když se ode dveří ozval hlas.
"Informátoři mezi dělníky nepatřili lordu Jiduovi, ale vyslal je Keyoke," řekl Tasaio, který k nim přicházel. "Právě oni jsou důvodem, proč dvě stovky válečníků domu Acoma provádějí cvičení na hranicích Jiduových pozemků."
"Keyoke!" vykřikl ozvěnou Desio. Jeho tvář nabyla barvy temného purpuru. "Velitel vojsk domu Acoma?"
Tasaiův úsměv při tomto konstatování očividného zmizel. "Dohlíží tak na to, aby v zájmu domu Acoma byla Tuscalorova chocha-la v pořádku sklizena," dodal.
"Mara si své bezpečí pojišťuje několika způsoby," zabručel Desio o něco méně temným tónem. Zatímco sluha dokončil rozmísťování ozdob a odběhl pryč, opřel se obtioustly lord o své polštáře. "Nemůžeme poslat nájemného vraha, aby jejího velitele otrávil, a být si přitom jisti úspěchem - už jsme ztratili jednoho muže, když jsme se pokoušeli dostat mezi její pastevce. A z toho, co jsme se dozvěděli o tom miláčku bohů Lujanovi, jejím veliteli útoku, z Keyokovy smrti nemusíme mít zas tak velký užitek. Ten mizera byl povýšen teprve nedávno, ale mohlo by se ukázat, že je zrovna tak dobrý válečník. Myslím, že jej budeme muset zabít také, ale on hlídá soukromé pokoje své paní!" Desiův hněv znovu vzplál. "A kdybych dokázal dostat vraha tak daleko, přikázal bych mu, aby raději zabil ji!"
"Pravda," souhlasil Tasaio. Než mohla Desiova nespokojenost vzrůst ještě více, svlékl si válečník plášť, který měl přehozen přes ramena chráněná brněním. Hodil jej čekajícímu sluhovi a s dokonalou úctou se svému bratranci uklonil. Pak usedl. "Můj pane, mám nové zprávy."
Incomovi zmizel z tváře kyselý výraz a musel obdivovat takt, s jakým dokázal Tasaio změnit lordův zlostný neklid v dychtivost.
Tasaio v úsměvu odhalil bezchybné rovné zuby. "Už není sebemenších pochyb o identitě tří Mařiných špehů."
Desio chvíli mlčel. Hněv z jeho obličeje zmizel, bleskově nahrazen údivem. "Vynikající," řekl tiše. Pak mladý lord opakoval s největším potěšením, jaké Incomo od Jinguovy smrti zaslechl v jeho hlase: "Vynikající!" Zamnul si ruce. "To si žádá oslavu, bratrance." Zatímco sluha spěchal pro občerstveni a karafu vzácného ročníku vína sä, usadil se lord na polštářích s očima přimhouřenýma v divokém hněvu. "Jak tyto zrádce potrestáme, bratrance?"
Tasaiův výraz se nezměnil ani o vlásek. "Použijeme je jako naše vlastní figurky, budeme posílat domu Acoma zfalšované zprávy a nastrojíme tak Keyokovu smrt."
"Aha!" Desiovi se na tváři objevil zrcadlový obraz úsměvu jeho bratrance, když se mu myšlenky rozběhly kupředu. Plán, který až do této chvíle vypadal jako shluk slov a představ, před ním náhle ležel jako rozevřený svitek: zabít velitele vojsk domu Acoma a donutit Maru k tomu, aby osobně velela svým vojákům v bitvě, kde ji Tasaio dostihne a zabije. Zaťal ruku v pěst a jeho vzrušení dosáhlo téměř sexuálního zabarvení. "Těším se na okamžik, kdy uvidím hlavu té čubky z Acoma na podlaze před sebou. Musíme hned dnes odpoledne nakrmit její špehy falešnými informacemi."
Incomo zakryl své nesouhlasné zabručení dlaní, ale pokud sdílel jeho netrpělivost vůči Desiově krátkozrakosti i Tasaio, nedal to na sobě znát. "Bratrance," řekl vyrovnaně, "kdybychom poslali zprávy hned dnes, bylo by to krásné, v tom s tebou souhlasím. Ale musíme počkat, až nastane ten nejlepší okamžik pro zužitkování našich informací. Jestliže využijeme Mariny agenty okamžitě, s největší pravděpodobností prozradíme, že jsme je odhalili, a přijdeme tak o svou výhodu. Tito muži nejsou jen obyčejní sluhové, ale lidé, kteří jsou svým způsobem domu Acoma pevně oddáni. Stejně jako válečníci se smířili s bohy a jsou připraveni kdykoli zemřít. Kdyby se Mara dozvěděla, že jsme je odhalili, mohla by je prostě odepsat. Její rozkaz k smrti by přivítali raději než zradu její důvěry. Mohli by uprchnout do bezpečí jejího statku, nebo nalehnout na meč. Pokud by k tomu neměli dostatek odvahy, získali bychom malé uspokojení tím, že

bychom je oběsili, ale výhodu pro dům Minwanabi bychom tím nezískali žádnou."

Incomo s tím souhlasil. "Vzhledem ke skutečnosti, že tu má Mara tři agenty, její vrchní špeh určitě začal umisťovat náhradníky. Mohli bychom pak začít další zdlouhavé hledáni, abychom vykouřili její nové lidi."

Tasaio na svého bratrance naléhal: "Nedělej žádný ukvapený tah, dokud nepřijde soumrak. V té chvíli už shromáždím k odjezdu do Dustari dostatek našich válečníků na to, abychom měli nějakou šanci proti Xacatecasově a Mařině armádě, kterou vyšlou proti kočovníkům. Mara musí být celé léto na pochybách ohledně našeho dalšího tahu. Bude trávit bezesné noci s otevřenýma očima a bude se potit, posílat své informátory a nedozví se nic. Pokoušíme se snad napadnout její pozice na trhu s obilím? bude se ptát. Chceme se vklínit mezi ni a její spojence v Radě? Podnikneme útoky na její vzdálená skladiště, když je po finanční stránce zranitelná? Ať si přemýšlí o tisíci možnostech a nad každou z nich v duchu trpí."

Tasaio se naklonil kupředu s ohněm v očích. "A pak, po sklizni, kdy bude vyčerpaná starostmi a vysílí všechny své špehy, udeříme." Desiuv bratranec rychle jako mávnutím meče tleskl. "Keyoke zemře spolu s jednotkou Mařiných nejlepších vojáků - a s ním možná i první velitel útoku Lujan. Usedlost Acoma zůstane bez vojenské ochrany a ať už paní domu povýší k nošení důstojnického chocholu kterékoli vojáky, přijmou svá místa bez přípravy. Jednotky vojáků, kteří sloužili dlouhá léta pod jedním velitelem, budou rozvráceny." Když se podíval přímo na Desia, objevila se v Tasaiově chování důvěrnost. "A teď, bratrance: co kdybychom rozvrat domu Acoma podporovali? Co kdyby přišel příkaz Nejvyšší rady k odjezdu do Dustari v okamžiku, kdy Keyokův popel ještě nevychladl?"

Desiovy oči se rozzářily. Třebaže znal tento plán nazpaměť jako modlitbu, jeho opakování odválo všechny pochyby; jeho hněv polevil, a když Incomo svého pána pozoroval, uvědomil si moudrost Tasaiovy manipulace. Kdyby Desio pochyboval, byl by nevyrovnaný a znamenal by pro svůj dům nebezpečí, protože by jednal unáhleně. Ale Tasaio jako mistrovský taktik zvrátil nejistotu ve vítězství. Nikoli poprvé se Incomo zamyslel nad tím, proč bohové nezaměnili otce obou bratranců, aby mohl nosit plášť pána domu skutečně brilantní muž místo toho, který mu mohl přinejlepším jen přihrávat.

Desio se zvrátil na polštáře a uchechti se. Zvuk pozvolna nabýval na síle, až se mladý lord otřásal smíchem. "Bratranče, jsi vynikající," vyrážel ze sebe mezi jednotlivými záchvaty, "vynikající."

Tasaio sklonil hlavu. "Všechno pro tvou čest, pane, a pro triumf domu Minwanabi."

Přišlo léto a hedvábí domu Acoma ovládlo všechny trhy jižní obchodní oblasti. Správci cechů na severu byli naprosto zaskočeni. Už nemohli na jihu prodávat své méně kvalitní zboží za přemrštěné ceny. O obchodním triumfu domu Acoma se hovořilo po celém území tsuranského Impéria. Jican, zavalen tolika objednávkami, že zaměstnaly cho-ja na příštích pět let, měl co dělat, aby se v přítomnosti své paní ne-roztančil. Najednou se finanční situace domu změnila z kritického nedostatku v nadbytek. Z průměrně zámožného domu s nepříliš velkou hotovostí se dům Acoma stal jedním z nejbohatších v centrální části Císařství s takovou zásobou peněz, že mohl výrazně omezit ohrožení ze strany nepřátel.

Mara se usmála hadonrově euforii. Toto vítězství na trhu s hedvábím bylo dlouho pečlivě plánováno, ale ona neměla čas se radovat ze svého těžce zaslouženého úspěchu. Hodinu poté, co přišly zprávy z trhu, přiběhl další posel s čerstvou novinou. Její jižní soused Jidu z Tuscalora žádá o přijetí a pravděpodobně chce domu Acoma nabídnout své vazalství, aby zachránil svůj dům před nezaplatitelnými dluhy.

To vyvolalo záchvat horečnaté činnosti. Všichni starší rádci domu Acoma se shromáždili u své paní, aby se společně setkali s Jiduem ve velké síni. Před její stupínek se postavila čestná stráž v obřadním brnění. S Nacoyou po pravé ruce a Keyokem a Lujanem po levé zachovávala Mara odpovídající formality, když jí otylý lord - zahalený v bledě modrém rouchu a oblacích drahých parfémů - předkládal svou prosbu. Ještě nedávno by její tsuranskou duši potěšil pohled na protivníka klečícího před ní na kolenou, obzvlášť proto, že se ji Jidu kdysi snažil zastrašit, neboť ji po smrti jejího manžela považoval za dotěrnou nezkušenou dívku. Ačkoliv na ni a na její čestnou stráž zaútočili vojáci jejího souseda a ona sama při tom málem přišla o život, pokoření dvakrát staršího muže pro ni ztratilo příchuť triumfu. Možná Mara během uplynulého roku dospěla; určitě se ale změnila vlivem Kevinových cizích názorů.

Kdysi by viděla jen slávu získanou pro dům Acoma, nyní si nedokázala nevšimnout nenávisti v Jiduových napuchlých očích, když se jí hluboce ukláněl. Nedokázala neslyšet hněvivé chvění v jeho hlase a nedokázala necítit hanbu, která ho tížila. Se strnulými rameny a očima, v nichž se zračilo zoufalství příliš osobní, než aby ho dal najevo, vzdal se Jidu své nezávislosti ve prospěch domu Acoma.

Mara si skoro přála, aby mohla této události dát jiný konec: dovolit Jiduovi, aby prostřednictvím její velkorysosti mohl zachránit svou čest, a získat si tak jeho vděčnost a dobrovolné spojenectví. Když Jidu pronášel poslední větu, pronásledovalo ji Kevinovo obvinění z onoho rána, kdy ho viděla naposledy: "Copak se všichni tsuranští šlechtici rodí bezcílní?"

A přesto by shovívavost vůči lordu Jiduovi byla nebezpečná. V machinacích Velké hry si milosrdnost mohl dovolit pouze někdo neotřesitelně silný; u menších a slabších byla považována za zbabělost. Vládce domu Tuscalora možná nezvládl své finanční záležitosti, ale měl silné válečníky a nadáni pro válečnou strategii. S jeho zálibou v utráceni si ho snadno mohl koupit její nepřítel a Mara si nemohla dovolit nevěnovat pozornost takovému ohrožení své jižní hranice. Jako vazal domu Acoma nebude Jidu moci uzavírat spojenectví bez jejího souhlasu. Čest jeho domu přejde do rukou Mary a jejích dědiců na celý zbytek Jiduova života. Její nadvláda bude taková, že Jidu nebude moci nalehnout na meč, pokud mu ona nedovolí zemřít.

"Uzavíráš tvrdé a nebezpečné smlouvy, paní Maro," upozornil ji lord z Tuscalora. Když byl teď dům Tuscalora účinně přeměněn v pěšáka ve hře domu Acoma, jeho klan a přátelé ze Strany žlutého hada budou méně ochotni vyjednávat s Marou z toho důvodu, že ovládla jednoho z nich.

"Velká hra je nebezpečný podnik," odpověděla Mara. Její slova nebyla jen prázdnou frází; Arakasi ji průběžně informoval o politickém dění. Pokud se klan nebo strana pozvedne proti její rodině, dozví se o tom s dostatečným předstihem. Co se týkalo Jidua, mohla ve svém srdci cítit rozpor, ale její rozhodnutí bylo nezvratné. "Přijmu tvou přísahu, lorde Jidu."

Vládce domu Tuscalora sklonil hlavu. Perlové ozdoby na jeho oděvu zachřestily, když poklekal, aby odříkal předepsaná slova. Mara pokynula a Lujan vystoupil ze svého místa se vzácným kovovým mečem jejích předků v rukou. Velitel útoku domu Acoma položil zářící čepel na Jiduovu sehnutou šíji a lord tvrdým hlubokým hlasem plným zadržované nenávisti, s rukama v bezmocném vzteku sevřenýma v pěsti složil přísahu vazalství. Domluvil a vstal. "Paní." Vyplivl to slovo, jako by okusil jed. "Prosím, abys mi dovolila odejít."

Z okamžitého popudu Mara zadržela svůj souhlas. Lord Jidu zrudl a jeho čestná stráž začala vypadat napjatě a nervózně, zatímco ona zvažovala svou potřebu kontroly proti přání zmírnit ponížení toho muže. "Počkej chvilku, Jidu," řekla nakonec. Když podezřívavě vzhlédl, pokusila se Mara dodat svému hlasu přesvědčivý tón. "Dům Acoma potřebuje spojence, ne otroky. Přestaň ke mně chovat zášť za mé vítězství, spoj se se mnou z vlastní vůle a přinese to prospěch oběma rodinám." Opřela se ve svém křesle, jako by mluvila s důvěrným přítelem. "Lorde Jidu, mí nepřátelé by se k tobě nechovali tak laskavě. Lord z Minwanabi žádá od svých vazalů Tan-jin-qu." Slovo, které užila, bylo starodávné a označovalo úplné vazalství zaručující svrchovanému pánovi vládu nad životem a smrtí všech členů vazalského domu. Přísahou Tan-jin-qu by se Jidu stal nejen Mařiným vazalem, ale i skutečným otrokem. "Bruli z Kehotara odmítl pokračovat v této otrocké službě domu Minwanabi, když zdědil svůj úřad, a Desio mu na oplátku odepřel poskytnout ochranu, které dům Kehotara léta požíval. Bruli nyní trpí, protože si přeje mít pocit nezávislosti. Já tě nezahanbím tím, že bych na tobě žádala životy tvých poddaných, Jidu."

Zavalitý lord přijal tato slova se zdvořilou úklonou, ale jeho hněv a ponížení se nezmírnilo. Ocitl se v nezáviděníhodném postavení, byl vydán na milost ženě, kterou se kdysi pokusil zabít. Ale něco v Mařině upřímnosti způsobilo, že jí naslouchal.

"Stanovím zásady, které zaručí prospěch oběma domům," prohlásila Mara, "ale běžné záležitosti na tvé usedlosti si budeš řídit sám. Zisky ze sklizně chocha-la zůstanou v pokladnici domu Tuscalora. Tvůj dům nebude domu Acoma platit žádné poplatky. Nežádám od tebe nic kromě toho, aby tvá čest sloužila mé." Pak Mara ukázala, jak si chce naklonit tohoto svého nepřítele, když dodala: "Má důvěra v čest domu Tuscalora je taková, že svěřím ochranu naší jižní hranice tvým jednotkám. Všechny stráže a hlídky domu Acoma budou z prostoru na rozhraní pozemků našich domů odvolány."

Keyoke při tomto vývoji událostí nezměnil výraz, ale poškrábal se palcem na bradě, což bylo staré smluvené znamení pro varování.

Mara odpověděla svému veliteli vojsk náznakem úsměvu. Pak obrátila svou pozornost zpět k lordu Jiduovi. "Vidím, že nevěříš, že by mezi námi mohlo existovat přátelství. Ukážu ti své dobré úmysly. Na oslavu našeho spojenectví vztyčíme před vstupem na tvé pozemky novou modlitební bránu na Čočokanovu počest. Za tím bude následovat dar sto tisíc centurií na vyrovnáni tvých minulých dluhů, takže zisky z tvé letošní sklizně mohou být použity pro dobro tvého domu."

Nacoyi se při sumě, která tvořila plnou pětinu příjmů z prodeje hedvábí, rozšířily oči. Ačkoliv si Mara mohla dovolit být velkorysá, tento čestný dar citelně zasáhne do finančních zásob domu Acoma. Jicana určitě raní mrtvice, když dostane příkaz, aby tuto částku vyplatil marnotratnému lordu z Tuscalora.

Jidu pátral v Marině tváři. Ale ať ji pozoroval, jak chtěl, neviděl nic, co by naznačovalo, že si s ním zahrává. Její slova byla upřímná. Dosti zaraženě řekl: "Paní z Acoma je velkorysá."

"Paní z Acoma se snaží jednat čestně," opravila ho Mara. "Slabé spojenectví je břemenem, nikoli výhodou. Běž a věz, že cokoli budeš potřebovat, dům Acoma vyhoví tvé žádosti, tak jako my očekáváme totéž od tebe," a půvabně mu dala dovolení k odchodu.

Už bez hněvu, ale hluboce zmaten náhlou změnou svého osudu, opustil Jidu z Tuscalora síň.

Když konečně poslední z vojáků v modrém brnění vypochodoval ven, uvolnila Mara své obřadné držení těla. Protřela si unavené oči a v duchu proklela svou slabost. Měsíce uplynuly od doby, kdy poslala Kevina dohlížet na čištění lesa. A stále se jí spalo špatně.

"Má krásná paní, dovol, abych ti poblahopřál ke zkrocení obzvlášť vzteklého psa," řekl Lujan s uctivou úklonou. "Lord Jidu dostal pořádný obojek a může teď pouze kňučet a cenit zuby, ale nedovolí si kousnout."

Mara s námahou soustředila pozornost. "Přinejmenším nebudeme potřebovat vojáky, aby ve dne v noci hlídali ten zatracený most pro needry."

Keyoke náhle propukl v smích k překvapení Mary i Lujana, protože starý voják jen málokdy dal najevo radost.

"Co?" řekla Mara.

"Tvůj záměr odvolat vojáky z naší jižní hranice mě zneklidnil, má paní." Velitel vojsk pokrčil rameny. "Dokud jsem si neuvědomil, že když nebudeme muset střežit Tuscalorovu stranu našich hranic, uvolní se nám několik oddílů, takže budeme moci posílit obranu na kriticky ohrožených místech. A stejně tak lord Jidu nebude potřebovat vojáky na severu, takže může zajistit početnější obranu svých ostatních hranic. Získali jsme další tisíc válečníků ke střežení jednoho velkého pozemku."

Nacoya se připojila. "A s tvým velkorysým darem, dcero, bude Jidu moci důkladně vyzbrojit a vystrojit své muže a povolat bratrance, aby rozšířili řady jeho armády."

Mara se souhlasně usmála. "Což bude moje první... aha, 'žádost' na mého nového vazala. Jeho válečníci jsou dobři, ale není jich tolik, kolik bychom potřebovali. Až se Jidu zotaví ze své zraněné pýchy, 'požádám' ho, aby se jeho velitel vojsk poradil s Keyokem o nejlepším způsobu, jak bránit naše společné zájmy."

Keyoke krátce přikývl. "Tvůj otec by byl pyšný na tvou prozíravost, paní Maro." Uctivě se uklonil. "Musím se vrátit ke svým povinnostem."

Mara mu dala svolení k odchodu. Vedle ní sklonil Lujan hlavu ozdobenou chocholem. "Všichni tví válečníci budou pít na tvé zdraví, krásná paní." Uličnicky nakrčil čelo. "I když bychom měli poslat hlídku, která by se postarala o to, aby lord Jidu na své cestě domů nevypadl po hlavě z nosítek a nerozbil si lebku."

"Proč by to dělal?" podivila se Mara.

Lujan pokrčil rameny. "Pití může vyvést z rovnováhy i toho nejsilnějšího muže, paní. Jidu smrděl, jako by nasával už od rána."

Mara překvapeně povytáhla obočí. "Ty jsi to cítil přes všechny ty voňavky?"

Velitel útoku udělal neuctivé gesto k pochvě starodávného meče. "Ty ses nemusela naklánět nad lordovu odhalenou šíji s ostřím v rukou."

Mara je se smíchem propustila, ale chvilkové veselí jí nevydrželo dlouho. Poslala pryč svou čestnou stráž a pak se ve společnosti Nacoyi uchýlila do pracovny. Od své svatby s Buntokapim nerada dlouho setrvávala ve velké síni, a když od sebe poslala pryč rudovlasého Midkemiana, nenacházela v samotě žádnou úlevu. Den co den probírala s Jicanem účty nebo hovořila s Nacoyou o politice klanů nebo si hrála s Ayakim, který si v poslední době oblíbil dřevěné vojáčky, jež pro něj vyřezali její důstojníci. Přesto ani tenkrát, když Mara seděla na voskované podlaze jeho pokoje a pomáhala mu s rozestavěním jeho armády - hrál si na to, že je lordem z Acoma, a pravidelně porážel nepřátelské vojáky domu Minwanabi - nedokázala uniknout skutečnosti. Desio a Tasaio mohli tisíckrát zemřít na podlaze pokoje jejího syna k Ayakiho krvežíznivé dětské radosti, ale daleko pravděpodobněji se stane samotný chlapec, který si hrál na zničení svých nepřátel, obětí Rudému bohu, obětí intrik, jejichž stín dopadal na jeho dům.

Když Mara neuvažovala o svých nepřátelích, hledala útěchu, která by jí pomohla od smutku. Nacoya ji ujišťovala, že časem její touha přejde. Ale dny míjely a prach období sucha se zvedal v ohradách, z nichž byly vyháněny letošní needry na trh. Mara se stále v noci budila a cítila bolestnou touhu po muži, který ji naučil, že láska může být něžná. Chyběla jí jeho přítomnost, jeho netaktní způsoby, jeho zvláštní myšlenky a ze všeho nejvíce to, jak intuitivně dokázal vycítit chvíle, kdy toužila po útěše, ale byla příliš hrdou paní domu na to, aby to dala najevo.

Jeho ochota dávat jí svou sílu a něhu byly jako déšť pro srdce vyprahlé starostmi. Zatracený chlap, pomyslela si. Uvěznil ji daleko víc, než jak by to dokázal kterýkoli z jejích nepřátel. A možná měla právě z tohoto důvodu Nacoya pravdu. Byl pro její dům daleko nebezpečnější než nejodhodlanější nepřítel, protože dokázal proniknout její nejtěsnější obranou.

Uplynul týden a pak další. Mara poslala zprávu královně cho-ja a byla pozvána k prohlídce jeskyní, v nichž pilně pracovali snovači hedvábí, aby uspokojili poptávku trhu. K místu, kde barvíři a tkalci usilovali o to, aby se ze surových jemných pavučinek stala hotová látka, ji doprovázel úlem jeden z dělníků. Tunely byly na rozdíl od jasného světla venku temné a chladivé. Jako vždy, když navštívila úl, se Mara cítila, jako by se objevila v úplně jiném světě. Probíhali kolem ní dělníci cho-ja, kteří spěchali za svou prací. Pohybovali se příliš rychle na to, aby je mohla pouhým zrakem sledovat na jejich pouti tunely, ozařovanými světelnými koulemi. Přes panující šero do sebe hmyzí tvorové nikdy nenarazili. Mara necítila víc než lehký záchvěv vzduchu, když kolem ní probíhali i v nejužších částech chodby. Místnost, v níž se vyrábělo hedvábí, byla široká a nízká. Mara zvedla ruku, aby se ujistila, že se jadeitové jehlice, které udržovaly pohromadě její účes, nebudou otírat o strop.

Cho-ja, který ji provázel, pokynul paží. "Dělníci, kteří se vylíhli pro snování, jsou už vyvinuti," ukázal.

Když se Mariny oči přizpůsobily hlubokému šeru, spatřila shluk lesklých chitinových těl, skloněných nad chomáči surového hedvábného vlákna. Přímo za předními klepety měli tito tvorové hřebenovité výrůstky a za částí ruky, kterou používali stejně jako lidé palec, jim z kůže vyrážel další nezvyklý úd. Seděli přikrčeni na zadních končetinách a pažemi rozdělovali vlákna, která vypadala příliš jemně na to, aby se jimi dalo manipulovat, aniž by se potrhala. Ta se dostala k jejich druhému páru končetin, jimiž vířivým pohybem stáčeli vlákna v nitě. Pramínky, které takto každý dělník cho-ja vytvářel, procházely otvorem ve zdi do další místnosti. Tam kolem kouřících kotlů pobíhali barvíři a v nekončícím procesu každé vlákno ponořovali do lázně. Nitě pak opustily barvírnu a prošly do jiné místnosti, kde malé okřídlené dělnice rychle mávaly křídly, aby je osušily. Poté se průchod rozšířil do rozsáhlé a jasně osvětlené jeskyně s klenutým stropem a světlíky, které Maře připomněly Lašimin chrám v Kentosani. Zde tkalci barevná vlákna zachycovali a dováděli kouzlo k dokonalosti tím, že zatkávali nitě do osnovy a vyráběli tak nejjemnější látky v celém Císařství.

Ten pohled vždy Maru naplňoval úžasem. Tady, kde na tsuranském protokolu nezáleželo, se chovala jako malá holčička a zasypávala dělníka, který ji doprovázel, všetečnými otázkami. Dotýkala se prsty jemné látky a obdivovala barvy a vzory. Pak, než si mohla uvědomit, co dělá, se zastavila u stočené role látky, zbarvené kobaltově a tyrkysově s jemnými vetkanými vzory rezavé a okrové barvy. Mimoděk si představila, jak by takový odstín slušel Kevinovi k jeho rudým vlasům; pak její úsměv pohasl. I když to bylo zvrácené, nikdy na něj nedokázala přestat myslet. Její myšlenky se vždycky vracely k rudovlasému otrokovi, ačkoli opravdu toužila myslet na něco jiného. Náhle se zdálo, jako by řady lesklých štůčků hedvábí ztratily svůj lesk.

"Chci jít zpátky a rozloučit se s tvou královnou," řekla Mara dělníkovi.

Cho-ja se v souhlasu uklonil. Jeho myšlenkové pochody se lišily od lidských a ani jej nenapadlo uvažovat o tom, jestli její rozhodnutí bylo bezmyšlenkovité nebo plánované.

Dělníci cho-ja musí vést krásně jednoduchý život, pomyslela si Mara. Zaobírají se jen přítomností, jsou zabráni jen do tohoto okamžiku a vede je vůle jejich královny, jejíž zájem se týká pouze dobra úlu. Tito leskle černí tvorové žijí ze dne na den bez toho, že by si dělali starosti s tisíci bolestnými potřebami, které jsou vlastní lidskému tělu. Mara jim záviděla klid jejich myslí, když kráčela chodbami směrem ke královnině jeskyni. Dnes byla na rozdíl od jiných dnů její zvědavost

umlčena. Nechtěla z královny cho-ja vymámit tajemství výroby hedvábí ani ji nehodlala jako jindy požádat o návštěvu líhně, kde se mladí cho-ja neohrabaně pokoušeli o první kroky.

Její průvodce ji vedl ke křižovatce dvou velkých chodeb a právě odbočoval dolů do nejhlubší části úlu, kde se nacházely královniny komnaty, když je pozvednutou paží zastavil válečník s chocholem na přilbě. Mara se při pohledu na chitinový výrůstek, ostrý jako břitva, který cho-ja používali jako druhý meč, okamžitě zastavila; i když od ni bylo jeho ostří odvráceno v úhlu, který znamenal přátelství, nevěděla, proč byla zastavena. Cho-ja nemysleli jako jednotlivci, ale reagovali ve spojitosti s myšlenkami celého úlu a vědomí, které vedlo společné myšlení, patřilo královně. Reakce cho-ja byly děsivě rychlé a jejich nálady se měnily bez varování.

"Paní z Acoma," pronesl válečník. Přikrčil se ve stejné úkloně, jakou dělal i před svou královnou, a když se jeho přilba s chocholem sklonila, Mara poznala Lax'la, velitele vojsk úlu.

Když si uvědomila, že jeho záměry pro ni neznamenají nebezpečí, uvolnila se a uklonila se mu způsobem, jaký si velitel Lax'lova postavení zasluhoval. "Co ode mě královna požaduje?"

Lax'l se napřímil a zůstal stát naprosto nehybně, což vypadalo velice podivně v ruchu dělníků, kteří kolem nich neustále probíhali. "Má královna od tebe nepožaduje nic, ale přeje si tvé nejlepší zdraví. Poslala mě, abych ti oznámil, že dorazil posel ze tvé usedlosti, který prohlašuje, že s tebou musí naléhavě hovořit. Ceká na povrchu."

Mara zklamaně vzdychla. Dnes ráno ji nečekaly žádné povinnosti; všechna setkání odložila až na odpoledne, kdy měla probrat s Jicanem zisky z prodeje needer. Muselo se něco přihodit, i když byl konec léta a Hra obvykle na chvíli utichala, protože většina lordů se zabývala účetními záležitostmi ohledně sklizně. "Musím se vrátit a zjistit, co se stalo," řekla paní z Acoma lítostivě Lax'lovi. "Prosím, vyřiď své královně, že je mi to líto."

Velitel vojsk cho-ja sklonil hlavu. "Má královna toho také lituje a dále ti vzkazuje, že doufá, že novinky, které tě očekávají nahoře, s sebou nepřinášejí žádné nepříjemnosti." Pokynul paží dělníkovi, který ji doprovázel, a Mara vyrazila tunelem k východu ještě dříve, než si uvědomila, co dělá.

Když vykročila na trávu, náhlé sluneční světlo ji oslnilo. Mara zamžourala proti jasu očima, jež se mu jen pomalu přizpůsobovaly. Mezi otroky, kteří ji očekávali u nosítek, zahlédla dva důstojnické chocholy. Jeden patřil Xaitčimu, mladšímu důstojníkovi, jehož Keyoke teprve nedávno povýšil za jeho statečnost v boji při obraně karavany. Ten druhý s delšími, mnohem bohatšími pery mohl být jedině Lujanův. Maru překvapilo, že jí zprávu nese právě on a ne nižší sluha. Zamračila se. Ať už byly zprávy, které ji tu očekávaly, jakékoli, nebyly určeny uším, jimž se nedalo věřit. S roztržitou zdvořilostí se rozloučila se svým průvodcem cho-ja a spěchala k veliteli útoku, který ji viděl vycházet z úlu a už jí kráčel vstříc.

"Paní." Lujan dokončil spěšnou, ale zdvořilou úklonu, vzal ji pod paží a vedl mezi průvodem dělníků cho-ja proudících z úlu ven a zase zpátky. V okamžiku, kdy dorazili na volné prostranství, ale dříve, než se dostali na doslech otroků u nosítek, Lujan řekl: "Paní, máš návštěvu. Jiro z Anasati přijel do Sulan-Qu a čeká na tvé pozvání. Jeho otec, Tecuma, jej poslal, aby s tebou probral záležitost, která je příliš citlivá na to, aby byla svěřena obvyklému poslovi."

Marino zachmuření se prohloubilo. "Běž zpátky a pošli zprávu do města," přikázala svému veliteli útoku. "Setkám se s Jirem okamžitě."

Lujan ji doprovodil k nosítkům, pomohl jí nastoupit a uklonil se. Pak se rozběhl po cestě vedoucí k usedlosti. Otroci zvedli nosítka své paní a Xaitči seřadil jednotku vojáků, kteří byli určeni jako doprovod své paní. Pak se průvod daleko pomaleji vydal v Lujanových stopách.

"Přidejte do kroku," přikázala Mara záclonami nosítek. Snažila se, aby v jejím hlase nebyla patrná starost. Než se provdala za Buntokapiho z Anasati, byl tento starodávný rod hned vedle domu Minwanabi druhým největším nepřítelem domu Acoma. Od chvíle, kdy nastrojila smrt svého manžela, měla rodina ještě více důvodů k tomu, aby ji nenáviděla. Jen společný zájem na Ayakim, synovi Buntokapiho a vnukovi lorda Tecumy, bránil oběma domům v otevřeném nepřátelství. Nit, která držela toto křehké spojenectví pohromadě, byla skutečně tenká. Bez nějakého zvláštního důvodu si mohl Tecuma přát odstranit Maru, aby se mohl prohlásit regentem domu Acoma do chvíle, kdy Ayaki dosáhne odpovídajícího věku a převezme plášť lorda domu.

Nedalo se předpokládat, že záležitost, příliš ožehavá na to, aby ji vyřídil obyčejný posel, bude příznivá. Mara ucítila známé napětí v hrudi. Nikdy nepodceňovala schopnosti svých nepřátel zesnovat léčku, ale v poslední době ji nepřítomnost sebemenší přímé hrozby přivedla příliš blízko k neopatrnosti. V duchu se připravovala na nadcházející setkání; bude potřebovat pět set ozbrojených a připravených válečníků a čestnou stráž v síni, kde přijme Jira. Cokoli menšího by jej mohlo urazit.

Mara se opřela do polštářů, zpocená i ve svých tenkých hedvábných Šatech. Bylo k zbláznění, že pořád - i při plánování toho, na čem mohl záviset její život - myslela na barbarského otroka, jenž právě v téže chvíli stál pod řeřavým sluncem a řídil své muže, kteří upevňovali trám do plotu, šest příček na pilíř vysoký po ramena velkého válečníka. Pastviny needer byly skoro dokončené, sice pozdě pro telata narozená v tomto ročním období, ale připravené pro podzimní vrhy. Mara si zmateně otřela čelo. Už tak měla plnou hlavu starostí, natož aby uvažovala o tom, co udělá s Kevinem ve chvíli, kdy budou nové pastviny dokončeny. Možná by ho mohla prodat... Ale o této myšlence uvažovala jen chvíli, než se rozhodla, že mu musí najít nějaký jiný úkol, aby si jej udržela od těla.

Mara zaujala své místo před vchodem do usedlosti, zatímco Jirova nosítka a doprovod překračovaly hranici pozemků domu Acoma. Po boku jí stála její první rádkyně, zjevně nesvá v drahocenném rouchu ozdobeném klenoty. Ačkoli se Nacoyi líbila autorita spojená s jejím úřadem, v některých případech by dala raději přednost povinnostem chůvy. Obřadní oděv byl jedním z těchto případů. Kdyby byla Mara méně nervózní, asi by se usmála při pomyšlení na svou starou chůvu vzdorující péči služek, jimž Mara musela čelit celý svůj život za Nacoyina neúnavného popichování. Jedinou přestávkou, kterou dcera domu Acoma v tomto směru poznala, byl pobyt v chrámu bohyně Lašimy. Tyto dny,

jež ubíhaly s pokojnou prostotou, a hodiny studia se jí nyní zdály být nekonečně vzdáleny.

Mara se rozhlédla, aby se ujistila, že je všechno dokonale připraveno. Uprostřed hemžení sluhů a vojáků si všimla, že chybí jedna osoba. "Kde je Jican?" zašeptala k Nacoyi. l První rádkyně naklonila hlavu, a hned musela zvednout ruku, aby zachránila jehlici, jež jí vyklouzla z účesu. Zasunula uvolněný klenot zpátky s netrpělivostí, která měla hodně společného s tím, že byla vytržena z dřímoty, aby přivítala člověka, vůči němuž stále zachovávala nepřátelský postoj. Nacoyina nechuť k Buntokapimu se rozšířila na všechny jeho příbuzné, a ačkoli se Mara mohla spolehnout na to, že stará žena bude dokonale dodržovat protokol, věděla, že služeb-I nictvo bude ještě pár dní trpět Nacoyinou mrzutou náladou. "Tvůj hadonra je v kuchyni, aby se ujistil, že kuchaři krájejí na podnosy s občerstvením jen to nejlepší ovoce," odpověděla bývalá chůva úsečně.

Mara nadzvedla obočí. "Je z něho větší hospodyně než ty. Jako by kuchaři potřebovali radit s přípravou jídla. Měl by se starat o závažnější věci v zájmu cti domu Acoma."

Nacoya zašeptala: "Sama jsem Jicanovi řekla, ať na to dohlédne. Kuchaře by mohlo napadnout podstrčit tvému hostu něco, co by mu nemuselo chutnat - jejich představy o cti jsou jiné než tvé, dcero." Buntokapi nebyl oblíben ani v kuchyni. Mara si přesto ponechala pro sebe myšlenku, že hlavní kuchař by nezahanbil dům Acoma tím, že by předložil Jírovi kyselé ovoce - bez ohledu na to, jakou by mu to způsobilo radost.

Mara pohlédla na Nacoyu. Tiše přemýšlela o tom, jak snadno začala své služebnictvo považovat za kusy nábytku. Vždyť oni trpěli Buntovou krutostí mnohem více než ona sama; pamatovala si, jak k nim byl hrubý. Opožděně si vzpomněla, že s nimi soucítila. Kdyby byla jednou z těch dívek z kuchyně, které musely Buntovi sloužit v posteli - nebo jejím bratrem, otcem či milencem - také by byla v pokušení nakrmit jeho bratra zbytky odloženými pro jigy. Mara při té myšlence potlačila úsměv. "Musím věnovat více pozornosti tomu, co si myslí služebnictvo, Nacoyo, jinak se může stát, že budu pokračovat v Buntově bezohlednosti."

Nacoya jen přikývla. Už nebyl čas na řeči, neboť rudě a žlutě pomalovaná nosítka doprovázena řadami pochodujících válečníků dospěla na dvůr. Mara si upravila jadeitový i náramek zdobený smaragdy a snažila se zachovat etiketu, když se čestná stráž domu Anasati postavila do pozoru a nosiči postavili Jírova nosítka na zem přede dveřmi.

V posledním možném okamžiku přiběhl Jican, aby zaujal své místo vedle Nacoyi a Tasida, který jako nejstarší velitel útoku domu Acoma velel Mařině čestné stráži. Mara zatoužila, aby v její družině byli přítomni Keyoke nebo Lujan, když přimhouřenýma očima pozorovala Anasatiho vojáky. Nestáli v pohovu, ale v přesně vyřízených útvarech, jež jim poskytovaly dost prostoru k tomu, aby mohli tasit zbraně. Mara nečekala nic jiného, ale čelit takové bojové pohotovosti s letitým důstojníkem bylo dost nevýhodné. Starý Tasido měl revma a zákal v očích; v lepších časech už by byl na odpočinku. Ale dům Acoma utrpěl v barbarském světě, kde zahynul lord Sezu, tolik ztrát, že si nyní nemohl dovolit postrádat ani jediného důstojníka. Za rok, nebo možná za dva, dostane starý voják domek u řeky a v pokoji tam dožije své dny. Ale dnes bylo třeba každého meče.

Mara neviděla Jíra od své svatby před téměř čtyřmi lety. Zvědavá, stejně jako obezřetná sledovala mladého muže, jak vystupuje z nosítek. Byl dobře oblečen, ale nikoli tím nevkusným způsobem, který měl v oblibě jeho otec. Měl na sobě roucho z černého hedvábí lemované červenými stužkami. Jeho pás byl vkusně ozdoben mušličkami a lakovanými cvočky a vlasy měl ostříhané nakrátko jako válečník. Byl vyšší a štíhlejší než Buntokapi a pohyboval se s mnohem i větším půvabem. Ve tváři byl podobný své matce, hlavně vysedlými lícními kostmi a pyšně sevřenými rty. Díky hranaté čelisti nevypadal změkčile, ačkoliv jeho ruce byly jemné, jako by patřily ženě. Byl to hezký muž, až na určitou krutost, která se zračila v rysech kolem jeho úst a očí.

Jiro se uklonil s výsměšnou dokonalostí.

"Vítej v domě Acoma," přivítala ho Mara bezvýrazným hlasem. Vrátila mu jeho úklonu, ale nepřeháněla to se zdvořilostí vzhledem ke skutečnosti, že si Anasatiho syn přivedl do jejího dvora ozbrojený doprovod, což se neslučovalo se zvyklostmi při společenských návštěvách. Mara využila svého práva významnější osoby a čekala, až její host začne s formálním pozdravem. Po chvilce, během níž doufal, že se Mara zmýlí a jako první se zeptá na jeho zdraví, Jiro řekl: Jsi zdráva, paní?"

Mara zdvořile přikývla. "Jsem zdráva, děkuji. A ty jsi zdráv, Jiro?"

Mladík se usmál, ale jeho oči zůstaly chladné jako oči hada. "Jsem zdráv, stejně jako můj otec, který mě posílá." Jeho ruka se líným pohybem přesunula na rukojeť dýky, kterou měl za pasem. "Vidím, že se máš dobře, Maro, a kdyby nic jiného, mateřství tě učinilo mnohem krásnější. Je škoda, že jsi ovdověla tak mladá. Taková ztráta."

I kdyby byl jeho tón nevinně lítostivý, jeho slova hraničila s urážkou. Toto nebyla návštěva nabízející smíření. Mara vycítila, že se k ní Jiro začíná chovat jako svrchovaný pán ke svému vazalovi, a tak se otočila, prošla dveřmi a nechala ho jít za sebou jako sluhu. Kdyby ho nechala provozovat jeho slovní hrátky ještě chvíli, mohl by ji vehnat do situace, kdy by byla nucena věnovat se mu déle než jedno odpoledne. Protože Tecuma očekával, že jeho syn pro něj shromáždí všechny dostupné informace o domu Acoma, neměla Mara v úmyslu dopustit, aby si Jiro našel záminku zůstat přes noc.

Sluhové připravili občerstvení ve velké síni. Mara se usadila na stupínku. Ukázala Nacoyi na místo po své pravici a dala Jicanovi dovolení k odchodu, po němž toužil. Pak pokynula Jírovi, aby si udělal pohodlí na některém z polštářů, které byly rozloženy kolem ní; bylo jedno, kam si sedne. Protože mu byla zdvořile poskytnuta možnost vybrat si, nemohl se ohradit proti tomu, že se Tasido a jeho poddůstojníci postavili za něj. Před svůj stupínek stavěla Mara stráž jen tehdy, když jednala s nepřátelskou stranou. A protože toto patrně nebyl ten případ, museli i Jírovi osobní strážci zůstat za dveřmi. Sluha, jemuž Mara nejvíce důvěřovala, nabídl jejímu vznešenému hostu umyvadlo a ručník, aby smyl z rukou prach cesty. Pak se uctivě zeptal, co by chtěl Jiro k pití, a dokonale načasoval své otázky tak, aby zaměstnal mysl Marina hosta maličkostmi. Paní z Acoma promluvila dříve, než se Jíro mohl znovu soustředit. "Protože nikdo nepotřebuje tolik vojáků, aby vyjádřil soustrast vdově po svém bratrovi, soudím, že tvůj otec má pro mě nějakou

zprávu."

Jiro strnul. S pozoruhodným sebeovládáním obnovil svůj nevzrušený výraz a vzhlédl; Mara ho zasáhla přímo do srdce. Připomněla mu bratra, který zemřel, aby zajistil přetrváni domu Acoma, a naznačila také, že si Jiro přál "vyjádřit soustrast" vdově svého bratra mnohem důvěrnějším způsobem, než považují Tsurané za přípustné - a dále, že není nikým víc než poslíčkem svého otce. Byl to slovní ekvivalent úderu do tváře. Pohled, který Anasatiho syn upřel do její tváře, byl ledově chladný a nekonečně nenávistný.

Mara se zachvěla. Podle Nacoyiných zbělelých rtů poznala, že udělala chybu; podcenila Jirovo nepřátelství. Ten mladík ji už léta vášnivě nenáviděl. Při pohledu na jeho chladnou nehybnost si Mara uvědomila, že bude číhat jako jedovatý relli z bažin a čekat na svou příležitost. Nepodnikne proti ni nic, dokud nebude přesvědčen, že jeho past je dokonalá, a nebude si jist svým vítězstvím.

"Nebudu opakovat, co se povídá o tom, jakým milencům dává má paní přednost po smrti svého vznešeného manžela," řekl Jiro s tak výraznou výslovností, že ačkoliv nemluvil příliš nahlas, museli jeho slova slyšet i sluhové u dveří. Aby zdůraznil, jak bezvýznamná je pro něj tato záležitost, pevnou rukou zvedl svůj pohár a napil se. "Ano, přerušil jsem v Sulan-Qu jednu důležitou obchodní záležitost, abych se tu na přání svého otce zastavil. Slyšel o tajném setkání jistých členů Rady, které podle jeho názoru naznačuje, že se chystá nějaká léčka, jež má ohrozit bezpečí jeho vnuka Ayakiho. Protože jsi regentkou dědice domu Acoma, posílá ti varování."

"Tvá slova jsou nejasná," prohlásila Nacoya se zatrpklostí staré ženy, která žila už dost dlouho na to, aby viděla mnoho mladých lidí podlehnout hlouposti. Tónem, jejž často užívala i ve dnech, kdy ještě byla chůvou, dodala: "Protože ani Anasati, ani Acoma nebude mít prospěch z toho, že Ayaki nezdědí plášť lorda, navrhuji, abys mluvil přesněji."

Jiro sklonil hlavu s nepatrným náznakem zášti. "Můj otec není do této léčky zasvěcen, první rádkyně. Jeho spojenci nemluvili přímo, což, jak on soudí, může být zapříčiněno tučnými úplatky. Ale má na důležitých místech oči a uši, které vidí a slyší za něj, a přeje si, abys věděla, že odnož oddaná domu Minwanabi se několikrát tajně sešla. Lord z Omechan údajně složil poklonu Desiovu plánu na pokoření domu Acoma, a přestože je mocný, je závislý na dobré vůli domu Minwanabi ve Spojenectví pro válku, a tudíž má strach, aby neztratil své stoupence. Více lordů než jen Omechan přivítalo Desiův chladnokrevný záměr a tato podpora je namířena proti zájmům tvého syna. Stručně řečeno, nemáš v Nejvyšší radě mnoho spojenců, kteří by se za tebe postavili."

Mara pokynula sluhovi, aby odnesl podnos s občerstvením, jehož se Jiro ani nedotkl. Ačkoli ji mrzelo, že Jican bude nešťastný z toho, že to nejlepší ovoce přijde nazmar, byla příliš napjatá, než aby se tím více zabývala. Nelíbil sejí způsob, jakým Jiro těkal očima kolem sebe, jako by si chtěl zapamatovat každou podrobnost, kterou spatřil v síni domu Acoma i na jejích služebnících a strážích. Jeho zájem měl v sobě chtivost důstojníka, jenž v nepřátelském táboře shromažďuje poznatky pro přípravu přepadení. Jiro nebyl tak přímočarý jako jeho starší bratr Halesko a jeho myšlení bylo rafinovanější, což mělo patrně kořeny v jeho ctižádosti. Mara se snažila zjistit, do jaké míry mluvil pravdu a do jaké míry zveličoval, aby ji vyděsil. "To, co říkáš, mi není tak docela neznámé, Jiro, alespoň obecně. Určitě nebylo nutné, aby tě otec odvolal od tvých obchodních jednání a poslal za mnou s takovýmito zprávami," zkusila ho Mara vyprovokovat. "Nájemný posel by stačil."

Jiro jí vrátil neproniknutelný pohled. "Je to rodinná záležitost," odpověděl. "Můj otec si přál, abys pochopila, že léčka je velmi chytrá a v Radě dobře zamaskovaná. Nechtěl ohrozit své zdroje tím, že by jejich zprávy svěřil nájemnému poslu. A kromě toho by se o tom musel udělat záznam a Desio zaplatil všem cechům v Sulan-Qu, aby mohl nahlédnout do jejich knih. Zpráva od informátora domu Anasati by se rychle prozradila." Jiro naklonil hlavu s jemným náznakem ironie. "Ale nikdo nebude podezřívat strýce, který chce navštívit osiřelého synovce."

"Ani takového, který přeruší důležité obchodní jednáni, aby dodržel společenské povinnosti vůči tříletému dítěti?" otázala se uctivě Nacoya.

Jiro se ani nezačervenal, což vyžadovalo pozoruhodné sebeovládání. "Ani jeden z nás si nemůže dovolit obviňovat druhého, jak první rádkyně vdovy po mém bratrovi jistě uzná. Kromě toho, jak nám může uškodit, když si Desio bude myslet, že máme nějaké společné tajemství? Může si jen představovat, čeho by se mohlo týkat." Díval se na Maru se směsicí žádostivosti a nenávisti.

Mara upírala na Jira pátravý pohled tak dlouho, dokud se nezačal cítit nejistě. Jeho rodina považovala Buntokapiho za neschopného a nadbytečného; zanedbala jeho výchovu, a to Maře dovolilo využit jeho nedostatků. Ačkoliv skutečnost, že nad ním získala převahu vinou jeho zklamaných tužeb a neobratnosti, ji nenaplňovala pýchou, viděla Mara celou záležitost pohledem zabarveným lítostí; věděla, že veškerou vinu za to, co se stalo, ponese jen ona sama. Unavena silou Jirovy nenávisti a zasažena jeho narážkou na Kevina víc, než byla ochotna přiznat, snažila se Mara ukončit jeho návštěvu. "Děkuji ti za zprávu o tom, že Desio podplatil cechy - je dobré to vědět. A o Omechanově ochotě napomáhat Minwanabimu. Splnil jsi povinnost, kterou ti uložil tvůj otec, to nikdo nemůže popřít. Ale teď tě nemohu zdržovat od tvých důležitých obchodů v Sulan-Qu."

Jiro se na ni suše usmál a vyslovil za ni její uzavírací větu. "Pokud bych si nepřál zůstat na jídlo, které by tví sluhové připravovali dlouho a složitě?" Záporně potřásl hlavou. "Tvé společností se nic nevyrovná. Ale okolnosti mě nutí k tomu, abych odmítl. Už musím jít."

"Aniž by ses jen podíval na svého osiřelého synovce, jehož jsi přijel navštívit," ozvala se Nacoya. S daleko úmyslnějším přezíravým výrazem než obvykle se otočila ke své paní. "Tvůj host se příliš mnoho spoléhá na bezpečí tvého domu, paní, když se cítí natolik sebejistý, že věří, že se tyto zprávy nedostanou ke špatným uším."

Nyní Jirův obličej změnil barvu, ale jeho bledost pocházela spíše z podráždění než z rozpaků. Vstal a krátce se Maře uklonil. "Vidím, že regentka dědice domu Acoma se naučila hodně od starých mrzutých žen, které jí dělají společnost."

"Dokáží ukázat drzým mladým mužům, kde je jejich pravé místo, lépe než jejich mladší a hezčí sestry." Mara také

vstala. "Pozdravuj ode mě svého otce, Jiro."

Skutečnost, že mladík neměl před svým jménem žádný titul, jej nikdy nepřestávala mrzet. Když si Mara uvědomila, co mohlo způsobovat jeho zahořklost, vyprovodila svého hosta ke dveřím. Nastoupil do nosítek, aniž se na ni alespoň jedinkrát ohlédl, a v okamžiku, kdy dokončila své závěrečné přání dobré cesty svému hostu, zatáhl jediným trhnutím záclony. Když nosiči zvedli své těžké břemeno a vojáci domu Anasati se seřadili a vykročili po cestě, Nacoya si s úlevou povzdechla. "Díky bohům, že ses neprovdala za tohoto muže, dcero mého srdce. Je chytřejší, než by mu prospívalo."

"V žádném případě to není přítel, to je jisté." Mara vykročila k chladných stínům svého domu s obočím zamyšleně svraštěným.

Nacoya si svou paní pozorně prohlédla. "A co jsi čekala, když sis vybrala místo něj jeho bratra? Od prvního okamžiku, kdy ses s Tecumou dohodla na sňatku s Buntokapim, tě ten chlapec začal nenávidět. Pokládal se za lepšího kandidáta na tvůj titul a na tuto urážku nezapomene ani na svém smrtelném loži. A co více, nenávidí tě dvakrát tolik, protože po tobě touží. Byl by daleko klidnější, kdybys mu dovolila, aby se s tebou vyspal." Pak si stará žena povzdechla. "Ale i tak by tě pořád chtěl zabít, protože by jeho srdce stravovala závist."

Mara si zasunula do účesu uvolněný pramen vlasů, pak mávla rukou, až vzácný kovový náramek na jejím zápěstí zacinkal. "U Lašiminých vrtochů, jak jsou ti muži lehce zranitelní!" V očích se jí ale zračila bolest, která neměla nic společného s Jírovým hněvem ohledně toho, že jej v minulosti odmítla. Nacoya jí pohrozila prstem. "Už zase myslíš na toho mizerného barbara."

Mara obvinění popřela. "S tímhle nemá Kevin nic společného. Proč by Jiro podnikal tak dlouhou cestu a dával si takovou práci s tím, že by mě provokoval, jen proto, aby se vymluvil na nějaká nepříliš dobře doložená tajná setkání! v Radě?"

Nyní Nacoya vypadala otřeseně. "Paní, měla by ses nad Tecumovým varováním zamyslet - jeho špehové sice nemusí být tak dobře rozmístěni jako tví, ale to nijak nesnižuje jejich kvalitu. Nedovol, aby Jirovy vášně zakryly pravý smysl zprávy. Jsi ve velice vážném nebezpečí."

Mara starost své první rádkyně s podrážděním odmítla. "Nacoyo, mám dost starostí sama o sobě, než abych se ještě zabývala hloupostmi. Pokud se na půdě Rady plánují nějaké lsti, bude mě o podobných věcech určitě informovat Araka-siho síť."

Pootevřenou přepážkou dopadalo dovnitř světlo, které osvětlovalo tvář první rádkyně jako nějakou svraskalou karikaturu kameje. "Pani," řekla vážně, "spoléháš se na Arakasi-ho špehy daleko více, než bys měla. Jsou to jen lidé. Nemohou číst Desiovi v mysli a nemohou ani zaslechnout každé zašeptání, které se ozve v temném koutě za zavřenými dveřmi. Nemohou být na několika místech zároveň. A jako smrtelníci mohou být uplaceni nebo oklamáni."

"Nacoyo, děláš si daleko více starostí, než ti přikazuje tvá služba. Můžeš odejít a pokračovat v odpočinku." Zatímco se jí Nacoya trochu ztuhle ukláněla, začala si Mara svlékat své těžké roucho. Chtěla se vykoupat a převléci a poslechnout si možná nějaké herce, aby se pobavila. Ráno, strávené v úlu cho-ja, jí náhle připadalo velice vzdálené. Jírovo chladné a vypočítavé nepřátelství ji trápilo daleko více než Tecumovy zprávy z Rady; a k nesnesení jí chyběl Kevin. Toužila po jeho přátelské společnosti tak, až ji to bolelo, a poslala pro písaře. Když muž obtížený rydly a tabulkami, kterého zavolala, dokončil svou úklonu, zastavila proud jeho zdvořilostí jediným gestem. "Jdi na nové pastviny needer a pozoruj dělníky. Zapiš všechno, co se tam děje, se zvláštním ohledem na rudovlasého muže, který otrokům velí. Chci vědět o všem, co udělal a řekl, abych mohla zvážit jeho schopnosti pro vedení."

Písař se uklonil se svým vakem v klíně. Nebylo na něm, aby posuzoval správnost rozhodnutí své paní; ale odešel se zmateným pohledem, protože si paní dělala starosti se záležitostmi, jež spadaly do odpovědnosti hadonry. Ode dne, kdy nastoupil do služby jako učedník, nedostal písař nikdy tak neobvyklý úkol.

Kapitola osmá

SMÍŘENÍ

Tasaio se usmál.

Lord z Minwanabi, překvapený jeho nezvyklým výrazem, podezíravě sledoval, jak jeho bratranec po svém návratu z cesty po řece přechází velkou síň. Pak, když si uvědomil, že Sulan-Qu je město ležící nejblíže usedlosti domu Acoma, Desio pochopil. "Co se stalo?" zeptal se, když k němu jeho bratranec dorazil a uklonil se před stupínkem, ne však před tím, na němž stál jeho trůn, ale před jiným, pokrytým polštáři a postaveným trochu stranou pro méně formální příležitosti, kdy se Desio nemusel nad svými rádci tolik tyčit.

Stranou čekal velitel vojsk Irrilandi, aby bez odporu poslouchal muže, který jej převyšoval vším kromě titulu. Tasaio

byl jak urozený, tak vynikající velitel v poli; jako druhý nejmocnější muž Vojevůdcova vojska byl jmenován místo Desia velitelem klanových vojsk. Podle tsuranské tradice přinášela tak skvělá služba domu Minwanabi velkou čest.

"Můj pane," řekl Tasaio, stojící v plné výšce a zdvořilosti před svým bratrancem, "už to začalo."

Desio se nedočkavě napjal. Příklad jeho bratrance jej inspiroval k tomu, aby se začal také procvičovat v bojových tradicích. Když teď seděl na své brokátem vyšívané rohoži, břicho už mu přepadávalo trochu méně a baculatá tvář ztratila něco ze své dětskosti. Poctivá dřina s mečem vylepšila jeho umění natolik, že jeho protivníci na cvičišti nemuseli při šermováni předstírat mnoho chyb, aby mohl jejich pán zvítězit. Desio už nevypadal jako šašek, když si k různým obřadům oblékal brnění; starší sluhové si mezi sebou šeptali, že si chlapec vede přinejmenším stejně dobře jako jeho otec Jingu zamlada, a možná je ještě o něco mužnější.

Tělesné cvičeni nebylo jediné, v čem se Desio zlepšoval. V Tasaiově nepřítomnosti úspěšně prosadil svůj požadavek na titul válečného velitele klanu Sonšoni a učinil tak první veřejný krok k nápravě pověsti, po smrti jeho otce hodně pošramocené. Desio, který si teď byl jistější sám sebou než kdy předtím, se napřímil. Odpolední slunce, prosvítající světlíkem, přejelo po jeho ramenou a zalesklo se na drahých kovových ozdobách. "Vyprávěj mi podrobnosti!"

Tasaio podal svou přilbu čekajícímu sluhovi. Prohrábl si potem slepené vlasy na spáncích, a zatímco mluvil, sundával si rukavice. "Znovu jsme dostali zprávu od členů Mařina klanu." Přiběhli k němu dva sluhové; jeden nalil ze džbánu vodu do mísy, kterou držel ten druhý. Tasaio si v rychlosti opláchl tvář a ruce a pak dovolil, aby jej třetí sluha osušil. "Pokládají úplné vyhlazení Marina domu za složitou záležitost, ale rozhodně nemají v úmyslu vystavovat se nebezpečí našeho hněvu, kdyby se nám tuto věc podařilo uskutečnit."

Sluha složil použitý ručník a odešel, zatímco ze stinného výklenku vedle Desiových polštářů se ozval Incomův hlas. "Pane, je to přesně tak, jak říkal Bruli z Kehotara."

S nezvyklou trpělivostí Desio dovolil svému prvnímu rádci pokračovat. "Klan Hadama je politicky nejednotný. Jsou navzájem rozhádaní tak, že se ani nescházejí k válečným poradám. Budou se snažit vyhnout sporu s klanem Sonšoni, ale musíme být opatrní. Nesmíme jim dát záminku k tomu, aby se sjednotili. Předpokládám, že v největší krizi by odsunuli stranou veškeré hádky a přišli Maře na pomoc, kdyby se z jakéhokoli důvodu chtěla dovolat klanové cti. Musíme se postarat, abychom jim k tomu neposkytli důvod, jinak budeme stát proti celému klanu. V tom případě bychom museli svolat celý klan Šonšoni."

"Jakýkoli konflikt podobného rozsahu by okamžitě vyvolal zásah Shromáždění mágů," zdůraznil Tasaio. "Což by bylo katastrofální." Vyleštil si nehty od neviditelné špíny. "Takže budeme jednat se vší obezřelostí a poté, co budou Mara a její syn mrtvi, se klan Hadama bude chvilku rozčilovat, budou vyjadřovat politování a vrátí se ke své práci, je to tak?"

Desio zvedl ruku na znamení ticha a přemýšlel.

Incomo spolkl nutkání poradit mu, i když jej dospělost jeho pána potěšila. Tasaiův vliv se ukázal být darem bohů, protože se mladý lord podle všeho vydal na cestu k tomu, aby se stal rozhodným a pevným vůdcem, jakého velká síň domu Minwanabi nepamatovala od časů vlády jeho děda.

Lord se nyní velice pečlivě zeptal: "Takže jsi rozhodl o okamžiku, kdy se první část naší pasti uzavře?"

Na Tasaiově tváři se znovu objevil úsměv, pomalý a široký jako zívnutí sarkata. "Dříve, než jsem očekával. Ale později, než bychom chtěli. Musíme špehům domu Acoma dát zprávu, že hodláme napadat ty jejich zatracené karavany s hedvábím."

Desio přikývl. "Logická volba. Už tak máme dost problémů díky jejich překvapivému vstupu na trhy. Mařini rádci rádi uvěří tomu, že svými útoky chceme získat něco z výhod, o něž jsme přišli, a poškodit její zisky."

Tasaio přejel prsty po otlačeninách, které na jeho pokožce zanechaly řemínky rukavic; i kdyby to byla známka dychtivosti, zůstalo jeho chování jinak nezměněno. "Přeješ si, abychom na tvůj rozkaz rozšířili zprávu, že karavanu mířící po silnici směrem k řece napadnou 'banditě'?"

Kdysi by Desio s očividnou radosti přikývl. Nyní se ale zamyšleně zamračil. "Pěší vojsko nebude stačit Musíme vzbudit dojem, že máme připraveny i čluny. Kdyby se Marin hadonra rozhodl, že hedvábí dopraví do města lodí, měl by jej někdo upozornit na možnost stejného útoku ze strany říčních 'pirátů'."

"Ale samozřejmě, pane!" Tasaio už se nemusel chovat, jako by ten návrh byl nějakou novinkou. "Taková taktika donutí Keyoka k tomu, aby po hlavní cestě vyslal silně střeženou karavanu, která bude sloužit jako návnada, zatímco osobně povede malou, rychlou skupinu, jež pojede přes pozemky domu Tuscalora."

"Kde je přepadneme?" zeptal se Desio s napjatým výrazem na tváři.

Tasaio pokynul domácímu poslovi, který okamžitě uvedl dovnitř pomocníka čekajícího před hlavní síní. Válečník vešel se silnou rolí pergamenu v náručí. Uklonil se před lordem a položil svůj náklad na zem, kde jej okamžitě rozložili dva sluhové.

Tasaio vytasil meč. Rychlým plynulým pohybem ukázal na pokroucenou modrou čáru označující tok řeky Gagadžin. "Poté, co se dostanou do Sulan-Qu, nechá Mara své vozy pokračovat na jih po Velké říční silnici nebo je naloží na čluny a bude pokračovat po řece. Bude se snažit upoutat pozornost k této falešné karavaně a neopováží se ohrozit své skutečné zboží tím, že by je nechala dopravit lesy ležícími východně od její usedlosti. Bylo by to příliš blízko falešnému nákladu." Jeho meč přejel po mapě přes řeku, která byla hlavní obchodní cestou skrze srdce Císařství; po jejím východním i západním břehu se táhly silnice, zakreslené na pergamenu červenými čarami. "Tady," řekl Tasaio a zabodl meč do úzké čáry vinoucí se k Jihu od hranic statku Acoma. "Keyoke určitě vyrazí na jih přes pozemky domu Tuscalora a zamíří k úpatí hřebene Kyamaka. Půjde směrem k deltě severně od okraje Velkého močálu a bude pokračovat přímo do Jamaru k bráně u severního tržiště."

Desio se naklonil kupředu, aby viděl na mapu lépe, a pokusil se uhodnout jeho další tah. "Přepadneš jej v horách?"

Tasaio poklepal zbraní na úzký a točitý úsek cesty. "V tomto průsmyku. Jakmile do něj jednou Keyoke vejde, může být cesta na obou koncích zatarasena a s požehnáním Rudého boha nepřežije jediný z válečníků domu Acoma."

Desio si přejížděl prstem po silných rtech a mlčel. Pak řekl: "Ale Mara si možná nechá svého velitele vojsk u sebe. Co když pošle místo Keyoka velitele útoku Lujana?"

Tasaio pokrčil rameny. "Mara prokázala velkou chytrost při obchodech, ale ve vojenských záležitostech se musí ve veleni spolehnout na někoho jiného. Její volba mezi Keyokem a Lujanem bude rozhodnutí mezi poloslepým starým velitelem vojsk, který by měl být na odpočinku, a dvěma nově povýšenými válečníky. Udělá jedinou rozumnou věc: pošle své nejlepší dva vojáky s karavanami a bude spoléhat na to, že síla jejích spojenců cho-ja ochrání její usedlost."

Desio ale ještě nebyl spokojen. "Mohli bychom připravit i past pro Lujana?"

Tasaio to s nepříliš velkým zájmem uvážil. "Bylo by to obtížné. Mařini vojáci budou očekávat problémy a ani nejnadanější vrah by se k jejich veliteli nemusel dostat."

"Přesto..." Desio vstal ze své rohože a dřepl si vedle mapy. Po chvilkovém přemýšlení řekl: "Co kdybychom to udělali tak, aby náš mladý velitel útoku přispěchal svému nadřízenému na pomoc?"

Tasaiovy oči se rozšířily. "Nemohl by ses vyjádřit trochu přesněji, pane?"

Desio, kterého potěšilo, že svého bratrance alespoň trochu překvapil, si opřel bradu o sevřenou pěst. "Dejme tomu, že 'odhalíme' jednoho ze špehů domu Acoma, budeme jej mučit dostatečně tvrdě na to, aby uvěřil, že to myslíme vážně, a budeme se chvástat naší pastí - řekneme mu dokonce, kde se chystá. Pak, v okamžiku, kdy už nebude možné Keyoka zavolat zpátky, jej necháme uprchnout."

Tasaiova tvář byla naprosto bezvýrazná. "A on uteče domů na usedlost Acoma." Stejně úspornými pohyby jako vždy zasunul svůj meč zpátky do pochvy. Klapnutí vyleštěného ostří, které hladce vjelo až na konec, se rozlehlo takřka prázdnou síní.

"Přibližné tady," pokračoval Desio a posunul se, aby ukázal palcem na jeden úsek říční silnice, "kousek jižně od Sulan-Qu, náš osvobozený špeh narazí na Lujana a jeho karavanu. V té chvíli už bude velitel útoku vyskakovat z kůže při sebemenší známce pohybu, protože bude očekávat naši past. Když se doslechne o tom, že skutečným cílem je Keyoke, obrátí svou jednotku a vyrazí po proudu řeky svému veliteli na pomoc." Desio pyšně pokračoval: "Ve chvíli, kdy dorazí pomoc, bude už ale Keyoke mrtvý a naši muži z úkrytu napadnou Lujanovy vojáky."

Tasaiovy rty se semkly ve vážných pochybách. "Myslím, že tvůj plán je trochu ukvapený, pane. Odstranit Keyoka a jeho malou jednotku nebude žádný problém, ale Lujan bude velet nejméně třem oddílům po stu až sto dvaceti mužích, připraveným k boji."

Desio takové obavy odmítl mávnutím ruky. "Přinejhorším se Lujan ukáže jako příliš těžký protivník a my se stáhneme a necháme Keyoka mrtvého a - se vší pravděpodobností - nového velitele vojsk zahanbeného marnou snahou zachránit své spolubojovníky.

Přinejlepším," dokončil Desio se vztyčeným prstem, aby zdůraznil svá slova, "se nám s trochou štěstí podaří zbavit se jednou ranou jediného schopného polního velitele, kterého má ta čubka z Acoma k dispozici. To za ten risk stojí."

"Pane -" začal Tasaio.

"Udělej to!" vykřikl Desio a nevěnoval pozornost varováni svého bratrance. Pak, se vší autoritou svého postavení, svůj rozkaz potichu zopakoval. "Udělej to, bratrance."

Tasaio sklonil hlavu, otočil se a odešel. Zatímco jeho pomocník, který přinesl mapu, pospíchal za ním, aby mu stačil, obrátil se Desio k Incomovi. "Budu cvičit celou následující hodinu se svými strážemi. Pak se půjdu vykoupat. Řekni hadonrovi, aby připravil služebnice. Pak budu jíst."

Lord z Minwanabi vstal, aniž by si dělal starosti s tím, že udílel svému rádci rozkazy, které byly daleko příhodnější pro osobního sluhu. Přispěchali otroci, aby narovnali polštáře a odnesli tácy, na nichž se válely okousané ohryzky od ovoce. Velitel vojsk Irrilandi v oranžové přilbě mlčky vyprovodil svého pána z velké síně. Incomo je sledoval s přivřenýma očima. Když se dveře se zaduněním zavřely a v síni zůstali jen sluhové a otroci, otočil se a zahleděl se na mapu, která stále ještě ležela rozložená na podlaze, i když byla nyní trochu pomačkaná v místě, kde přes ni přešel mladý lord. Incomo sestoupil ze schůdku. Zůstal stát jako pták z mělčin s jednou nohou na provincii Las a s druhou zvednutou nad hranicí s Hokani a potřásl hlavou. "Jestli je Lujan hlupák, pak je náš lord génius," zamumlal si pro sebe. "Ale jestli je Lujan génius..." Zahleděl se na mapu a pokračoval: "Kdyby můj tvrdohlavý pán poslouchal, tak bych -"

"Vidím několik problémů," přerušil ho drsný hlas.

Incoma Tasaiův tichý návrat polekal, ale rychle se vzpamatoval. "Mohl bys to vysvětlit."

Tasaio ukázal rukou. "Přišel jsem si pro mapu."

Incomo se odsunul ze svitku, jako by kráčel po vejcích. Tasaio byl nebezpečně podrážděn, a kdyby se rozhodl něco vysvětlovat, udělal by to i bez dožadování.

Tasaio pokynul a jeho pomocník poklekl a začal svinovat mapu. První rádce tiše a trpělivé čekal.

"Co se může pokazit?" řekl Tasaio s náhlou otevřeností. Převzal od svého poddůstojníka mapu a zasunul si ji pod paži. "Můj bratranec se díky své smělosti stal hlavou klanu. Nicméně se příliš spoléhá na to, že se událostí budou vyvíjet tak, jak si přeje dům Minwanabi. Myslím, že by bylo moudřejší připravit se na nejhorší."

"Takže očekáváš, že to dvojnásobné přepadení nevyjde," rýpl si Incomo v očekávání toho, že Tasaio by raději čelil smrti, než aby připustil porážku.

Tasaio zvedl hnědé oči lemované černými řasami a vrátil mu tvrdý pohled. "Nebudu tu moci zůstat, abych dohlédl na úspěšný průběh útoku. Přesto se ale říká, že se bitvy často vyhrávají a prohrávají ještě dříve, než je vystřelen první šíp. Dům Acoma z toho určitě vyjde se ztrátami. Strávím své poslední chvíle před odjezdem do Dustari přípravou na všechny možné situace, které mohou nastat, a náš velitel vojsk dostane tak podrobné instrukce, jaké jen mohu vypracovat. Irrilandi byl v dětství Keyokovým přítelem a zná jeho povahu. Měl by být schopen předvídat, co Keyoke podnikne jako odpověď na náš útok. Když poskytnu Irrilandimu podrobné pokyny pro každou možnou událost, bude vítězství patřit jemu."

Incomo se naježil nad pochybnostmi, které měl Tasaio o Irrilandiho schopnostech; ale muž, jenž byl pobočníkem samotného Vojevůdce, má právo na kritiku, připustil Incomo, když Tasaio se svým pomocníkem rázně odcházeli z místnosti. Desiův bratranec byl snad nejnadanějším důstojníkem v Císařství, který si získal pověst svou udatností a prohnaností při vzestupu domu Minwanabi, když byl lordem Jingu, a pak zdokonalil své přirozené nadání během čtyř let, po která vedl Společenství pro válku v barbarském světě.

Incomo vzdychl, což bylo jediným znamením jeho lítosti nad tím, že po poslední noci naplněné plánováním se tento mladý šlechtic vydá po řece na cestu přes Krvavé moře do zřícenin Banganoku. Tam se Tasaio připojí k mužům, kteří už čekají v táborech pouštních nájezdníků, aby uskutečnili druhou část plánu započatého útokem na karavanu s hedvábím. Nájezdy na Xacatecasovy jednotky v Dustari se musí vystupňovat, jinak nebude možné uplatit Radu, aby vznesla vůči domu Acoma požadavek na vyslání vojenské pomoci. První rádce domu Minwanabi si uvědomil, že musí zařídit nedůstojné záležitosti týkající se teplé vody a dostatku služebných pro koupel svého pána, minul u dveří starého shrbeného sluhu, který mířil se smetákem do obrovské síně, a odešel.

Mara rázovala místností. Prudce se otočila, potlačila nutkání kopnout do polštáře a řekla: "Zavolej ho zpátky. Hned!" Písař, jehož tabulky ležely rozházeny u stolu v pracovně jeho paní, se hluboce uklonil a přitiskl čelo na podlahu. "Jak si přeješ, paní." Vyškrabal se na nohy a vyběhl z místnosti, příliš vystrašen Mařiným hněvem, než aby jí zazlíval, že mu přikázala vydat se až do nejvzácnějších končin jejích pozemků, jako kdyby oplýval fyzickou zdatností otroků určených k doručování zpráv.

Když písařovy kroky utichly v chodbě, Nacoya káravě zamlaskala. "Dcero, břímě na tvých bedrech je těžké, ale to ještě neznamená, že si můžeš dovolovat takové věci. Dostala ses do žalostného stavu."

Mara se otočila s tváří zbělelou vztekem. "Tvé reptání je nanejvýš nežádoucí, stařeno."

Nacoya povytáhla obočí. "Starosti tě připravily o rozum." Její pohled utkvěl na Kevinově jménu, jež se opakovaně vyskytovalo na tabulkách rozházených po podlaze. Bývalá chůva přimhouřila oči, jako by chtěla proniknout až do srdce dívky, kterou vychovala, a dodala: "Nebo to byla láska."

Teď už Mara do polštáře kopla. Prolétl přepážkou a dopadl do spletitých větví keře akasi; bohatě kvetoucí keř se otřásl a do místnosti vnikl oblak pylu z jeho květů. "Stařeno, pokoušíš mou trpělivost! Láska s tím nemá nic společného. Zlobím se, protože jsem ho poslala daleko od sebe ze strachu a zbabělost jakéhokoli druhuje nepřijatelná."

Nacoya se zaměřila na jedno klíčové slovo. "Strach... z barbarského otroka?"

"Bála jsem se jeho kacířských názorů na působení Kola osudu a toho, jaký dopad by tento postoj měl na mého syna. A teď jsem svými pocity vyvedena z míry. Kevin je mým majetkem, je to tak? Mohu ho jen z pouhého rozmaru prodat nebo zabít, že ano?" Mara si hluboce povzdechla. "Sledovala jsem jeho chování během posledních několika měsíců a vedl si dobře. Pastviny jsou vyčištěné a žádný z jeho rodáků nemusel být oběšen kvůli zdržení. A po celou tu dobu projevoval ke svým nadřízeným odpovídající úctu."

Nacoyina přísnost polevila. Viděla unavené oči své paní a ruměnec na jejích tvářích a s lítostí pochopila, že tady už se nedá mnoho udělat. Dívka se do toho barbara zamilovala. Ačkoliv o tom Mara ještě sama nevěděla, ani ohleduplnost, ani rozumné důvody nemohly vrátit čas. Navzdory zdravému rozumu bude Kevin do soumraku zpátky.

Nacoya se ztrápenou trpělivostí zavřela oči. Nemohlo se to i stát v nepříhodnější dobu; od Arakasiho právě dorazily zprávy o chystaném útoku domu Minwanabi. Ale nikdo nemohl . vinit mladou ženu za to, že se v těžkých dobách obrací na , někoho, kdo jí může poskytnout útěchu. Nacoya se jen modlila, aby se Mara toho otroka rychle nabažila, nebo alespoň přišla na to, že jí takový vztah nemůže přinést více než pouhé sexuální uspokojení. Paní musí dostat rozum a věnovat pozornost vhodnějším nápadníkům. Když už bude jednou provdána za muže odpovídající úrovně a upevní své postavení vládnoucí paní, může Mara spát, s kým bude chtít - její druh bude muset pochopit, že na to má právo, stejně jako má vládnoucí lord právo na to, mít milenku. Ale problém bude najít vhodného druha, Od zahanbení ubohého Bruliho z Kehotara minulý rok se většina mladých šlechticů obávala učinit nabídku vládnoucí paní z Acoma; tsuranské pouliční klevety až braly dech podrobnými popisy toho, co se údajně dělo v její ložnici. Ačkoli pouze několik sluhů bylo očitými svědky Bruliho nesnází, během krátké doby vyprávěl tuto historku každý pouliční prodavač v centrálních provinciích.

Možná se z tohoto incidentu poučili jiní případní uchazeči o její ruku a uvědomili si, že rozhodná paní domu může způsobit více potíží, než za kolik stojí její bohatství a titul, nebo je snad držela zpátky přetrvávající nejistota, pokud šlo o zostuzení a smrt, jaké potkaly lorda Buntokapiho. V každém případě se většina možných nápadníků rozhodla počkat, jestli Mara ještě vydrží.

I od někoho tak otevřeného ve svých zájmech, jako byl Hokanu ze Šinzawai, se nedalo předpokládat, že bude čekat, až se Mara nasytí svých výstřelků. Každá noc, kterou Mara trávila s Kevinem, byla promarněná, protože se nemohla věnovat šlechtickým synům. Nacoya rozhodila vrásčité ruce a znechuceně si odfrkla. "Má. paní, když už ho musíš povolat zpátky, požádej aspoň bylinářku, ať ti namíchá lektvar na neplodnost. Zábava v posteli je prospěšná, ale ne, když můžeš nešťastnou náhodou otěhotnět."

"Ven!" Mara zrudla, pak zbledla a pak opět zrudla. "Povolávám svého otroka, abych ho pokárala a ne abych vyhověla .jeho bezuzdnému chtíči!"

Nacoya se uklonila a dala se na ústup tak rychle, jak jí staré kosti dovolovaly. V chodbě si vzdychla. Za co ho chce pokárat? Za to, že byl výkonný a projevoval úctu k nadřízeným? Za to, že dostal ze svých barbarských rodáků víc práce, než by dokázal kdokoli jiný? S výrazem nezlomné trpělivosti odešla Nacoya do domu služebnictva a sama zavolala bylinářku, aby se postarala o to, že večer bude v ložnici její paní připraven nápoj z byliny tenko. S Minwanabiho touhou po krvi domu Acoma by tím posledním, co by rodina mohla potřebovat, byla těhotná vládnoucí paní.

Odpoledne už hodně pokročilo, když se vyčerpaný písař vrátil z nejvzdálenějších pastvin doprovázen barbarem Kevinem. Mara zapomněla, že tento úkol svěřila někomu jinému než poslu, a tak ani jeho zpoždění, ani zjištění, že její úsudek byl zatemněn rozbouřenými city, její náladu nijak nevylepšilo. Hladová, ale příliš podrážděná, než aby se najedla, čekala ve své pracovně, zatímco básník, jehož verše už dobré dvě hodiny neposlouchala, jí předčítal ze sedátka na holé dřevěné podlaze. Pokaždé, když Mara zaslechla kroky z chodby, pokynula mu, aby zmlkl. Básník se s neutuchající trpělivostfl dal opět do čtení vždy, když se ukázalo, že jde jen o procházejícího sluhu. Kdyby nebylo záštity velké paní, seděl by stále na ulici v Sulan-Qu a snažil by se vydělat si na živobytí skládáním veršů pro kolemjdoucí. Jakmile očekávaní muži, konečně dorazili a Mara ho propustila, uctivě se uklonil; Mara byla svým způsobem velkorysá, a pokud se snad toto odpoledne cítil dotčen její nepozorností, mohl si být jist, že mu to později vynahradí.

Dunivé kroky doprovázené rychlým cupitáním mnohem kratších nohou, jak se malý sluha snažil udržet krok s dlouhonohým barbarem, upozornily Maru na jejich příchod, takže je vyzvala ke vstupu dříve, než některý z nich stačil zaklepat. Vysílený písař se zrudlou tváří odsunul přepážku, a zasípal: "Paní... Kevin."

Mara mu roztržitě pokynula, aby si šel odpočinout a nechal ji samotnou s jejím otrokem. Když se přepážka zavřela, zahleděla se na Kevina, který zůstal stát přede dveřmi. Dlouho ani jeden z nich nepromluvil a pak ho Mara strohým gestem vyzvala, aby k ní přistoupil blíž.

Kevin poslechl. Byl silně opálený, na nose měl pihy a jeho modré oči se zářivě odrážely od osmahlé pleti. Vlasy mu vybledly do zlatoruda a jejich nestříhané konce mu v prstýncích spadaly až na ramena. Neměl košili. Po hodinách, jež strávil spolu se svými druhy těžkou prací, se mu na pažích a zádech vytvořily mohutné svaly. Síla letního žáru si také vybrala svou daň: midkemianské kalhoty měl nakrátko ustřižené a na odhalených kolenou byly vidět staré jizvy a nové škrábance od trnitých keřů. Mara, pohroužena do prohlížení podrobností a zaskočena tím, že se jí rozbušilo srdce, když ho po tak dlouhé době znovu uviděla, nebyla připravena jeho hněv.

Kevin jí věnoval urážlivě krátkou úklonu. Zkřížil svůj pohled s jejím a zagestikuloval svým netsuranským způsobem.

"Co ode mě chceš, paní?" Její titul téměř vyplivl. Mara strnula na svých polštářích a z tváře se jí vytratila barva. "Jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit?" zašeptala téměř neschopna slova.

"A proč bych nemohl?" odsekl Kevin. "Postrkuješ se mnou .jako s pěšákem na šachovnici. Nejdřív sem! Potom tam! Teď zase sem, protože se ti to hodí, ale ani slovo proč a už vůbec ne nějaké upozornění předem! Udělal jsem, jak jsi přikázala - ne proto, že bych tě miloval, ale proto, abych zachránil životy svých krajanů."

Mara, zatlačená do obrany, znejistěla a skoro se omlouvala, když mu vysvětlovala důvody svého jednání. "Ale přece jsem tě povýšila na dohlížitele nad otroky a dovolila ti, aby ses ujal vedení svých midkemianských přátel." Pokynula k tabulkám. "Použil jsi svou autoritu k tomu, aby žili v dostatku. Vidím, že kromě thyzové kaše celou dobu jedli maso jig a needří řízky a čerstvé ovoce."

Kevin rozhodil rukama. "Pokud nakládáš svým lidem těžkou práci, musíš se nejdříve postarat o to, aby se najedli, jinak zeslábnou a neudělají vůbec nic. To je selský rozum. A ta pole jsou dost mizerné místo k životu, plné bodavých much a hmyzu a všech možných druhů šestinohých potvor. Sebemenší rána se v tom podnebí okamžitě zanítí. Ty si myslíš, že tam mi chlapi pořádali nějaké hostiny - jen tam běž a zkus spát pár dní na holé zemi, když ti nos ucpává prach a okamžitě po soumraku začnou z té bohy zapomenuté země pod přikrývky zalézat slimáci a šneci. A když se zbavíš těchhle mizerů, po celý zbytek noci nezavřeš oči, protože se prostě nemůžeš nadechnout."

Maře se v očích zablesklo. "Budete všichni spát tam, kde si budu přát, a své stížnosti si necháte pro sebe."

Kevin si odhodil z očí rozuchané prameny vlasů, aby se na ni mohl lépe zamračit. "Ty tvoje zatracené stromy jsme vykáceli a ploty už jsou skoro postavené - pokud počkáš ještě týden. To už je něco, hlavně když si to srovnáš s tím, jak se naši tsuranští spolupracovníci flákají a odpočívají pokaždé, když se jim slunce zastaví nad hlavou."

"To tě nijak neopravňuje k tomu, aby ses choval opovážlivě," vyštěkla Mara. Uvědomila si, že jí stoupá hlas, a s námahou se znovu začala ovládat.

"Říkáš opovážlivě?" Kevin se bez dovolení posadil. I pak se na něj musela dívat zespoda, což mu působilo zvrácené potěšení.

Mara natáhla ruku a zvedla jednu z tabulek, rozházených u svých nohou, a četla: "Následují barbarova slova k dozorci: 'Udělej to ještě jednou a utrhnu ti... koule, ty prolhaný synu zablešené opice'." Mara se odmlčela, vzdychla a dodala: "Sice nevím, co znamenají slova 'zablešená opice', ale dozorce to pochopil jako urážku."

"Přesně tak jsem to myslel," přerušil ji Kevin.

Marino zachmuření se prohloubilo. "Dozorce je svobodný muž, ty jsi otrok a otrokům není dovoleno urážet svobodné muže."

"Tvůj dozorce je zloděj," obvinil jej Kevin. "Okrádá tě před tvýma očima, a když jsem zjistil, že nová zásilka oblecení pro mé muže šla na trh, aby si ten chlap namastil kapsu, zatímco mí lidé chodili dál v hadrech, tak jsem mu -"

"Vyhrožoval tím, že mu nacpeš jeho mužství do krku," dopověděla za něj Mara. Poklepala na tabulku. "Všechno to tady je."

Kevin řekl něco drzého v midkemianštině. "Paní, přece tě nemůže bavit špehovat mě."

Mara zvedla obočí. "Ohledně mého dozorce jsi měl pravdu. Za své krádeže byl potrestán, ale pokud jde o špehování, toto jsou mé pozemky a to, co se na nich děje, je zcela jistě moje věc. Když člověk dohlíží na chod svého majetku, stěží se tomu dá říkat špehování." Odmlčela se, jako by chtěla říct ještě něco, ale pak změnila téma. "Tento rozhovor nezačal tak, jak jsem si přála."

. "Čekala jsi, že se k tobě vrátím a za to, jak ses mě zbavila, tě hned začnu líbat? Po měsících, které jsem strávil tím, že jsem si lámal hřbet, když jsem stavěl ploty s neustálou hrozbou smrti pro muže, jejichž jediným zločinem je utrpení z

horka a podvýživy?" Kevin řekl další slovo v midkemianštině, tentokrát velice krátké a řízné. "Paní, možná ti musím sloužit jako otrok, ale to neznamená, že se budu chovat jako loutka bez vlastního rozumu."

Mara se znovu ovládla, uklidnila a rozhodila rukama způsobem, který se velice podobal Kevinovu. "Chtěla jsem tě pochválit za to, jak dobře si vedli tví muži. Tvé metody jsou možná neobvyklé a podle našich hledisek dokonce hrubé, ale máš výsledky."

Kevin se na ni tvrdě zahleděl se rty semknutými do úzké čáry. "Paní, nedokážu uvěřit tomu, že sis mě po tak dlouhém mlčení nechala zavolat jen proto, abys mě podrbala za ušima."

Nyní Mara pocítila zmatek. Proč jej vlastně zavolala zpátky? Copak už zapomněla, jak ji dokáže rozčilit svými barbarskými drzostmi a uvolněnými způsoby? Cítila hněv, který z něj sálal, a uvědomovala si jeho mrazivý a znechucený odpor. Po dobu jeho nepřítomnosti ve svých vzpomínkách uhlazovala Kevinovo chování a téměř zapomněla na děsivý vír, do něhož se v jeho přítomnosti dostávalo její srdce a mysl.

"Ne, nezavolala jsem tě sem proto, abych tě chválila. Jsi tady proto, že jsem si s tebou chtěla promluvit o" - rozhlédla se, jako by něco hledala, a pak, zatímco se uklidňovala, zvedla další tabulku, tu, která v ní vzbudila největší vztek - "trámech."

Kevin zvrátil oči ke stropu s rukama sepjatýma tak pevně, až mu na kloubech prstů vyvstávaly bílé skvrny. "Když už mám stavět plot, nebudu ho stloukat z prohnilých trámů, které se v období dešťů rozpadnou, to je jasné stejně, jako že jsou na těch pastvinách mouchy. Už se vidím, jak tady sedím a dostávám kázání za mizernou 'barbarskou' práci. Nehledě na to, že příští rok bych strávil opravami veškeré letošní práce."

"To, co budeš dělat příští rok, není vůbec tvoje starost." Mara zamávala tabulkou. Ať už se snažila, jak chtěla, pořád nemohla dostat tento rozhovor pod kontrolu. "Ale to, že jsi chytil obchodníka, který nám prodává trámy, a pověsil jej za nohy nad řeku, to je urážka."

Kevin zvedl ruce, založil si je na hrudi a zatvářil se zarputile. "Opravdu? Myslel jsem, že je to dokonalá spravedlnost. Pokud trám vydrží, obchodník zůstane suchý. Pokud dřevo nestojí za nic, tak se vykoupe. Řekl bych, že podle toho, jak jsme ho tahali z vody, si teď raději dvakrát rozmyslí, než nám zase prodá mizerné trámy."

"Znectil jsi mé jméno!" přerušila jej Mara. "Muž, kterého jsi málem nechal utopit, pocházel z cechovního domu a z poctivé rodiny, i když nepatřil mezi šlechtice. Jican mu musel zaplatit vysokou sumu, aby očistil pohanu, kterou jeho důstojnost utrpěla."

Nyní Kevin náhle divoce vyskočil, což Maru vždycky vylekalo. Začal přecházet po podlaze. "To je věc, kterou na vás, Tsuranech nikdy nepochopím," vykřikl a zahrozil ve vzduchu obviňujícím prstem. "Jste bez debaty kulturní, vzdělaní a správcové, kteří vám slouží, nejsou žádní hlupáci. Ale tenhle váš zvrácený systém cti mě dohání k šílenství. Dokážete klidně řezat do vlastního těla, uznáváte prolhané, líné nebo prostě neschopné lidi v úřadech jen proto, že se náhodou narodili v ctěném domě, zatímco daleko lepší lidé vynakládají síly při práci, jíž si nikdo neváží a kterou nikdo neodměňuje." Otočil se v půli kroku a zadíval se na Maru. "Není divu, že tvůj otec a bratr zahynuli! Kdyby tví lidé dokázali myslet obyčejně logicky místo toho, aby o sebe zakopávali ve všech těch uzlech povinnosti a tradice, mohli by být tví nejbližší naživu."

Mara zbělela. Kevin si toho nevšiml, ale pokračoval v křiku. "A mí lidé z Království by nebyli v úzkých, kdyby vaši generálové bojovali obyčejnou válku. Ale ne, oni prostě postupují tudy, nemilosrdně vyplení jedno město, pak bezjakéhokoli rozumného důvodu ustoupí, odtáhnou jinam a vyplení zase jiné. Potom se na pár měsíců utáboří a nedělají vůbec nic."

Mara bojovala o poslední zbytky své rozvahy. "Chceš snad říct, že jsou mi lidé hlupáci?" V mysli jí živě vyvstaly obrázky její rodiny, pobité díky zradě domu Minwanabi. Myšlenka na to, že by se jejich osud mohl vyvíjet jinak, kdyby nějakým způsobem nebrali ohled na svou tsuranskou čest, náhle přinesla vlnu sklíčenosti. I když uběhlo ode dne její ztráty několik let, bolest stále přetrvávala.

Kevin se nadechl k odpovědi, ale Mara jej umlčela. "Už nic neříkej." Po těch slovech se jí zlomil hlas a do očí jí vystoupily slzy. Pokusila se je jako dcera hrdé rodiny zadržet, ale nepodařilo sejí to. Odvrátila tvář, aby je před ním skryla, ale neudělala to dostatečně rychle.

Kevin spatřil, jak se jí lesknou oči, a jeho hněv se okamžitě vytratil. Klekl si vedle ní a položil jí ruku na rameno. "Paní," řekl hlasem naplněným upřímností. "Nechtěl jsem ti ublížit. Vztekal jsem se hlavně proto, že jsem si myslel, že než jsi mě poslala pryč, bylo ti se mnou dobře." Zhluboka se nadechl a pokrčil rameny. "Jsem jenom muž a jako většinu mě netěší, když zjistím, že jsem se mýlil." "Nemýlil ses," řekla Mara tiše, aniž otočila hlavu. "Ale vyděsil jsi mě. Hodně tvých nápadů je chytrých, ale jiné urážejí bohy - a všechno, v co věřím. Nechci se dožít toho, že dům Acoma bude rozdrcen na prach jen proto, že jsem použila tvou cizozemskou 'logiku' jako zástěrku pro nečestné jednání a porušila tím věčný zákon."

Její ramena sebou trhla při vzlyku a Kevinovi málem puklo srdce. Kdyby o tom přemýšlel, možná by zaváhal, ale zkoumání pocitů nebylo jeho zvykem. Vzal její malou, štíhlou postavu do náručí. "Maro," řekl tiše do jejích vlasů. "Někdy si mocní a chamtiví muži vykládají nebeské zákony tak, aby jim vyhovovaly. Už jsem se od tvých krajanů dozvěděl něco o vašich bozích. Vaše Lašima je hodně podobná naší Kilian a Kilian je hodná a láskyplná bohyně. Copak si myslíš, že by ti Lašima ve své velkorysosti usekla ruce u zápěstí, kdyby ses slitovala a věnovala chudým pár mincí?"

Mara se v jeho objetí zachvěla. "Nevím. Prosím, už nic neříkej. Keyoke s Lujanem vedou naše vojáky do boje s domem Minwanabi, a v takové chvíli je nejlepší nepokoušet trpělivost bohů."

Jeho ruce ji hladily a pak ji otočily, aby se mu mohla podívat do tváře. Jeho mozoly byly tvrdé a z jeho vlasů a vousů cítila horký pot a luční trávu. Dotek Kevinovy kůže jí rozbušil srdce jako o závod. Mara, jež v jeho objeti nalezla klid, který jí až do této chvíle unikal, nakrčila nos. "Potřebuješ se vykoupat."

"Opravdu?" Kevin ji k sobě přitáhl blíže a dlouze ji políbil na rty. "Chyběla jsi mi, i když bych to nejspíš neměl přiznávat."

Marino tělo se v odpověď rozpálilo a ona se o něj opřela, aby cítila jeho sílu. Dotek jeho pevných rukou na jejím těle odvál veškerou opatrnost i Nacoyiny rady jako vítr. "Také jsi mi chyběl. Možná se potřebujeme navzájem."

Kevinova tvář se projasnila úsměvem. "Tady? Teď?"

Mara tleskla a dovnitř se nahrnuly služebné, připravené splnit každé přání, které by ji mohlo napadnout. Paní z Acoma odvrátila oči od vysokého barbara, jenž ji objímal. "Řekněte sluhům, ať připraví horkou koupel." Pak, jako by ji to právě napadlo, dodala: "A zničte tyto tabulky. Obsahují informace, které by mohly způsobit vzbouření, a já nechci, aby se mí sluhové naučili být drzí jako tento muž." Když se služebné rozběhly za svými určenými úkoly, vztáhla ruku a přejela prsty po strništi, jež Kevinovi vyrostlo na bradě a tvářích. "Opravdu nevím, co mě k tobě tak přitahuje, nebezpečný muži."

Kevin, který nebyl zvyklý sdílet intimnosti v místnosti plné ruchu, se pod svým opálením začervenal. Pak Maře z vlasů jednu po druhé vytáhl jehlice. Když se jí bohaté vlasy rozprostřely po ramenou, zabořil ruce do jejich černi a použil je k tomu, aby jejich tváře nikdo cizí nemohl pozorovat. "Jsi opravdová vládnoucí paní," zamumlal do voňavého šera a jejich další polibek ukončil všechny úvahy. Hladil ji jemně po křivce hrdla a cítil, jak se chvěje vzrušením a očekáváním. Zašeptal jí do ucha: "A i když bych to asi neměl říkat, moc se mi po tobě stýskalo... paní."

Mara se od něj trochu odtáhla, aby viděla, jestli to myslí jako žert, ale místo toho zahlédla v jeho očích něco, co způsobilo, že jí tělem projel záchvěv slabosti. Opřela se o jeho pevné tělo a přitiskla tvář na spálenou kůži na jeho hrudi, když šeptala: "A mně se stýskalo po tobě, můj barbare. Bohové, jak se mi jen stýskalo."

Kapitola devátá

LÉČKA

Keyoke vydal rozkaz k zastavení. Kola vozů plně naložených hedvábím zaskřípěla a znehybněla, kopyta zapražených needer zadusala na místě a zvedla oblak prachu. Keyoke zamrkal. Z tíhy jeho opotřebovaného bojového brnění ho bolela kolena a loupalo ho v zádech; už jsem příliš starý na válečné tažení, pomyslel si.

Ale válečník v něm převládal. V jeho postoji nebylo patrné ani stáří, ani únava, když obrátil pozorný pohled k vrcholu kopce a prohlížel si silnici před sebou. Mužům, kteří stáli seřazeni za svými důstojníky, připadal Keyoke stejný jako vždycky: drsný opálený válečník, jakoby vytesaný z kamene.

Silnice před nimi se kroutila jako stužka, lemující skalnaté výběžky; v místech, kde půdu, rozšlapanou kopyty needer a rozježděnou vozy karavan, odplavily deště, teď byly hluboké brázdy. Ale stoupání k průsmyku nebylo opuštěné, jak mělo být. Na pozadí oblohy zamlžené prachem postřehl Keyoke pohyb a záblesk sluncem ozářeného zeleného brnění. Na karavanu čekal zvěd, a to bylo znamení, že něco není v pořádku. Keyoke pokynul nově povýšenému veliteli útoku jménem Dachati, sporému muži s jizvou, která mu protínala obočí. "Dej příkaz k pohotovosti."

Rozkaz byl zbytečný. Válečníci stáli v útvarech s rukama pevně svírajícíma jílce mečů. Pochodovali ostražitě od chvíle, kdy opustili přátelské území. Nikoho z nich neukolébal poklidný průběh minulých dní ani únava z toho, že museli vyprošťovat kola vozů, které uvízly na špatně udržovaných horských stezkách. Tyto bohy opuštěné končiny se hemžily bandity a byly jako stvořené pro přepadení ze zálohy.

Karavanu s nejjemnějším hedvábím do Jamaru doprovázeli Ma5ini nejlepší vojáci. Mnohem větší počet válečníků cestoval s falešnou karavanou, neboť se čekalo, že útok bude poveden vůči ní. Kdyby se malá Keyokova jednotka přece jen ocitla v bitvě, bylo třeba, aby každý její příslušník bojoval za dva. A nikdo nepochyboval, že zvěd číhající na silnici znamená potíže. Za zvědy byli vybráni muži, kteří kdysi v těchto kopcích řádili jako šedí válečníci. Znali zdejší soutěsky a nevyplašili by se, kdyby nebezpečí nebylo skutečné.

Keyoke široce pokynul a průzkumník vpředu zmizel. O okamžik později se objevil v čele karavany, když tiše jako stín vystoupil z křoví u silnice. Zastavil se před velitelem vojsk a krátce se uklonil na znamení úcty Keyokovi a Dachatimu.

"Podej zprávu, Wiallo," řekl Keyoke. Jeho tělo možná cíti-1 lo tíhu lét, ale paměť mu ještě sloužila dobře; znal každého l svého vojáka jménem.

Zvěd vrhl dlouhý znepokojený pohled na úbočí kopce a řekl: "Často jsem tu lovil, pane. Za soumraku se mulakové a kojirové slétali k jezeru za tamtím hřebenem." Ukázal směrem ke stinnému lesu. "A sanarové, li a jiní zpěvní ptáci v tuto hodinu nikdy neumlkali." Významně se na Keyoka podíval. "Nelíbí se mi to ticho a ten zvuk větru."

Keyoke si posunul přilbu dozadu a dovolil vánku, aby osušil pot na jeho vlasech. Pak jeho prsty pomalu a rozvážně utáhly řemínek přilby pod bradou. Zkušení válečníci domu Acoma poznali, že se jejich velitel vojsk připravuje k boji. "Myslíš, že na těchto stromech sedí jiní ptáci?"

Wiallo se ušklíbl. "Velcí ptáci, veliteli vojsk. Takoví, kteří mají místo peří psí ocasy."

Dachati si znepokojeně olízl zuby. "Minwanabi nebo bandité?"

Wiallův úsměv pohasl. "Sedí válečníci by se této společnosti zdaleka vyhnuli."

Keyoke protáhl řemínek své přilby přezkou pod čelistí. "Takže Minwanabi. Kde by nás asi mohli přepadnout?"

Wiallo se zamračil. "Chytrý velitel by si na nás počkal tam za tím malým stoupáním." Ukázal na hřeben, který se tyčil jako čepel nože v oparu pozdního odpoledne. "V polovině soutěsky na druhé straně následujícího údolí se silnice opět prudce zvedá a vine se řetězem srázných roklí."

Keyoke přikývl. "Nepřítel nás shora zasype deštěm šípů, zatímco my budeme muset šplhat s needrami po skalách, abychom unikli." Jeho jasné oči se setkaly s Wiallovými. "Ano, tam bych já zaútočil a další jednotku bych poslal, aby uzavřela údolí zezadu, a odřízla tak cestu zpátky." Rozhlédl se kolem sebe. "S největší pravděpodobností už jsou za námi."

Za řadami nervózních vojáků zabučela needra. Zaskřípaly postraňky, povozník zaklel a silnicí se rozlehl rychlý klapot přibližujících se sandálů.

"Udělejte místo! Zvěd se vrací!" vykřikl někdo zezadu.

Sevřené řady se rozestoupily a mezi nimi proběhl válečník s bledou tváří lapající po dechu.

Dachati pokročil kupředu a zachytil posla, jenž zavrávoral. "Veliteli vojsk!"

Keyoke se otočil s klidem, který necítil. "Mluv stručně."

"Vojáci na silnici za námi." Muž se namáhavě nadechl. "Asi sto, sto padesát, a Corjazun říká, že poznal důstojníka. Patří k domu Minwanabi."

Keyokovou první reakcí bylo tiché "Zatraceně." Pak poklepal posla po rameni a dodal: "Dobrá práce. Postupuje ten oddíl tajně?"

Posel si hřbetem ruky otřel solí prosycené obočí. "Pochodují otevřeně. Odhadli jsme jejich počet podle mračna prachu, který zvedají."

Keyoke přimhouřil oči. "To není přepadový oddíl; tihle nás mají vehnat do pasti."

Dachati si dovolil poznámku. "Pokud na nás před námi čeká léčka a za námi je další jednotka -"

"Pak věděli, že tudy půjdeme," dokončil Keyoke. Tato domněnka byla mrazivá, ale zůstala by pouze akademická, pokud by nepřežil někdo, kdo by mohl varovat paní Maru, že kdosi z její domácnosti vynáší tajné informace. "Nelíbí se mi myšlenka, že bychom měli opustit vozy s hedvábím, ale pokud to neuděláme, padneme všichni za oběť Rudému bohu a hedvábí bude ztraceno tak jako tak." Velitel vojsk se chystal vydat pochmurné rozkazy.

Wiallův dotek ho zastavil.

"Veliteli vojsk," řekl bývalý šedý válečník. "Mohlo by být ještě jedno východisko."

"Mluv rychle," poručil Keyoke.

"Je tu pěší stezka skrytá mezi balvany poblíž úpatí tohoto kopce. Vede do úzké soutěsky, která dříve sloužila banditům jako tábořiště. Vozy tamtudy neprojdou, ale můžeme tam skrýt hedvábí a to místo nám poskytne alespoň malou naději. Je tam jen jeden vchod a lze jej ubránit i s malým počtem mužů."

Keyokův pohled bloudil po obzoru, jako by tam hledal známky pohybu armády, která je přichází zničit. "Jak dlouho tam můžeme vydržet? Dost dlouho, aby od nás k paní Maře dorazila zpráva? Nebo abychom stačili přivolat Lujana?"

Wiallo chvíli mlčel. Pak upřímně řekl: "Doručit zprávu naší paní, možná. Ale vydržet tak dlouho, dokud nepřijdou posily? Minwanabiho vojáci se mohou probít, pokud budou ochotni podstoupit strašlivou řež."

Dachati se hněvivě uhodil do stehna. .Jaká je to čest, opustit to, co jsme se zavázali chránit?"

Keyoke úsečně řekl: "Vozy jsou ztraceny v každém případě. Nemůžeme je bránit proti stovce válečníků na otevřeném prostranství." A co bylo nejdůležitější. Mara se musí dozvědět o tom, že Minwanabi získal přístup k jejím tajemstvím. . Ne, lepší bude zaujmout postavení a poslat Maře zprávu, zatímco Minwanabiho vojáci budou zaměstnáni v soutěsce.

Lašimina moudrosti, provázej nás, pomodlil se Keyoke v duchu. Pak zvedl hlas. "Jsou lepší způsoby, jak splnit svůj závazek, než bojovat až do smrti a pak nechat nepřítele uchvátit kořist." Připojil rychlou sérii rozkazů.

Vojáci začali předstírat odpočinek. Sňali si přilby a občerstvovali se ze džberu, se kterým je obcházel nosič vody. Shromažďovali se do skupinek, vyprávěli si anekdoty a smáli se, jako by všechno bylo v nejlepším pořádku; a zatím sluhové stahovali z vozů plachty a vykládali balíky drahocenného hedvábí. Wiallo jim ukázal štěrbinu mezi balvany. Třetina hedvábí byla rychle ukryta a zamaskována křovím, ale pro zbytek už nezůstalo místo. Toto hedvábí sluhové opět naložili na vozy a přikryli plachtami. Pak Keyoke vykřikl, vojáci se seřadili a karavana znovu Vyrazila kupředu a vydala se z hřebene do údolí ponořeného do stínů pozdního odpoledne. Karavana sestoupila k úpatí kopce a needry zabučely, když je poháněči znovu zastavili. Keyoke se ohlédl přes oblak prachu, který sami zvířili, a spatřil oblohu zezlátlou blížícím se západem slunce; ale vrchol, jejž právě opustili, byl zahalen příkrovem kalné šedi. Vzápětí zvěd potvrdil jeho neblahé tušení ohledně onoho špinavého pruhu na obloze.

"Je to prach zvednutý pochodujícími vojáky. Minwanabi se nezdržuje čekáním," oznámil posel bez dechu. "Možná si myslí, že tady tábořime."

Keyoke sevřel rty. Mávl na Dachatiho a zavolal: "Musíme si pospíšit." Velitel vojsk cítil každou míli, kterou jeho nohy urazily, když sledoval svého velitele útoku, jak vydává příkazy. V nezvyklém okamžiku zamyšlení zatoužil po přítomnosti Papewaia a jeho předvídavosti. Ale Pape byl mrtvý, zavražděn Minwanabiho zabijákem, když bránil Maru. Keyoke doufal, že on sám bude moci skončit podobně. Ale teď už si nedělal iluze: věděl, že každý zde přítomný válečník se s největší pravděpodobností setká s Rudým bohem na hrotech zbraní Minwanabiho vojáků.

V úkrytu za hradbou stromů bylo hedvábí vyloženo a needry vypřaženy. Pak vojáci pomocí silných větví useknutých v lese převrátili vozy na bok a vytvořili zátaras, za nímž se ukrylo dvacet lučištníků. Tito muži se dobrovolně rozhodli zůstat vzadu a. bojovat až do smrti, aby jejich druhové měli čas dostat se do Wiallovy soutěsky. Že toto útočiště

vůbec nemuselo existovat nebo Že si bývalý šedý válečník mohl splést cestu, by byla pohroma, o níž se nikdo neodvážil ani promluvit.

Sluneční světlo už dávno zmizelo z údolí, ale vrcholků se ještě dotýkalo jako zlaté prsty. Prach zvířený Minwanabiho armádou jen prohluboval přítmí dole pod nimi.

Keyoke nařídil: "Ať každý muž vezme tolik hedvábí, kolik unese." Wiallo na něj zmateně pohlédl. Keyoke řekl: "Ty balíky nám mohou dobře posloužit jako štíty nebo barikády proti přímému útoku. A teď ať sluhové vezmou needry a rychle do té soutěsky."

Vojáci s balíky hedvábí naloženými na ramenou kráčeli mezi sluhy a poháněči, kteří pobízeli váhavé needry přes nerovnou bariéru z kamení. Rychle se stmívalo a skalní podloží bylo rozdrolené. Prořídlé zbytky karavany se pohybovaly zrádným terénem, prodíraly se mezi větvemi, jež se zachytávaly za brnění, a brodily se přízemními šlahouny, které se ovíjely kolem kotníků. Muži mnohokrát upadli, ale žádný z nich ani jednou nezaklel. Mlčky znovu sebrali svůj náklad a opět vyrazili do změti propletených větví.

Za východu měsíce jednotka dorazila k úzkému průsmyku ve stezce. Popínavé rostliny se tady zachycovaly za kmeny istromů, jako by je chtěly zaškrtit, a z husté zeleně po obou Stranách čněly výstupky skály.

"Rokle leží přímo před námi, asi tři dostřely luku od tohoto místa," řekl Wiallo.

Keyoke upřel oči do šera a zahlédl balvan, který se tyčil nad stezkou jako převis. Zvedl ruku a celý průvod se zastavil.

Ozvalo se krátké zacvrlikání ptáka; nebylo možné určit, jestli měl na sobě peří, nebo brnění. Keyoke se dotkl paží dvou nejbližších válečníků a poslal je dopředu. "Tady zůstanete na stráži. V okamžiku, kdy zahlédnete nějakou známku i toho, že se někdo blíží, jeden z vás mi donese zprávu."

Vybraní muži shodili ze zad balíky hedvábí a bez jediného slova zaujali svá místa. Keyoke jim vzdal poctu za jejich odvahu a přál si, aby měl dost času říci jim něco víc. Ale slova by nedokázala zmírnit nevyhnutnost: v okamžiku, kdy. k jejich úkrytu přijdou vojáci domu Minwanabi, jeden z vojáků odběhne s varováním, zatímco druhý zemře při pokusu získat svému druhovi co největší náskok. Mara by na ně byla hrdá, pomyslel si velitel vojsk smutně.

Jednotka a sluhové pokračovali dále po stezce. Procházeli pološerem jako muži posedlí démony. U úzkého průchodu; ve skalách, jímž muži museli prolézt po kolenou a needry byly nuceny proti své vůli skočit dolů, si Keyoke k sobě přivolal Wialla. Přes bučení vyděšených zvířat se jej zeptal: Jakou bys měl šanci, kdybys odsud chtěl proniknout k naší paní?"

Wiallo pokrčil rameny v typicky tsuranském gestu. "Znám tuhle oblast lépe než kdokoli jiný, veliteli vojsk. Ale ve tmě a s vojáky domu Minwanabi, přicházejícími ze všech stran? I stín by potřeboval požehnání bohů k tomu, aby se odsud dostal bez prozrazení."

Kvílivé zabučení needry je na okamžik vyrušilo z přemýšlení. Keyoke se podíval stranou a ukázal na malou římsu. "V tom případě vylez tudy nahoru a schovej se. Až Minwanabiho psi projdou kolem tebe, v příhodnou chvíli slez dolů a utíkej k hlavní cestě. Pak běž rychle na statek. Řekni Maře, kde jsme ukryli zboží. Až budou vojáci domu Minwanabi dost blízko, spálím hedvábí, které neseme. S trochou štěstí nepřátelé budou myslet, že jsme zničili úplně celý náklad, aby jim nepadl do rukou. A co je nejdůležitější, řekni paní, že jsme byli zrazeni; možná máme ve svém domě špeha. Běž už."

Wiallo, poctěn tím, že byl vybrán k tak důležitému úkolu, pokývl hlavou a začal šplhat nahoru. Když dorazil na vrcholek balvanu, sňal si přilbu a přikrčil se, aby jej nespatřili nepřátelé, kteří budou brzy procházet kolem. Podíval se dolů a zavolal: "Nechť tě bohové ochraňují, veliteli vojsk; a pošli dnes v noci do Turakamuovy říše mnoho Minwanabiho psů!" Keyoke rychle přikývl. "A nechť Čočokan vede tvé kroky."

Další muž v řadě zvedl Wiallovu odhozenou roli hedvábí beze slova pokračoval v pochodů. Keyoke, tichý, zachmuřený a příliš zaneprázdněný, než aby uvažoval o svých bolestech, si klekl a plazil se po zemi, z níž vyčnívaly ostré kusy skály. Měl plný nos pachu needřího trusu, když se plížil pod kamenným obloukem a pospíšil si do čela své jednotky.

Tma se prohlubovala a měsíční světlo probleskovalo a ztrácelo se za okrajem černých skal. Jen hmyz bzučel v lese, kde noční ptáci nezpívali, a vítr tajemně ševelil v listí stromů. Muži se jako duchové pohybovali průsmykem zahaleným do mlhy, jejich nohy klouzaly po mokrých kořenech a kamenech porostlých mechem. Roklí se ozývalo vrzání lakovaných brnění, přerušované šlehy kožených bičů, jimiž pohaněči pobízeli needry. Žádný z vojáků a sluhů spěchajících nocí nedorazil k malé soutěsce, aniž by si nerozedřel lokty a kolena, a needry kulhaly, třásly se a jejich srst se leskla potem.

Když si Keyoke za svitu hvězd důkladně prohlédl soutěsku, kde měli zaujmout postavení, vydal několik úsečných tkazů. Muži shodili svůj náklad hedvábí a začali mezi vodou chlazenými skalami tvořícími vstup do soutěsky budovat barikádu z kamenů, kmenů a hlíny spěšně vyhrabané ze dna potůčku. Sluhové zabili needry a z jejich těl, jež sebou ještě křečovitě škubala, navršili val na ochranu před lučištníky, kteří se jistě rozestaví na okrajích soutěsky. Noční vzduch zhoustl zápachem čerstvé krve a těžkým puchem výkalů.

Keyoke přikázal sluhům naporcovat jedno zvíře, rozdělat malý oheň a opéct maso. Vojáci nemohou bojovat bez potravy. Nakonec naskládali štůčky drahocenného hedvábí jako palisádu v prohlubni v zadní části soutěsky. Tyto balíky krásných barevných látek vyrovnaných před strmou skalní stěnou budou sloužit jako poslední útočiště v úplném závěru boje.

Pak Keyoke, ochraptělý od vykřikování rozkazů, poklekl u jezírka napájeného malým vodopádem, který stékal z trhliny ve skále. Odepjal si přilbu, opláchl si zaprášený obličej a utvořil misku z dlaní, jež ho zradily chvěním. Neměl strach, bojoval už v příliš mnoha bitvách, než aby se bál smrti ostřím. Ne, bylo to stáří a zesláblost a obavy o jeho paní, které roztřásly jeho prsty. Keyoke zkontroloval svůj meč, pak dýky v jejich pochvách a nakonec vzhlédl a uviděl roznašeče vody, čekajícího, až bude moci nabrat vodu do džberu. Chlapec se také chvěl, ale ramena držel vzpřímená jako muž.

Keyoke, hrdý i na nejmladšího člena své družiny, řekl: „Je tu tolik vody, že nám vydrží až do konce. Postarej se o to, aby se vojáci pořádně napili."
Chlapci se na tváři objevil nejistý úsměv. "Ano, veliteli vojsk." Ponořil svou nádobu do jezírka, připraven zemřít pro svou paní stejně jako nejtvrdší z jejich vojáků.
Keyoke vstal a přelétl očima tábor kypící činností; sluhové se tísnili kolem kouřících ohňů, válečníci stáli na stráži u barikád, nikde nebylo vidět ani známku ochablosti. Tito vojáci odolávali sklonu nováčků dívat se směrem ke světlu; nikdo jim nemusel připomínat, že jejich schopnost přežít závisí na nenarušeném nočním vidění. Keyoke si sotva postřehnutelně vzdychl, pochopil, že už nemůže udělat nic, než obcházet a povzbuzovat muže, kteří věděli, že svůj život mohou měřit na hodiny.

Keyoke žvýkal plátek needřího masa, jehož šťáva neměla žádnou chuť. Kuchaři, který přišel pro jeho prázdný talíř, řekl: "Buď mým mluvčím ke sluhům; až Minwanabiho vojáci prolomí naši poslední barikádu a nikdo z vojáků už nebude na živu, vezměte štíty, naberte na ně hořící větve a hoďte je na hedvábí. Pak se vrhněte na Minwanabiho vojáky, aby vás museli zabít meči a zajistili vám tak čestnou smrt."
Kuchař s hlubokou vděčností sklonil hlavu. "Prokazuješ nám čest, veliteli vojsk."
Keyoke se usmál. "Vy prokážete čest své paní a svému domu tím, že splníte svůj úkol. V tom musíte být jako válečníci."
Starý muž, jehož jméno si Keyoke nedokázal vybavit, řekl: "Nezklameme důvěru paní Mary, veliteli vojsk." Keyoke vydal rozkaz, aby se muži rozdělili na třetiny a postupně se odebrali do zadní části soutěsky k rychlému jídlu. Druhá skupina právě dojedla a třetí se posadila kolem ohně. Velitel útoku Dachati čekal na Keyoka, jenž vstal od ohně. S těžko .potlačeným neklidem se mladý důstojník probíral chocholem na své přilbě. "Jaká bude tvá taktika, veliteli vojsk?"
Keyoke se ještě jednou rozhlédl roklí, která už začínala páchnout jako zdechlina, šedou, černou a oranžově tečkovanou září krytých ohňů. Protože už se nedalo nic dalšího udělat, stručně odpověděl: "Budeme čekat. Pak budeme bojovat."

S ostražitostí získanou během let, kdy byl vůdcem banditů, pozoroval velitel útoku Lujan obvod tábora. Měsíc zářil příliš jasně a krajina kolem říční silnice byla rovná, vůbec ne taková, jakou by si on sám vybral k boji. Ale plochá země mu poskytovala tu výhodu, že zdálky viděl každého, kdo by se k němu chtěl přiblížit, a měl pod svým velením všechny vojáky, které Mara mohla na statku postrádat. Bylo by třeba soustředěného útoku alespoň tří oddílů válečníků, aby prolomili obranu vozů uspořádaných do kruhu. A Minwanabi by| musel poslat ne méně než pět set mužů, aby si mohl být jist vítězstvím. Přesto Lujan trpěl bolestmi žaludku a nutkáním přidat do kroku. Znovu přezkoumal svou obranu, zkontroloval lučištníky na vozech a zjistil, že je všechno v pořádku. Ale jeho zlá předtucha nezmizela, nýbrž ještě vzrostla, protože již dávno očekával bitvu.
Minwanabi už měl zaútočit. Za zítřejšího úsvitu karavana dorazí k bránám Sulan-Qu. Ve zprávě Arakasiho špeha se tvrdilo, že mohutný útok je jistý. Podle Lujanova názoru zkušeného vojáka byl nejpříhodnějším místem pro přepadení zalesněný ohyb silnice, kterým bez problémů projeli minulé odpoledne. Takže zůstal jen noční útok, protože bylo nemyslitelné, že by se Minwanabi pokusil přepadnout karavanu uvnitř města. Lujan znovu přehlédl silnici. Jeho instinkt mu napovídal, že něco není v pořádku. Protože neměl kromě spánku nic lepšího na práci, přešel k obvodu tábora, a jako by to neudělal před pouhým okamžikem, promluvil si se strážemi, které jeho opakované kontroly začínaly rozčilovat. Lujan věděl, že jeho starosti narušují bdělost strážných.
Velitel útoku prošel úzkou uličkou mezi zády svých vojáků a řadami vozů, přikrytých kůží, jež chránily před pohledem zvenčí oheň ve středu tábora, dřímající needry a muže, kteří se střídali ve spaní. Vozy skrývaly pod koženými plachtami náklad thyzy; pro zmatení nepřítele vyčnívaly z neuvázaného rohu jedné z plachet dvě role hedvábí. Látka se v mě ním světle leskla, hladká jako voda a očividně dokonale utkaná. Lujan sevřel v ruce jílec meče. Neustále si opakoval to, co si uvědomoval, a nedokázal přijít k jinému výsledku: odkládaný útok nedával žádný smysl. Jakmile vyjde slunce, budou muset nepřátelé svůj nájezd odložit, dokud karavana neopustí jižní brány města na cestě do Jantaru. Útok ze zálohy pak bude komplikován tím, že nepřátelé nebudou vědět, zda .náklad nepřeložili na čluny a neposlali po řece. Možná ale dům Minwanabi dokázal vyslat dvě skupiny, jednu po souši a druhou na člunech, aby zaútočila níže po proudu řeky? Bohové vědí, že na to mají dost válečníků. Ale bitva v rychlém proudu řeky Gagadžin by znamenala problémy -
"Veliteli útoku!" zašeptal strážný stojící vedle něj. Lujanův meč vyjel z pochvy, jako by byl poháněn vlastní .vůlí. Veliteli útoku domu Acoma se podařilo donutit hlas ke klidu, jejž v duchu necítil, když přikázal vojákovi, aby promluvil.
"Podívej se tam. Někdo přichází."
Lujan proklel svou nervozitu, která jej donutila k tomu, že před okamžikem pohlédl směrem k planoucím strážním ohňům, aby se přesvědčil, zda jsou jeho muži bdělí; nyní netrpělivě čekal, až se jeho oči přizpůsobí tmě. Krátce nato zpororoval na silnici osamělou postavu.
"Potácí se jako opilý," poznamenal strážný. Blížící se muž nejistě vrávoral. Jeho krok byl nemotorný, jako by nemohl došlápnout na pravou patu, a paže mu bezvládně visela podél těla.
Když urazil posledních několik metrů a vstoupil do světla, uviděl Lujan, že má na sobě zkrvavenou bederní roušku a kolem ramen ovinut cár košile. Jeho otupělé oči nevnímaly přítomnost vojáků nebo tábořící karavany. Lujan řekl: "Není opilý. Je napůl mrtvý."
Lujan pokynul nejbližšímu válečníkovi, aby ho doprovázel, a vystoupil za hranice tábora. Důstojník s vojákem společně uchopili muže za ramena, z nichž sklouzla košile a odhalila pás podlitin pokrytých sraženou krví. Lujan s hrůzou pohlédl do tváře, v níž nebyl žádný výraz, a zadržel dech. Tento muž byl tak zbit, až z toho zešílel.
"Kdo tohle udělal?" zeptal se Lujan.

Muž zamrkal, pohnul rty a zdálo se, že se probírá z omáčení. "Vodu," zašeptal chraptivě, jako by předtím po dlouhou dobu z plna hrdla křičel. Lujan zavolal na sluhu, aby přinesl kožený měch s vodou, a pak opatrně uložil zraněného muže na zem. Když se muž napil, jako by se v něm něco zlomilo. Jeho poraněné nohy se křečovitě zachvěly v prachu a začal ztrácet vědomí. Silné ruce vojáka ho zachytily a sluha nastříkal vodu na jeho obličej a zápěstí. Pod smytým prachem a krví se objevily další podlitiny a bylo cítit pach spáleného masa, z něhož se obracel žaludek.

"Bohové," řekl voják. "Kdo tohle udělal?"

Muž se bez ohledu na svůj žalostný stav pokusil vstát. "Musím jít," zamumlal, i když bylo jasné, že dál pokračovat nemůže.

Lujan nařídil dvěma válečníkům, aby muže zvedli a přenesli mezi vozy k ohni. Když ho uložili na pokrývku a dopadlo na něj světlo, ukázal se rozsah jeho zranění. Žádná část jeho těla nezůstala ušetřena mučení. Za všechno hovořily hluboké rány na okrajích rozleptané nějakou žíravou tekutinou; ruka zabalená do cárů košile byla pokryta množstvím zčernalých spálenin a na prstech nebyly nehty; a kůže kolem citlivých nervových zakončení byla purpurová modřinami a krevními výrony. Ať tohoto muže mučil kdokoli, byl to skutečný umělec bolesti, a třebaže muž přežil, určitě mnohokrát během mučení žadonil o to, aby mohl vstoupit do Turakamuovy říše.

Lujan soucitně promluvil: "Kdo jsi?"

Muž se pokusil zaostřit pohled. "Musím ji varovat," zašeptal hlasem roztřeseným bolestí.

"Varovat?" zeptal se Lujan.

.Musím varovat svou paní..."

Lujan si klekl a naklonil se blíže k muži, jehož hlas slábl. "Kdo je tvá paní?"

Muž se zachvěl v jeho sevření, ale pak ochabl. "Paní Mara."

Lujan se rozhlédl po vojácích, kteří stáli kolem. "Znáte tohoto muže?" zeptal se rychle.

Válečník ze staré posádky domu Acoma, který znal od pohledu všechny služebníky, naznačil, že zraněného muže nikdy neviděl.

Lujan všem pokynul, aby odstoupili, a sklonil se níž. Do mužova ucha zašeptal: "Akasi kvete..."

Muž se namáhavě nadzvedl a upřel jasný horečnatý pohled do Lujanovy tváře, "...na dvoře mé paní," odpověděl. "Nejpichlavější trny..."

Lujan dokončil: "...chrání sladké květy."

"Bohové, bohové, jsi z domu Acoma," řekl muž s úlevou. Na okamžik vypadal, že na sebe uvrhne hanbu a rozpláče se.

Lujan si opřel ruce o kolena. Aniž spustil oči z mužovy zmučené tváře, zavolal ranhojiče, aby mu ošetřil a obvázal rány. "Jsi jeden z agentů mé paní," řekl tiše.

Muž sotva znatelně přikývl. "Do doby před několika dny. Já..."

Odmlčel se, zachvěl se a pak s námahou pokračoval: "Jsem Kanil. Sloužil jsem v Minwanabiho domácnosti. Nosil jsem jídlo na Desiův stůl a stál u něj, abych přijímal jeho příkazy. Většinou..." Jeho hlas se vytratil.

Lujan co možná nejjemněji řekl: "Pomalu. Mluv pomalu. Máme na poslouchání celou noc."

Zraněný služebník nesouhlasně trhl bradou a pak upadl do mdlob.

"Pusťte k němu čerstvý vzduch a řekněte ranhojiči, aby donesl posilující lék, který jej povzbudí," vyštěkl Lujan. Jeden z válečníků odběhl, aby jeho rozkaz splnil, zatímco muž, jenž jej držel v náručí, mu podložil hlavu svinutou přikrývkou.

O chvíli později dorazil ranhojič s koženým vakem naplněným léky a obvazy. Rychle připravil aromatickou směs, kterou přidržel bezvědomému muži u nosu. Ten se se zasténáním probudil a rozpřáhl paže.

Lujan zachytil jeho zmučený pohled. "Mluv. Odhalili tě."

"Nějak." Muž zamrkal, jako by jej nepříjemné myšlenky zabolely. "První rádce Incomo zjistil, že jsem agent domu Acoma."

Lujan na to neřekl nic. Mimo vrchního špeha znali jen čtyři lidé na statku - Mara, Nacoya, Keyoke a on sám - hesla, která se v nepravidelných intervalech měnila a díky nimž mohli rozpoznat agenta domu. Nedala se vyloučit možnost, že byl tento muž podvodník ve službách domu Minwanabi, To by s určitostí věděl jen Arakasi. Pokud dokázali vynutit ze skutečného agenta heslo mučením, mohl se kdokoli z mnoha válečníků nabídnout k tomuto úkolu, jenž měl zničit dům Acoma. Kanil slabě sevřel Lujanovo zápěstí. "Nevím, jak mě našli.

Zavolali mě a pak mě zavedli do té místnosti." Ztěžka polkl. .Mučili mě... pak jsem ztratil vědomí, a když jsem se probudil, byl jsem sám. Dveře nikdo nehlídal. Nevím proč. Možní si mysleli, že jsem mrtvý. Spousta Minwanabiho vojáků nastupovala do člunů a odjížděla přes jezero. Utekl jsem z místnosti, kde mě věznili, a schoval jsem se v nákladním člunu. Pak jsem omdlel, a když jsem zase přišel k vědomí kotvila jejich flotila v Sulan-Qu. Na vzdáleném konci dole byli jen dva strážní, a tak jsem vyklouzl z města."

"Veliteli útoku Lujane," přerušil jej ranhojič, "pokud budeš tohoto muže vyčerpávat příliš dlouho, může být jeho život ohrožen."

Když zaslechl Lujanovo jméno, pohnul se Kanil v náhlém a bolestném oživení. "Ne, bohové!" zašeptal chraptivě. "Tohle je ta falešná karavana."

Jedinou známkou Lujanova otřesu bylo, že se jeho ruka sevřela kolem jílce meče. Ignoroval ranhojičovy rady a napjs ty, nebezpečný a obezřelý se naklonil k muži. Velice tiše l kl: "Z jakého důvodu by tě vrchní špeh informoval o tomto úskoku?" Muž ležel nehybně, jako by si ani neuvědomoval, v jakém je nebezpečí. Pak zašeptal: "Arakasi mi to neřekl. Minwanabi o tom ví! Zatímco mě nechal mučit, smál se a chvástal, že ví o každém kroku paní Mary."

Lujan, kterého z té odpovědi zamrazilo, se ptal dál. "Znají skutečnou trasu převozu hedvábí?"

Kanil přikývl. "Znají. Poslali tři stovky mužů, aby ji zničili."

Lujan vstal. Odolal nutkání sejmout si přilbu a mrštit s ní o zem a místo toho vykřikl: "Prokletá vrtkavost bohů!"

Pak, když si uvědomil pohledy zvědavých očí, které se obrátily jeho směrem, poslal ranhojiče a vojáky pryč a zůstal se

zmučeným mužem o samotě. Při závanu nočního větru vzlétly z ohniště jiskry. Lujan si klekl, podložil Kanilovi šíji rukou a zvedl jej tak, aby spolu mohli hovořit, aniž by byli odposloucháváni. "Na tvou duši a život, víš, kde se to má stát?"

Kanilovým tělem projela křeč. Ale jeho oči byly jasné, když říkal: "K útoku dojde na cestě probíhající hřebenem Kyamaka, za hranicemi domu Tuscalora na místě, kde se vozy musí vyšplhat z rokle na menší hřeben vedoucí na západ. To je všechno, co vím."

Lujan se díval do rysů tváře, kterou rozbili nepřátelé, aniž by je ve skutečnosti viděl. Přemýšlel s klidem, jenž k němu přiházel v dobách největší krize, a připomínal si každou rokli a úkryt a průsmyk v horách, kde kdysi žil se svou tlupou šedých válečníků. Byla tam spousta míst, která mohla armáda použít pro útok ze zálohy. Přesto se pro úkryt tří stovek vojáků, o nichž mluvil špeh, hodilo jen jedno jediné místo. Jakoby zasněně Lujan řekl: "Jak dlouho je tomu, co Minwanabiho psi opustili Sulan-Qu?"

lKanilova hlava sklouzla stranou. "Den, možná dva. Nemohu říct přesně. V jedné chatrči za městem jsem omdlel a jen sami bohové vědí, jak dlouho jsem byl v bezvědomí -jestli hodinu nebo možná celý den." Zavřel oči, příliš vyčerpán na to, aby řekl něco více; a síla, která jej udržovala při životě, jej opustila ve chvíli, kdy doručil svou zprávu. Lujan položil jeho bezvládnou hlavu na krví prosáklé přikrývky. Nepromluvil, zatímco přispěchal ranhojič a začal se o muže starat.

Lujan v duchu dokončil své výpočty. V žaludku jej tížil skrývaný vztek. Zařval tak silně, aby probudil i ty nejsilnější spáče v táboře. "Zrušit tábor!"

Když zachytil ustaraný pohled svého zástupce, dodal: "Urči hlídku a ráno odvez tohoto muže k paní Maře a pak vyčleň polovinu oddílu, ať se postará o to, aby zbytek našich vozů v bezpečí dorazil do skladišť v Sulan-Qu."

Důstojník zasalutoval. "Ano, veliteli útoku."

"My ostatní okamžitě vyrazíme," pokračoval Lujan. Neplýtval dechem na vysvětlení; každá vteřina byla drahá. Pokud totiž vojáci domu Minwanabi zaútočili na Keyoka v průsmyku, bylo pouze jediné místo, kam bylo možné se ukrýt. Zvědové budou o rokli používané bandity vědět; ale bude mít některý z nich ve vřavě útoku a bitvy příležitost zmínit se o ní? Prokletý Turakamu, pomyslel si Lujan. Hedvábí je v téhle chvíli určitě ztraceno a z Keyoka je už možná mrtvola, která se prázdnýma očima dívá na hvězdy. Jen blázen by dál doufal a ještě větší blázen by riskoval další dva oddíly... a přesto nemohl Lujan přijít na žádnou jinou možnost kromě přímé akce.

Lujan Maru miloval více než samotný život: vrátila mu čest a pozvedla jej z bídného života šedého válečníka. A velitele vojsk Lujan začal časem obdivovat a poté k němu cítit lásku, kterou obvykle dokáže cítit jen syn k otci; a nyní Keyoke padl do pasti, kterou nastražil lord z Minwanabi. Velitel vojsk přijal otrhané vojáky z Lujanovy bandy tak, jako by se narodili v zeleni domu Acoma, a podporoval Luja-novo povýšení na velitele útoku se spravedlivým úsudkem, který mnoho mužů v jeho letech nemělo. Keyoke byl více než jen jeho velící důstojník; byl to učitel se vzácným darem naslouchat a pomáhat.

Lujan se podíval k jihu očima bezvýraznýma jako kusy břidlice a promluvil ke své jednotce. "Dejme se na pochod! I kdybychom museli ukrást v Sulan-Qu každý člun a bárku, abychom se dostali na jih, uděláme to! Za úsvitu chci plout po řece, a než se snese soumrak, chci lovit na úpatí hřebenu Kyamaka psy!"

Les byl tichý. Noční ptáci nezpívali a vysoký, příkrý okraj rokle nevpouštěl dovnitř ani záchvěv větru. Temnota byla neproniknutelná až na krátkou hodinu, kdy po úzkém pruhu oblohy nad hlavou putoval měsíc.

Keyoke zamítl všechny prosby o rozdělání ohně, i když byl vzduch v této výšce mrazivý a lehce odění sluhové se chvěli zimou. Někteří vojáci se snažili ukrást trochu spánku v brnění na vlhké zemi, zatímco na jejich místech stáli jiní a pečlivě naslouchali.

K jejich uším doléhaly jen nepříjemné zvuky: chřestění uvolněných kamínků a tlumené mručení, které prozrazovalo námahu, s jakou se nepřátelé v temnotě před nimi přeskupovali. Byli tady, ale kruté čekání nebralo konce.

Keyoke zůstával u barikády a jeho tvář byla bezvýrazná jako zvětralý kámen. Velitel vojsk domu Acoma se rozhodl bojovat v místě, které za denního světla ani nezahlédl, a doufal, že Wiallův odhad byl správný: přinejmenším pokud šlo o to, že skály nad nimi byly příliš příkré na to, aby se na ně dalo vyšplhat. Zatím se to potvrzovalo a jediné, co mohl Keyoke dělat, bylo, že posílal hlídky, aby se pokoušely zlikvidovat zdroje malých lavin kamínků, které se čas od času řítily dolů. Jednou byli vojáci odměněni tlumeným výkřikem a nárazem spadlého těla. Mrtvola, která dopadla do rokle, byla oblečena v roztrhaných šatech, ale na banditu byla příliš dobře živená; mužovy zbraně byly prvotřídní kvality a nesly výrobní značku zbrojíře, v provincii Szetac dobře známého. Nebylo třeba dalšího důkazu. Tento řemeslník dodával své výrobky jen domu Minwanabi, stejně jako několik generací jeho předků.

Keyoke se podíval na hvězdy a všiml si, že blednou. Brzy přijde jitro a pak budou mít nepřátelé dostatek světla k tomu, aby nasadili lučištníky. Keyoke věděl, že pokud proti němu stojí velitel vojsk domu Minwanabi, Irrilandi, má ve skalních úkrytech rozmístěn dostatek lučištníků k tomu, aby mohl čelit protiútoku - jednou z Irrilandiho nejlépe předpověditelných vlastností bylo, že byl vždycky připraven na protiútok. S příchodem dne začnou jeho lučištníci naslepo střílet do rokle. Většina šípů neškodné mine, ale některé mohou zasáhnout nějaký cíl. Druhotným, ale o nic méně důležitým problémem bylo, že jim začaly docházet byliny a léky. Vozy jich nevezly příliš velké zásoby a s karavanou necestovali žádní ranhojiči.

Útok začal, když kelewanské nebe na východě dostalo barvu jasně zeleného jadeitu. První vlna vojáků domu Minwanabi se s bojovým pokřikem, který se prořízl tichem, rozběhla proti hrubě navršené barikádě. Průrvou ve skále mohli útočit jen čtyři vedle sebe a jejich pokus o dobytí předprsně jim přinesl jen rychlou smrt z kopí a mečů domu Acoma. Nicméně útok pokračoval a další a další nepřátelé se v krvežíznivých vlnách valili přes mrtvá těla a umírající vojáky. Nejméně tucet vojáků domu Minwanabi padl, než byl zraněn první válečník v zelené barvě; jeho meč ještě nedopadl na zem a už jej nahradil odpočatý muž. Nad hlavami svých spolubojovníků stříleli lučištníci domu Minwanabi bezcílně své šípy.

Skoro celou následující hodinu doráželi nepřátelé na barikádu. Umírali po dvou i po třech, dokud neležela před zátarasem nejméně stovka mrtvých. Oběti z řad vojáků domu Acoma byly daleko menší a tvořil je asi tucet zraněných, a jen jeden mrtvý. Keyoke rozkázal sluhům, aby se postarali o zraněné, jak nejlépe dovedou. I když byl pohyb v rokli takřka znemožněn neustávajícím deštěm nepřátelských šípů,. žádný z mužů, kteří byli zraněni ve službě domu Acoma, nezůstal ležet bez péče.

Keyoke se obráni k Dachatimu. "Nech nastoupit k barikádě odpočaté vojáky."

Dachati odběhl, aby vyplnil rozkaz. Za několik minut zaujali postavení noví válečníci a velitel útoku domu Acoma přišel podat hlášení. "Nepřítel o mnoho nepostoupil, veliteli vojsk. Posílají muže, aby se sem pokusili připlížit, odtáhnout některé mrtvé a podkopat naši předprseň. Pokud by nasadili zákopníky, mohli bychom mít velké problémy."

Keyoke potřásl hlavou. "Zákopníci by jim tu k ničemu nebyli. Půda je sice písčitá, to ano, ale příliš blízko u povrchu je voda a není tu dost místa, aby mohli kopat." Velitel vojsk si posunul přilbu do týla, aby mu čerstvý vzduch ochladil čelo. Chlad horské noci byl pryč a rokle, do níž nezafoukal jediný větřík, se už za jitřního slunce zahřívala. "Daleko větším problémem je naše nedostatečná barikáda. Pokud podniknou velký útok a zároveň pošlou dopředu vojáky, kteří by se ji pokusili strhnout... Ať se za první linii připraví kopiníci a zmaří každou podobnou snahu."

Dachati odběhl, aby se postaral o tento odstrašující prostředek.

Keyoke obešel ostatní postavení s hlavou vztyčenou navzdory šípům, létajícím dolů. Většina se neškodně odrážela od příkrých stěn rokle, ale několik si našlo cestu až na dno. jeden prolétl od Keyoka jen na šířku dlaně daleko, ale on si jej stěží všiml. Rozkázal sluhům, aby nosili vodu bojujícím válečníkům, jako by šíp, trčící ze země u jeho nohou, ne-existoval. Pak odešel zpátky.

Vojáci domu Minwanabi se zuřivě pokoušeli prorazit obra-oujeho vojáků. Ale proč? pomyslel si Keyoke. Jestliže bylo možné rokli snadno ubránit, byla to zároveň i past. Válečníci domu Minwanabi zaplatí vysokou cenu za to, že se baží dostat dovnitř, ale vojáci domu Acoma by zaplatili cenu ještě vyšší, kdyby se z obklíčení pokusili uniknout. Útočník, kterého by ke spěchu nenutily nějaké okolnosti, by se klidně posadil, čekal a držel rokli uzavřenou, dokud by hlad donutil obránce k něčemu zoufalému. Pak by se u základní předprsně nahromadili jen válečníci domu Acoma při beznadějném pokusu o únik, k němuž by je dohnal hlad. Keyoke si zopakoval, co věděl o svém protivníkovi: Irrilandi v žádném případě nebyl hlupák - byl natolik schopný, že si udržel hodnost velitele vojsk domu Minwanabi skoro po dvacet let - a při této srážce se takřka jistě řídil rozkazy, jež dostal od Tasaia. Proč by tito dva muži, v bitvách tolik zkušení, utráceli životy svých mužů po stovkách? Uchvácení zásilky hedvábí by domu Acoma neuštědřilo žádný smrtící úder a určitě nestálo za oběť těch, kteří padnou dřívé, než slunce zapadne. Ten spěch musí něco znamenat, ale co?

Keyoke podrážděně pustil z hlavy otázky, na něž nedokázal najít odpovědi, a vybral vojáky pro další střídání. Než se muži postavili na svá místa u barikády, měl Keyoke dost času na to, aby prohlédl jejich brnění a zbraně a krátce každého poplácal po rameni chráněném zbrojí. Ke každému utrousil několik povzbudivých slov a pak je poslal dopředu. Tam čekali, dokud některý unavený válečník domu Acoma neustoupil o krok zpátky, aby jeho místo mohl zaujmout někdo jiný. Celá výměna trvala jen několik vteřin.

Keyoke si prohlížel krví potřísněné válečníky, kteří si snímali přilby a oplachovali si potem zmáčené vlasy a tváře v potůčku vinoucím se roklí.

Rozhodl se střídání přerušit. Vojáci domu Minwanabi byli schopni posílat v jedné chvíli proti zátarasu jen čtyři vojáky a kopiníci zabrání jakékoli snaze o narušení barikády z nahromaděných větví a kamení. Keyoke usoudil, že bude lepší nechat muže odpočinout tak dlouho, jak jen to bude možné.

Za řadami vojáků domu Minwanabi se náhle ozval křik. Keyoke, který si nebyl jist, co to může znamenat, vykřikl rozkaz, jímž vyhlásil pohotovost všech vojáků v rokli. Velitel útoku Dachati si pospíšil k jeho boku s mečem napřaženým k barikádě. Ale proti obráncům nevyrazil žádný útok. Válečníci domu Minwanabi se místo toho, aby ucpávali úzký průchod, nečekaně stáhli.

Dachati vypustil z plic zadržovaný dech. "Možná se už unavili tím, jak bezvýsledně posílají své muže na smrt."

Keyoke nedbale pokrčil rameny. Ustupovat nebylo v Irrilandiho stylu, a v Tasaiově už vůbec ne. "Možná," poznamenal. "Ale našim nepřátelům až do této chvíle 'nevadilo plýtvání životy."

Dachati už chtěl promluvit, avšak zmlkl, když spatřil, jak dolů padá předmět, který někdo hodil z místa za okrajem rokle. Byl to ranec vlhkých hadrů a provazů, jenž se temně rýsoval proti jasné denní obloze. Dopadl na tvrdou zem a valil se k nim, zatímco sluhové před ním uskakovali pro případ, že by obsahoval hnízdo bodavého hmyzu - oblíbený obléhací trik - nebo něco podobně nepříjemného. Keyoke pokynul a Dachati vykročil, aby jej prozkoumal. Velitel útoku ranec zvedl a rozbalil. Když odmotal poslední vrstvu látky, jeho rty se sevřely a tvář mu přes opálení zešedla.

Dachati vzhlédl a Keyoke skoro neznatelně pokývl hlavou. Jeho velitel útoku ranec zakryl. „Je to Wiallova hlava," zamumlal tiše.

"Myslel jsem si to." V Keyokově hlase nezaznělo nic, co by prozradilo, že sdílel stejný beznadějný a bezmocný vztek. Maro, pomyslel si, jsi s Ayakim ve vážném nebezpečí a já ti nemohu nijak pomoci.

Dachati, který si stejně jako on uvědomoval hrozbu domu Acoma, dodal: "Přibalili k ní kus provazu, aby nám dali na vědomí, že než mu uťali hlavu, oběsili ho."

Keyoke sebou při zmínce o nečestné smrti téměř trhl. "Wiallo jim určitě řekl, že je dezertér. Možná jej pověsili, ale zemřel s odvahou. Sám to Rudému bohu potvrdím."

Dachati zamračeně přikývl. "Tvé rozkazy, veliteli vojsk?"

Keyoke neodpověděl hned. Osud posla, jehož vyslal k Maře, bolestně svíral jeho srdce; rokle byla neprodyšně uzavřena. Nyní už se odsud nedokáže dostat nikdo, kdo by ji varoval před špehem, který bez povšimnutí přebýval v jejím domě. Málem se mu v hlase ozvala hořkost, když řekl: "Jen stát připraveni a zabít tolik vojáků domu Minwanabi,

kolik bude možné, A zemřít jako muži domu Acoma." Dachati zasalutoval a vrátil se k barikádě.

Útoky pokračovaly celý den a ustaly jen v okamžiku, kdy se vojáci domu Minwanabi přeskupovali a posílali dopředu čerstvé řady. Už nepředstírali, že jsou psanci, všiml si Keyoke se starou nenávistí. Oddíly, které útočily proti jejich barikádě, měly černo-oranžová brnění. S oddaností svému úkolu se nepřátelští válečníci vrhali na obránce z domu Acoma; umírali a jejich krev se vpíjela do půdy a mísila se s prachem a blátem. Válečníci domu Minwanabi nebyli jedinými padlými. Vojáci z Acoma také umírali, jejich řady řídly pomaleji, ale neodvolatelně.

Keyoke napočítal jedenáct mrtvých a sedm tak vážně raněných, že nebyli schopni dalšího boje. Odhadoval, že na nepřátelské straně bude desetkrát tolik mrtvých a raněných. Více než jeden oddíl pobitých nepřátel bude zpívat o jeho statečnosti, až bude Keyokova duše souzena Rudým bohem, ale přesto si zoufal, neboť jeho paní se možná nedozví o tom, že její bezpečnostní sít byla narušena, dokud nebude příliš pozdě. Lujan byl sice tak dobrý žák, že s ním Keyoke počítal jako se svým nástupcem na místě velitele vojsk, ale neměl zkušenosti z velkých bitev a jeho výcvik ještě nebyl dokončen.

Keyoke zapudil trýznivé myšlenky. Nebyl z nich žádný užitek. Přistoupil ke staršímu sluhovi. "Jak jsme na tom se zásobami?"

Muž se uklonil. "Pokud budou vojáci dostávat minimální příděly, vydrží nám jídlo několik dnů."

Keyoke okamžik přemýšlel. "Zdvojnásobte příděly. Pochybuji, že vydržíme několik dnů. Zdá se, že Minwanabi je odhodlán utrácet životy tak, jako opilec utrácí centie v hospodě."

Od ústí do soutěsky k nim dolehly výkřiky a Keyoke se otočil a bleskurychle vytasil meč z pochvy. Vojáci domu Minwanabi zaujali pozice na skalní římse za svými vlastními řadami a lučištníci stříleli šípy na hlavy obránců z domu Acoma a nutili je ustupovat, zatímco útočníci na barikádách házeli štíty přes těla svých padlých druhů, aby se snáze dostali přes vrchol barikády do soutěsky.

První voják v černo-oranžovém brnění domu Minwanabi, jemuž se podařilo skočit dolů, dopadl přímo na hrot kopí, ale muže, který ho zabil, vzápětí zasáhl šíp. Keyoke vykřikl na Dachatiho, jenž stál vedle se záložní jednotkou. "Připrav se na výpad!"

Dachati seřadil své muže do útvaru. Mužům na barikádě Keyoke zavelel: "Ustupte!" Obránci se okamžitě stáhli zpět a několik vojáků domu Minwanabi skočilo do uprázdněného prostoru za barikádou, aby se vzápětí zhroutili zasaženi šípy lukostřelců domu Acoma. Soutěskou se rozlehl dunivý zvuk kamenů a těžkých větví narážejících do sebe, když se útočníci pokoušeli překonat barikádu. Keyoke vydal rozkaz a dvojice statných sluhů zatáhla za lana přivázaná ke konci silného kmene, který tvořil hlavní oporu barikády. Kmen se posunul stranou a barikáda se rozpadla. Větve a kameny se nahrnuly dovnitř a vojáci domu Minwanabi ztratili rovnováhu a popadali dolů. Keyoke se spokojeně usmál a Dachati zavelel do útoku na rozpadlé řady překvapených nepřátel. Čerstvé síly domu Acoma zatlačily předvoj zpět, zatímco lučištníci na křídlech ostřelovali své protějšky z Minwanabi. Vzduch se naplnil šípy tak hustě, že zastínily slunce, jež teď nemilosrdně pražilo z nadhlavníku; nepřátelé neměli možnost krýt se za kameny a při jejich velkém počtu soustředěném na malém prostoru tvořili snadný cíl. Za několik okamžiků přestaly černo-oranžové šípy létat.

Divoký výpad vojáků domu Acoma způsobil, že se síly domu Minwanabi stáhly ze soutěsky, a Keyoke vyslal kupředu další vlnu mužů. Ti vyrazili k rozvalené barikádě, skutáleli z ní mrtvá těla, ať už patřila vojákům domu Acoma či Minwanabi, a odtáhli je do soulěsky. Tam čekali sluhové připravení stáhnout z mrtvol zbraně a brnění a odložiit stranou všechno, co by se mohlo nějak hodit. Meče, které nebyly příliš poškozené, štíty, dýky a sem tam brašna s jídlem - to všechno bylo přidáno k zásobám. Jiní sluhové prohledávali soutěsku a sbírali šípy, které se nezlomily při nárazu do skalnatých stěn. Lučistníci přijímali černo-oranžově označené šípy stejně jako zelené. Sluhové nechali svlečená těla tam, kde ležela, a pospíšili si za vojáky, aby jim pomohli opravit barikádu. Keyoke v duchu truchlil za Dachatiho jednotku, která stále bojovala na druhé straně; modlil se, aby jejich smrt byla těžce zaplacena a jejich bolest krátká. Oběť, kterou podstoupili, pomůže jejich druhům obnovit barikádu a zasadit nepříteli ještě silnější úder.

Na mýtině teď leželo padesát nebo více padlých vojáků domu Minwanabi. Keyoke opravil svůj odhad celkových ztrát nepřítele na tři sta. Bylo po poledni a postavení sil domu Acoma nebylo horší - možná, že bylo dokonce lepší - než za úsvitu.

Ale nikdo nevěděl, kolik vojáků proti nim Minwanabi vlastně poslal.

Keyoke se postavil tak, aby měl výhled za barikádu. Pokud někdo z Dachatiho malého oddílu přežil, měl by se už pokoušet o návrat. Keyoke věděl, že jeho vojáci jsou dokonale obeznámeni s plánem, ale více než jednou zažil, že si v bojovém rozčileni popletli rozkazy. Velitel vojsk domu Acoma zůstal stát tak, aby mohl všem horkým hlavám zabránit v útoku na vlastní druhy.

Čekali pod žhnoucím sluncem v nehybném vzduchu, který páchl potem, výkaly a smrtí. Zvuky boje se odrážely od strmých vlhkých skalnatých stěn. Keyoke a ostatní zkušení válečníci úzkostlivě vyhlíželi první zelenou přilbu, jež se měla objevit na stezce za barikádou.

Ale Keyoke už pochopil, že se stalo to, co celou dobu předpokládal: Dachati a jeho jednotka pokračovali v útoku tak dlouho, až už jim nezbyla žádná naděje na ústup. Vůbec neměli v úmyslu se vracet. Velitel útoku, který je vedl, věděl stejně dobře jako Keyoke, že je vojáci domu Minwanabi nakonec přemohou. Rozhodli se prostě zabíjet tak dlouho, jak jen to bude možné, než je potká smrt.

Keyoke zvedl oči k nebi a tiše jim popřál, ať zabijí hodně nepřátel. Pak odsunul stranou pocit ztráty svých statečných válečníků a starosti o to, co tato porážka bude znamenat pro paní Maru, a uložil třem sluhům a malému roznášeči vody, aby se pokusili proklouznout kolem barikády. Pokud Dachati zahnal nepřítele dost daleko na mýtinu, aby se ti čtyři nepozorovaně dostali do lesa, mohla by zpráva konečně dospět na statek.

Ale naděje pominula v okamžiku, kdy skupina vojáků domu Minwanabi, stále ještě zkrvavených z toho, jak pobíjeli

Dachatiho muže, připravila ty čtyři o život dříve, než se stačili dát do běhu. Pokud umírali s hrůzou, nekřičeli; a malý roznášeč vody zemřel vstoje, když čelil nepříteli s kuchyňským nožem v ruce.

Turakamu, přijmi tuto statečnost s laskavostí, pomodlil se Keyoke, jenž se klidně připravoval i na vlastní smrt, kterou pokládal za nevyhnutelnou. Přejel prsty po důvěrně známém jilci svého meče. Ale jakou cenu jeho nepřítel zaplatí!

Nastal večer. Bezbarvý soumrak zahalený do mlžného oparu přešel do šera. Vyčerpaní vojáci se vlekli z hlídky na barikádě a Keyoke se se ztuhlými klouby belhal kolem nich, aby odhadl jejich stav. Počet mužů jeho družiny se snížil. Ze sta vojáků a padesáti sluhů, s nimiž opustil usedlost Acoma, zůstalo méně než čtyřicet vojáků a dvacet sluhů schopných služby. Většina zbývajících byla mrtvá, asi tucet zraněných vojáků a stejný počet sluhů byl umístěn v provizorním táboře u jezírka. Neustále náhodně vystřelované šípy vojáků domu Minwanabi působily tolik škody, že muži nemohli polevit v ostražitosti. Nikdo si nelehl, protože by vytvořil snadnější terč. Několik mužů se pokusilo uložit pod dva štíty, ale spíše dostali křeč, než aby si odpočinuli. Většina válečníků prostě seděla s koleny přitaženými k bradě, nahrbenými rameny a skloněnou hlavou, přitisknutá tak blízko ke skále, jak jen to bylo možné.

Přišla noc a boj pokračoval v třepotavém světle nepřátelských pochodní, které prozařovaly mlhu převalující se ne mýtině. Válečníci domu Acoma pozorovali tu záři a ostřili své zbraně, a třebaže jejich hlasy prostřednictvím vtipkování vyjadřovaly odvahu, jejich myšlenky byly ponuré. Boj pravděpodobně nepotrvá déle než do úsvitu, a zcela určitě ne do poledne. Věděli to stejně dobře jako velitel vojsk, jenž je neúnavně obcházel a povzbuzoval.

Hodiny míjely a muži umírali a hvězdy zůstaly skryté v mlze. Keyoke právě přicházel ke dvěma mužům, kteří byli zraněni hozenými kameny, když ucítil, jak ho něco zasáhlo do pravé nohy jako kopnutí needřího telete. Zapotácel se a skoro klesl na kolena bolestí, jež mu explodovala v pravém stehně. Dva vojáci přiběhli a zachytili ho, jakmile spatřili, že se začíná hroutit se šípem trčícím mu z nohy. Přenesli ho o kousek dál a opatrně uložili se zády opřenými o poměrně chráněnou část skalní stěny.

Keyoke bojoval s hrozivou temnotou, která mu zastírala mysl. "Bohové, to je bolest," řekl. Donutil se odvrátit oči od šípu, který mu trčel ze stehna. Přiletěl shora - jedna z těch střel vyslaných naslepo do rokle - a Keyoke cítil, jak se jeho hrot odírá o kost. "Protlačte ho skrz a odřízněte péra," rozkázal. "Pak ho vytáhněte."

Oba vojáci se na sebe podívali a Keyoke musel svůj rozkaz opakovat a křičet se zaťatými zuby, že mají ten proklatý šíp protlačit ven.

Vojáci se na sebe přes zaprášený chochol Keyokovy přilby znovu podívali. Ani jeden si nepřál říct nahlas pravdu: když vytáhnou šíp ven, ten nejspíš roztrhne tepnu a přinese Keyokovi rychlým únikem krve smrt.

Keyoke velice jasným hlasem zaklel. Vytrhl šlachovitou ruku z držení jednoho vojáka a s překvapivě silným stiskem popadl šíp a ulomil péra. "Protlačte ho!" rozkázal.

Hrot šípu byl stále ještě hluboko zabodnut do jeho těla. Rána zlověstně krvácela a barva krve se rychle měnila v purpurovou.

"Zanítí se to," řekl jeden z vojáků jemně. "Mělo by se to prořínout a rána by se pak měla uzavřít."

"Nemám čas," řekl Keyoke a jeho hlas nebyl zdaleka tak pevný jako jeho ruka. Agónie, jež se prořezávala jeho tělem, měla jen velice málo společného s bolestí, kterou dobře znal z dřívějších dob a dokázal ji - pokud nebylo jiné cesty - vydržet. "Pokud se šíp nevytáhne a ten bohy prokletý hrot se mi bude dál odírat o kost, nejspíš ztratím vědomí. Se vší pravděpodobností nebudu schopen chodit a velet jednotce."

Vojáci neříkali nic, ale jejich mlčenlivý nesouhlas byl více než patrný.

Keyoke musel ovládat svůj hněv. "Copak si myslíte, že kdokoli z nás bude naživu dost dlouho na to, abych zemřel na zanícenou ránu? Podvažte mi tu nohu a protlačte tu zatracenou věc skrz!" Neochotně jej poslechli. Bolest způsobila, že se Keyokovi zatmělo před očima a na okamžik nevěděl, kde je ani jaký je den. Po několika chvílích tmy se mu smysly vrátily a on viděl, jak mu vojáci zavazují ránu; oheň v noze ustoupil tupé bolesti.

Keyoke rozkázal svým válečníkům, aby mu pomohli na nohy a zůstal chvíli nejistě stát. Odmítl jejich návrh, že mu uříznou z nedalekého keře hůl, a kulhavě vykročil kupředu, přestože mu ve stehně zlověstně cukalo a každé došlápnutí a přenesení váhy mu přinášelo muka. Ale jeho autoritu nebral na lehkou váhu žádný voják v zeleni domu Acoma; pořád ještě dokázal své armádě velet.

Povýšil obzvlášť bystrého mladého vojáka, Sezalmela, na velitele útoku jen proto, aby sledoval, jak muž o necelou hodinu později umírá. Sezalmel, poháněný bohy inspirovanou zuřivostí, odrazil po ranním druhý největší útok vojáků domu Minwanabi, který málem podruhé zničil barikádu. Pod jeho velením zahnali obránci útočníky na ústup, ale jen za cenu těžkých ztrát. Na rozdíl od Minwanabiho psů, kteří jako by byli nevyčerpatelní, válečnící domu Acoma už byli unavení. Keyoke neztrácel čas tím, že by na místě povyšoval někoho jiného. Nebylo toho ostatně ani zapotřebí, protože počet zbylých vojáků domu Acoma byl nižší než útočná četa. Druhý velitel by byl zbytečný.

Keyoke unaveně přikulhal ke sluhům a nařídil rozdělení jídla. Při počtu jejich ztrát bylo nyní dost potravy pro všechny muže, kteří se chtěli ještě najíst. Když už vojákům nebylo dopřáno teplé jídlo, alespoň si mohli naplnit žaludek. Keyoke si vzal koláč a kus uzeného needřího masa. Neměl chuť, ale i donutil se žvýkat. Bolestivé cukání v pravé noze a tupá bolest pod pomačkaným obvazem neustávaly. Nakonec, když se nikdo nedíval, vyplivl jídlo, které mu nechutnalo, na zem. Když se k němu dostal měch s vodou, napil se a uklidnil svůj podrážděný žaludek. Připadalo mu, že po koláči má v hrdle stále ještě sucho, a uvažoval, jestli už nedostává horečku. Pak se jeho myšlenky vrátily jako vždycky k velení.

Keyoke usoudil, že během dnešního dne padlo před barikádou nejméně tři sta padesát vojáků domu Minwanabi. V noci jich přibude méně a jeho vojáci budou čím dál unavenější, Během první hodiny po soumraku zahynulo dalších padesát nepřátel. Jeho vojáci zabíjeli nepřátele domu Acoma v poměru pěti k jednomu. Ztráty nicméně narůstaly a velice brzy začnou být kritické, neboť jeho síly budou oslabovány, dokud vojáci domu Minwanabi nevyhnutelně neprorazí barikádu a nevtrhnou za ni, aby pobili ty, kdo přežili. Keyoke s hrdostí uvažoval o průběhu boje. Vojáci domu

Acoma předčili veškerá očekávání a jejich konec může být odložen do svítání.

Opřel se o výběžek ledově chladné, vlhké skály a sňal přilbu. Rukou si prohrábl šedé zpocené vlasy a přiznal si, že nikdy v životě necítil takovou únavu.

Vyčerpání s sebou přinášelo lítost: možná se stal obětí marnivosti vlastního stáří. Vyčítal si, že nestrávil více času výcvikem Lujana a ostatních velitelů útoku. Měl prosadit, aby všichni důstojníci večeřeli v jídelně služebnictva místo toho, aby jeho podřízení jedli v kasárnách se svými muži a on trávil dobu večerního jídla s pani Marou, Nacoyou nebo Jicanem. Bolestně se mu vracela každá promarněná příležitost k tomu, aby učil své mladé podřízené.

Keyoke před sebe natáhl svou zraněnou nohu a otřáslo jím bodnutí bolesti. Nevydal jediný zvuk, jen se ve svém brnění zpotil. Ve světle žhnoucích uhlíků z ohniště vypadala kůže kolem rány zarudle - mohla to být hra světla nebo začínající ; zanícení, nedokázal to jasně říct - a nemilosrdně v ní škubalo. Na tom nezáleží, pomyslel si. Zranění bylo pro válečníka jen další věcí, jak dokázat svou velikost. Život byl bolest a bolest byla život. Jeho kroužící myšlenky ulétly pryč, když se jeho tělo pokoušelo bojovat s bolestmi zranění, bitvy, vyčerpání a věku.

Musel usnout, protože když znovu otevřel oči, třásl jeho ramenem voják a snažil se jej probrat. Keyoke zamrkal pálícími víčky a snažil se přivést k bdělosti své smysly, jež za obvyklých okolností byly vždy jasné. Bez uvažování se pokusil vstát, ale po celé délce nohy ucítil výbuch bolesti, který jej přinutil k prudkému vydechnutí. Voják mu nabídl paži, aby se o ni opřel, a snažil se svým pohledem nedal najevo lítost. "Veliteli vojsk, zaslechli jsme, jak se od kopců nad roklí přibližují vojáci!"

. Keyoke zamžoural k úzkému proužku oblohy nad skalami. Nezahlédl jedinou hvězdu ani jakýkoli náznak ústupu temnoty, který by mu pomohl určit, kolik je hodin. "Jak dlouho zbývá do svítání?" zeptal se.

'Voják se zamračil. "Možná dvě hodiny, veliteli vojsk."

"Uhaste oheň," vyštěkl Keyoke. Byl si nyní jist, že nepřátelé obešli horský masiv a uzavírají obklíčení i z druhé strany. Přikulhal k vojákům, kteří se připravovali k dalšímu útoku. Přes čelo mu přelétlo zamyšlené zachmuření. "Pokud poslal Irrilandi vojáky, aby nás rozdrtili od kopců, proč by útočili za tmy?" řekl a kvůli horečce a bolesti si ani neuvědomil, že promluvil nahlas.

Pak se zepředu ozvalo silné zapraskání. Barikáda se zhroutila pod náporem vojáků, oděných v černé a oranžové, a vojáci domu Acoma se rozprchli všemi směry. Hromadou kamení a páchnoucích zdechlin needer prorazila těžká kláda. Barikáda byla dobyta beranidlem, pomocí něhož vojáci domu Minwanábi pod rouškou tmy zaútočili s krátkým rozběhem, a jejich snaha měla zničující účinek.

Vojáci domu Minwanábi s řevem vtrhli do rokle, zatímco se obránci přeskupovali, aby jim mohli klást odpor. Keyoke křikl na sluhy, aby se skryli za hromadou hedvábí. Vojáci umírali s bojovým pokřikem nebo s chroptěním zůstávali ležet zraněni. Boj se rozšířil na celou délku rokle. Mezi kameny a velkými větvemi rozbité barikády ležela chladnoucí těla; jiná se probodnutá svíjela. Několik vojáků se snažilo ještě pozvednout své meče, přestože leželi na tvrdé zemi se zlomenýma rukama nebo páteří.

Keyoke to všechno viděl, aniž na něj doléhala hrůza, protože vojáci domu Minwanábi bez ustání proudili dovnitř. Úzký průchod omezoval jejich příval na dvojice a trojice, ale byl rozbitý a vojáci domu Acoma museli ustupovat.

Keyoke tasil meč. Neměl přilbu, která ležela na zemi na místě, kde spal. Zamítl myšlenku na to, že by se pro ni vrátil, protože nemohl důvěřovat své zraněné noze natolik, aby se pokoušel o zbytečné kroky. Jen na vůli bohů záleží, jestli zemře hrdě jako velitel vojsk domu Acoma, nebo jen jako další bezejmenný starý válečník. Pokud nakonec zůstane Mara sama, pomyslel si, moc na tom nezáleží.

"Spalte hedvábí," zavolal na sluhu, který stál přikrčen u jeho lokte a čekal na jeho rozkazy. Muž se kvapně uklonil a Keyoke odkulhal dopředu v měkkém, mihotavém světle zapalovaných pochodní, zatímco něčí ruce házely na hromadu hedvábí suché větve. Vířící mlhou horečky zaslechl výkřiky umírajících vojáků a třesk zbraní, přehlušovaný praskáním hedvábí a suchého dřeva, planoucího za ním. Zády k němu ustupoval voják domu Minwanábi, tísněný válečníkem v zeleném brnění. Keyoke jej reflexivním máchnutím meče zabil a jeho rty se roztáhly v pochmurném úsměvu. Jeho noha sice není k ničemu, ale, u Turakamua, ruka svírající meč stále ještě slouží spolehlivě. Postará se o to, aby jej do říše Rudého boha doprovodilo co nejvíce Minwanabiho psů.

Bitva zuřila po celé délce úzké průrvy ve skalách, sevřená mezi příkrými skalními stěnami a hořící bariérou planoucího hedvábí. Muži odvážně tančili se smrtí a jejich meče v záři ohně svítily rudou barvou. Keyoke přimhouřil oči proti jasu plamenů a snažil se rozeznat druha od nepřítele. V jasném světle hořícího hedvábí vypadali válečníci obou stran jako hrůzný sen z nějakého zvráceného pekla války.

Keyoke zachytil shora vedenou ránu jiného válečníka domu Minwanábi a oplatil ji rychlým bodnutím proti hrdlu. Voják s chroptěním padl a Keyoke ztratil vzácné vteřiny, protože nedokázal zvednout zraněnou nohu natolik vysoko, aby mohl překročit mrtvého muže. Velitel vojsk jej kulhavě obešel a od kotníku do stehna mu při každém kroku projížděla bolest tak silná, že přehlušila smrtelné chroptění nepřítele. Keyokova kolena se třásla, když se vlekl dál, a kdykoli na svou zraněnou nohu přenesl váhu, projelo jím ostři bolesti. Cítil, jak se mu vnitřnosti svírají trýzní, a musel polknout, aby necítil v hrdle žluč. Jeho rovnováhu narušovala závrať a nedokázal na nic zaostřit oči.

Keyoke se potácel vstříc svému poslednímu boji, kde dva Minwanabiho psi zle dotírali na štít válečníka domu Acoma. Kůže a dřevo se s prasknutím rozpadly vedví a ostří probodlo tělo. Válečník domu Acoma padl k zemi a pohled jeho umírajících očí se střetl s pohledem jeho důstojníka.

"Veliteli vojsk," zavolal jasně, než jej útočník probodl podruhé. A pak postava v černé a oranžové ukazovala svým mečem na něj a válečníci se otáčeli a postupovali k němu. Třesk zbraní na všech stranách náhle utichl. Keyoke, který si myslel, že jeho horečka tento zvuk zesiluje, dokázal zaostřit zrak natolik, aby poznal barvy nepřátel.

"Velitel vojsk domu Acoma!" zavolal někdo nahlas a Keyoke byl obklíčen nepřáteli. Jeho meč sice proléval krev, ale

nohy mu nesloužily. Zranění oslabovalo jeho obranu, a zatímco odrážel rány mečem, uvědomoval si, že zezadu k němu spěchají další vojáci. Nedokázal zabránit tomu, aby jej obklíčili. Nemohl dostatečně zaostřit zrak, zatímco padl na kolena a se zuby zatatými bolestí odrážel rány, které na něj dopadaly shora. Voják domu Minwanabi, jenž stál přímo před ním, náhle ztuhl. Zatímco klesal k zemi, odrážel výraz jeho tváře jen naprosto nevěřícné překvapení. Keyoke zahlédl držadlo sekáčku na maso, které vyčnívalo z jeho černo-oranžového brnění, a vystrašeného sluhu couvajícího pryč. Keyoke máchl mečem a přinejmenším jeden nepřítel padl dříve, než mohl pomstít smrt svého spolubojovníka. Sluha nicméně zemřel také, když jej jiný voják rozpáral od hrudníku až k rozkroku, a pak se týž zakrvácený meč otočil proti Keyokovi. Ze stran se k němu blížili další muži. Bojoval s nimi se zkušenostmi získanými během čtyřiceti let cvičení a bitev.

Pot stékal Keyokovi po spáncích. Mrkáním si pročistil oči od slaných kapek a v bílé mlze bolesti bojoval dále. Vzdáleně si všiml, že vedle něj klečí sluha a pokouší se jej postavit na nohy. Pak sluha s vyhaslýma očima padl dopředu. Záda měl rozseknutá, krví prosvítala bílá žebra a jeho váha přimáčkla Keyoka k zemi.

Oslepený prachem a bolestí se pokusil vstát. V uších mu zvonilo a nedokázal sevřít ruce. Bezvládné prsty nemohly najít meč a cítil, jak mu po boku pod brněním stéká pramínek něčeho vlhkého. Zasípal a zdálo se mu, že nedokáže popadnout dech. Nad ním se vztyčila postava válečníka domu Minwanabi, který se rozmachoval mečem, jímž před několika okamžiky zabil odvážného sluhu.

Keyoke se v prachu zazmítal, našel svůj meč a vzepřel se proti dusivé váze mrtvoly, aby se mohl bránit. Voják odkopl sluhovo tělo stranou a pak zacílil smrtící ránu na starého velitele vojsk ležícího u jeho nohou. Keyoke zvedl paži, aby jeho ránu odvrátil, a s posledními zbytky své síly požádal Turakamua, aby přijal jeho wal. Pak do sebe oba meče narazily a leštěná kůže zaskřípěla. Dokázal ránu odvrátit, ale ne docela. Nepřítelův úder minul jeho srdce a sklouzl níže, aby prorazil brnění a zabodl se Keyokovi do břicha.

Voják trhl mečem, aby jej uvolnil. Kůže se roztrhla, vyřinula se záplava krve a Keyoke zaslechl vzdálený chraptivý křik, když jej zradily vlastní rty a odhalily před nepřítelem jeho slabost. U konce života se Keyoke rozhodl setkat se smrtí válečníka s hlavou vztyčenou a očima otevřenýma. Skrze duněni v uších zaslechl velitel vojsk, jak vzdálený hlas volá: "Acoma!" Byl na toho odvážného vojáka hrdý.

Před očima se mu roztáčely temné kruhy. Zdálo se, jako by se čas nepřirozeně zpomalil. Ze tmy se vynořila ruka, jež popadla vojáka v černé a oranžové za paži a odvrátila jeho klesající meč. Keyoke se zamračil a odtažitě se zamyslel nad tím, jestli je to odměna bohů za jeho celoživotní službu: to, že nepocítí smrtící ránu. "Turakamu," zamumlal, přesvědčen, že míří do říše Rudého boha; pak se země zahoupala, meč mu vyklouzl z ruky a už neviděl nic.

Kapitola desátá

MISTROVSKÝ PLÁN

Ozvaly se zvuky.

Keyoke skrze neproniknutelnou temnotu zaslechl hlasy. Pomalu se odrážely v jeho mysli společně s narůstajícím vědomím bolesti. Čekal na zpěv válečníků a na hlasy mrtvých vojáků domu Minwanabi, kteří budou svědčit o jeho odvaze, až bude vstupovat do říše Turakamuovy.

Ale to, co slyšel, nebyl zpěv, ale slova, jež pronášel hlas podobný Lujanovu.

Ne, pomyslel si Keyoke. Ne. Zneklidňujícím vírem úzkosti, která přerůstala v zoufalství, se snažil poslouchat pozorněji. Musí tu přece znít zpěv.

"...nepřišel ještě od té bitvy k vědomí," pokračoval Lujanův hlas. "...s horečkou v deliriu... vážná zranění břicha a boku..."

Přidal se další hlas, jenž musel bezpochyby patřit Nacoyi. "Bohové. Mara ho takhle nesmí vidět. Zlomilo by jí to srdce."

A pak se ve tmě ozvaly kroky a něčí hlas podobný hlasu jeho paní vykřikl v úzkosti, příliš prudké na to, aby se dala ovládnout. "Keyoku!"

Takže se tady nezpívá, uvědomil si s chladným smutkem starý voják. Válečníky, kteří zemřou při obraně, podle všeho žádné pocty nečekají. Protože je tady, v říši Turakamuově, i Mara, Nacoya a Lujan, musel být dům Acoma vyhlazen.

Vojsko domu Minwanabi muselo okamžitě po vítězství v rokli pochodovat. směrem k usedlosti a obránci cho-ja buď utekli, nebo byli přemoženi. Nakonec tedy nepřítel zvítězil a dům Acoma byl rozdrcen.

"Paní," zamumlal Keyoke v deliriu. "Paní."

"Poslouchejte! On mluví!" vykřikl někdo.

"Keyoku?" ozval se znovu Marin hlas. Chladné ruce s lehce se chvějícími prsty přejely po jeho čele.

Pak se objevilo světlo, oslnivě jasné k němu pronikalo skrz pootevřená víčka a mrákoty ustupovaly spolu s návratem plného uvědomění bolesti.

"Keyoku," zopakovala Mara. Její ruce jemně spočinuly na jeho spáncích. "Jsme všichni v pořádku. Ayaki je v pořádku. Lujan mluví o bitvě statečně vybojované v soutěsce. Minwanabi na vás poslal pět set vojáků a vy jste se bili až do konce, abyste ubránili hedvábí."

Velitel vojsk zápasil s horečnatou mlhou a podařilo se mu zaostřit zrak. Jeho paní se nad ním nakláněla, neučesané prameny vlasů jí visely kolem obličeje, jak kvapně vstala ze své rohože, a krásné obočí měla svraštělé starostí. Nebyl v říši Turakamuově, ale na dvoře přede dveřmi usedlosti Acoma. Kolem panoval mír. V mlze se kolem něj přesouvaly stíny, když vojáci z Lujanovy jednotky odcházeli do svých ubikací. Poblíž dřepěl sluha s vlhkým hadříkem, připravený otřít mu čelo. Keyoke se ztěžka nadechl. Navzdory pálící bolesti svých poranění dokázal promluvit. "Paní Maro. Jsi v nebezpečí. Lord Desio nějak pronikl" tvou ochranou."

Mara jej pohladila po tváři. "Já vím, Keyoku. Špeh, kterého mučil, unikl a přinesl nám o tom zprávu. Díky tomu Lujan věděl, že si musí pospíšit se svou jednotkou do hor a pomoci ti."

Keyoke se rozpomněl na zvuky pochodu, které slyšel v horách nad roklí, než omdlel. Takže to byl Lujan, jenž obešel armádu lorda Desia a ukončil boj ve skalách.

"Kolik mužů přežilo?" zeptal se Keyoke sípavým hlasem.

Lujan řekl: "Šest, veliteli vojsk, včetně tebe. Všichni jsou vážně ranění."

Keyoke ztěžka polkl. Ze sta vojáků a padesáti sluhů přežilo Minwanabiho past jen pět dalších mužů.

"Nedělej si starosti se zničeným hedvábím," dodala Mara. "Cho-ja vyrobí nové."

Keyoke vytáhl ruku zpod přikrývky, kterou měl přehozenou přes hruď. Popadl Maru za zápěstí. "Hedvábí není ztraceno," zašeptal jasně. "Ne všechno."

Následoval Lujanův výkřik a šeptaní mezi sluhy. Teprve pak Keyoke zaznamenal přítomnost Jicana, který s lesknoucíma se očima klečel po jeho boku.

Namáhavě ze sebe dostal několik vysvětlujících vět a řekl jim, kde ve skalách poblíž rokle zanechali skryté role látky.

Mara se usmála. Tento výraz zanechal na její tváři zvláštní zasněnou krásu, jakou si Keyoke pamatoval u její matky. Také si všiml slz, které se jí leskly v koutcích očí a jež se pokoušela skrýt. "Žádná paní by nemohla požadovat více. Sloužil jsi věrně a vedl sis výborně. Nyní odpočívej. Tvá zranění jsou velice vážná."

Keyoke se nezeptal, jak vážná; bolest mu řekla vše, co potřeboval vědět. S povzdechem vypustil vzduch z plic. "Teď už mohu zemřít," dodal šeptem.

Paní nic nenamítala, ale vstala a rázně rozkázala, aby byly jejímu veliteli vojsk uvolněny ty nejlepší pokoje usedlosti. "Zapalte pro něj svíce a zavolejte básníky a hudebníky, aby zpívali oslavné písně na jeho počest. Všichni musí vědět, že bojoval jako hrdina a položil svůj život za čest domu Acoma."

Chová se přesně tak, jak by se měla vládnoucí paní chovat, ale hlas se jí chvěje, pomyslel si Keyoke. Před ním, který ji znal už jako malé dítě, nedokázala svůj zármutek skrýt. "Neplač pro mě, paní," zašeptal. "Jsem spokojen."

Zaslechl zvuk a ucítil pohyb a vědomí jej začalo opouštět. "Neplač pro mě, paní," opakoval Keyoke, ale nebyl si jist, zda jej zaslechla, nebo ne, protože jej znovu obestřela temnota.

Později si uvědomoval pach hořících svic a jemnou hudbu a klid, který jej obklopoval, a vše narušovala jen zdánlivě všudypřítomná bolest. Když s námahou otevřel oči, spatřil, že leží na rohoži v překrásně vyzdobené místnosti, na jejíchž zdech byly namalovány obrazy znázorňující ctnosti válečníka. Kromě křehkých tónů, které vyluzovali dva hráči na vielly, slyšel ještě básníka odříkávajícího skutky a vítězství, jichž dosáhl a které se vracely daleko zpátky do časů lorda Sezua. Keyoke opět zavřel oči. Nelhal své paní. Skutečně byl spokojen. Zemřít pro ni byl odpovídající osud pro válečníka, který zestárl v jejich službách.

Ale tichý zvuk nástrojů přehlušila hádka zvenčí a básník ve svých verších zakolísal.

"Zatraceně, to ho necháte jen tak ležet, dokud nevypustí duši?" zvolal pronikavý nosový hlas.

Barbar, usoudil Keyoke, vždycky musí napadat zvyky slušných lidí.

Ozval se Lujanův hlas, neobvykle nervózní. "Sloužil se ctí! Co více může kdokoli z nás udělat?"

"Zavolejte ranhojiče, aby bojoval o jeho život," skoro zakřičel Kevin. "Nebo chcete čekat, až ho uzdraví ti vaši bohové?"

"To je drzost!" vyštěkl Lujan a ozval se pleskavý zvuk.

"Přestaňte! Oba dva!" přerušila je Mara a hlasy se slily v jednotvárný šum, který stoupal a klesal jako vlny.

Keyoke ležel tiše a přál si, aby už ta hádka ustala. Básník právě doklopýtal k veršům líčícím útok, jejž kdysi naplánoval s Papewaiem proti Tecumovi z Anasati, a Keyoke chtěl naslouchat, jestli v básni nejsou nepřesnosti. Vůbec nepochyboval o tom, že se básník opomene zmínit o mohutných oslavách, které následovaly, stejně jako o nespočetných džbánech vína sá, jež tehdy s Papem a svým pánem vyprázdnili, aby řádně zapili vítězství. Všichni za to zaplatili kolosální kocovinou, pokud si Keyoke dobře pamatoval, a tehdy se cítil skoro stejně mizerně jako dnes.

Ale básník se o tom ve svých verších nezmiňoval. Místo toho zaslechl Keyoke z vedlejší místnosti Marin hlas. "Kevi-ne, v žádném případě by nebylo milosrdenstvím zachránit život válečníka, který přišel o nohu. Nebo snad nevíš, že mu ji musel Lujanův ranhojič uříznout přímo na bitevním poli, protože se jeho rána od šípu zanítila?"

Keyoke ztěžka polkl. Utrpení svírající jeho tělo mu znemožnilo, aby si ztrátu nohy vůbec uvědomil. Držel víčka pevně semknutá.

"No a co má být?" řekl Kevin vyčerpaně. "Keyokova hodnota spočívá v jeho zkušenostech, a i ten tvůj bohy obdařený ranhojič musí velice dobře vědět, že lidský rozum se neskrývá v nohou!"

Rozhostilo se ticho a pak Keyoke zaslechl, jak se přepážka odsunula a někdo vešel dovnitř.

Otevřel jedno oko a podíval se směrem, kde tušil svého rušitele. U vchodu do místnosti stál vysoký barbar. Jeho vlasy měly ve světle svic barvu zářivé mědi a jeho tělo vrhalo na stěnu velký stín. Rozhodně prošel mezi hudebníky a vrhl znechucený pohled na básníka. "Vypadněte," řekl rázně. "Chci si tady se stařím promluvit a dozvědět se, jak se

na umírání dívá on."

Keyoke vzhlédl ke tváři barbarského otroka očima naplněnýma vztekem. "Jsi drzé štěně," opakoval Lujanova slova. "A dovoluješ si brát v potaz záležitosti cti. Kdybych byl ozbrojen, bez váhání bych tě na tomto místě zabil."

Kevin pokrčil rameny a posadil se starému válečníkovi po boku. "Kdybys měl dost sil na to, abys mě zabil, stařiku, nemusel bych sem chodit." Založil si paže na hrudi, opřel se lokty o kolena a zahleděl se na Keyoka, který byl skutečným generálem svého vojska, i když ležel v měkkých polštářích. Tělo sice mohlo být oslabeno zraněními, ale jeho tvář nesla stále velitelský výraz. "V každém případě nejsi ozbrojen," poznamenal Kevin se svou drzou cizozemskou přímostí. "A k tomu, abys mohl vstát z téhle postele, budeš potřebovat berlu. Takže by sis možná mohl začít zvykat na to, že své problémy nebudeš moci řešit zbraněmi, veliteli vojsk Keyoku."

Bolest sevřela starému muži břicho, když se nadechl k odpovědi. Cítil, jak z něj jeho zraněni vysává síly, a temnota číhala, aby jej znovu uchvátila, ale dokázal se sebrat a promluvit tónem, který už mnoha mladým válečníkům vzal chuť na šprýmy. "Sloužil jsem."

Slova vyřkl s neotřesitelnou důstojností. Kevin na okamžik zavřel oči a zdálo se, že se v duchu zachvěl. "Mara tě ale pořád ještě potřebuje."

Nedíval se přitom na Keyoka. Jeho drzost měla očividně své meze; ale ruce, kterými zakrýval svá předloktí, se zaťaly do paží a Lujan se ve dveřích odvrátil.

"Mara tě pořád potřebuje," zašeptal Kevin, jako by nedokázal vyslovit nic dalšího z toho, co jej trápilo. "Má sice velkou armádu, ale nezůstal jí žádný jiný vynikající generál, žádný mistrovský taktik, který by zaujal tvé místo."

Od muže ležícího na polštářích nedostal Kevin žádnou odpověď na svou poznámku. Zamračil se a se zjevným neklidem to zkusil jinak. "Nepotřebuješ přece nohy k tomu, abys vycvičil svého nástupce, ani k tomu, abys jí mohl radit v záležitostech války."

"Nepotřebuji nohy k tomu, abych poznal, že jsi překročil své meze," přerušil jej Keyoke. Námaha jej vysilovala. Klesl znovu do objetí polštářů. "Kdo jsi, barbare, abys mě posuzoval v mé službě tomuto domu?"

Kevin zrudl a vstal. Svým průhledným způsobem upadl do rozpaků, ale působil zároveň neuvěřitelně rozhodně, když zatnul pěsti a dodal: "Nepřišel jsem tě trápit, ale přinutit tě myslet." Pak obrovský rudovlasý barbar odešel od rohože, jako by se hněval. U dveří se napůl otočil, ale stále ještě se nepodíval Keyokovi do očí. "Ty ji také miluješ," řekl obviňujícím tónem. "Pokud zemřeš bez boje, lpřipravíš ji tím o jejího nejlepšího válečníka. Řekl bych, že se snažíš najít jednoduchou cestu ven. Tvá služba ještě neskončila, stařiku; pokud teď zemřeš, opustíš své stanoviště." Odešel dříve, než Keyoke dokázal najít sílu k odpovědi.

Svíce mu nyní připadaly příliš jasné a bolest jej svírala daleko silněji. Hudebníci se tiše pustili do přerušené hry. Keyoke poslouchal, ale jeho srdce nedokázalo najít útěchu. Básníkovy verše ztratily svůj švih a stala se z nich jen prázdná slova připomínající záležitosti dávno minulé a zapomenuté; Keyoke usnul.

Mara čekala venku na chodbě. Neměla s sebou žádné sluhy a stála ukrytá ve stínu tak tiše, že si jí Kevin skoro nevšiml. Pouze rychlé reflexy ho zastavily těsně předtím, než do ní vrazil.

"Z toho se mi zodpovíš," řekla, a ačkoliv vypadala vyrovnaně a její hlas byl klidný, Kevin ji znal natolik dobře, že z jejího postoje vyčetl hněv. V dlaních mačkala lem svých rukávů, když pokračovala. "Keyoke vodil naše vojáky do bitvy mnoho let předtím, než jsem se narodila. Čelil nepřátelům v situacích, ze kterých bychom se my ostatní zpotili hrůzou, jen kdybychom si je představili. Opustil válku a svého umírajícího lorda, ačkoliv mu ten rozkaz lámal srdce, aby mě odvedl z Lašimina chrámu a uchoval tak jméno Acoma naživu. Jestli máme v posvátném háji natami, v níž je ukryta naše čest, je to Keyokova zásluha. A ty, otrok a barbar, se opovažuješ tvrdit, že neudělal dost!"

"Dobře," řekl Kevin, "připouštím, že mám dobře prořízntá ústa a že je někdy neumím včas zavřít." Usmál se tím náhlým bezprostředním způsobem, kterým ji vždy dokázal odzbrojit. Mara vzdychla. "Proč se musíš vždycky míchat do věci,

kterým nerozumíš? Jestli si Keyoke přeje smrt válečníka, je jeho právem a naší cti zajistit mu jeho cestu s veškerým pohodlím."

Kevinův úsměv pohasl. "Jestli jsem měl někdy námitky proti tvé kultuře, paní, tak to bylo kvůli tomu, jak lehkovážně zacházíte se svými životy. Keyoke je skvělý taktik. Jeho předností je jeho mozek, ne ruka s mečem, kterou mladší muž lehce přemůže. A vy všichni jen přihlížíte a posíláte mu básníky a hudebníky! Cekáte na jeho válečnickou smrt a necháte přijít nazmar léta zkušeností, která vaše armáda tak zoufale potřebuje -"

"A ty navrhuješ?" přerušila ho Mara. Rty měla bílé.

Kevin se zachvěl pod naléhavostí jejího pohledu, ale pokračoval. "Já bych z Keyoka udělal rádce, vytvořil bych pro něj nový úřad, pokud by to bylo nutné, a pak bych poslal pro nejzkušenější z tvých ranhojičů. To zranění břicha může být smrtelné, ale já věřím, že lidská povaha v mé a tvé kultuře se od sebe neliší natolik, že by se muž, třeba i umírající, chtěl vzdát života jen proto, že má pocit zbytečnosti."

"Zdá se, že na neurozeného člověka máš hodně vědomostí," poznamenala kysele Mara.

Kevin ztuhl a najednou upadl do jednoho ze svých podivných a nevysvětlitelných mlčení. Upřel na ni oči, stále neochotný ukončit rozhovor; a Mara byla tak zaujata snahou zjistit, proč je najednou tak uzavřený, že si nevšimla poslíčka u svého boku, dokud na ni nepromluvil podruhé.

"Paní." Chlapec se nesměle uklonil. "Má paní, Nacoya tě prosí, abys přišla do velké síně. Očekává tě císařský posela'

Hněvivý ruměnec zmizel z Mařiných tváří. "Najdi Lujana a hned ho za mnou pošli," přikázala chlapci. Jako by zapomněla na Kevinovu přítomnost a na to, že byla před okamžikem zabrána do hádky s ním, otočila se na patě a pustila se chodbou s téměř nepatřičným spěchem.

Jak se dalo předpokládat, Kevin ji následoval. "Co se děje?"

Neodpověděla a domácí posel už odběhl tak daleko, že byl mimo doslech. Kevin se nedal odradit, natáhl krok a dohnal svou drobnou paní. Zkusil to znova. "Co je to za císařského posla?"

"Špatné zprávy," odpověděla Mara stručně. "Tak krátce po Minwanabiho útoku znamená poselství od císaře. Vojevůdce nebo Nejvyšší rady významný tah ve Hře."

Mara minula skupinu sluhů, kteří se jí uklonili a vrátili se ke své práci, tedy drhnutí lakovaných dřevěných podlah. Prošla předpokojem, z něhož vedly velké dvojité dveře do síně, a Kevin celou dobu kráčel za ní. Chování jeho paní mu od návratu Lujanových vojáků připadalo příliš břitké..Trvala na tom, že účel útoku Minwanabiho vojáků nespočíval jen v tom, že chtěli poškodit dodávky jejího hedvábí na trh. Kevin, který nedokázal pochopit všechny zvraty tsuranské politiky, jež mu v porovnání s Královstvím připadala zvráceně nelogická, se rozhodl, že jí bude stát po boku. To, co ohrožovalo ji, ohrožovalo i jeho a on měl pocit, zeji musí chránit.

Ve velké síni se ve vzduchu stále držela vlhkost rána a chlad staré kamenné podlahy pronikal i přes tlusté podrážky kožených sandálů. Zatímco kráčel rozlehlým prostorem, v němž se do šera odrážely zvuky od zatažených přepážek, spatřil Kevin Nacoyu, čekající u stupínku, a zaslechl Lujanovy kroky ze zadní chodby. Ale barbarova pozornost zůstala upřena do čela místnosti, kde i přes šero zahlédl odlesk zlata, nečekaný a neobvyklý pohled v zemi, v níž byly kovy vzácností.

Posel seděl na jemném vyšívaném polštáři a už samotný pohled na něj byl působivý. Byl to dobře stavěný mladý muž, který vypadal ve své jednoduché suknici krásně. Na zaprášených nohou měl křížem vázané sandály a po ramena dlouhé černé vlasy mu na čele spoutával odznak jeho úřadu, pás látky se střídajícími se pruhy bílé a zlaté, které v šeru jiskřily a zářily. Zlatá nit byla utkána ze skutečného zlata, symbolu císaře Tsuranuanni, jehož zprávy nosil.

S Mařiným příchodem vstal ze svého místa a uklonil se jí. V tom gestu bylo i trochu arogance, protože i když byl on sluha a ona urozená pani, slovo jeho pána bylo v zemi zákonem, před nímž se musely sklonit všechny velké domy. Jeho čelenka činila z tohoto muže na území celého Císařství posvátnou osobu. Mohl bez obav proběhnout bitevním polem, na němž probíhal spor dvou domů, a žádný voják by se mu neopovážil postavit do cesty, aby se nevystavil císařovu hněvu. Posel s pečlivě odměřenou úctou podal Maře svitek se zlatou ořízkou, převázaný zlatými pásky a uzavřený Ičindarovou pečetí.

Mara od něj svitek přijala a její ruce vypadaly proti pergamenu křehce. Zlomila pečeť, rozvinula svitek a začala číst, zatímco Lujan zaujal místo po jejím pravém boku na místě, kde stával Keyoke, a Nacoya se musela viditelně nutit k tomu, aby se nenakláněla a nečetla své paní přes rameno.

List nebyl příliš dlouhý. Kevin, který byl ze všech nejvyšší, dokázal zahlédnout, že věty jsou krátké. Přesto uběhla dlouhá chvíle, než Mara zvedla hlavu a promluvila.

"Děkuji. Můžeš jít," řekla poslovi. "Mí sluhové se postarají o to, aby ses vykoupal a odpočinul si, pokud si přeješ, než mí písaři vyhotoví odpověď."

Císařský posel se uklonil a odešel a ťukání jeho sandálů se hlasitě neslo uzavřenou síní. V okamžiku, kdy prošel přepážkou ven. Mara klesla na nejbližší volný polštář.

"Tasaiovy úmysly konečně vyšly najevo," řekla a její hlas zněl slabě a dutě.

Nacoya popadla svitek a s prohlubujícím se zachmuřením pročítala jeho řádky. "Ten ďábel!" vykřikla, když dočetla.

"Krásná paní," řekl Lujan, "co od nás císař chce?"

Byla to Nacoya, kdo mu odpověděl hlasem sžíravým jako kyselina. "Jsou to rozkazy Nejvyšší rady. Musíme se vším spěchem poslat své vojsko jako posilu lordu z Xacatecas do války, kterou vede proti pouštním válečníkům v Dustari. Rozkazy vyžadují, aby se tažení zúčastnila paní Mara osobně se čtyřmi oddíly vojáků a odjela nejpozději do dvou měsíců."

Lujan zvedl obočí a zamračil se. "Všechno, co máme, jsou tři oddíly," řekl a jeho prsty nervózně poklepávaly na jilec meče. "Budeme si muset koupit pomoc od cho-ja." Jeho pohled se upřel na Kevina. "A ty máš pravdu, ať bohové zatratí to tvé barbarské myšlení. Keyoke nesmí zemřít, protože jinak by usedlost zůstala bez jediného zkušeného důstojníka."

"To je určitě přesně to, co měl Desio v úmyslu. Musíme mu jeho plány překazit." Mara se otočila. V jejích černých očích jiskřilo a tváře měla zrudlé, když vydávala rozkazy. "Lujane, od této chvíle jsi povýšen do hodnosti velitele vojsk. Běž s Kevinem za Keyokem. Řekni mu, že si ho přeji ustavit do funkce prvního válečného rádce, ale udělám to jen v případě, že s tím bude souhlasit." Její hlas zněl zastřeně, snad kvůli vzpomínkám nebo pro zadržované slzy, když dodávala: "Možná si pomyslí, že bude připadat jiným válečníkům směšně, až bude chodit s berlou, ale já se postarám o to, aby bylo jeho jméno vyslovováno s úctou. Připomeňte mu, jak byl Pape kdysi hrdý na svou černou pásku odsouzeného."

Lujan se uklonil a zatvářil se smutně. "Pochybuji, že by nás Keyoke chtěl v této nebezpečné době opustit, paní. Ale jeho vůli mohou překazit bohové. Z takové rány, jakou má v břiše, se mnoho válečníků neuzdravilo."

Mara se kousla do rtu. Jako by ji sama slova bolela, řekla: "Pak s jeho dovolením vyšlu do celého Císařství posly, aby nalezli Hantukamova kněze."

"Cena uzdravení z rukou takového kněze bude vysoká," podotkla Nacoya. "Možná budeš muset postavit velkou svatyni."

Mara skoro ztratila trpělivost. "Pak řekni Jicanovi, aby zachránil hedvábí z úkrytu v horách a dostal je na trh do Jama-ru! Potřebujeme, aby Keyoke žil, jinak bude vše ztraceno. Nemůžeme si dovolit zklamat lorda z Xacatecas." Toto prohlášení nemusela vysvětlovat ani Kevinovi. Už samotný příslib spojenectví lorda z Xacatecas držel mnoho nepřátel na uzdě; kdyby dal dům Acoma rodině natolik mocné jakýkoli důvod k nepřátelství, říkal by si otevřeně o rychlé vyhlazení a situace by byla ještě horší než krevní msta domu Minwanabi. "Usedlost nesmí být zanechána v nebezpečí," řekla Mara.

"Dustari je past," řekla Nacoya a vyjádřila tím myšlenku, kterou si Uvědomovali všichni kromě Kevina. "Bude tam Tasaio a každý tah, který ty nebo tvé jednotky můžete udělat, bude v předstihu očekáván. Můžeš se svými muži jít cestou lorda Sezua a padnout díky zradě v cizí zemi."

"Což je další důvod k tomu, aby Keyoke bránil tyto statky pro Ayakiho," řekla Mara. A poslední zbytky barvy v její tváři vyprchaly.

Císařský posel opustil usedlost s Mařiným písemným souhlasem s požadavky Nejvyšší rady. Poté se její správci a rádci pustili do dlouhého seznamu příprav. Lujan určil důstojníky, kteří měli začít sepisovat seznam zásob, a odešel s Kevinem ke Keyokovu lůžku; ani jeden z nich se na tento úkol netěšil.

Když odešli, přiběhl Jican, jehož povolal domácí posel z pastvin needer.

"Potřebuji úplný soupis celkového jmění domu Acoma," řekla Mara ještě předtím, než se hadonra stačil narovnat po své uctivé úkloně. "Kolik centi máme v hotovosti a kolik si můžeme půjčit. Potřebuji vědět, kolik zbraní mohou naši zbrojíři vyrobit do dvou měsíců a kolik si můžeme koupit."

Jican zvedl obočí. "Paní, sama jsi přece rozhodla, že všechny naše zbraně půjdou na trh. Musíme je prodat, abychom vyrovnali naše ztráty v obchodu s hedvábím."

Mara se zamračila a potlačila nutkání rozkřičet se. "Jicane, to všechno bylo včera. Dnes musíme vyzbrojit čtyři naše oddíly, které potáhnou do Dustari na pomoc lordu z Xacatecas."

Hadonra byl dobrý počtář. "Budeš tedy smlouvat o další válečníky s cho-ja," usoudil. "Budeme muset odprodat velkou část našich stád needer."

"Udělej to," rozhodla Mara okamžitě. "Budu s Ayakim. Až budeš mít návrhy hotové, dones své tabulky do jeho pokoje."

"Jak si přeješ, paní," řekl Jican nešťastně. Války dokázaly vždycky rozvrátit i ty nejlépe vedené finance a to, že se Mara musela jedné z nich účastnit kvůli plánům nebezpečných nepřátel, jej děsilo. Právě tak zanikly v minulých dobách velké domy; a k pohromě, která způsobila zradu a smrt lorda Sezua, došlo před příliš krátkou dobou na to, aby se každý služebník domu necítil v ohrožení. Nebude trvat dlouho, než se tato zpráva rozšíří mezi služebnictvem, a v usedlosti, jež překypovala činností, bude zanedlouho panovat velice napjatá nálada. Mara strávila se svým synem hodinu, která jí připadala strašlivě krátká. Brzy mu mělo být pět let a propadal občas zuřivým náladám, jež jeho chůvy nedokázaly zvládnout. Teď ležel na břiše s nohama zvednutýma ve vzduchu a posouval své vyřezávané důstojníky s chocholy sem a tam a chvějivým dětským hlasem vykřikoval rozkazy. Mara jej s bolestí v srdci sledovala a pokoušela si vtisknout do paměti jeho drobnou tvář, kterou stínily husté černé kadeře. Sepjala své chladné ruce a napadlo ji, jestli se vůbec dožije toho, aby viděla své dítě dosáhnout dospělosti. Myšlenku na možnost, že by se toho nemusel dožít on sám, rychle zapudila. Sama se dostala k moci velice mladá a vroucně si přála, aby její syn mohl růst a učit se a mít dostatek času, aby si mohl vštípit všechny rady, které bude potřebovat jako vládnoucí lord. Mara musí přežít a vrátit se z pouště a zajistit, že se tak stane.

Než dorazil Jican se svými výpočty, dlouze a vroucně se modlila k Čočokanovi. Ayaki u jejích nohou mezitím vyhlazoval jeden oddíl vojáků domu Minwanabi za druhým a jeho matka se snažila vymyslet výsledky, které změní nebezpečné

rovnice. Pak přišel Jican a předložil jí břidlicové tabulky pokryté

navzdory rychlosti, s jakou musel pracovat, úhlednými řadami čísel. Hadonra vypadal unaveně a leskly se mu oči, když se jí uklaněl. "Paní. Udělal jsem to, co sis přála. Připravil jsem tři možnosti využití tvých likvidních finančních aktiv. Jedna vychází z předpokladu, že zbývající hedvábí dorazí bezpečně na trh. Zbývající dvě jsou odvozeny od toho, co všechno můžeš bez problémů odprodat, a toho, co si můžeš ještě vypůjčit včetně různých podmínek. Pokud budeš chtít jednat podle poslední tabulky, musím tě předem varovat. Bude trvat další čtyři roky, než se tvá stáda dostanou na současnou úroveň produktivity."

Mara pročetla tabulky jednu po druhé a pak bez váhání vybrala tu poslední. Podívala se na Ayakiho, jenž ji sledoval nehybnýma očima. "Needry jsou nahraditelné," řekla a rychle poslala služebné, aby daly připravit nosítka a doprovod. "Zbytek odpoledne strávím s královnou cho-ja."

"Můžu jít s tebou?" zakřičel Ayaki, který vyskočil a rozvrátil své vojáčky, když se vrhl ke své matce.

Natáhla ruku, a aniž by odložila břidlicovou tabulku, pohladila jej po vlasech. "Ne, synku. Dnes ne."

Chlapec se zamračil, ale nepokoušel se smlouvat. Jeho chůvy jej přinejmenším naučily způsobům, jež po svém otci nemohl zdědit. "Kevin tě vezme na projížďku vozem," řekla a pak si uvědomila, že se barbar s Lujanem ještě nevrátili z Keyokovy ložnice. "Pokud na tebe bude mít čas," dodala k synovi, který ji držel za loket. Jemně vzala jeho hlavu do dlaní. "A pokud dovolíš služebným, aby ti umyly bradu od ovocné šťávy." Žertovně jeho hlavou zatřásla.

Ayaki se zamračil ještě více. Otřel si ušpiněná ústa, odfrkl a řekl: "Dobře, matko. Ale až budu vládnoucí lord, budu mít bradu lepkavou tak často, jak budu chtít."

Mara obrátila vyčerpaně oči k nebesům a uvolnila svůj rukáv ze synova sevření. Cítila z něj jomach a cukroví, jež vyráběli cho-ja. "Chlapče, pokud se nejdříve nebudeš chtít zabývat tím, jak se učit dospělosti, nebudeš mít žádnou usedlost, které bys mohl vládnout."

U přepážky se objevila služebná. "Paní? Tvá nosítka čekají."

Mara se sklonila, políbila Ayakiho a odešla s příchutí cukroví na rtech. Nijak ji to nepodráždilo. Už zanedlouho bude dýchat prach jižních pouští a domov bude daleko za mořem.

I když Maře mnohokrát připadal úl cho-ja jako přístav ve chvílích bouří, dnes jeho chladné šero útěchu neskýtalo. Mara v širokých rukávech své tuniky propletla prsty. Půl kroku za ní kráčel neznámý důstojník na místě, jež vždy patřilo Keyokovi, a vyměňoval si zdvořilosti s velitelem vojsk úlu Lax'lem. Ten válečník, Murnači, nikdy nebojoval v jedné řadě s vojáky cho-ja. I když byl poctěn tím, že si jej paní vybrala jako doprovod na cestu do úlu při důležité

návštěvě královny, byla na něm jasně vidět nervozita a přání vrátit se na čerstvý vzduch hned, jak to jen bude možné.

Mara procházela tunely vedoucími ke královnině jeskyni cestou, kterou už velmi dobře znala. Ale dnes nepřišla na společenskou návštěvu a sluha, který za ní kráčel, nesl místo drobného dárku břidlicovou tabulku s úplným seznamem finančních zásob domu Acoma.

Od chvíle, kdy uzavřela s královnou dohodu o přestěhování úlu, jež nyní sídlil na půdě její usedlosti, s královnou cho-ja nesmlouvala. Nyní, když to musela učinit, neměla sebemenší představu o tom, jak bude asi přijata, navíc v souvislosti se zprávami o tom, že dvě třetiny hedvábí byly zničeny při útoku domu Minwanabi. Pot na Mařiných dlaních, před chvílí ještě studený, jí náhle připadal horký. Nedokázala podle žádné minulé zkušenosti předpovědět, jak bude královna reagovat.

Chodba se rozšířila do předpokoje, za nímž ležela jeskyně s trůnem; nyní už je příliš pozdě na návrat, uvědomila si Mara, když dělník cho-ja, který její malou společnost doprovázel, odspěchal dopředu, aby ohlásil její příchod. Mara pokračovala dále do hřejivé rozlehlosti královniny jeskyně, osvětlené v noci stejně jako ve dne modrofialo-vým světlem, které vydávaly umělé koule, vyráběné cho-ja, umístěné na držácích zapuštěných do stropů obrovských místností. Před ní ležela jako ostrov, obklopený leštěnou podlahou, hromada polštářů a malý stolek se šálky a konvicí horké chochy. Mara ale nepostoupila dopředu, aby si sedla, občerstvila se a povídala si jako obvykle. Místo toho se uklonila, tak jako se klaní jeden vládce druhému, obrovské královně cho-ja, jež se před ní tyčila v celé své výšce, zatímco se o její potřeby staralo hejno dělníků. Střední část těla měla zakrytu rouškou, za níž plodní samci a rirari neustávali ve své práci s vejci, která zajišťovala pokračování úlu.

Mara už byla na tuto činnost zvyklá, takže nemusela odolávat pokušení zírat. Narovnala se a podle sklonu královniny hlavy si uvědomila, že vládkyně cho-ja ví, že za ní přichází s vážnou záležitostí. Mara se nadechla. "Vládnoucí paní úlu, .musím tě s lítostí informovat o tom, že dům Acoma navštívily problémy způsobené jeho nepřítelem, domem Minwanabi." Na tomto místě se Mara odmlčela a ze zdvořilosti čekala na nějaké znamení, kterým by jí královna dala na srozuměnou, že má pokračovat.

Mimo shon plodných samců a dělníků, což byl ruch, jenž nikdy nekončil, se v jeskyni nepohnulo vůbec nic. V chodbách za předpokojem už mohly pochodovat řady válečníků, ale ti, kteří opřeni o své přední končetiny dřepěli v královnině jeskyni, zůstali nehybní jako sochy.

Mara se podívala na královnu úlu, ale ta jí neposkytla sebemenší útěchu. Potřebovala veškerou svou odvahu, aby vyřkla následující větu.

"Velká královno, císařova Nejvyšší rada požaduje čtyři oddíly válečníků domu Acoma k obraně hranic Impéria v Dustari. Pokud nechci zanechat svou usedlost naprosto bez ochrany, mohu vypravit na cestu přes moře nanejvýš tři oddíly. Doufám tedy, že s tebou budu moci uzavřít dohodu týkající se zplození dalšího oddílu válečníků, abych mohla vyplnit rozkaz Nejvyšší rady."

Královna mlčela. Mara se zadrženým dechem čekala a jen s námahou si dokázala uchovat na tváři odtažitý výraz. Koutkem oka pozorovala napětí svého velitele útoku a nehybnost jeho protějšku cho-ja.

Nakonec královna pohnula paží. "Kdo zajistí výzbroj této jednotky. Maro z Acoma?"

Pani domu vypustila z plic dlouho zadržovaný dech a snažila se o to, aby se nezachvěla úlevou nad tím, že její žádost nebyla pochopena jako drzost. "Postará se o to má pokladna, vznešená královno, pokud bude§ tak laskavá a vyplníš mé přání."

Královna sklonila svou obrovskou hlavu a její kusadla se jemně pohybovala sem a tam. "Vyhovím tvému požadavku za dostatečnou náhradu," řekla a rozhovor sklouzl do něčeho, co Mařiným uším znělo jako obyčejná hádka na trhu.

Královniny požadavky byly tvrdé. Ale Jican v Maře probudil cit pro jemné odstíny skutečných hodnot věcí a ona byla dobrou žákyní. Dokázala vycítit, o kterých požadavcích smlouvat nelze a které jsou otevřeně přemrštěné a královna čeká, že je odmítne. Nakonec se dohodly na věcech, jež dohromady vyjadřovaly sumu asi o třetinu vyšší, než jakou by zaplatila žoldnéřům, což bylo nejspíš spravedlivé, protože oddíl cho-ja bude poslouchat pouze její rozkazy, nebude jej možné infiltrovat špehy nebo podplatit nepřáteli a neuteče z pole při první známce možné prohry.

Stáda needer, z nichž bude Mara muset velkou část prodat, aby vyhověla královniným požadavkům, se z této rány budou vzpamatovávat necelé tři roky. Když smlouvání skončilo, utřela si Mara zpocené čelo navoněným šátkem a skoro neslyšně si vzdychla.

Královna cho-ja to všechno zaznamenala. "Paní z Acoma," zaduněla přátelštějším tónem, "připadá mi, že jsi nervózní nebo že se přinejmenším zotavuješ z nějakého nepříjemného pocitu. Neuspokojila tě snad v něčem naše pohostinnost?"

Mara se s trhnutím vzpamatovala. "Ne, paní královno. Pohostinnost úlu je vždy naprosto bezchybná." Odmlčela se, zvážila možnosti a odpověděla upřímně. "Přiznávám, že jsem si nebyla vůbec jista protokolem, když jsem přišla, abych tě požádala o laskavost prodeje tvých válečníků."

"Laskavost?" Královna se zaklonila s výrazem, který vypadal jako překvapení. "Je pravda, že jsi mou přítelkyní, a kdybys přišla a požádala mě o nějakou službu, uvážila bych to, samozřejmě. To, že mě často navštěvuješ a tvá společnost mi poskytuje vítané rozptýlení a pobavení, mě jen těší. Ale když přijde na smlouvání o dělnících, válečnících nebo službách, jde o záležitost obchodu."

Mara zvedla obočí. "To proto, že tvůj druh nepotřebuje armádu na ochranu."

Královna cho-ja to uvážila. "Žijeme na půdě Císařství a jsme součástí jeho politiky a Velké hry rady. Ale před tisíci let, než přišli lidé? Plodili jsme válečníky, abychom zakládali nové úly a aby nás chránili před dravci, jako je například harulth, a kvůli lovu. Nyní, když dojde k nějakému konfliktu, odehrává se mezi domy lidi, jimž jsme přísahali své spojenectví. Cho-ja samotní bitvy nevedou, jen pomáhají lidem."

To byl objev. Mara se snažila nedat najevo narůstající pocit vzrušení, když skládala svůj provlhlý plátěný šátek.

Studovala cizí kulturu cho-ja, ale stále se ještě měla čemu učit. Pokud nebyli válečníci úlu cho-ja věrni lidským lordům, ale byli pouhými žoldnéři, vybízela tato skutečnost k zajímavým možnostem... Ale rozkaz k ochraně hranic v Dusta-ri naneštěstí nedovoloval, aby tuto záležitost zkoumala blíže.

Mara si ještě chvíli zdvořile povídala s královnou cho-ja, pak vstala a s úklonou odešla. Musela zařídit ještě tolik věcí a odcestovat měla za necelé dva měsíce!

Na statku už na její návrat čekali Kevin s Jicanem. Mara vystoupila ze svých nosítek do vysušujícího slunce pozdního odpoledne a vrátila hadonrovi jeho tabulky. Zatímco se ukláněl, pokradmu se na ně podíval a s tichým mlaskáním jazyku odešel. Mara to přijala jako znamení, že smlouvala dobře, ale že finanční situace domu Acoma je napjatá. Odhodila si z čela vlhký pramínek vlasů, s lítostí zamítla myšlenku na koupel, a podívala se na nezvykle mlčenlivého Kevina.

"Co se stalo, dlouháne? Buď to musí být vážné, nebo jsi úplně zapomněl, jak mě políbit."

"Nikdy nezapomenu, jak tě líbat," odpověděl jí Kevin a okamžitě ji o tom přesvědčil. Ale jeho rty na jejích příliš dlouho nespočinuly a jeho myšlenky se ani zdaleka netýkaly jen vášně. "Keyoke tě chce vidět, paní."

"Myslela jsem si to." Mara si svlékla svrchní šat a podala jej čekající služebné. Pak vklouzla do rukávů čistého oděvu, který jí přidržela otrokyně, a donutila se k úsměvu. "Kde je Lujan?" Kevin vykročil vedle ní, když se vydala k přepážce. "Je v kasárnách a na Keyokův rozkaz dohlíží na cvičení."

Mara o tom uvažovala; stařec přijme své povýšeni do úřadu prvního válečného poradce; jinak by pověřil předáním zprávy o svém odmítnutí Lujana místo toho, aby jej poslal tvrdě cvičit. Keyoke dbal na tradice do poslední čárky. Rozhodně by neposílal osobní zprávy ústy otroka, a třebaže Kevin požíval výsad člena rodiny nebo druha, Keyoke by se k němu nikdy nechoval lépe, než si to jeho postavení vyžadovalo. Mara, která si byla vědoma starcova smyslu pro etiketu, poslala Kevina pryč. Pokračovala sama chodbami usedlosti a vešla do místnosti, osvětlené svícemi, kde v přikrývkách ležel zpocený stařec.

Už na ni čekal s očima lesknoucíma se horečkou. "Paní," zamumlal v okamžiku, kdy vešla přepážkou dovnitř. Musela si k němu pospíšit, aby jej zastavila, neboť se pokoušel vstát
a uklonit se jí.

"Ne. Děde mého srdce, jsi zraněný a mně na obřadnosti nijak nezáleží. Svými zraněními mi prokazuješ dostatečnou úctu a tvá věrnost není zpochybněna." Poklekla na polštář po jeho boku a sama porušila protokol tím, že jej vzala za ruku a pevně ji stiskla. "Už jsem Nacoyi mnohokrát říkala, jak ji miluji. Ale ještě nikdy jsem to neřekla tobě."

Keyokových rtů se dotkl stín úsměvu. Byl potěšen, ale zároveň byl natolik tsuranským válečníkem, aby nedal najevo více než jen náznak citu. "Paní," řekl chraptivě, "v Dustari bude mít Tasaio tvůj život ve svých rukou."

Takže mu to Lujan řekl; Mara ztěžka polkla, aby potlačila náhlý nápor slz. Se vší pravděpodobností právě to byl důvod, který přesvědčil starce, že musí dále žít.

I když byl zraněný, dokázal v ní Keyoke číst jako v rozvinutém svitku. "Ne, paní. Nepochybuj o tom, že jsem poctěn tím, že se mohu stát prvním válečným rádcem domu Acoma." Odmlčel se a snažil se najít ta nejvhodnější slova. "Byl jsem připraven zemřít jako válečník proto, že jsem neznal lepší osud pro velitele vojsk, který příliš zestárl, než aby se mohl účastnit boje."

Mara to nechtěla příliš rozvádět. "A noha?"

Keyoke se usmál, i když velice prchavě. "Mým učitelem bude Papewaio. Když se on dokázal smířit s černou páskou, mohu já nosit berlu." O okamžik později dodal: "Kevin navrhl, že by mi zbrojíři mohli vyrobit takovou, v níž by se skrýval meč."

"A tobě se ten nápad líbí," poznamenala Mara. Také se usmála. "Děde mého srdce, udělám z tvé berly odznak tvého úřadu a o výrobu meče se osobně postarám."

Zahleděla se na jeho zpocenou tvář, příliš zešedlou a vyhublou, v níž se proti jeho vůli zračilo vyčerpání. "Budeš cvičit Lujana a společně se vynasnažíme najít způsob, jak přelstít Tasaiovy pouštní válečníky."

Keyokovy oči se otevřely o trochu více a přímo ji probodávaly svou naléhavostí. "Dcero mého srdce, kromě početní převahy není žádná strategie, která by ti pomohla na území beze stromů. Na to mé zkušenosti nestačí." Poté si znovu lehl, vyčerpán do morku kostí. Jeho vůle nestačila, to bylo Maře jasné; vděčnost z jeho nového úřadu byla upřímná, ale jeho tělo bylo příliš oslabené. Rudý bůh mu nedovolí udržet život v těle, které od chvíle, kdy se k němu donesla zpráva o nájezdu, tolik zestárlo.

"Dustari nech na Lujanovi a na mně," zamumlala Mara. "Tvým úkolem je chránit Ayakiho a natami v posvátném háji. Kdyby všechno ostatní selhalo a vojáci domu Minwanabi překročili hranice našich pozemků, postarej se s jedním vojákem o to, aby se chlapec dostal do bezpečí. Skryjte se v úlu u královny cho-ja a zajistěte, že jméno Acoma přežije."

Keyoke ležel se zavřenýma očima. Nepromluvil, ale ruka, která spočívala v Marině dlani, se lehce sevřela. Mara ho pohladila po prstech a položila jeho ruku na přikrývku. Neunikl jí přitom rychlý, nepravidelný tep v jeho zápěstí. Umíral. Tato pravda nemohla být popřena.

"Odpočívej v klidu, děde mého srdce," zašeptala Mara. S nuceným klidem vstala a vyšla do chodby. "Sežeň každého posla, který je na statku," řekla tiše sluhovi stojícímu venku. "Chci také najmout všechny cechovní posly v Sulan-Qu."

Mluvila tiše a nevšimla si obtloustlého muže v plášti, jenž spěchal chodbou a s tázavým výrazem ve tváři se zastavil po jejím boku. Nesl vak naplněný elixíry a celý páchl zatuchlými bylinami. "Chceš poslat pro Hantukamova kněze?" Zeptal se hlasem cvičeným k tomu, aby uklidňoval. '

Mara se otočila, všimla si přítomnosti svého osobního ranhojiče a krátce pokývla hlavou. "Je to nutné, nemyslíš?"

Léčitel odevzdaně vzdychl. "Paní Maro, pochybuji o tom, že tvůj válečný rádce zůstane při vědomí do rána nebo přežije ještě další dva dny."

"Bude žit," řekla Mara rozhodně. "Najdu mu kněze a zaplatím za modlitební bránu, abych posílila léčivé kouzlo jeho boha."

Ranhojič si zamnul svraštělé čelo a zatvářil se sklesle. "Paní, knězi se jen tak snadno přesvědčit nedají. Nejsou věrní nikomu kromě svého boha a obyčejné vesničany pokládají za rovné dokonce i samotnému císaři. Pokud Hantukamova kněze najdeš, a vím, jak jsou vzácní, žádná modlitební brána jej nepřesvědčí, aby opustil nemocného, o něhož se už stará, pro jednoho umírajícího válečníka."

Mara se zahleděla na muže, který před ní stál se svými zbytečnými vaky s bylinami a nevítanými pravdami. V očích neměla ani náznak slitování. "Uvidíme, mistře léčiteli. Uvidíme."

Ranhojič pod jejím pohledem zakolísal a pospíšil si do místnosti, kde odpočíval jeho pacient. Marin hlas se nesl za ním, tichý a neodvolatelný jako vržené kopí. "Udržuj jej naživu a při vědomí. To je všechno, co od tebe chci."

Udělila poslední rozkazy sluhovi a domácímu poslovi, který v té chvíli přiběhl.

Ranhojič, skloněný po straně Keyokovy rohože a počítající puls na jeho suchém, horkém zápěstí, obrátil oči k nebi a poprosil čočokana a Hantukama o zázrak. Keyoke slábl a žádný lektvar z bylin nedokáže zadržet jeho ducha před Turakamuovým voláním. Ranhojič pokračoval s vyšetřením bělma Keyokových očí a prohlídkou obvazů; odpovídal se pouze bohům a své paní - a v této chvíli se mnohem více bál hněvu Mary z Acoma.

Přípravy na válku v Dustari převrátily poklidnou běžnou denní činnost na usedlosti Acoma vzhůru nohama. V dílnách řemeslníků se hvízdání brusičského kola mísilo s voláním otroků a tovaryšů vykládajících zásoby a silný pach linoucí se z nádob s pryskyřicí překrýval sladkou vůni květů akasi. Pach pronikal až do pokojů, kde za úsvitu stála Mara a dívala se přepážkou ven.

"Pojď zpátky do postele," zamumlal Kevin s očima upřenýma na její štíhlou nahou postavu. "Pokud už ses rozhodla dělat si starosti, bude lepší, když si na to odpočineš."

Mara neodpověděla a dále hleděla do mlhy na pohybující se stíny pasáčků ženoucích stáda needer na pastvu. Neviděla otroky ani něžnou krásu země, kterou zdědila po svých předcích. Viděla tisíce vojáků domu Minwanabi ženoucích se přes její hranice dobývat.

Keyoke musí zůstat naživu, aby si tady s tím poradil, zatímco budu pryč, pomyslela si Mara. Jako kdyby její milenec vůbec nepromluvil, začala odříkávat modlitbu k Lašimě, ať ochrání život jejího válečného rádce, který ležel v bezvědomí na svých polštářích a po němž už vztahoval ruce Rudý bůh.

Kevin vzdychl a pružně jako divoká kočka se protáhl na polštářích, které jeho paní opustila. Toto ráno se prostě nehodilo pro povídání nebo milování. Tak jako tak si ho dost užili dost minulé noci, pomyslel si Kevin, když si prsty pročesával vlasy. Mara k němu přišla napjatá, skoro až zlostná, a jejich styk měl v sobě málo něhy. Obvykle se v ní vášeň probouzela postupně, ale tentokrát se na něj vrhla jako posedlá chtíčem. Její nehty se mu zaryly do těla, ačkoliv až dosud v ní jakýkoli druh násilí při milování budil hrůzu. A když konečně v křečovitém výbuchu citů dosáhla uvolnění, rozplakala se mu v náručí a zmáčela mu slzami vlasy.

Kevin nebyl Tsuran a její nevyrovnanost ho nepohoršila. Cítil, že tato žena potřebuje útěchu, a tak ji objal a konejšil tak dlouho, dokud neupadla do neklidného spánku.

Teď, když ji viděl stát vzpřímenou jako meč a štíhlou jako děvčátko v rámu otevřené přepážky, uvědomil si, že se jí vrátila odolnost; byla velmi silná. Ale na jejích bedrech spočíval osud všech, kdo žili na jejích statcích, od ctěných správců a rádců až po nejmenší pomocničky v kuchyni. V bdění i ve spánku ji pronásledovaly obavy o jejího malého syna a Kevin přemýšlel, jak dlouho Mara dokáže vydržet, než se pod tou tíhou zhroutí.

Vstal, přehodil si přes ramena košili - dokonce ani po třech letech si nezvykl na tsuranské přehlížení dobrých mravů - a přistoupil k Maře u přepážky. Položil jí paži na ramena a překvapilo ho, že se chvěje.

"Maro," řekl něžně, rozevřel svou košili, ovinul jednu její část kolem Mary a přitiskl ji k sobě, aby ji zahřál.

"Mám starosti o Keyoka," svěřila se, když se k němu přitulila. "Jsi pro mě velkou posilou." Opřela si hlavu o jeho paži a její ruka mu mazlivě sklouzla po břiše dolů.

Kevin zvažoval, jestli ji má zvednout a odnést zpátky do postele; ale její myšlenky se opět zatoulaly daleko od něj a v příštím okamžiku se vyvinula z jeho objetí a ostře zatleskala.

Do místnosti vběhli sluhové a služebné, začali uklízet spací rohože a polštáře a chystat Maře šaty. Kevin ustoupil do kouta ukrytého za přepážkou, aby se oblékl. Když se vynořil, překvapilo ho, za na stole leží netknutý podnos s ovocem, chochou a chlebem; a ačkoliv sluhové v místnosti zůstali, Mara byla pryč.

"Kde je paní?" zeptal se Kevin.

Sluha se na něj povýšeně podíval; bez ohledu na to, jak bohatě měl Kevin vyšívanou košili, byl stále otrokem, na nejnižší příčce společenského postavení, a nebyl hoden toho, aby se k němu svobodný muž choval zdvořile. "Paní odešla k hlavní bráně." Umlkl a následoval malý souboj vůlí. Nakonec, když sluha viděl, že Kevin nemá v úmyslu dál mluvit ani si jít po svých, ale stále na něj hledí ze své ohromné výšky nehybnýma modrýma očima, odfrkl si. "Dorazil posel."

"Díky," zamumlal Kevin se suchou ironií a jako vždy zatoužil po tom, aby byl tsuranský kastovní systém méně přísný a aby někdo při všem tom klanění pomyslel na to, říct o té návštěvě taky jemu. Třeba Mara, ale ta má svých starostí dost. Vklouzl do sandálů a vyběhl na chodbu, aby ji dohonil.

Ukázalo se, že posel, pokrytý prachem a unavený cestou, přicházel od Arakasiho. Asi patnáctiletý chlapec očividně běžel celou noc z místa mnohem vzdálenějšího než Sulan-Qu.

"Musíme postavit tři svatyně," říkal právě ve chvíli, kdy se Kevin přiblížil. "Jedna musí být z kamene. A musíme také na tvých pozemcích vztyčit modlitební bránu Bohům šťastného vlivu."

To znamenalo Čočokana, Lašimu, Hantukama a půl tuctu dalších bohů, které Kevin nebyl schopen určit, protože jejich

jména a význam byly pro cizince nezvyklé. Na Kelewanu měli dokonce boha, který střežil pojem cti.

"Obložení musí být z korkary," dokončil posel výčet požadavků ohledně modlitební brány.

To bude pěkně drahá záležitost, pomyslel si Kevin, když se probral svou rostoucí tsuranskou slovní zásobou a uvědomil si, že korkara je vzácný druh škeblí.

Ale Mara finanční problémy překvapivě pominula. "Kdy kněz-léčitel dorazí?"

Posel se uklonil. "Dnes v poledne, paní. Arakasiho muž najal nosiče a zaplatil příplatek za rychlost."

Mara zavřela oči, její tvář byla bledá v rozplývajících se mlhách úsvitu. "Modleme se k Bohům šťastného vlivu, ať máme tolik času."

Pak si teprve všimla poslovy únavy. "Odpočiň si a občerstvi se," řekla rychle. "Vedl sis dobře a závazek tvého pána Hantukamovi bude splněn. Hned promluvím s Jicanem a v okamžiku, kdy kněz dorazí, budou už umělci pracovat na návrzích na svatyně a modlitební bránu."

Bude muset prodat některé vzdálenější pozemky, aby mohla splnit své závazky vůči knězi-léčiteli, ale to byla jen malá starost v porovnání s tažením do Dustari. Tak jako tak bude třeba obětovat vzdálenější pozemky, aby se jejich posádky mohly vrátit domů a střežit usedlost. Ale ačkoliv Mara obvykle těmto závažným záležitostem věnovala pozornost osobně, tentokrát převedla veškerou zodpovědnost na Jicana. Vyslechla a potvrdila seznam Lujanových požadavků týkajících se nezbytného vybavení pro vojáky. Pak bez jediného pomyšlení na zapomenutou snídani spěchala do pokoje, kde ležel Keyoke, obklopený svícemi a péčí sluhů, ale v bezvědomí tak hlubokém, že ho nebylo možné probudit, a dýchal tak mělce, že se zdálo nemožná, aby byl ještě naživu. Kevin zůstal uctivě stát u dveří, když Mara vstoupila do osvětlené místnosti a poklekla na polštář po Keyokově boku.

"Poctěný, zůstaň s námi," zašeptala. "Pomoc přijde dnes v poledne. Arakasi našel Hantukamova kněze, který už spěchá pomoci domu Acoma."

Keyoke ležel naprosto nehybně. Ani jeho oční víčka se nepohnula a jeho kůže byla stále bílá jako plátno.

Nepopiratelně už stál ve dveřích smrti. Kevin viděl dost zranění a jejich následků, aby to poznal. S lítostí opustil své místo u dveří a poklekl za svou paní. Objal ji pevně kolem pasu a řekl: "Moje drahá, on tě neslyší."

Mara tvrdošíjně potřásla hlavou a její rozpuštěné vlasy svou vůní naplnily jeho chřípí. "My máme jinou víru. Kolo života má mnoho stran, říkají naši knězi. Keyokovy tělesné uši možná neslyší, ale duše ukrytá v jeho wal nikdy nespí. Jeho duše uslyší, co říkám, a přijme od Hantukamy sílu, aby vzdorovala Turakamuovi."

"Doufám, že tvá víra přinese ovoce," zamumlal Kevin. Ale díval se na Keyokovo bezvládné tělo, na ruce, na nichž se staré jizvy od meče rýsovaly jako bílé vzory, a cítil, že ho opouští i jeho vlastní naděje. Sevřel svou paní pevněji, aby s ní sdílel útěchu, ale i smutek a strach, kterému neměl odvahu čelit. Kdyby ji ztratil, pomyslel si - a hned tu myšlenku zavrhl. A pak přišlo znepokojivé zjištění, že kdyby se mu naskytla příležitost vrátit se svobodný domů, možná by si ani nepřál opustit místo po jejím boku.

"Žij, Keyoku," řekl. "Je tě tu potřeba." A ať už ho válečníkovo wal slyšelo nebo ne, vysoký Midkemian ta slova vyřkl zároveň i pro sebe.

Hantukamův kněz-lečitel dorazil hodinu po poledni bez veškerých formalit.

Mara neopouštěla Keyokův pokoj. Zodpověděla tam otázky svých rádců a odmítla jídlo, které ji přinesli sluhové. Když přišlo poledne, vstala a se zamračeným čelem začala přecházet po místnosti. Občas vrhla pohled na nehybnou postavu spočívající na polštářích. Kevin tiše seděl stranou, sledoval rozrušení své paní, ale dobře věděl, že by nebylo vhodné jí nabízet útěchu nebo mluvit na ni. Zdálo se, že je zcela ponořena do svých starostí, ale její nepřítomný pohled naznačoval něco jiného. Její myšlenky byly daleko od tohoto pokoje, tkvěly v modlitebních rituálech a meditacích, které se naučila v Lašimině chrámu. V jejích pohybech byl rytmus, téměř taneční vyjádření forem, jež měly svůj řád, nebyly to jen bezcílné projevy energie. Dokončila jednu z těchto sestav, zamrkala, jako by se probudila ze spánku, a zjistila, že před ní stojí postava zahalená do prostého roucha.

Kněz byl zaprášený, štíhlý až k vyhublosti a měl na sobě téměř tak hrubý oděv, jaký nosili otroci. Ruce měl ožehlé sluncem a jeho tvář vypadalá jako scvrklé vysušené ovoce. Neuklonil se, ale pohlédl má paní z Acoma temnýma očima, které planuly neúnavnou energií.

Mara sebou lehce trhla. Pak učinila jednou rukou posvátné znamení. "Ty sloužíš Hantukamovi jako léčitel?"

Muž se uklonil, ale nikoli jí. "Bůh chodí se mnou." Pak se zamračil. "Nevyrušil jsem tě z tvého do-čan-lu?" zeptal se na její cvičení meditace v chůzi.

Mara jeho omluvu odbyla mávnutím ruky. "Vítám tvou přítomnost, svatý, a s radostí bych od tebe strpěla vyrušení, kdyby k nějakému došlo." Bez zjevného přemáhání, a dokonce bez pohledu na bezvědomého Keyoka nabídla malému knězi občerstvení a jídlo.

Pohlédl na ni, chvilku uvažoval a pak se usmál a jeho tvář se rozzářila vřelým soucitem. "Paní je laskavá a já jí děkuji, ale mé potřeby nejsou tak velké."

"Hantukama ti požehná, svatý," řekla Mara a v jejím hlase zněla úleva, když ukázala na nehybného válečníka na rohoži. "Zde je ten, kdo potřebuje léčení."

Kněz přikývl a vykročil za ní. Zadní část hlavy měl vyholenou v půlkruhu, jenž začínal za ušima a končil v týle, kde měl pramen dlouhých vlasů spletený do copu. "Budu potřebovat umyvadla, vodu a pánev," řekl bez rozhlížení. "Můj pomocník mi přinese byliny."

Mara zatleskala na sluhu a kněz se zatím sehnul a úsporným pohybem si zul zablácené sandály. Na jeho žádost mu sluha umyl ruce a nohy, ale nesměl mu je osušit. Místo toho položil kněz mokré prsty na Keyokovo čelo a chvíli tak zůstal bez pohybu stát. Jeho dech se zpomalil tak, že se podobal dechu zraněného válečníka. Dlouhou minutu se nic nedělo. Pak lehce přejel prsty dolů po Keyokových tvářích a hrdle a po pokrývce a obvazech, které halily válečníkovo

šlachovité tělo. Na místě každého zranění se kněz s hlubokým soustředěním zastavil a po chvilce pokračoval dál. Když dospěl až k jedné noze, pleskl dlaněmi lehce do chodidla a vyřkl slovo, které jako by zaznělo ozvěnou.

Nakonec se otočil k Maře a jeho tvář byla zšedlá únavou a slabostí. "Válečník stojí v branách Turakamuovy říše a vzdoruje vstupu do ní pouze obrovskou silou vůle," řekl smutně. "Už ho téměř není možné zavolat zpět. Proč chceš, aby žil?"

Mara se opřela zády o tvrdé dřevo dveřního rámu a přála si, aby ji teď mohly podepřít Kevinovy paže. Ale ona poslala barbara pryč v obavě, aby svou cizí vírou bezděčně neurazil kněze. Podívala se na otrhaného malého muže, jehož ruce byly pokryty mozoly a jehož oči viděly tak daleko. Opatrně zvážila jeho otázku, vědoma si toho, že na její odpovědi hodně záleží. Probírala se vzpomínkami na Keyoka - od silných rukou, které ji zvedaly, když jako malá holčička upadla a rozbila si koleno, až po meč, který se nikdy nezachvěl při obraně jejího otce tváří v tvář nepřátelům; jak hodně jméno Acoma závisí na Keyokově zkušenosti. Důvodů, proč ho chtěla zpět, byly tisíce, příliš mnoho, než aby je mohla vyslovit jedním dechem. Přemýšlela o svém bývalém veliteli vojsk jako o člověku, o jeho oddanosti, cti a zářném příkladu, jejž dával všem vojákům, jimž velel. Otevřela ústa, aby řekla, že patřil do čela její armády, ale poznámka, kterou kdysi pronesl Kevin, jí její slova vytlačila z mysli. Tvoji a moji lidé se od sebe tolik neliší; jenom ti tvoji staví svou kelewanskou čest nad lásku a to Midkemiané považují za špatné.

Mara, ovlivněná tímto tak cizím názorem, vyhrkla něco naprosto odlišného od toho, co původně zamýšlela. "Přejeme si, aby se Keyoke vrátil, protože ho milujeme."

Knězův přísný výraz se změnil v překvapený, ale srdečný úsměv. "Paní, odpověděla jsi dobře a moudře. Láska sama je lék, ne čest, ne potřeba, ne povinnost. Jen pro lásku vyslyší můj bůh Hantukama tvou prosbu a dá tvému válečníkovi sílu žít."

Zeslábla Mara klesla na kolena. V přívalu úlevy slyšela knězovu žádost, aby odešla a nechala ho o samotě provádět jeho posvátné rituály.

Sám, až na svého pomocníka, chlapce s ostříhanými vlasy v oděvu příliš se nelišícím od oděvu otroka, připravoval Hantukamův kněz svou pánev. Zatímco pracoval, prozpěvoval si melodii, která stoupala a klesal jako poezie, jako hudba, a přece jiná; vojáci, kteří za uzavřenými přepážkami stáli na stráži, cítili, jak se jim ježí vlasy v týle, a potili se v přítomnosti nadpřirozených sil, od nichž je dělila jen zeď.

Kněz roztřídil své posvátné léky, zvedl je, potěžkal je a do hloubky zvážil sílu v nich obsaženou. Odložil ty, které pomáhaly při kašli, a další určené pro vyvolání porodu. Léky proti ztrátě krve, horečce, infekci a na dobré trávení si položil vedle sebe. K nim pak přidával další, na posílení ducha, obnovení oběhu, zacelování zraněných kostí a svalů. Okamžik rozvažoval, dotkl se Keyokovy ruky a přidal ještě jednu, pro sílu. Nad nohou mlaskl jazykem. Nedokázal obnovit tkáň, která byla oddělena a zničena. Kdyby byla useknutá končetina uchována v terpentýnu, třeba by to dokázal; ale třeba taky ne. I se zraněním břicha bude mít dost starostí.

"Starý válečníku," zamumlal kněz mezi zaříkáváním, "doufejme, že se máš rád natolik, abys svou berlu nenosil jako hanbu, ale jako čestné vyznamenání."

Jeho svraskalé ruce přesouvaly byliny do různých vzorů a žehnaly jim - a znovu a znovu; v jedné chvíli bylo Keyokovo tělo obklopeno malými svazečky léčiv. Zanedlouho je měl rozložené v řadách na nervových centrech hrudníku a břicha. Pak pomocník zapálil pánev se žhavým uhlím a svazečky byly jeden po druhém společně s patřičným zpěvem a modlitbou k Hantukamovi spáleny. Do vzduchu nad Keyokem byl rozprášen popel s mumlaným nabádáním, aby dýchal hlouběji, vdechoval síly země a ozdravující moc boha.

Vzplál poslední svazek bylin a místnost se naplnila silnou vůní. Kněz nashromáždil svou vnitřní energii do jediného bodu a stal se cestou, po níž přicházela sláva jeho boha. Sklonil se nad Keyokem a dotkl se chladné ruky, nehybně ležící na přikrývce. "Starý válečníku," řekl, "ve jménu Hantukamy tě žádám, aby ses zřekl své ruky ovládající meč. Tvé ruce již nepatří tobě, ale mému bohu, aby pracovaly v míru a harmonii. Vzdej se svých snah a jdi v lásce a tvá síla budiž obnovena v plné míře."

Kněz se odmlčel a pak čekal nehybně jako ryba v hlubinách jezera, zahřátého poledním sluncem. "Nalezni svou sílu," zamumlal a v hlase se mu ozval nabádavý tón, jako by mluvil s malým dítětem.

Nakonec se začalo - jako by váhavě - kolem jeho prstů tvořit světlo. Jemný přísvit se postupně proměnil v ostře žlutou záři.

Kněz přikývl a položil své dlaně na Keyokovu tvář. "Starý válečníku," řekl, "v milosti Hantukamově tě žádám, aby ses zřekl všech svých smyslů, zraku, sluchu, chuti, čichu a hmatu. Tvé smysly již nepatří tobě, ale mému bohu, aby prožily slávu, která je životem. Zřekni se své řeči a jdi v radosti a tvé smysly budiž posíleny a vylepšeny."

Záře se objevila znovu, tentokrát o něco pomaleji. Kněz narovnal ramena, když se přesouval a pokládal ruce na Keyokovo srdce. "Starý válečníku, z vůle Hantukamovy tě žádám, aby ses zřekl svých tužeb. Tvá duše nepatří tobě, ale mému bohu, aby odrážela dokonalost, jež je naplněním. Vzdej se svých snah a žij se soucitem a tvé bytí budiž obnoveno v plné míře."

Kněz čekal, schoulený jako starý kámen. Pomocník jej sledoval se sepjatýma rukama a rozšířenýma očima. A když se objevila záře, planula a blikala jako nový oheň a zahalovala zraněného muže od hlavy k patě do závojů neproniknutelného jasu.

Kněz pozvedl ruce se sepjatými dlaněmi, jako by v nich držel něco nezvyklé hodnoty. "Keyoku," řekl tiše.

Válečník otevřel oči, vylekaně ztuhl a vykřikl, když jej ostré světlo bodlo do očí a naplnilo jeho duši bázní.

"Keyoku," opakoval kněz. Jeho hlas zněl unaveně, ale byl zároveň naplněn citem. "Neměj strach. Kráčíš v záři mého boha, Hantukamy uzdravitele. Tvá paní prosila o tvé zdraví. Pokud ti můj bůh daruje život a pomůže ti k tomu, aby ses uzdravil, jak jí budeš sloužit?"

Keyokovy oči hleděly přímo kupředu, do planoucí sítě léčitelových kouzel. "Vždy jsem jí sloužil tak jako otec své dceři, protože ji mé srdce zná jako malé dítě, které jsem nikdy neměl. Sezuovi jsem sloužil ze cti; jeho dceři jsem vždy sloužil z lásky."

Knězovo vyčerpání vyprchalo. "Žij, Keyoku, a uzdrav se milostí mého boha." Rozpřáhl ruce a světlo zaplálo ostrým, oslepujícím jasem; pak záře polevila a místnost zůstala osvětlena jen vyhasínajícími uhlíky v pánvi a slábnoucím přísvitem kouře ze spálených bylin.

Keyoke ležel na rohoži klidně s očima zavřenýma a rukama stejně nehybnýma jako předtím. Ale pod kůží se mu začal objevovat slabý odstín červeně a jeho dech byl pomalý a pravidelný jako dech spícího člověka.

Kněz se opatrně posadil na polštář, na němž před chvílí klečela Mara. "Najdi paní z Acoma," řekl svému mladému pomocníkovi. "Řekni jí s radostí, že její válečník je neobyčejný muž. Řekni jí, že bude žít."

Chlapec vstal a odběhl, aby vyplnil přání svého mistra. Než se znovu vrátil společně s Marou, kněz už pánev vyčistil. Popel a uhlíky někam záhadně zmizely a malý muž, který zařídil zázrak, ležel stočený na podlaze a spal.

"Uzdravování bylo obtížné," svěřil se Maře jeho mladý pomocník. Pak, zatímco se Mařini sluhové starali o potřeby jeho pána a jemu samotnému přinášeli občerstvení, přistoupila Mara k rohoži a tiše si prohlédla Keyoka.

"Nejspíš bude několik dní spát," vysvětlil jí chlapec. "Ale jeho rány se pomalu zahojí. Nečekej však, že vstane z lože brzy."

Mara se usmála. Sama dokázala spatřit změny, které provázely návrat sil, a její srdce zpívalo vděčností za dar kněze a jeho boha. "Bude zapotřebí mladého válečníka neobvyklé síly a odvahy, aby dokázal přesvědčit tohoto starého bojovníka, že musí zůstat na loži. Protože jak Keyoka znám, v okamžiku, kdy se probudí, se začne ptát po svém meči."

Dny ubíhaly v nepřetržitém shonu. Přijížděli správci, kteří mířili okamžitě do Jicanovy pracovny a dohadovali se s ním o prodeji stád needer a o dodávkách zásob. Stáje, v nichž byly ještě před nedávném shromážděny needry, byly nyní z poloviny zaplněny pláty nových brnění a meči. Mistři svých cechů připravovali stany pro pobyt vojáků domu Acoma v poušti a hrnčíři vyráběli ve velkém děrované hliněné lampy, jež budou později naplněny a s plátěnými knoty budou sloužit jako pochodně. Dustari je pustá země bez jakéhokoli porostu, a tak uhlíři rozpalovali milíře a připravovali dřevěné uhlí.

Ruch se neomezoval jen na dílny řemeslníků. Na cvičišti nikdy neusedal zvířený prach, když Lujan cvičil vojáky a nezkušené, čerstvě povýšené důstojníky. Prováděl cvičení v otevřených polích, v močálech a v lesích, vracel se s vybranými vojáky a pak spolu s nimi naboso, se zablácenými válečnými sandály v rukou procházel chodbami usedlosti do místnosti, kde se pomalu uzdravoval Keyoke. Válečný rádce hodnotil jejich výkon, kritizoval nedostatky a chválil je za jejich přednosti. Hodiny mezi tím trávil skloněný nad mapami pozemků a vymýšlel obranné strategie; ze své rohože pak udílel nižším důstojníkům rady. Nikdo totiž nepochyboval o tom, že Tasaio z Minwanabi připravoval tažení do Dustari jen proto, aby byla usedlost Acoma zanechána zranitelná.

A Mara samotná byla všude, dohlížela na všechny stránky úsilí, s nímž se připravovalo vojsko k odchodu. Toho jitra, kdy se Nacoyi konečně podařilo zastihnout ji samotnou, protože Kevin měl úkoly někde jinde a v okolí nebyl jediný sluha nebo otrok, seděla v zahradě poblíž fontánky pod stromem ulo. Často toto místo využívala k neformální meditaci, ale v poslední době věnovala všechen volný čas svému synovi. Nacoya po očku sledovala klidnou postavu své paní a zamračení, které mírně nakrčilo její čelo; podívala se na ruce, jež bez hnutí spočívaly v jejím klíně, a usoudila, že chvíle je pro jejich rozhovor příznivá. Nacoya vešla do zahrady a uklonila se před svou paní. Mara jí pokynula, aby se posadila na polštáře vedle ni. Prohlédla si svou první rádkyni očima, pod nimiž se rýsovaly kruhy z nevyspání, a řekla: "Včera jsem napsala Hokanuovi."

Stará žena pomalu přikývla. "To je dobře, ale není to důvod, proč jsem s tebou chtěla mluvit."

Marino zachmuření se prohloubilo, když zaslechla tón hlasu své rádkyně. "Co se stalo, matko mého srdce?"

Nacoya si povzdechla a promluvila. "Paní, ráda bych ti navrhla, abys začala uvažovat o mém nástupci. Nemysli si, prosím, že svou službu odmítám nebo že pociťuji čest svého úřadu jako břímě. Ráda své paní sloužím, jak mohu. Ale stárnu a musím tě upozornit, že nemáš žádné služebníky, které bys mohla vycvičit a ustavit do úřadu rádce, až odejdu. Jican je sice ve středních letech, ale postrádá prohnanost nutnou pro politiku. Keyoke má všechny předpoklady pro to, aby se ujal úlohy prvního rádce, ale jsme asi stejného věku a nebude tu vždycky Hantukamův kněz, aby překazil Turakamuovy úmysly."

Ve větvích ula zašuměl vítr a voda ve fontánce zašplouchala. Mariny prsty se v záhybech jejího šatu sevřely. Přitáhla si látku úžeji k tělu. "Rozumím ti, matičko. Tvá slova jsou moudrá a dobře volená. Už jsem o záležitosti tvého nástupce uvažovala." Odmlčela se a lehce potřásla hlavou. "Víš, Nacoyo, že příliš mnoho našich nejlepších lidí zemřelo společně s mým otcem."

Nacoya přikývla. Pokynula rukou k fontánce. "Život se neustále obnovuje, dcero mého srdce. Musíš najít nové lidi a cvičit je."

Byl to riskantní návrh a obě to věděly. Přijmout nové služebnictvo a povýšit je na odpovědná místa bylo zároveň pozváním nepříteli, aby do jejich domu vyslal špehy. Arakasiho síť byla dobrá, ale nikoli neomylná. Přesto se tato záležitost nedala odkládat. Mara se potřebovala obklopit důvěryhodnými lidmi nebo bude příliš zaneprázdněna každodenními rozhodnutími na to, aby si udržela své postavení ve Velké hře.

"Postarám se o to, abych si našla nové poradce, ale ne dříve, než skončí tažení v Dustari," řekla nakonec. "Pokud se vrátím domů a natami bude stále ještě ležet v posvátném háji, rozhlédneme se po někom nadaném. Ale riziko je příliš velké na to, abych je přijímala dříve, než přijde správná chvíle. Ayaki musí být obklopen jen služebníky, kteří se zde narodili a jejichž věrnost nemůže být zpochybněna."

Nacoya vstala a uklonila se. "Dovolí mi má paní odejít?"

Mara se při pohledu na postavu své rádkyně se svěšenými rameny lehce usmála. "Máš mé dovolení. Jdi si zdřímnout, matičko. Vypadáš, jako bys to potřebovala."

"Právě jsem vstala!" odsekla Nacoya. "Zdřímni si sama a pro změnu bez toho svého barbarského býka. Když je s tebou, vůbec nespíš a brzy budeš potřebovat thyzový pudr, aby sis mohla zakrýt vrásky ještě předtím, než dovršíš třicet let!"

"Z milování se přece vrásky nedělají!" zasmála se Mara. "To je pověra starých chův. Copak nemáš žádnou jinou práci? Už jsi prošla novou poštu?"

"Dávno," ucedila Nacoya. "Dostáváš čím dál více žádosti od nápadníků."

"Všichni sázejí na jistotu," řekla Mara s náhlým podrážděním. "Myslí si, že si mě vezmou jako družku a budou po mně dědit, až padnu v Dustari; nebo jsou to Desiovi agenti, kteří se nemohou dočkat, až mu otevrou brány mého domu. Kdo jiný by si chtěl vžit za ženu pani domu, která se vydává do nebezpečí?"

"Ano, paní," řekla Nacoya rychle a samolibost v jejím hlase prozradila její spokojenost. Mara byla možná mladá a v ložnici dělala hlouposti; ale když došlo na politiku, byla opravdu neobyčejně chápavá. Zbývalo jen jediné: zjistit, zda je stejně jako pro politiku nadaná i pro velení vojska. Dustari a pouštní kočovníci jí poskytnou rychlé a nebezpečné učení.

Kapitola jedenáctá

POUŠŤ

Cesta začala.

Mara se vymanila z Ayakiho sevření a ze všech sil se snažila neplakat. Nastoupila do svých nosítek a ještě jednou se rozhlédla po tvářích svých rádců, které možná na této straně Kola života už nespatří: Nacoyi, jež se mračila více než obvykle, pravděpodobně proto, aby ukryla svůj žal; Jicana, který zvládal své city s většími obtížemi, když nedržel v rukou tabulky, Arakasiho, tichého jako stín a navzdory svým zvykům zachmuřeného. A Keyoka s bezvýraznou tváří, jenž stál vzpřímeně na své jediné noze a berle nechal nenápadně opřené o zárubeň dveří. Měl meč, ale bez brnění a válečnické přilby s chocholem vypadal nezvykle.

"Střežte Ayakiho a natami a ať Bohové šťastného vlivu milostivě shlédnou na naše snažení," řekla Mara; nějak se jí podařilo udržet hlas klidný až do konce. Její rádcové a služebnictvo shromážděné za nimi se na ni dívali s pýchou, když mávla na velitele vojsk Lujana, aby své .armádě rozkázal dát se na pochod. Kroky mnoha nohou zvedly na silnici oblak prachu, poprvé od Sezuových časů. Tehdy odešla celá armáda a vrátilo se jen čtyřicet vojáků, kteří přežili. Starší služebníci přemýšleli, jestli se minulost bude opakovat, a mladší cítili jejich strach. Dívali se, jak tři jednotky v zeleni a jedna leskle černá jednotka cho-ja hrdě pochodují pod vlajkou se šatrou. Slunce pronikalo ranní mlhou a odráželo se od vyleštěných lakovaných brnění. Dotklo se hrotů kopí a per na přilbách velitelů útoku, velitelů hlídek a poddůstojníků.

V Sulan-Qu vojsko domu Acoma nastoupilo na čluny. Nazí otroci vedli lodě po proudu řeky tlačenicí obchodních bárek s nákladem různého zboží, které uhýbaly ke břehům, aby jim umožnily proplout. Zamířili k jihu přes provincii Hokani a minuli pozemky domu Anasati, kde jim z břehu salutovali vojáci v červeno-žlutých brněních. Ačkoliv byl lord Tecuma jejím zdráhavým spojencem. Mara nezastavila. Neučinil by jí žádnou nabídku ke zlepšení vztahů, dokud se Mara nevrátí z Dustari s neposkvrněnou rodinnou ctí.

Pro Kevina řeka představovala nekonečné okouzlení. I v největším horku stál u zábradlí a rozmlouval s lodním mistrem nebo s otroky u vesel. Zajímal se o loďařské řemeslo, které se tak lišilo od toho, jež znal z domova, a během několika dnů už u lodí rozeznal barvy cechů od barev domů a nájemné lodě od soukromých.

Marina armáda stále plula k jihu kolem flotil obchodních lodí. Rychlé bárky doručující zprávy se proplétaly mezi pomalejšími loďmi, poháněné zuřivě veslujícími zpocenými otroky. Jednou minuli císařský člun lesknoucí se zlatem a ověšený vlajkami, jejichž bílo-zlaté zbarvení se výrazně odráželo od mnohobarevných plavidel šlechticů. Mara cestovala na svém oficiálním člunu, natřeném na zeleno a na přídi ozdobeném vyřezávanou figurou šatry. Seděla ve stínu, ovívána otroky a obklopena vonnými květinami, aby k ni nepronikl nepříjemný pach bahna a splašků. Kevin se díval, jak cestují jiní lordi, doprovázeni hudebníky, básníky a kejklíři. Jeden měl dokonce na lodi divadelní společnost, jež pro jeho potěšení hrála představení na pódiu postaveném na palubě. Před ním stály koše naplněné ovocem a na jeho polštářích se povalovali tlustí psíci, kteří vypadali jako klobásy ozdobené stužkami. Na rozdíl od domácích a loveckých psů v Midkemii měli kelewanští psi následkem teplejšího podnebí krátkou hladkou srst.

Minuli bárky naložené thyzou, cestující dělníky z plantáží a skupinu lidí, která vypadala jako kelewanská obdoba potulných cikánských hudebníků. "Chardengové," řekla Mara, když se Kevin zmínil o podobě a krátce jí popsal cikány. "Ve starých kronikách se píše, že to jsou rodiny, jež dávají přednost putování před usídlením na jednom místě. Žijí na lodích a vozech, to je pravda, podobně jako tví cikáni v Midkemii. Ale na rozdíl od barbarů mají Chardengové čest.

Nekradou, aby měli na živobytí."

Kevin se zasmál. "Cikáni mají svou vlastní kulturu. Podle jejich mravů nekradou, pouze" - odmlčel se, neboť nemohl najít správné slovo, a nakonec se uchýlil k vlastnímu jazyku - "půjčují si."

"Půjčují si?" Mara úkosem pohlédla na Kevina, který žvýkal kůru sekky nakládanou v octě. "Co to je?"

Kevin sejí to snažil vysvětlit a viděl, jak se její obočí zvedá v úžasu. Je to zvláštní, pomyslel si, že tsuranské pojetí cti dovoluje, aby zboží bylo prodáváno, darováno nebo kradeno; ale neexistuje zde obdoba toho, že si přátelé nějakou věc mezi sebou půjčí. Připravil se na další odpoledne strávené mluvením, protože Mara požadovala vyčerpávající podrobnosti.

Řeka u města Jamám vyústila do velké delty. Vydali se západním ramenem řeky, které je přivedlo k přístavu. Na východě se delta dělila na další ramena, naplněná loďkami, z nichž rybáři rozhazovali své sítě.

Kevin měl oči navrch hlavy, když se dostali do ruchu na řece v Jamaru, který byl hlavním mořským přístavem a obchodním střediskem provincií Szetac a Hokani. Byl mnohem větší, rozlehlejší a velkolepější než Sulan-Qu. Nábřeží byla široká jako hlavní třídy a natolik vyvýšená, aby je nemohly zaplavit vysoké vlny, když se od jihu přihnala bouře. Po celé délce byla jako rušné dopravní tepny naplněna dělníky vykládajícími zboží z námořních lodí připlouvajících ze všech přístavů Impéria. Lodě se tísnily v kotvištích a Kevin pozoroval množství cizokrajných výjevů, když kolem proplouvaly bárky domu Acoma.

Žoky barviv ležely navršeny vedle sáhů vzácných dřev a zapečetěných truhel. Podle žoldnéřů, kteří je hlídali, bylo možno usoudit, jak vysoká je jejich cena.

Plavidla domu Acoma míjela pomalu plující přívozní čluny tak naložené těžkými bednami, že se skoro potápěly. Linuly se z nich exotické vůně koření, parfémů a silné aroma chocha-la.

Jejich flotila proplula kolem mol, na nichž ležely vysoko navršené balíky látek, modlitebních rohoží a příze, kůže a laku, likérů a pryskyřice. Každý lodní náklad byl usměrňován správci s břidlicovými tabulkami v rukou, hadonry a vůdci karavan. Pod horkou září slunce převážely dvoukolové vozíky tažené otroky zboží z lodí do doků, odkud pak putovalo na vozy stojící na souši.

Kevin se zájmem sledoval tuto stránku tsuranského života, která mu byla až do této chvíle skryta. Ve stínu uliček popíjeli námořníci s přimhouřenýma očima ze džbánů lihoviny nebo zírali na nalíčené dámy z Rákosové čtvrti, jež vystavovaly své přednosti na vyvýšených balkónech, stíněných navoněnými hedvábnými záclonami. Pouliční žebráci se dožadovali drobných mincí a prodavači s vozíky vychvalovali své rozmanité zboží zpěvavým vyvoláváním. Obchodníci s bižuterií se tísnili kolem mol, k nimž přirážely lodi, aby byli první, kdo nabídne novým námořníkům ozdoby pro jejich ženy a milenky.

Kevin ucítil mrazivé bodnutí, když projeli kolem zádi velké lodi a on zahlédl trh s otroky. Třebaže mu nikdo jiný v Marině člunu nevěnoval pozornost, poznal Kevin to místo okamžitě podle vysokého plotu s ostny, podle nahých mužů stojících v okovech a dozorců práskajících svými biči. Otrokyně byly shromážděny pod přístřešky mimo dosah slunečních paprsků, a i když už nebyly oblečené, ty hezké byly čisté, aby přitáhly pozornost pánů, kteří by si je mohli koupit pro své potěšení.

Onen pohled Kevinovi připomněl, že je stále Mařiným majetkem, a jeho zájem o pozoruhodnosti Jamaru pohasl. Nelitoval, když se konečně objevila najatá loď, jež měla armádu domu Acoma přepravit přes moře. Byly spuštěny sítě, aby se na palubu dostali válečníci cho-ja a pak vojáci domu Acoma. Marina nosítka byla nahoru vytažena pomocí nákladového kladkostroje, zatímco ona klidně seděla uvnitř. Pak byly nakládány zásoby.

Kapitán, kterého Lujan najal, aby zajistil jejich přepravu přes moře, byl schopný a odhodlaný využít vrcholu přílivu, k němuž mělo dojít za několik minut. Rozkázal přístavním dělníkům, aby odvázali lana a vypluli, zatímco jeho námořníci ještě ukládali bedny se zásobami pro vojáky.

Loď odrazila od mola a byla odtažena do hlubších, méně přeplněných vod vlečným člunem s tuctem veslařů. Otroci veslovali podle rytmu, který jim údery na velký buben udával tlustý muž v bederní roušce; do protirytmu pak vykřikoval, aby sladil ponoření, zabrání a vyzvednutí těžkých vesel. Jejich listy vystupovaly z vody v záři jasných barev. Otroci je omalovali barevnými vzory, aby zahnali zlé mořské duchy.

Loď, kterou pronajal Lujan, se jmenovala Coalteca. Měla tři stěžně a obrovské vyřezávané kormidlo, k jehož obsluze bylo zapotřebí sedmi otroků. Loď odplouvala od země a menší čluny používané rybáři a přístavní skladiště se rychle zmenšovaly. Vlečný člun odhodil lana, navaděč na břehu zamával na Coaltecu signál k odplutí a kapitán vykřikl rozkazy posádce, aby rozvinula plachty. Lodníci začali šplhat po provazových žebřících a uvolňovat lana a z ráhen se odvíjely metry a metry plátna, které se ve větru nadouvaly. Kevin stál v odlesku odraženého světla a všiml si, že plachty jsou - stejně jako vesla vlečného člunu - pomalována barevnými vzory a symboly. Výsledek působil trochu dojmem cirkusového stanu, divokého víru barev bez jakékoli harmonie, pokud se na něj člověk nedíval tsuranskýma očima. Kevin zamžikal, promnul si spánky a rozhodl se, že kdyby byl zlým mořským duchem, odvrátil by od takové lodi zrak už jen z toho důvodu, aby jej nezačala bolet hlava. Když se opřel o zábradlí paluby a modlil se, aby unikl mořské nemoci, která jej trápila na lodích Království, zahleděl se do vln a přemýšlel, jestli je stejně divokými barvami pomalován i kýl Coaltecy, aby odvrátil útok mořských hadů.

Po západu slunce se na to v pohodlné kajutě, osvětlené modrofialovými koulemi, zářícími bez plamene, které vyráběli cho-ja, zeptal Mary. Musel se kvůli tomu naučit nové slovo, protože o pojmech spojených s mořskými netvory nikdy předtím nehovořili.

"Aha," vykřikla Mara, když po čtvrthodině, naplněné gesty a nakonec i kreslením křídou na břidlicovou tabulku, pochopila, co má vlastně na mysli. "Už chápu, co chceš říct. Ptáš se na egu, velké tvory podobné relliům, kteří žijí v hloubce pod hladinou. Ano, Krvavé moře jich je plné. Každá loď má na palubě několik kopí, ovinutých naolejovanou látkou. Před nedávném ses o nich zmínil jako o 'harpunách', ale nejsou úplně stejná jako ostří, která se vrhají po rybách.

Na egu se kopí vystřeluje zapálené. Námořníci říkají, že útočící egu dokáže zahnat jen plamen kouzel Ctihodných."

Kevin si znovu promnul spánky. Z večeře mnoho nesnědl
a rozhodl se, že si raději půjde lehnout.

"Můj velký barbar nesnáší cesty po moři," zažertovala Mara a ruměnec na jejích tvářích jasně vypovídal o tom, že jí nevolnost problémy nedělá. Kradmo se na svého milence podívala a řekla: "Na bolesti břicha znám spolehlivý lék." Pak bez váhání shodila z ramenou své šaty a vykročila k výklenku, kde klečel Kevin a pokoušel se roztřídit polštáře a přikrývky.

Jeho šaty se brzy připojily k jejím najedno hromadě na podlaze. Egu pak už jej v myšlenkách nestrašil, protože když usínal, neměl vůbec sílu přemýšlet.

Coalteca urazila svou cestu za necelý týden bez toho, že by ji během plavby obtěžovali egu, a jen zřídka byla zmítána silnými větry.

"Je léto," řekl Lujan, když se jej na to Kevin zeptal. "Vítr vane klidně a prší spíše jen výjimečně." Natáhl opálenou paži a ukázal na pobřeží Dustari ležící před pestře pomalovanou přídí Coaltecy. "Podívej, odsud už můžeme vidět náš cíl, město Hama."

Přístav v Dustari se silně lišil od toho, co Kevin viděl v Jamám; stál na žulových kopcích a v dáli se zvedaly rozeklané hory. Stavby ze dřeva a papíru, které byly obvyklé na území Impéria, zde byly nahrazeny kamenem. Po celém pobřeží se tyčily mohutné, vysoké věže, které vyrůstaly z pyramidovitých základů a sloužily jako pozorovatelny a střílny. Jiné věže stály na malých ostrůvcích, které se táhly jako prsty, ukazující směrem na západ. Předhůří bylo utvořeno skalami, lemujícími plochy čemorudého písku sopečného původu. Obrysy kopců na obzoru měly příkré svahy, porostlé pokřivenými stromy neznámých tvarů. Vítr s sebou přinášel také zvláštní kořenitou vůni.

"Všude kolem přístavu stojí drtímy," řekl Lujan, když se o tom Kevin zmínil. "Hama je bohatá hlavně díky koření, které roste jen v horách na jihu."

Obyvatelé byli také proslulí svým tkalcovstvím a modlitební rohože utkané v Dustari podle pověsti přinášely ve svých osnovách dobrý osud. V žilách tohoto lidu kolovala podivínská krev; mnozí z těch, kteří se narodili na tomto pobřeží, zamířili dříve či později do Shromáždění mágů.

Kevin se těšil na příležitost k průzkumu města, a když Coalteca spouštěla kotvu, se zájmem sledoval ruch přístavu. Mezi doky se pohybovaly dvoukolové vozíky tažené tvory, které ještě nikdy předtím neviděl, šestinohými zvířaty daleko štíhlejšími než needry. Kolem stěžňů poletovala hejna šarlatově a bíle zbarvených ptáků, čekajících na příležitost vrhnout se na odpadky odhozené z lodní kuchyně. Přístav zněl výkřiky žebráků, kteří zjevně doufali v podobné štěstí. Náhle jejich pokřik zmlkl a oni se otočili a utekli do postranních uliček. Kevinův zájem vzrostl.

Do přístavu vpochodovali vojáci ve žlutých a purpurových brněních. Otroci se prohýbali pod lakovanými nosítky s praporci, na nichž byl znak znázorňující zvíře podobné kočce bojující s hadem. Sluhové spěchali na stranu, aby nechali skupinu projít, a dělníci z doků se uctivě klaněli.

"Přišel nás přivítat samotný lord z Xacatecas," řekla Mara překvapeně. Stála skrytá za Kevinovými zády, oblečená v bohatých zelených šatech a nalíčená tak, aby zdůraznila své mládí.

"Ty jsi ho nečekala?" zeptal se Kevin a otočil se, aby zjistil důvod její nervozity.

"Vůbec ne." Mara se zamračila a přemýšlela. "To, že opustil svůj válečný tábor, aby byl přítomen příjezdu vojska domu Acoma, nám lichotí." Pokynula jedné ze svých služebných a rychle řekla: "Dones mi černě lakovanou cestovní skříňku. Musím se převléci do něčeho lepšího."

Kevinovy oči s.e překvapeně rozšířily. "S klenoty, které máš na sobě teď, jsi už tak dost oslňující."

Mara přejela prsty po perlách a smaragdech, jež měla v řadách našité na živůtku a rukávech. "Pro lorda, který vládne jedné z Pěti velkých rodin a je válečným náčelníkem klanu Xacala, se musím ozdobit kovem. Kdybych před něj předstoupila v něčem obyčejnějším, než je to nejlepší, co mám, mohla bych jej urazit, a právě tohoto muže si nesmí nikdo z nás dovolit podráždit."

Námořníci začali po boku Coaltecy spouštět malý člun a pod Lujanovým velením se na palubě seřadila Marina čestná stráž ve vyleštěných brněních a s kopími vyzdobenými praporky. Paní odešla do podpalubí, aby se převlékla. Kevin, oblečený ve svých midkemianských kalhotách a košili, se zařadil mezi její doprovod a připadal si jako bílošedá holubice v karnevalovém průvodu.

Krátce poté se Mara objevila znovu, oblečena do smaragdově zbarveného hedvábí, pošitého měděnými plíšky. Kevinovi se tento šat líbil více než perly a řekl jí to; narudlá záře mědi dávala vyniknout tmavé hnědi jejích očí. Kompliment však na její tváři nevy kouzlil sebemenší úsměv.

Lujan pomohl své paní nastoupit do malého člunu s baldachýnem, který ji spolu s jejím doprovodem dovezl na břeh. Zdálo se, že i nového velitele vojsk opustil jeho obvyklý smysl pro lehký humor, což si Kevin vyložil jako nápovědu k tomu, aby se stáhl do pozadí. Midkemian, jenž se od doby, kdy byl zajat na bitevním poli a pak přebýval v ohradě otroků, hodně změnil, objevil moudrost mlčení ve chvíli, kdy to okolnosti vyžadovaly. To, jak velká byla moc lorda z Xacatecas, bylo patrné z neobvyklé hloubky Mariny úklony poté, co vystoupila na nábřeží před postavu ve žlutém brnění se zářivě zlatými náramky, která seděla ve svých nosítkách jako král na trůnu.

Lord z Xacatecas sklonil hlavu, vstal a zdvořile jí úklonu oplatil. Byl to už starší muž, ale v žádném případě sešlý. Byl opáleny a svalnatý a jeho oříškové oči s vějířky vrásek na ni hleděly trochu lišácky. Oblečený byl pohodlně, ale rozhodně ne nedbale a kolem úst se mu prohloubily vrásky, když se usmál a trochu šibalsky ji přivítal.

"Paní Mářo, jsi zdráva?"

Jeho hbs zněl trochu zdušeně, ale příjemně. A Mara, která k němu zvedla oči, se také usmála. "Je to pro mě příliš velká pocta, můj pane," řekla uctivým tónem, podle něhož Kevin poznal, že ji ten muž převyšuje postavením, a přesto netrval na tom, aby ona promluvila jako první. Lord pozdravil paní z Acoma přátelsky a s veřejným vyjádřením přízně. "Jsem

zdráva," pokračovala Mara a její postoj prozrazoval, jak je unavená. "A velice polichocena tím, že se s tebou setkávám už tady. Ty jsi zdráv, lorde Čipino?"

"Opravdu zdráv," odpověděl muž s náhlým kyselým sarkasmem. Odhodil si z čela ocelově šedé vlasy a zasmál se; Kevin sice nevěděl proč, ale nejspíš to mělo souvislost s Mařiným tónem, když jí nabídl rámě a odváděl ji pryč. "Lord Desio, ať se se svým bratrancem udusí ve spánku, bude tohoto dne dlouho litovat."

Mara zamumlala něco, co donutilo lorda z Xacatecas k dalšímu smíchu a k tomu, že si ji znovu uznale prohlédl. Pak usadil pani do svých vlastních nosítek, což byla promyšlená zdvořilost, protože jeho osobní přítomnost nikdo neočekával a služebnictvo domu Acoma ještě nevyložilo na břeh její vlastní palankýn. Jednotka válečníků se kolem nich rozestoupila ve formaci podobné šachovnici, v níž se střídala pole žluté a purpurové se čtverci zeleně.

"Kdybych byl mladší," zaduněl lord chraplavým hlasem, "klidně bych dělal mladému Hokanuovi konkurenci."

Nu, pomyslel si Kevin - s chvilkovým bodnutím žárlivosti - přinejmenším se zdá být lord z Xacatecas okouzlen paní, která si přeje jeho spojenectví.

"Za což by mě tvá krásná manželka nechala s radostí otrávit," opáčila Mara bez zaváhání. „Je Isašani zdráva?"

"Zdráva, děkuji za optání, a je moc ráda, že nejsem s ní, což je jediný důvod, proč v této chvíli není zase těhotná. Zahněte sem," rozkázal lord Čipino svým nosičům. Společnost zabočila na úzké křižovatce a vstoupila do stínu hostince se zahradou.

Po celé délce zadní zdi byl umístěn pult s občerstvením. Prodávaly se zde polévky, pečivo a různé druhy místního bylinného nápoje, kterému se říkalo teš, stejně jako obvyklá chocha. Byly jim uvolněny lavice a stoly, když obyvatelé nižšího postavení vstávali ze svých míst, aby poskytli prostor lidem společensky výše postaveným, a začali kolem nich běhat sluhové v pláštích, kteří uklízeli použité talíře a šálky a místo nich přinášeli čisté. Čipino usadil Maru a posadil se do čela stolu s lokty na desce a bradou opřenou o pěstěné prsty. Prohlédl si dívku, která porazila lorda z Minwanabi na jeho vlastní půdě a jejíž obratnost ve Hře jí zajistila proslulost. Kolem nich se rozestavili Lujanovi a Xacatecasovi vojáci do obranných postavení a Kevin zůstal s nosiči stát na místě těsně za hranicí doslechu. Podle Marina chování usoudil, že společenské klábosení skončilo a skoro okamžitě se řeč stočila k vážným záležitostem. Sluhové přinesli jídlo, které zůstalo ležet na stole skoro netknuté, a místo občerstvení se oba vládci svých domů sklonili nad mapami, nakreslenými na pergamenech a několika tabulkách, jež přinesl sluha ve žlutém a purpurovém šatu.

Nakonec Mara pokynula Kevinovi, aby přišel a postavil se u jejího ramene. "Chci, aby sis to poslechl," řekla a podle tónu jejího hlasu Midkemian pochopil, že se na jeho názor zeptá později, až budou mít příležitost spolu mluvit v soukromí.

Odpoledne uběhlo při rozhovoru o pokračování loňských šarvátek, které nakonec vedly Nejvyšší radu k tomu, aby sem vyslala Maru.

"Můžeme z toho usuzovat pouze na jediné," shrnul celý rozhovor Xacetacas. "Útočníci z Tsubaru jsou čím dál početnější a jejich agresivita naprosto nevysvětlitelně stoupla. Jen by mě zajímalo proč?"

Mara se na staršího muže zahleděla a přemýšlela. "Budeme to muset zjistit, lorde Čipino." Odsunula od sebe prázdný šálek na teš a jakoby mimochodem dodala: "V každém případě je má usedlost dobře chráněna."

Lord z Xacatecas v úsměvu ukázal rovné zuby. "Pak, dcero Sezuova, oba dobře víme, proti komu stojíme. Nepřítel proti nám nemá žádnou výhodu." Natáhl paži a zvedl svůj pohár z jamarského křišťálu v ruce, na níž nebyly žádné prsteny. "Na vítězství," řekl tiše.

Mara se mu podívala do očí a přikývla a Kevina z neznámého důvodu zamrazilo.

Coalteca byla vyložena právě ve chvíli, kdy lord a paní vstali od stolu. Marin palankýn už stál vedle toho, který patřil lordu Čipinovi, a sluhové se snažili zvládnout stádo nákladních zvířat. Byla štíhlá a šestinohá a Kevinovi připomínala křížence lamy a velblouda - s výjimkou uší, které byly pokryté šupinami jako uši ještěrek. Všechna zavazadla, Mařiny skříňky s oblečením, stany, obři vadla, pytle s dřevěným uhlím, sudy s olejem a zásobami i vybavením jejího vojska byly řemeny, připevněny k podivným půlkruhovým rámům, jež měli tvorové přivázány na hřbetě jako sedla. Karavana byla velice dlouhá a kolem se rozléhalo bučení zvířat a křik snědých poháněčů, kteří měli kolem hrdla volně uvázané šátky. Jiní muži v pytlovitých oděvech, ušitých z pruhovaných látek živých barev, pomocí bodců nutili zvířata do pochodového tempa; lidé a cho-ja se seřadili daleko rychleji a stoupání do hor začalo.

Kevin šel se zbytkem Mařina domácího služebnictva. Ucítil náraz teplé tekutiny, po němž následovalo hihňání dítěte, které se válelo v příkopě u cesty.

Otočil se, a když zjistil, že mu po rukávu košile stéká chuchvalec bílého hlenu, zašklebil se. "K čertu s tím," zaklel midkemiansky.

Lujan se lítostivě usmál. "Nestůj moc blízko u querdider," zavolal varovně. "Plivou."

Kevin mávl rukou a setřásl pěnivou hmotu na dlažbu. Nepříjemně zapáchala jako shnilá cibule.

"Zdá se, že se jim nelíbí, jak páchneš," řekl se smíchem velitel vojsk.

Kevin se podíval na nejbližší tažné zvíře, které si jej prohlíželo fialovýma očima s dlouhými řasami a přežvykovalo přitom odulými pysky. "Nápodobně," zavrčel. A v duchu mu popřál bolestivý záchvat zácpy a tmy zaražené ve všech šesti kopytech porostlých srsti. Zdá se, že ten výlet do Dustari bude hotová zábava, pomyslel si, když si uvědomil, že querdidry, které nesou zásoby, počtem mnohonásobně převyšují vojáky.

Když se přiblížili k průsmykům, hory se drasticky změnily. Zalesněné úbočí nechali za sebou a dorazili na místa, kde vítr a poletující písek zemi obrousil až na holou skálu. Vůni zeleně a půdy přehlušil pach rozpáleného kamení a povrch země skýtal bezútěšný pohled. Hory pak ostře klesaly do nepravidelných řad hřebenů, mezi nimiž se rozlévaly obrovské oceány písku. Slunce pálilo z oblohy, zbarvené zeleně poletujícími oblaky písku, a obzor se chvěl vlnami horka, vystupujícími ze skal. Skály samotné působily, jako by se žárem rozpustily do zrnitých rudých, černých a

okrových tvarů. Zdálo se, že ohně, které je přetvořily, hořely teprve nedávno a s každým východem slunce se znovu obnovovaly.

V protikladu ke dni byly noci chladné a naplněné suchým větrem, jenž se prořezával pod oděv jako led. Nikoho už nepřekvapovalo, že si poháněči a domorodí průvodci zahalují tváře šátky, aby se chránili před poletujícím pískem. Staletí divokých větrů obrousila skály do podivných tvarů připomínajících věže nebo hromady cukroví či démony prokleté sloupy, které se zabodávaly do kelewanské oblohy. Kevin i Mara tyto tvary sledovali nejprve s údivem - což pominulo po přepadení pouštních lupičů, kteří na ně zaútočili na úzké stezce vedoucí k průsmyku.

Nejdříve zaslechli uširvoucí ječeni a pak zahlédli neklid v průvodu stáda zvířat před nimi. Mara odhrnula záclony svých nosítek. "Co se stalo?"

Lujan ji pokynul, aby se skryla, a vytáhl meč. Mara se ještě více vyklonila z nosítek a skrze řady svých sluhů zahlédla malé postavy se širokými rameny, oblečené v pláštích pískové barvy, které s řevem útočily ze soutěsky mezi skalami. Popadli několik querdider za ohlávky a za jejich hlasitého bučení je odtahovali z cesty. Tvorové, kteří neztráceli rovnováhu ani na kamenné suti, se začali plašit a cukat, když válečníci v barvách domu Xacatecas vyrazili ze svahu dolů, aby je dostihli.

Lujan vykřikl na prvního velitele útoku a zeširoka mávl mečem. Válečníci domu Acoma se odpojili od karavany a zamířili dolů k zatáčce v písku. K jejich protiútoku se připojili i válečníci cho-ja, kteří je dokonce předběhli. Lidé nebyli tak sebejistí jako hmyz a rozprostřeli se do širokého kruhu, aby útočníky z pouště obklíčili, zatímco cho-ja se jim pod vedením svého velitele útoku hnali naproti.

"Podřiďte se rozkazům důstojníků lorda Čipina," nařídil Lujan svým mužům. Pak, když lord z Xacatecas zavolal na Maru ze svých nosítek, dotkla se paní rukávu svého důstojníka.

"Lord nechce žádné živé zajatce," oznámila mu.

Lujan předal příkaz dál.

Kevin s rozšířenýma očima sledoval, jak se cho-ja vrhli na útočníky. Když drobní muži z hor spatřili hmyzovité, leskle černé tvory s přilbami na hlavách, které se ani vzdáleně nepodobaly lidským, s ostrými hřebeny na zvednutých předloktích připravených k zabíjení, zůstali na místě stát. S kletbami a ranami pohnali querdidry proti řadám cho-ja, aby se je pokusili zadržet. Ale Lax'lovi válečníci byli rychlí, skoro jako černé šmouhy ve sluneční záři, když míjeli zvířata šílená strachem. Pohybovali se zlověstně tiše, kromě klapotu zahnutých nohou na kamenité půdě. Cho-ja se dostali za překážku a běželi dál, zatímco muži pouště se otočili a dali se na bezhlavý útěk.

Řež byla rychlá. Kevin, který ještě nikdy neviděl cho-ja bojovat, cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Už viděl muže umírat, ale ještě nikdy ne tak, aby jim střeva vyhřezla ze zad po jediném úderu předloktí vyzbrojeného chitinovou čepelí. Cho-ja byli vražedně rychlí a zabíjeli se strojovou dokonalostí.

"Tví cho-ja s těmi kočovníky udělali krátký proces," poznamenal lord Čipino a ponurý tón jeho hlasu prozrazoval, že ze smrti těch mužů nemá radost. "Teď se asi budou pořádně rozmýšlet, jestli mají obtěžovat naše karavany se zásobami do Ilamy."

Mara zvedla z polštářů vějíř a zamyšleně ho otevřela. Začala se ovívat, více z nervozity než z pocitu horka. Ačkoliv ji krvavé zábavy nepřitahovaly, neprojevila při pohledu na bitvu a umírání slabost. "Proč zaútočili na tak těžce ozbrojenou karavanu? Museli přece, u LaŠimy, vidět, že nás doprovází tvá čestná stráž a k tomu tri jednotky vojáků."

Na svahu se zatím muži velitele útoku domu Acoma bezvýsledně pokušeli shromáždit vyděšené querdidry. Lord Čipino určil některé ze svých vlastních poháněčů, aby jim pomohli, protože jejich zkušenosti v zacházení s těmito zvířaty , byly nezbytné, aby se karavana ještě před soumrakem vydala na další cestu. "Kdo může říct, jaké mají barbaři pohnutky," řekl a pozoroval Maru na vzdálenost, která dělila palankýn od nosítek. "Kdybych nevěděl, co jsou zač, řekl bych, že to jsou fanatici Rudého boha."

Ale kočovníci z Dustari nevěřili v Turakamua, alespoň to tvrdily texty, jež Mara kdysi studovala v Lašimině chrámu. Zesílení nepokojů na hranicích nedávalo žádný smysl a srážky, které jí lord Čipino popsal nad mapami v hostinci, neposkytovaly žádné vodítko k vysvětlení takového plýtvání lidskými životy.

Mara zavřela vějíř. Víc než kdy dřív se bála o Ayakiho, jehož nechala doma na své usedlosti. Doufala, že propluje oceán a zajistí, podporu rychlému vyřešení znepokojivých útoků na hranicích. Ale ačkoli toužila po rychlém návratu domů, cítila, že problém je horší, než čekala. Možná se nevrátí ani do podzimní sklizně, a to naplňovalo její srdce mrazivou předtuchou. Ale nemluvila o svých starostech nahlas. Když se karavana srovnala a opět vyrazila kupředu, požádala, aby ji ukázali významné orientační body v horách. Kevin kráčel vedle jejích nosítek a naslouchal Čipinovu nejlepšímu zvědovi, který uváděl jména štítů, údolí a skalních návrší, na něž se jim cestou otvíral výhled.

Nemuseli spěchat, aby se seznámili s touto novou, podivnou zemí. Čas během měsíců mezi srážkami je tížil a po počátečních týdnech se bezútěšnost holých neúrodných údolí a nekonečných pustých plání přenesla i do jejich duší. Kevin tak často, jak jen mohl, navštěvoval Marin velitelský stan, který, ačkoliv byl sešit z vydělaných needřích kůží napuštěných olejem na ochranu před počasím, byl zařízen velmi pohodlně. "Kdo je tam?" zavolala stráž u vchodového závěsu. Kevin spustil šátek, který si tiskl k obličeji, a nadechl se vzduchu naplněného prachem. "To jsem já."

Strážný oděný do brnění mu pokynul ratištěm kopí. Kevin vstoupil, prošel dalším závěsem, jenž zadržoval většinu prachu a špíny zvenčí, a zamrkal při náhlé změně světla. Hlavní místnost velitelského stanu byla ozářena pochodněmi zasazenými do kameninových nádob, které stály na kůlech zaražených v zemi. Ze stropu visely světelné koule cho-ja, jejichž modrofialové světlo se nepříjemně mísilo s teplou září pochodní. Barvy tkaných přikrývek, polštářů a závěsů se nezvykle měnily míhajícími se stíny, a skládaly mozaiku svých vlastních geometrických vzorů, jako by předměty a různorodé tvary, jež na nich stíny kreslily, vytvářely hrací desku pro nějakou cizí hru, na níž, jsou lidé hráči.

Ať se Kevin snažil, jak chtěl, nebyl schopen přirovnávat Hru rady k šachům; tsuranský systém cti byl pro cizince příliš složitý na to, aby porozuměl tahům. Na druhé straně strategie mužů pouště mu připadala méně nejasná. Během

doby od jejich příchodu]i podrobně studoval. Kočovníci vyráželi na útoky většinou v noci a vždycky tajně. Snažili se unavit armády domů Xacatecas a Acoma krátkými výpady a pak dlouhou nervy drásající nečinností. Den za dnem ubíhal bez bitvy, kromě vosích žihadel nočních útoků. Přepady byly přesně tak časté a přesně tak pečlivě rozvržené, aby udržovaly armády ve stavu pohotovosti.

Síly domu Xacatecas se rozdrobily tím, že musely hlídat všechny, i ty menší, stezky přes hory. Lord Čipino doufal, že když se útočníci dozvědí o posile ze strany domu Acoma, upustí od svých vpádů přes hranice. Ale muži pouště nic takového neudělali; naopak, ještě zvýšili četnost svých útoků a dotírali jako hmyz nalétající na needry.

Měsíce plynuly beze změny a Kevin se stále zdráhal projevit svůj názor, že útoky mají nějaký skrytý význam. Měl dost válečných zkušeností, aby své podezření ospravedlnil;

ale Tsurané zabíjeli zajaté midkemianské důstojníky, a tak se v zájmu svého života neodvážil přiznat svůj šlechtický původ nikomu na této straně trhliny kromě hrstky midkemianských otroků. Odložil svůj šátek a sandály, ať je sluhové vyčistí, a přešel přes krásně tkané koberce k polštářům, na nichž seděla jeho paní a studovala s Lujanem mapu hranice Impéria, rozprostřenou na stolku.

"Tady jsi," řekla Mara, když k němu vzhlédla. Proud havraních vlasů jí splývал přes jedno rameno; porcelánově jemnou rukou si ho odhodila dozadu a usmála se. "Projednávali jsme změnu ve strategii." Kývla směrem k Lujanovi.

Kevin zrychlil krok. Klekl si na polštář na druhé straně stolku a studoval malé skupinky zelených a žlutých značek, které představovaly jednotky domů Acoma a Xacatecas. Jejich pozice se vinuly jako řady korálků kolem toků řek, průsmyků a kamenitých údolí, jimiž po setmění dul ostrý vítr. Dokud voják stojící na hlídce pohledem nezachytí pohyb nepřítele na pozadí oblohy nebo hvězd, neuslyší kroky; jen náhodné zachrastění kamínků, které často způsobí vítr, a následuje nečekaný a smrtící útok. Nože mužů pouště nejsou z kovu, ale hrdla podřezávají stejně spolehlivě.

"Chceme zničit jejich skladiště zásob," řekla Mara. "Vypálit je. Zajímá mě tvůj názor, protože znáš zdejší terén stejně jako kdokoli jiný."

Kevin si olízl rty, po kůži pod rukávy košile a přepásaného burnusu, který nosil jako svrchní šat, mu přeběhlo zamrazení. Podíval se na mapu a tiše rozvažoval, jestli přesně v tohle nepřátelé nedoufali: vylákat jejich válečníky z průsmyků do otevřené pouště a napadnout je ze zálohy. "Znovu tě upozorňuji, paní, že proti těmto lidem z pouště nemůžeme podniknout protiútok. Mají všechny výhody domácího prostředí. Tvrdím, stejně jako předtím, abychom je nechali přijít k nám a zemřít na hrotech našich kopí s malými ztrátami na straně našich jednotek."

"Není žádnou ctí vyhýbat se útoku," poznamenal Lujan. "Čím déle je pani pryč ze svých statků, tím větší nebezpečí hrozí Ayakimu. Tím, že bude čekat do další změny ročních období, nezíská ani vítězství ve Hře rady, ani velikost v očích bohů. Není osudem válečníků nečinně otálet, zatímco se k nim muži pouště chovají jako poháněči querdider a připravují pro své potěšení malé útoky."

"Pak vám můj názor není k ničemu," řekl Kevin a snažil se nedat najevo zklamání. "Věřím tomu, že v pohybech těchhle kočovníků je strategie. Vy trváte na tom, že není -"

"Jsou to barbaři!" přerušila jej Mara. "Útočí na naše hranice jen proto, že naše země je bohatá a plná zeleně. Proč by se měly pouštní kmeny najednou sjednotit proti národu, který je ozbrojený a připravený na jejich útoky? Co si myslí, že mohou získat kromě toho, že budou vyhlazeni?"

Kevin vnímal její hněv a nijak jej to neuráželo, protože si uvědomoval, že dlouhá doba, kterou už strávila mimo domov, spolu se strachem o syna vyčerpala její nervy. Každý měsíc připlouvaly do přístavu Hama obchodní lodi a přijížděl za ní Jicanův posel, ale zatím nedostala jedinou zprávu o tom, že by vojáci domu Minwanabi zaútočili. Své nejlepší vojáky nechala na statku, aby jej hlídali; s těmi ostatními přijela sem a čekala, že pomůže lordu z Xacatecas a bude moci odejet. Ale k žádnému útoku na její usedlost nedošlo, a pokud ano, ještě o něm nedostala zprávu; a na této straně Krvavého moře se tažení nevysvětlitelně táhlo a neobjevovaly se žádné známky svědčící o jeho ukončení.

"Musíme najít zásobárny kočovníků a vypálit je," trvala na svém. "Jinak nakonec v tomhle páchnoucím stanu zestárneme a nikdy se nedočkáme úplné porážky domu Minwanabi." Jejím prohlášením celý rozhovor skončil.

Vyslali zvědy. Ti měli za úkol v pěti dnech pročesat celou nížinu, ale jejich práce už se táhla celé měsíce. Kočovníky nebylo možné stopovat na písku, který se neustále přeléval, a už vůbec ne ve skalách. Tsurané byli nuceni pátrat po sloupech kouře táborových ohňů v zemi, v níž nerostl jediný strom, ale k získání světla a tepla bylo nutno používat dovážený olej a dřevěné uhlí. Válečníci museli ležet celé dny v úkrytech a prozkoumávat pustý obzor, jestli nezahlédnou známky nepřátelských táborů. Pochodovali rozžhavenou pustinou a nenacházeli vůbec nic: jen stará vychladlá ohniště, naplněná popelem a úlomky kostí a někdy stopy v zemi na místech, kde stály kožené stany, nebo střepy z rozbitých kameninových nádob. Sklady zásob kočovníků jim ale zůstávaly záhadně skryté.

Po třech měsících neúspěšného pátrání začali vojáci domů Xacatecas a Acoma brát zajatce. Tito nešťastníci byli odváděni do Čipinova stanu k výslechům. Pouštní válečníci byli malí muži šlachovitých postav a často si nechávali narůst plnovousy. Páchli querdidrami a kyselým vínem a oblékali se do kůží, které spínali kostmi a kousky rohoviny. Přes primitivní lehké brnění nosili volné pláště okrové barvy, opásané olemovanými šerpami, v nichž ukrývali své talismany, vypovídající o jejich odvaze a kmeni. Byli zavilí, ve sluncem vysušených tvářích měli nepřístupné výrazy a jen velmi málo z nich se dalo pohnout k tomu, aby promluvili. Ti, které nakonec přesvědčili k tomu, aby zradili, nebyli ve své klanové hierarchii na vysokých místech; všechna skladiště, jež takto po čtyřech měsících objevili, byla naprosto nedůležitá; bylo v nich jen pár měchů vína a něco obilí v kameninových džbánech. Nebyl to dostatečný důvod k tomu, aby nadále ztráceli válečníky, řekl lord Čipino Maře v průběhu zklamaného rozhovoru po dni, který strávili ve žhnoucí výhni slunce, když vykopávali právě jedno z těchto skladišť v malé roklině.

Velitelský stan domu Acoma byl v nastávajícím soumraku tichý. Volání stráží při střídání se mísilo s vůní pečeného masa, linoucí se z kuchyňského stanu, jenž byl otevřený, aby se dovnitř dostalo alespoň trochu večerního vánku; kouř

dřevěného uhlí se nesl v modrých obláčcích k temným horským štítům a uvnitř vrhalo světlo z olejem napuštěných knotů třešňově zbarvenou záři stínítky vyřezávaných lamp.

Mara tlesknutím rozkázala sluhovi, aby přinesl lordu z Xacatecas jeho teš oslazený přesně tak, jak ho měl rád. Řekla: "Takže si myslíš, že prohledáváním kopců ztrácíme čas?"

"Určitě." Lord Čipino své znechucení zdůraznil trhnutím brady. "Kočovníci musí mít zásoby skryté hluboko v poušti mimo dosah našich zvědů a na místě, kde dlouho nezůstávají stopy. Podle mě se musíme pokusit o výpad nejméně se dvěmi jednotkami válečníků."

Dorazil sluha se šálkem teše a Mara tak získala okamžik na rozmyšlenou. Také jí začínala podobná taktika připadat rozumná a Lujanji v tom podporoval. Jediným, kdo ji odmítal, byl Kevin, který neúnavně trval na tom, že kočovníci by právě podobný průzkum mohli uvítat. Potřásla hlavou. Proč by barbaři chtěli, aby její válečníci zaútočili? Co by tímto tahem mohli získat?

"Nic z toho nedává smysl," řekl Čipino a uvolnil si řemení kolem krku, aby si mohl povolit zaprášené brnění. Poškrábal se na opálené kůži svého hrdla, zamračil se a pak se napil teše. Sladký nápoj mu spláchl prach v ústech a lord se také trochu uklidnil. "Isašani mi psala, abych ti řekl, že ji přišel navštívit Hokanu ze Sinzawai."

Mara zvedla obočí. "Nepokouší tvá žena náhodou štěstí jako dohazovačka?"

Xacatecas se zasmál. "Neustále. Ale zdá se, že se jí to v tomto případě s Hokanuovou nadšenou podporou nezvykle daří, přinejmenším to tak vypadá. Mladému Šinzawaiovi chybíš. Několikrát už se na tebe ptal."

"A Isašani ti o tom píše?" zeptala se Mara. Když Čipino přikývl, dodala: "A co přivádí Hokanua do Ontosetu? Podle moje to dost daleko od jeho obvyklých cest."

"Přesně to zaujalo i Isašani," poznamenal Čipino. "Ta všetečná ženská si myslí, že Hokanu přišel nakupovat koření, které pak poveze do Jamám."

Což znamená, že se přijel hlavně vyptat paní Isašani na situaci v Dustari. Mara si nebyla jista, jak na to má reagovat, a nevěděla, jestli Hokanuův náhlý zájem jen nemaskuje nejnovější tah jeho otce ve Velké hře.

Její úvahy byly přerušeny návratem důstojníka, velícího toho dne hlídkám, se zprávami, které přinesli zvědové. Uctivě se uklonil. Mara mu dovolila před svým hostem promluvit a ušetřila si tím pozdější posílání zpráv do Xacatecasova tábora.

"Žádné nové objevy v hlášení nebyly, paní," řekl důstojník s přilbou ozdobenou chocholem, drženou v ohybu lokte. .Jeden muž zraněn sesuvem skal a dva další zabiti ze zálohy. Zranění ošetřeni v táboře na jihu. Ostatních pět skupin zvědů nenašlo nic."

Což znamenalo, že ztráty byly úplně zbytečné, pomyslela si Mara. Tísnily ji dlouhé dny, zbytečné smrti a to, že nebyla patrná žádná známka změny, a jí docházela trpělivost. Kočovníci si s nimi jen pohrávali - v tom měl Kevin pravdu - alesedět a čekat na jejich další čin bylo nepřijatelné. Mara svého unaveného důstojníka propustila a podívala se do temných, sardonických očí lorda z Xacatecas. "Dům Acoma vyšle jednu jednotku, aby pochodovala do pouště za kopci. Velet jim bude můj první velitel útoku Migachti a půjde s nimi půl jednotky cho-ja, aby přenášeli zprávy mezi skupinou a hlavním táborem."

Lord Čipino z Xacatecas sklonil hlavu. Položil svůj šálek teše na nízký stolek mezi rohy map zatížené kameny, břidlicové tabulky a vypsané kusy křídy a natáhl se po své vybledlé přilbě. "Pro čest našich domů a zničení nepřátel," řekl, "pošlu i já jednu jednotku a vyrovnám dar tvých cho-ja, jejichž schopnostem se mí vojáci nemohou vyrovnat. Úl na mých pozemcích mi nemůže poskytnout žádné nové válečníky, protože všichni už chrání naše jižní hranice s domem Zirentari."

Mara nezdůraznovala skutečnost, že se svou královnou úlu uzavřela smlouvu o plození nových válečníků; člověk nikdy nesvěřoval důležité věci ani svým přátelům, protože ve Velké hře mohl být dnešní spojenec zítřejší nepřítel na život a smrt. Vstala a zdvořile se uklonila muži, který ji byl společensky nadřazen, i když v soukromí lord Čipino na formality příliš nedbal. "Na vyrovnání daru netrvám."

Lord Čipino si ji prohlédl a trochu zamžikal proti světlu, jež mu z lampy dopadalo do očí. "Mýlíš se," řekl jemně tónem, jako by opravoval svou dceru. "Ženě takové krásy by nemělo být nikdy dovoleno žít v poušti bez darů."

Mara zčervenala. Nedokázala nalézt slova, kterými by překonala chvíli rozpaků, a lord Čipino přerušil ticho jako první. "Hokanu přesvědčil Isašani o tom, že by tvé půvaby neměly zůstat v této drsné, barbarské zemi zapomenuty."

Paní z Acoma se zasmála, což byla velká změna po dvou letech strávených v odloučení, v němž se cítila jako zajatec. "Jste s Hokanuem stejní lichotníci, jeden jako druhý!"

Čipino si posunul přilbu do týla přes zcuchané šedé vlasy a nechal upínací řemínky viset po stranách. "Nu, je pravda, že tu není jiná žena, kterou bych tím mohl trápit. Kdyby to bylo možné, lichotil bych i samicím querdider." Pokrčil rameny. "Ale plivou. Ty snad pliveš také? Neřekl bych." Pak přišla skutečná poklona pronesená lstivě, tak, aby ji nemohla Mara přejít tím, že by změnila téma hovoru. "Hokanu je muž dobrého vkusu a slušného chování, jinak by jej Isašani už dávno vyprovodila ze dveří i s jeho otázkami."

Dar, který jí pak poslal, byl měděný náramek, vytvarovaný do podoby letící šatry a ozdobený jediným smaragdem. Byl krásný a byl vyroben zvlášť pro ni za cenu, jež daleko převyšovala hodnotu poloviny hlídky cho-ja, kteří byli takovými válečníky, že proto, aby dokončili svůj úkol, dokázali zemřít. Mara vložila klenot zpátky do plátnem vyložené skříňky, v němž jí byl přinesen. "Proč to udělal?" zeptala se zdánlivě prázdného stanu.

Za zády se jí ozval Kevinův hlas, který ji polekal. "Čipino tě obdivuje za to, jaká jsi. Chce, abys to věděla."

Marino zachmuření se prohloubilo. "Lord z Xacatecas? Proč by mě měl zrovna on obdivovat? Patří mezi Pět velkých rodin a je jedním z nejvznešenějších mužů Impéria. Co myslí, že tím získá od domu, který ohrožují vojáci domu Minwanabi?"

Kevin netrpělivě potřásl hlavou a posadil se na polštáře vedle ní. Natáhl ruku, odhrnul prameny jejích rozpuštěných

vlasů a začal jí prsty masírovat svaly na ramenou. Mara se jeho něžnému doteku s povzdechem poddala a uvolnila svaly, o nichž ani nevěděla, zeje napíná. "Proč by to dělal?" zeptala se znovu na lorda z Xacatecas.

Kevinovy ruce se jemně zastavily na jejím krku. "Protože tě má rád. Ne proto, že by s tebou měl nějaké úmysly - i když bych se vsadil, že by se malému koketování nebránil, pokud by si byl jist, že nebudeš nic namítat. Ale nemá v souvislosti s tebou nebo s tvým domem nebo se ziskem, kterého bys mu pomohla nabýt ve Velké hře, žádné zvrácené úmysly. Paní, život nemusí mít s tou zatracenou politikou nic společného. Skoro se zdá, jako bys na to zbytečně často zapomínala. Když se zamyslím nad tím darem a nad motivy lorda z Xacatecas, nevidím nic jiného než muže ve věku tvého otce, který z tebe má radost a který by ti chtěl dát něco, co ty sama zřídkakdy rozdáváš: uznání toho, že jsi schopná a příjemná a vůbec k pomilování."

"K pomilování?" Na Mařiných rtech se objevil hravý úsměv, který jí Kevin oplatil. Jeho ruce se pohnuly a jemně stáhly látku z jejích ramen. V tlumeném světle lampy ulehli spolu na polštáře a jejich vášně se propletly v rychlém a němém okamžiku.

Hlídky vyrazily následujícího jitra za hlasité fanfáry rohů, do nichž duli kuchaři z tábora lorda Cipina. Když přebývaly jednotky domu Xacatecas v této zemi, vždy informovaly bohy a nepřátele, že začaly nový den triumfem. Armáda vyšla za úsvitu a fanfára měla přimět nepřátele k tomu, aby se chvěli strachy.

V následujících měsících se nic zvláštního nestalo. Mara vyčkávala na návrší v úkrytu, jejž ji našli její zvědové. Na větrem ošlehané skalní tabuli nebyl žádný stín, a tak Mara vyměnila slaměnou pokrývku hlavy za přilbu ovinutou tenkým hedvábným šátkem.

Jak míjely dny, naučila se stejně jako její válečníci rozpoznávat na stezce obláčky prachu, které oznamovaly návrat poslů cho-ja. Tehdy vyslala k lordu Čipinovi otroka se zprávou a sama sešplhala kamenitou stezkou dolů, aby se setkala s přicházejícími válečníky. Nohy jí z tohoto šplhání do míst, kam ji otroci v nosítkách nemohli vynést, zesílily jako vojákovi. Lujan byl natolik moudrým velitelem, aby si všiml, že Marina přítomnost má na jeho muže povzbudivý účinek. Na rozdíl od mnoha tsuranských šlechticů tato paní na vlastní kůži poznala, za jakých podmínek její stráže a hlídky plní své povinnosti. Nevyžadovala, aby trávili nemožně dlouhou dobu pod sálajícím poledním sluncem, ani si nestěžovala, když vlny horkého vzduchu na obzoru znesnadnily viditelnost a zapříčinily protichůdné zprávy. Ačkoliv dávala jednoznačně přednost obchodním záležitostem před vojenskými, pečlivě studovala zásady strategie zásobování. Chápala jejich nepříjemné postavení stejně dobře jako každý důstojník, ale zdálo se, že ani její novátorské myšlení si nedokáže poradit s něčím, co se zdálo být naprosto nesmyslným a bezúčelným chováním.

Zprávy, jež posílaly jednotky určené k hlídkování v poušti, přispívaly jen málo k tomu, aby se pohnuli z mrtvého bodu. Bylo objeveno a zničeno jedno malé skladiště spolu s hnízdem kočovníků, kteří je měli chránit. Další dva měsíce uplynuly v neúspěšném pátrání a pak ještě jeden, kdy se plahoči-li za falešnou stopou. Cho-ja přinesli zprávu o vyschlé oáze, kde našli zbytky tábora, očividně vyklizeného ve spěchu.

Hlídka, jež se vydala po stopách kočovníků, kteří opustili toto místo, se vysílila při bezvýsledném pochodu. Z vojáků určených k prozkoumání tábora byli dva zraněni, když šlápli na pasti ukryté v písku. Život jednoho si vyžádala infekce; druhý byl poslán zpátky v nosítkách. Poté, co se ukázalo, že už nikdy nebude moci chodit, požádal, aby mohl spáchat čestnou sebevraždu ostřím. Mara udělila dovolení a neměla daleko k tomu, aby proklela Cočokana za promarnění života statečného muže.

Další roční období minulo bez událostí. Paní z Acoma začala být nedůtklivá.

"Musíme vyslat do pouště víc vojáků," řekla ostře Kevinovi, zatímco si vtírala do vlasů vonný olej. Voda na mytí byla vzácná a člověk se nějak potřeboval zbavit prachu.

Midkemian se zarazil a pak se jakoby bez zajmu vrátil k opravě přetrženého řemínku u sandálu. Tento rozhovor se pravidelně opakoval a on vždycky trval na tom, že vypochodovat v plné síle z hor na otevřené prostranství by mohlo být přesně to, po čem nepřítel touží. Svůj názor řekl. Ale skutečnost, která by jeho radě dodala váhy, zůstala nevyřčeným tajemstvím. Jeden slunečním žárem naplněný měsíc po druhém si Kevin dával pozor na to, aby neřekl nějakou poznámku, jež by mohla odhalit jeho dřívější vojenské zkušenosti. Připustit, že byl velícím důstojníkem midkemianské armády, znamenalo vysloužit si rozsudek smrti.

Navzdory tomu, že o jeho válečnické minulosti nevěděla, neopomíjela Mara jeho názor úplně; ačkoliv ona byla impulzivnější ze dvou vládců rodin, kteří veleli obraně hranic v Dustari, s požadavkem nutnosti útočné taktiky nakonec přišel lord Čipino.

Přišel do jejího stanu hned po setmění a přinesl s sebou vůni ohně z dřevěného uhlí a pečených ořechů čal, o které se s ním podělil jeho velitel útoku. "Mám zprávy od našich jednotek v poušti," začal, aniž by se obtěžoval společenskými formalitami. "Zajali kočovného obchodníka a myslím, že máme stopu. Přinejmenším víme, kde velké karavany z druhé strany pouště opouštějí pouštní bandy."

Mara luskla prsty na sluhu, aby nalil teplý teš. "Mí cho-ja tvrdí totéž, ale připojují, že písek páchne šlépějemi," Teď už se naučili důvěřovat skutečnosti, že hmyz dokáže vycítit stopy olejů, jimiž kočovníci natírali kůži svých sandálů. "Ty karavany nejsou falešné, vyslané proto, aby nás zmátly."

Pokynula směrem ke stolku s mapou, který se během minulých dvou vyčerpávajících roků stal nejdůležitějším kusem nábytku v přední místnosti jejího velitelského stanu. Nyní byla část mapy s horami odsunuta stranou, aby uvolnila místo širokým zvlněným údolím a pouštním dunám na druhé straně hranic. Topografii provedl starý vráskitý šilhavý muž, jemuž zaplatili přemrštěnou sumu za to, že musel opustit svou početnou rodinu a obchod v Ilamě. Ale z této mapy, pokryté špendlíky s barevnými hlavičkami, dokázala Mara zjistit postavení každého svého vojáka. "Porovnejme si, co víme," vyzvala Čipina k něčemu, co už se stalo jejich pravidelným večerním rituálem.

Ale na rozdíl od dřívějších večerů se tentokrát Mara a lord ponořili do jednání, táhnoucího se hluboko do noci. Jejich

hlasy stoupaly a klesaly při plánování, do něhož se ozývalo kvílení větru, který se opíral do stěn stanu, pronikal dovnitř, pohyboval závěsy a rozfoukával uhlíky v ohřívadlech do ruda. Lord a paní beze sporů dospěli ke shodě: příštího rána každý povolá další jednotku. Dvě jednotky vojáků budou střežit hranici a se zbytkem se vydají do pouště a připojí se k armádě, která už tam je. Vpřed bude spěchat rychlá hlídka s rozkazy, aby se bezodkladně vydali po nové stopě a vypátrali hlavní skladiště zásob kočovníků.

"Když tam dorazíme se dvěma dalšími jednotkami," soudil lord Cipino, "budeme mít tisícovou armádu, se kterou budeme moci podniknout útok."

Vstal a jeho postava vrhla na koberec růžici stínů, vyvolanou světelnými koulemi cho-ja. "Bude lépe, když zaútočíme se vší silou, než abychom seděli v horách jako básníci. Rokem našeho čekání jsme barbarským kočovníkům poskytli více cti, než si ve skutečnosti zaslouží."

Tu noc ležel Kevin beze spánku v temnotě. Naslouchal Mařinu dechu, nekonečnému kvílení větru a vrzání stanových lan. Vyjít s armádou z hor byla chyba; to věděl. Jenže otroku se v Císařství nepřisuzovala žádná čest a jeho hlas zůstal nevyšly sen. Ale kam půjde paní z Acoma, tam půjde on za ní. Miloval ji příliš, než aby zůstal vzadu.

Mohutný středový kůl se svalil a to, co vypadalo jako akry plachtoviny, se pomalu sneslo dolů. Kevin přiběhl, zakopl o hromadu svinutých pokrývek a skoro vrazil do Mary.

"Bereš si s sebou velitelský stan?" zeptal se a pod záminkou své vlastní neohrabanosti ji chytil do náručí.

Mara udiveně povytáhla obočí. "Ale jistě." Znělo to, jako by táhnout balíky pokrývek, polštářů, koberců a ohřívadel do vyprahlé nehostinné pouště byla naprostá samozřejmost. "Dům Acoma nezrodil žádné barbary. Nespíme na zemi jako sedláci, pokud necestujeme v přestrojení." Mávla směrem k roji sluhů, kteří se lopotili s balením jejího stanu. "Stan lorda Čipina je mnohem větší. Podle velikosti našich příbytků kočovníci poznají, že mají co do činění s velkými rodinami."

Kevin protáhl obličej. "A když uvidí velikost vašich úctyhodných stanů, rozprchnou se samým zděšením jako hejno jig?"

Marino obočí se nadzvedlo ještě výše. "Nejsou civilizovaní."

"Což znamená, že kdyby byli, rozprchli by se jako jigy," vyvodil Kevin.

"Máš zvyk opakovat zřejmé věci." Mara netrpělivě odstrčila jeho ruce, které ji začaly přes jemné hedvábí šatů hladit na intimních místech. "Teď ne, ty všetečko. Když trvám na tom, abys stál za mým ramenem, neznamená to, že se se mnou máš muchlovat pod otevřeným nebem bohům přímo na očích."

Kevin se s úsměvem odtáhl. "Poháněči querdider už shromáždili svá stáda." Pohlédl na rostoucí hromady pokrývek, koberců a polštářů. "Jsi si jista, že máme dost nákladních sedel pro všechny tyhle věci?"

Mara vypadala podrážděně. "Ještě jedna poznámka a budeš se sám prohýbat pod nákladem jako nosič. Stejně k nim jednou budeš patřit z trestu za svou nevyléčitelnou drzost."

Kevin se uklonil s posměšnou úctou a odběhl, aby pomohl zkrotit vzpurné a jankovité šestinožce. "Proklatě, budeme rádi, když se tahle armáda dá na pochod před soumrakem," zamumlal, jakmile se dostal z Marina doslechu.

Ve skutečnosti vyrazili už před polednem. Armáda pod velením lorda Čipina a pani Mary se dala do pohybu za zvuků fanfár troubených na rohy a svištění bičů poháněících querdidry. Nosítka lorda a paní byla umístěna uprostřed průvodu pod ochranou vojáků, kteří je obklopovali. S hlídkami cho-ja v čele a v týle a s vysunutou četou zvědů se průvod vinul cestou z pahorků do dusivého horka rovin a vypadal spíše jako obchodní karavana než jako armáda.

Navzdory sílícímu žáru byl jejich krok rázný. Když nechali hory za sebou, pochodovali válečníci do široka se táhnoucími písečnými přesypy a jejich postup označoval zvedající se oblak prachu, viditelný z daleka ze všech směrů. Každé dítě kočovníků, které mělo oči, by poznalo, že se proti nim pohybuje obrovská síla, a vítr do dálky roznášel zvuky. Udržet pochod v tajnosti bylo nemožné, protože duny zabraňovaly růstu jakýchkoli rostlin a neposkytovaly žádný úkryt.

Z písku se zvedaly skalní útesy, větrem obroušené do fantastických tvarů a rozeklané hlubokými průrvami, v jejichž stinných úžlabinách, podobných mělkým jeskyním, se někdy mohl nacházet pramínek vody. Tam všude mohl být ukryt nepřátelský tábor. Kmeny mohly sledovat pohyb armád domů Acoma a Xacatecas a připravit past, nebo pod pláštěm noci vyklouznout, aby se vyhnuly srážce a krveprolití.

Půda byla nevhodná pro otevřenou bitvu jakéhokoli druhu, usoudil Kevin. Jedinou zárukou vítězství byla naprostá přesila a nikdo nevěděl, kolik pouštních klanů se spojilo k tažení proti Císařství. Mohou být všude ve skalách kolem nebo se rozptýlí a stanou se neviditelnými, zatímco armáda bude v marném pátrání pochodovat, až se sama vyčerpá k smrti. Kevin si vytřepal písek ze sandálů a zaklel, když ucítil, že se mu začínají dělat puchýře. Kdybys byl muž pouště, ozbrojený nožem a otrávenými šípy, tvoje taktika vyprovokovat velkou armádu, aby vytáhla do pouště, by měla smysl pouze tehdy, když tam budeš mít pečlivě nastraženou past. Celá věc spočívá v dlouhodobém plánování.

Ale Mara nechtěla vidět souvislosti. "Pouštní kmeny se nedají koupit," řekla pod hvězdami poté, co se konečně utábořili. Bylo stále příliš horko, než aby se uchýlili do velitelského stanu, a tak otrok se svou paní seděli na koberci, pili trpké víno a jedli querdidří sýr. "Kmenů je velké množství a mají protichůdné zájmy. Pro náčelníka neznamená bohatství mnoho, pokud ho nemůže přenášet spolu se svými stany."

Kevin tiše rozvážil tuto poznámku. Pozoroval dost zajatých mužů z pouště na to, aby jí dal za pravdu. Možná byli malého vzrůstu, ale byli divoce hrdí jako trpaslíci v jeho vlasti a úskoční jako pouštní had: nejdříve se snažili kousnout a pak se teprve starali o následky. Byli dětmi drsné země, kde smrt kráčela v patách každému muži. Většina z nich by raději skočila do ohně než by zradila svůj kmen; a jejich "náčelníci, podle toho, co Kevin slyšel, bojovali mezi sebou a zabíjeli jeden druhého stejně pravidelně, jako útočili přes tsuranskou hranici.

"Měli bychom jít brzy spát," přerušila Mara barbarovy myšlenky. "Musíme vstávat před úsvitem, aby měli sluhové

dost času na sbaleni mého stanu."

Kevin smetl písek ze své tuniky a zaklel, protože si naprášil do poháru s vínem. "Můžeme spát přímo tady," navrhl.

"Barbare!" zasmála se paní. "Jak by mě tady našel můj velitel vojsk, kdyby bylo třeba?"

"Ale kdyby za tebou přišel nějaký vrah, byla by to výhoda." Kevin vstal a natáhl ruku, aby ji zvedl.

"Ukaž mi vraha, který by se dostal přes Lujanovy hlídky," odsekla Mara a vklouzla do jeho náručí.

Což může být pravda, pomyslel si Kevin, ale rozhodně ho to neuklidnilo. Pokud by kočovníci chtěli vyslat vrahy, určitě by to udělali, aniž by vzbouřili celou armádu.

V příštím týdnu je pochod dovedl do krajiny skalnatých náhomích planin a dun korunovaných hromadami balvanů. Armáda začala mít potíže kvůli nevhodně obuvi, bořila se do hlubokého písku, když putovala pokroucenými stezkami úzkých údolí. Soutěsky se Kevinovi vůbec nelíbily a i Lujan vyjádřil své pochyby. Ale posel od vysunuté hlídky přinesl vzrušující zprávu, že je tam velké skladiště a početná skupina mužů pouště utábořených na plošině na druhé straně kopců.

Mara a lord z Xacatecas se poradili a rozhodli se pospíchat kupředu.

"Cho-ja v tomto písku nemají potíže," vysvětlovala později Mara Kevinovi. "Jsou rychlí a nelítostní a horko je nezpomalí. Jedna jednotka cho-ja se v této poušti vyrovná dvěma lidským a co proti nim mohou barbaři nasadit na svou obranu?"

Na to nebyla odpověď. Armáda pochodovala, dokud na krajinu nepadla noc a měděné zlatý kelewanský měsíc nezaplavil duny svým kovovým světlem.

Mara se uchýlila do pohodlí svého velitelského stanu a nechala se bavit hudebníky, zatímco Kevin rázoval po obvodu tábora a sváděl vnitřní boj. Miloval svou paní; pronikla mu až do krve a to se nedalo nijak změnit. Ale miloval ji natolik, že by riskoval svůj vlastní život? Midkemian kráčel a naslouchal rozhovorům a žertování válečníků, kolem nichž procházel. Jazyky mohou být různé, ale večer před bitvou se vojáci zde nelišili od těch z Ostrovního království. Nehledě na čest válečníci Ma5iny armády hráli v kostky, smáli se .a hádali; ale nemluvili o smrti a vyhýbali se hovoru o svých drahých, které nechali doma.

Svítání se zahalilo do jemné mlhy prachu zvedaného nepokojným větrem. Sluhové už získali dovednost při skládání velkých stanů; a querdidry přestaly plivat a smířily se se svým nákladem. Anebo měly tak velkou žízeň a byly natolik moudré, že nechtěly plýtvat vzácnou tekutinou, pomyslel si Kevin, když vyplivl písek, který mu skřípal mezi zuby, a nail se zteplalé vody z láhve. Brzy nato se armáda seřadila a dala se na pochod soutěskou, vinoucí se mezi stolovými horami ke skalní plošině.

Kočovníci už čekali, pestrá směsice asi osmi set válečníků shromážděných kolem svých barevných kmenových praporů ozdobených oháňkami kurků, zvířat podobných lišce. Kevin se na ně podíval a ucítil, jak mu na pažích naskakuje husí kůže. Zatímco se vojáci domů Acoma a Xacatecas řadili do útvarů a připravovali si zbraně, povolil si řemínky na svém lehkém brnění v midkemianském stylu a přiblížil se k Mařiným nosítkům. Tam se radili Lujari, lord z Xacatecas, velitel útoku cho-ja Mox'1 a Envedi, který velel armádě domu Xacatecas. Zaútočí na tu chátru; vyžadovala to jejich čest a bylo to jejich povinností ochránců jižní hranice Impéria. Kevin si přál, aby tsuranské zvyklosti dovolovaly otrokům nosit zbraň; nepochyboval o tom, že tuto armádu čeká katastrofa.

"Povedu své dvě jednotky do údolí a zaútočím zepředu," zaduněl lord z Xacatecas svým hlubokým hlasem. "Jestliže před námi začnou barbaři utíkat, tvá jednotka cho-ja jim může vpadnout do boku a pak je obejít zezadu a odříznout jim cestu. Pokud muži pouště nebudou utíkat, pak dům Xacatecas předloží Turakamuovi velkou oběť."

Mara přikývla. "Jak si přeješ," odpověděla formálně. Ačkoliv Lujan by dal přednost vysláni jednotky smíšené z válečníků obou domů, lord Čipino měl společensky vyšší postavení. Měl také mnohem zkušenější důstojníky a Mara dala jasné najevo, že si přeje spojenectví, a nikoli soupeřeni, mezi jejím domem a domem Xacatecas. Přít se o válečnou čest a protokol by nebylo v zájmu domu Acoma.

Slunce se pomalu sunulo k zenitu a stíny se stahovaly ke skalám. Armáda lorda z Xacatecas se seřadila do bitevní formace a vydala se zaútočit. Mara umístila pozorovatele na okrajích srázu po obou stranách údolí a určila posly, kteří budou přenášet zprávy a rozkazy. Vzduch byl nehybný, ticho dokonalé; Kevin stál za Mařiným ramenem, potil se a skoro toužil po skřípotu, jejž vydávaly chitinové krunýře cho-ja, když brousili svá čepelím podobná předloktí, aby byla ostrá jako břitva a připravená k zabíjení. Ten zvuk by alespoň ospravedlnil jeho křečovitě zaťaté zuby. Pak se ozvaly rohy a velitel vojsk domu Xacatecas dal povel k útoku. Vlny válečníků v žluté a rudé se daly do běhu směrem k údolí. Kevin se zachvěl při strašné, útroby svírající předtuše, že pohroma, která se na ně řítí, je neodvolatelná. "Paní," řekl chraptivě. "Paní, poslouchej mě. Musím ti říct něco velice důležitého."

Mara, plně zaměstnaná sledováním armády běžící k plošině a ječících řad mužů pouště, kteří se jí hnali naproti, sotva pohlédla jeho směrem. "To počká," řekla úsečně. "Vyslechnu tě po bitvě."

Kapitola dvanáctá

NÁSTRAHY

Armáda zaútočila.

Ve výklenku ve skalní rozsedlině za řadami mužů pouště si Tasaio olízl rty. "Dobře, dobře," zamumlal si potichu. "Konečně máme lorda z Xacatecas přesně tam, kde jsme ho chtěli mít."

Velitel útoku stojící za Tasaiovým ramenem potlačil nutkání poškrábat se pod brněním, kde ho svědilo. "Přeješ si, abychom zaútočili hned, pane?"

V Tasaiových kočičích očích se zablesklo. "Hlupáku," řekl, aniž by změnil tón svého hlasu, ale velitel útoku se přikrčil. "Nebudeme útočit teď, ale až lord z Xacatecas a jeho jednotky budou plně zaměstnáni pobíjením kočovníků."

Velitel útoku polkl. "Pane, ale tohle jsi jejich náčelníkům na včerejší poradě neříkal."

Tasaio se pohodlně opřel, krátké vlasy před ušima, jediné, které jeho přilba odhalovala, se jako tmavá měď odrážely od jeho tváře. "Samozřejmě že ne," řekl stále stejným sametovým hlasem. "Kmeny by asi těžko přistoupily na to, že jejich muži budou bojovat až do smrti, zbabělí zmetci."

Velitel útoku domu Minwanabi sevřel rty a neřekl nic. Tasaio se zasmál. "Myslíš, že jsem jednal nečestně?"

"Uh, samozřejmě že ne, pane," vykoktal velitel útoku spěšně. Už ten smích slyšel dříve a naučil se bát toho, co by mohlo následovat.

"Samozřejmě že ne!" napodobil Tasaio posměšně svého důstojníka. "Muži pouště jsou barbaři, nemají čest a sliby jejich náčelníkům jsou jako vítr. Turakamu nebude mstít ty, kdo zpochybňují jeho božskou pravdu. Kočovníci jsou jako hmyz bez duše, a dokonce i země, jako je tato, bez nich bude čistší." „Jak říkáš, pane," řekl velitel útoku úslužně. Jeho podlézavost Tasaia znechutila. Odvrátil se a pozoroval, jak se Xacatecasovy jednotky srazily s lehce ozbrojenými muži pouště. Zbraně zařinčely, ozvaly se výkřiky a první padlí svlažili vyschlou půdu svou krví.

"Počkej," uklidňoval Tasaio svého nervózního velitele útoku. "Zaútočíme v pravém okamžiku." Naprosto uvolněně se opřel o skalní stěnu, jako by zvuky bitvy a umírání byly pro jeho uši hudbou.

Velitel útoku domu Minwanabi se přinutil ke klidu jen silou vůle. Pokud ho znepokojoval pohled na spojence z řad mužů pouště, kteří padali a byli zabíjeni jako obětní zvířata, neřekl ani slovo. Škrobeně přesný ve svém chování a poslušný vůči svému pánu bez zachvění sledoval, jak jsou muži pouště tlačeni zpátky a jak se jejich zakrvácené mrtvoly kupí na hromadách. Vojáci domu Xacatecas už pronikli jejich řadami a neměli myšlenky na milosrdenství. Roky byli uvězněni v tomto zastrčeném koutě s krutým podnebím a tisíckrát museli strpět drobná přepadení. Jejich meče kosily životy v krvavé řeži, dokud se dosud žijící muži pouště neobrátili na útěk.

Lord z Xacatecas, na tu vzdálenost drobný jako panenka, zvedl meč a jeho velitel vojsk svolal své jednotky, aby se zformovaly k pronásledování. Pro čest Impéria a v naději, že nepokoje na hranici skončí, se válečnici přeskupili a vyrazili kupředu.

Tasaio očima měřil vzdálenosti. Když vojsko domu Xacatecas překročilo pomyslnou čáru, kterou si stanovil, řekl svému zpocenému důstojníkovi tónem, jenž se od začátku nezměnil: "Teď, Čaktiri. Teď dej povel k útoku."

Na vyvýšenině, odkud byl výhled na planinu, Lujan sám pro sebe přikývl. "Jsou rozprášeni. Podívej se." A mávl rukou směrem k mužům pouště, jejichž řady se nyní proměnily v hloučky prchajících. "Xacatecas přeskupí vojáky a pustí se do pronásledování, a ani nebude potřebovat pomoc cho-ja."

Mara vzhlédla ze svého sedadla v nosítkách, která stála na malém pahorku. Odhrnula si z tváře lehkou tkaninu, jež jí sloužila jako závoj na ochranu před prachem. "Mluvíš zklamaně."

Lujan pokrčil rameny. "Copak by čerstvě jmenovaného velitele vojsk mělo těšit, že nečinně sedí, zatímco mu před nosem probíhá bitva?" Zatrpkle se usmál. "Čest mé paní je i mou ctí. Přijímám moudrost jejího rozhodnutí."

Mara se také usmála. "To bylo hezky řečeno. A taky to byla lež, ale dá se odpustit. Slibuji ti, že budeš moci podnikat všechno, co si budeš přát, až se dostaneme z téhle pouště, pokud nám zůstane natami, k níž se budeme moci vrátit."

Jako by její slova byla věštecká, rozřízl vzduch zvuk rohu. Daleko dole v údolí na druhé straně planiny, kde Xacatecasovy dvě jednotky pronásledovaly prchající kmenové válečníky, se na dunách objevila tmavá vlna. Lujan se otočil, veselí ho opustilo a jeho ruka sevřela jilec meče.

Mara se otočila také, závoj se jí při pohybu odhrnul stranou. Viděla kmenové prapory a řady postav v částech brnění a pouštních oděvech, jak se přibližují z obou stran k lordu Xacatecasovi, aby jeho jednotky sevřely jako v kleštích; až se střetnou, odříznou jim ústup do kopců, kde čekaly Mariny záložní jednotky. Rychle, očima zostřenýma Keyokovým výcvikem, počítala Mara šiky nepřátel. Brzy došla k výsledku, že síly lorda Čipina jsou přečísleny v poměru dvě ku jedné. A co bylo horší - srdce se jí při tom zjištění sevřelo - nebyli to muži pouště. Každý válečník v přibližující se armádě byl vysoký muž; nebyla mezi nimi ani jedna postava drobného příslušníka pouštních kmenů, a to mohlo znamenat jen jedno: nepocházeli z této země, navzdory jejich barbarskému vzezření to byli nepřátelé z Císařství, kteří rozpoutali tuto válku, aby viděli konec jejího domu.

"Minwanabi!" vykřikla ostře. "Tak tohle Desio plánoval!" Zvedla rozšířené oči ke svému veliteli vojsk a snažila se ne-dat najevo strach, který jí projel jako chladná dýka. "Lujane, shromáždi naše muže. Musíme vpadnout této nové armádě do zad, jinak Xacatecase zmasakrují."

Lujan už se začal spěšně uklánět a nadechovat se, aby mohl vykřiknout rozkazy.

"Počkej!" Kevinův výkřik prořízl vzduch s naléhavostí, jež žádala vyslyšení.

Mara zbledla. "Kevine!" zasyčela skoro šeptem. "Odvažuješ se příliš, když si myslíš, že se můžeš vměšovat mezi přísahou spojené domy. Tady je v sázce čest." Trhla hlavou směrem k Lujanovi. "Pokračuj, veliteli vojsk."

Kevin vyrazil kupředu, velmi rychle na muže jeho velikosti. Chytil Lujana za paži a ztuhl, když meč velitele vojsk

bleskurychle opustil svou pochvu, obrátil se dolů a jeho hrot se zastavil na Kevinově zápěstí. V místě, kde se ostří dotklo kůže, se objevila rudá kapka.

"Přestaňte!" vykřikla Mara. Hlas její chvěl tak, jak si žádný z přítomných mužů nepamatoval. V údolí vystoupaly výkřiky obou armád do výše a k hluku se přidalo rachocení štítů a brnění, když se Xacatecasovy jednotky otáčely, aby zachytily náraz nepřátelských posil. Mariny tmavé oči přeskočily z jejího velitele vojsk na otroka a rty ji zbělely. "Za tohle vyrušení bys mohl přijít o hlavu." V jejím výrazu se odráželo přesvědčení, že musí jit Xacatecasovi na pomoc, i když ji od toho odrazovaly její city ke Kevinovi.

Ten začal nejdříve své sevření uvolňovat a pak se obrátil. Podíval se na svou paní se zamračeným výrazem, jaký u něj dříve neviděla. Oči měl otevřené dokořán, rty pevně semknuté a dýchal rychle a nervózně. "Mám k tomu důvod."

Lujan stál jako zkamenělý a ostří jeho meče se vznášelo jen o vlásek nad kůží, z níž vytékala krev.

"Mluv tedy," řekla Mara napjatě. "Rychle, protože Xacatecasovi muži umírají, zatímco tady stojíme." Nedodala, že pokud jde o jeho další barbarský kousek, zemře provazem. Nezáleželo na tom, jak moc jej milovala, jméno jejích předků nesmělo být zneuctěno.

Kevin polkl. "Pani, pokud tví válečníci vytáhnou Xacatecasovi na pomoc, všichni padnou do pasti."

Výraz jejích očí se nezměnil, zůstal naprosto zbaven jakéhokoli pocitu.

"Paní, já to vím!" zakřičel skoro Kevin. Pak se ovládl. "Viděl jsem tuhle taktiku už dříve, ve svém světě. V háji před branami opevněného města byla malá jednotka našich mužů. Rozprášila vojáky dobyvatelů a postupovala dále, jenže byla napadena zezadu. Přispěchala jim na pomoc další jednotka, ale ta byla napadena nepřáteli skrytými v záloze a pobita do posledního muže."

Marino chování se ani trošku neuvolnilo. Nicméně bradou pokynula Lujanovi, který mlčky odtáhl své ostří.

Kevin uvolnil své prsty. Třásly se. "Paní, na můj život, zadrž svůj útok."

Její oči se zabodly do jeho. "Byl jsi obyčejný voják. Jak si mi dovoluješ radit?"

Kevin zavřel oči a pokrčil svým otevřeným, upřímným způsobem rameny; zdálo se, jako by dospěl k nějakému vnitřnímu rozhodnutí. Pak vyřkl zdánlivě nedbale, a aniž by dal najevo své zoufalství, větu, která mohla být jeho rozsudkem smrti. "Doma v Midkemii jsem byl důstojníkem. Když mě v bitvě zajali, velel jsem posádce vojáků svého otce."

Čekal. Mara neřekla nic. Uvědomil si, že proti veškerým zvykům mu poskytuje možnost mluvit dále. Pokračoval. "Říkala jsi, že Tasaio z Minwanabi byl druhým velitelem Vojevůdcových jednotek na druhé straně trhliny. Bojoval jsem proti němu, a ani v nejmenším nepochybuji o tom, že boj, který probíhá před námi, na sobě nese jeho pečeť a podpis."

Mara zvedla ruku a naznačila mu, aby mlčel. Ke vin přestal mluvit. Díval se jí do tváře a hledal nějakou známku, podle níž by mohl odhadnout, jak jeho vývody přijímá.

"Uvědomuješ si," řekla, nakonec, "že pokud se mýlíš, musím tě nechat oběsit. Co více, přivedeš nás do záhuby všechny včetně mého syna doma."

Kevin prudce vydechl. "Nemýlím se, Maro." A vyrovnaně jí oplatil její upřený pohled.

Zdálo se, jako by před ním Mara ucukla jako před kouzlem. "Raději bychom měli zemřít při obraně lorda .Čipina, než abychom přežili díky zbabělosti, jež by nás donutila ustoupit."

Lujan u jejího ramene zamračeně přikývl.

Kevin si podrážděně setřel krev z mělké rány na zápěstí. "Myslím, že je způsob, jak to vyřešit. Jen mu nesmíme skočit na špek."

"Špek?" řekla Mara zmateně. "Co s tím má společného zvířecí tuk?"

"Myslel jsem tím, že se nesmíme dát od Minwanabiho přelstít," odsekl Kevin. Vřava bitvy pod nimi se přibližovala a Xacatecas už utrpěl silné ztráty a ti z pouštních válečníků, kteří přežili, přebíhali vzdálené duny. "Pokud se nemýlím, bude mít Tasaio další vojáky schované v kopcích. Bude čekat, že se vrhneme dolů - a jeho záložní jednotky nám vtrhnou do zad. Pak se válečníci, kteří tísní Xacatecasovu armádu, rozdělí na dvě části." Zvedl ruce, aby to znázornil. "Jedna z nich bude prostě zadržovat Xacatecase, zatímco druhá podnikne protiútok na tvé vojáky. Tvé jednotky tak budou obklíčeny a zničeny a Xacatecase dorazí později."

"A ty navrhuješ?" nadhodil Lujan naléhavé.

Kevin zvedl obočí. "Řekl bych, že bychom měli poslat lordu CÍpinovi na pomoc menší skupinu vojáků. Zbytek našich mužů odejde zpátky dolů údolím, jímž jsme přišli. Pak odvelíme rychlou jednotku a cho-ja, aby obešli kopce, v nichž se skrývají Tasaiovi vojáci, a nahnali je na meče našim mužům v údolí. Naše útočící jednotky budou mít výhodu postavení výše na kopci. Při dostatečně přesném načasování dokáží lučištníci nejméně třetinu nepřátel postřílet dříve, než se dostanou k našim liniím. Pak před sebou budeme mít bitvu v údolí, ale takovou, kterou můžeme vyhrát, protože naši nepřátelé budou obklíčeni. Můžeme je donutit ustoupit před kopí Xacatecasových vojáků."

Lujan mávl mečem a zkušeně setřásl malé kapky krve, které pokrývaly ostří. Když vyjadřoval svůj názor na Kevinův odvážný plán, znělo mu v hlase pohrdání. "Tvé nápady nejsou o nic lepší než sen. Tak rychle, aby dovedli do konce manévr, jaký tady navrhuješ, se dokáží pohybovat jen cho-ja a jedna jejich jednotka nedokáže tyhle hory obklíčit."

"Musíme to zkusit," ozvala se Mara, "nebo se nechat chytit do této pasti domu Minwanabi a porušit důvěru lorda z Xacatecas."

"Ne," opravil ji Kevin. Podíval se k místu, kde odpočívali cho-ja, klidni jako sochy. Napadlo jej, jestli ti tvorové mají smysl pro důstojnost, ale pak myšlenku zavrhl jako hloupost. Mara a všichni její společníci budou mrtví, pokud se Minwanabimu podaří dokončit svou ofenzívu podle plánu - nemluvě o tom, že on, Kevin ze Zlínu, bude s hanbou oběšen v okamžiku, kdy se jeho rada prokáže jako neúčinná. S odevzdaným povzdechem, jenž nebyl daleko od smíchu, začal Midkemian vysvětlovat Maře a jejímu veliteli vojsk své představy.

Tasaio potlačil touhu udeřit pěstí do skály. "Zatraceně, proč už ta čubka nerozkázala svým vojákům, ať zaútočí? Její otec ani bratr nebyli zbabělci. Proč váhá?"

Na planině rozpalované nemilosrdným poledním sluncem se Xacatecasovy síly stáhly do pevně sevřeného obranného kruhu. Přibiti na místě a obklíčeni nepřátelskými válečníky nemohli dělat nic, než se semknout, snášet utrpěné ztráty a čekat, až jim Mara pošle na pomoc své záložní jednotky.

Jejich žluto-červený prapor se znakem se stále tyčil uprostřed stlačených obránců, tu a tam zastiňovaný závojem prachu zvířeného bitvou. Tasaio přimhouřenýma očima obhlížel planinu pokrytou zkrvavenými mrtvolami kočovníků a žluto-červenými brněními padlých Tsuranů. Dokud ho nezačaly pálit oči, snažil se vypozorovat na protějších úbočích pohyb jednotek domu Acoma, ale stále se tam nic nehýbalo.

"Proč se drží zpátky?" vyštěkl netrpělivě Tasaio. "Její spojenec bojuje o život a ona dává v sázku všechnu svou rodinnou čest."

Na planině si lord Čipino tísněný nepřáteli kladl tutéž otázku. Z obležené jednotky se ozvalo troubení rohu signalizující volání o pomoc. Jako odpověď se na úbočí kopce objevila malá skupina vojáků a spěchala dolů.

"Vypadá to na polovinu jednotky," řekl velitel útoku domu Minwanabi ve snaze být užitečný.

"To vidím." Tasaio sevřel jilec svého meče, potlačil nutkání začít se nervózně procházet a namísto toho si urovnal prostou přilbu bez chocholu, kterou si opatřil pro toto pouštní tažení. "Potřebuji výhodnější místo." Pevně si utáhl řemínek pod bradou. "A najdi mi posly! Musíme vyslat zprávu našim jednotkám ukrytým na hřebeni, že se bitva nevyvíjí podle plánu."

"Ano, pane, jak přikazuješ." Velitel útoku odspěchal, znervóznělý z Tasaiova hněvu. Ale přesto v rozrušení jeho velitele nebyl ani náznak ztráty odvahy. Bitvy se vždy neodehrávají tak, jak jsou zamýšleny; skvělý voják, mistrovský taktík byl tím, kdo dokáže zvrátit nevýhodu v příznivý výsledek.

Lujan rozechvěle položil ruku na hladký rohovky krunýř válečníka cho-ja. Odolal pokušení ještě jednou se zeptat hmyzího velitele útoku, jestli by mu vadila myšlenka nést lidského jezdce. Tvor a jeho druhové přistoupili na podivný Kevinův nápad a ptát se znovu by znamenalo zpochybnit jejich důstojnost. "Mox'le, řekneš mi, až ti budu překážet," navrhl velitel vojsk domu Acoma ve snaze o přátelský postoj.

Mox'l otočil svou kulatou hlavu s očima ukrytýma ve stínu přilby s chocholem. "Mám pro tento úkol dostatek sil," odpověděl zpěvavým hlasem. "Snad bych se měl přikrčit, abys mohl naskočit."

Lujan se v duchu otřásl. "Ne," řekl rychle. "To není nutné." Rozhodl se, že si raději rozedře hýždě, než aby dovolil důstojníkovi cho-ja chovat se jen trochu podřízeně. Když hledal vhodný balvan, z něhož by mohl nasednout, přemýšlel, jestli by válečníci z jeho jednotky přijali s takovou vstřícností diktát nutnosti, kdyby se role obrátily. Možná má Kevin pravdu, když tvrdí, že tsuranský kodex cti je sebeo-mezující. Pak, když se Lujan neohrabaně škrábal na hladký chitinový krunýř, zavrhl takové hříšné myšlenky. Nebylo správné myslet na kacířství před začátkem bitvy. Brzy se dozví, jestli si dům Acoma nevysloužil hněv bohů.

Lujan cítil rozechvění, které pro svou čest musel pečlivě ukrývat, když se chytil horního článku těla cho-ja a přehodil nohu přes prostřední článek. Odrazil se a zůstal obkročmo sedět. Tři páry tvorových nohou se přikrčily a pak narovnaly, jak se přizpůsoboval jeho váze; a kolem něj jednotka lidských válečníků následovala jeho odvážného příkladu a nasedala na cho-ja. Pokud se na jejich kluzkých zádech necítili pohodlně, nestěžovali si.

"Jak se cítíš, Mox'le?" zeptal se Lujan.

Hlas cho-ja zněl zvláštně, když k němu přicházel zepředu a zespoda. Tito tvorové obvykle v přítomnosti lidí chodili vzpřímeně, všech šest nohou používali pouze k běhu. "Je od tebe ohleduplné, že se mě na to ptáš, veliteli vojsk. Nepůsobíš mi těžkosti. Ale já bych tě chtěl požádat, abys dával pozor na dolní části svých zadních končetin, abych ti při běhu neublížil ostrými dolními částmi svých předních končetin."

Lujan pohlédl dolů a viděl, že jeho holeně budou skutečně nebezpečně ohroženy, až se cho-ja rozběhne.

"Odvažuji se ti navrhnout," pokračoval Mox'l zdvořile, "aby sis zapřel kolena o postranní výběžky mého krunýře. Výčnělky ti poskytnou oporu."

"Tvůj návrh je velmi laskavý a já ti děkuji," odpověděl Lujan s poněkud šroubovanou zdvořilostí, kterou se vyznačovala etiketa obyvatel úlu. Skrčil nohy pod sebe a zjistil, že výčnělky, o nichž se Mox'l zmínil, mu opravdu poslouží jako opora, aby se mohl pevněji usadit. Pak začal rozpačitě hledat na hladkém povrchu krunýře, za co by se mohl chytit rukama.

Jeho snaha se setkala s Mox'lovým plechově znějícím smíchem. Tvor naklonil hlavu a otočil ji tváří dozadu tak, jak by to žádný člověk nedokázal. "Veliteli vojsk, mé části nejsou měkké jako tvoje. Můžeš se mě bezpečně chytit za krk. Má dýchací trubice je dobře chráněna vnější kostrou a tvé sevření jí nemůže ublížit."

Lujan uposlechl jeho rady, i když dost opatrně. V okamžiku, kdy jeho prsty našly své místo, otočil Mox'l hlavu tváří dopředu. "Jsme připraveni, veliteli vojsk. Je čas vyrazit."

Cho-ja se dal do pohybu s náhlostí charakteristickou pro jeho rasu. Lujan, kterého prudké trhnutí téměř shodilo, se křečovitě chytil a snažil se udržet rovnováhu. Kolem něj se s téměř strojovou přesností a bez jediného vysloveného rozkazu seřadila jednotka cho-ja. Pak, možná z vnímavosti ke křehké rovnováze svého jezdce, zastavil Mox'l svou jednotku a čekal na Lujanův rozkaz.

Velitel vojsk domu Acoma zvedl ruku, aby dal své polovině útočné síly povel k pochodu. Pak se po jedné jeho straně ozval hlas.

"Neškubej tolik nohama, jinak skončíš na zadku na zemi." Lujan otočil hlavu a zjistil, že se na něj od ucha k uchu zubí barbarský otrok jeho paní. Velitel vojsk chvíli přemýšlel, co ostrého by mu mohl odpovědět, ale pak usoudil, že důstojnější bude přejít tento posměšek mlčením. Kevin byl mistr v neotesanosti, ale když došlo na jemnější narážku,

často ji nepochopil. Pak si Lujan opožděně připomněl, že v Midkemii barbaři jezdí do války na velkých zvířatech a že jeho rada mohla být užitečná a dobře míněná. "Starej se raději o bezpečnost mé paní," zavolal velitel vojsk. Pak mávl na řady válečníků, které ho obklopovaly, a cho-ja vyrazili kupředu.

Jejich dlouhé článkovité nohy se přizpůsobovaly nerovnému terénu s nelidskou hbitostí. Horko je neobtěžovalo. Při běhu se jejich těla nepatrně pohupovala dopředu a dozadu, ale téměř vůbec sebou neházela. Jezdci skoro necítili, jak se jednotlivé nohy odrážejí od země. Lujana přemohlo nadšení z rychlé jízdy; cítil, jak se vítr opírá do chocholu na jeho přilbě a sviští mu kolem uší. Srdce mu bušilo vzrušením, a než si uvědomil svůj prohřešek proti dobrému chování, zjistil, že se směje jako malý chlapec. Ale jeho bezstarostnost vyprchala krátce poté, co Mox'l doběhl na okraj náhorní planiny a vrhl se přímo dolů skalnatou roklinou k nížině pod kopci.

Lujan potlačil rozechvění. Cho-ja nyní běželi tak závratnou rychlostí, že se s ní lidské reakce nedokázaly vyrovnat.

Vojáci domu Acoma se křečovitě drželi ve strachu o své životy a údy. Mox'l a jeho válečníci přeskakovali výmoly a hromady kamení. Od nohou jim odletovaly spršky kamínků. Jejich lidští jezdci zavírali oči a mysleli na nadcházející bitvu s nepřítelem. Celit smrti mečem jim připadalo méně nebezpečné než tento šílený trysk na zádech cho-ja. Velitel vojsk domu Acoma nemohl dělat nic jiného než se držet a doufat, že s pomocí bohů jeho lidská jednotka přežije tuto jízdu, aniž si zpřeráží páteře.

Najednou se půda proměnila v písčitou rovinu. Pokud Mox'l cítil únavu ze svého nákladu, nedal najevo nic, z čeho by to lidé mohli vyčíst. Jeho chitinové tělo se nepotilo a obrněná hruď se nezvedala zrychleným dechem. Lujan otevřel zaslzené oči a rozhlédl se. Jeho válečníci byli všichni na svých místech, ačkoliv nemálo z nich bylo ve tváři křídově bledých a strnulých. Povzbudil své poddůstojníky a pak se otočil kupředu, aby zjistil, kam se dostali.

Cho-ja odnesli válečníky do vzdálenosti více než patnácti kilometrů za zlomek času, který by potřebovali lidé k pochodu. I v nížině se pohybovali rychleji, jejich článkovité nohy zvedaly jen malé obláčky prachu. Lujan v dálce zpozoroval osamělého běžce. S důvěrou, dokonce radostné se naklonil a ukázal před Mox'lovy složené oči.

Velitel útoku cho-ja přikývl, aniž zpomalil. "Běží před námi nepřátelský posel," upřesnil, protože jeho zrak byl ostřejší než lidský. "Musíme ho zajmout, jinak ohrozíme úspěch naší akce."

Lujan otevřel ústa k souhlasu a pak se zarazil, neboť dostal nápad. "Ne," rozhodl. "Ať běží v hrůze a dospěje ke svým velitelům nezraněn. Půjdeme mu v patách a necháme ho, ať jeho strach zachvátí srdce všech našich nepřátel."

"Lidé znají lidi nejlépe," ocitoval Mox'l jedno přísloví své rasy. "Budeme jednat, jak uznáš za nejvhodnější, pro čest tvé paní a naší královny."

Jejich jízda skončila na úpatí kopců před řetězem jeskyní, které se zařezávaly do svahu naproti údolí, jímž spojenecké armády domů Acoma a Xacatecas pochodovaly minulého dne. Lujan viděl, jak posel vběhl jako gazen do stínu, z něhož pak vystoupili válečníci příliš vysocí na muže pouště a ve spěchu si nasazovali přilby. Neměli na sobě úplné brnění, protože jejich úkolem bylo šplhat do kopců a pak sledovat Mariny jednotky skrz pahorky tyčící se nad planinou. Teď, když je nepřátelé zastihli nepřipravené, formovali své řady ve zmatku, pobízeli jeden druhého ke spěchu a proklínali své odepjaté opasky s meči.

Lujan a jeho jízdní jednotka běželi, dokud se nedostali na dostřel luku. Tam se cho-ja prudce zastavili. Lidští válečníci sestoupili se svých hmyzích druhů a pak se jednotky rozvinuly do bojového postavení a zaútočily. Tento manévr by se jim nepodařilo uskutečnit hladčeji, ani kdyby si ho pečlivě nacvičili; vojáci domu Acoma chápali situaci a jednali podle toho. Nevěděli, kolika nepřátelům budou muset čelit. Ale s myšlenkami na své druhy se i ti nejhorkokrevnější válečníci drželi na svých pozicích, když se s válečným pokřikem řítili na nepřítele.

Srazili se a bitva začala. Vojáci domu Acoma bojovali proti přesile, ale rozhořčení nad pastí, která měla jejich paní zbavit cti, jim dodávalo sílu. Vykonali nemožné, překročili kilometry nehostinné pouště na zádech cho-ja; jejich svaly byly odpočaté a v jejich tělech koloval adrenalin ze vzrušení, že dokázali nemyslitelné. Nebezpečí neznámého bylo nahrazeno důvěrně známým rytmem výpadu, krytu a odražení, když se Mařini zeleně odění válečníci pustili do urputného boje s nepřítelem.

Cho-ja neměli tyto lidské pocity, ale byli zplozeni přímo za účelem zabíjení, a tak se bez váhání vrhli na řady přestrojených válečníků domu Minwanabi. Jejich ostrá dutinová předloktí jako řeznické nože roztínala štíty a usekávala zápěstí, zatímco zadní a prostředni končetiny dusaly a dorážely zraněné muže, kteří upadli a snažili se meči zasáhnout měkčí spodní části jejich článkovitých těl.

Lujan odrazil kopí jednoho z nepřátel, rozsekl mu zápěstí a dokončil souboj smrtící ranou do šíje. Nedbaje na stříkající krev překročil mrtvolu a zaútočil na dalšího muže. Viděl, že jeho druzi na obou stranách postupují zároveň s nim. Vojáci domu Minwanabi poté, co vystoupili ze stínu, mžourali do slunce a ještě nepřekonali zmatek z nenadálého útoku. Vojáci domu Acoma v prvních minutách střetu postoupili hodně daleko. Teprve se ukáže, jestli si dokáží udržet převahu, až překvapení přestane působit a nepřítel se vzpamatuje. Lujan útočil, kryl se a probíjel si cestu kupředu s téměř šílenou urputností a neobtěžoval se starostmi. Už jednou byl šedým válečníkem a rozhodně si nepřál, aby ho tento osud postihl znovu. Smrt mu byla milejší než možnost, že by jeho paní ztratila čest. Byl příliš zaměstnán bojem na to, aby se jeho myšlenky více než jen letmo dotkly toho, jestli se další jednotka cho-ja a domu Acoma pod velením jeho velitele útoku setkala s úspěchem při boji na vzdáleném konci údolí na druhé straně kopců. A jestli hlídky, vyslané zpět po trase včerejšího pochodu, nedorazily na určené místo, zůstala Mara, bezbranná jako obětní zvíře, sama na úbočí kopce se svou čestnou stráží v počtu dvanácti mužů.

Slunce pražilo na planinu tak nelítostně, jak jen to v poledne bylo možné. Symbolická jednotka vojáků domu Acoma vyslaná na pomoc domu Xacatecas nezměnila poměr sil, ale stáhla na sebe alespoň část z obrovské přesily útočníků. Válečníci domu Acoma se brzy ocitli ve stejném obležení jako jejich spojenci, ale s jedním rozdílem: znali smysl svého

boje. Seskupeni do tvaru klínu bojovali stejně zoufale jako vojáci domu Xacatecas; ale nadto si krok za krokem probíjeli cestu blíže ke svým spojencům.

Bojují s určitým záměrem, všiml si Tasaio. Jeho zachmuření se prohloubilo. To, že jeho nepřátelé postupují za cenu větších ztrát, než bylo nezbytné, jen proto, aby získali bezvýznamný kousek země, ho znepokojovalo. Mohl Maru nazvat zbabělcem za to, že poslala na pomoc tak malou záložní jednotku, ale byl příliš chladnokrevný a příliš chytrý, než aby vyloučil jiný důvod jejího činu než strach. Jeho podezření se potvrdilo o okamžik později, když Mařin lučištník, chráněn stěnou svých spolubojovníků, vystřelil signální šíp.

Tasaio divoce zaklel, když šíp dosáhl vrcholu své dráhy a nezadržitelně obloukem dopadl do středu jednotek domu Xacatecas. "Předpokládám, že jim takto poslali zprávu," upozorňoval velitel útoku.

"Bezpochyby," zavrčel Tasaio. Začínal nabývat jistoty, že jeho léčka nevyjde. Za okrajem planiny se zvedal oblak prachu, který naznačoval, že tam probíhá další bitva. Jeho ukryté síly byly pravděpodobně odhaleny, což vysvětlovalo hodně, a nic z toho nebylo dobré.

"Rychle, musíme odvolat polovinu jednotek, jež tísní lorda Čipina," rozhodl Tasaio. "Naší nejlepší možností je zaútočit přímo na Maru a doufat, že rozeslala všechny své vojáky pryč. Pokud to opravdu udělala, máme dobrou vyhlídku na to, že přemůžeme její čestnou stráž a zabijeme ji. Když budeme jednat rychle, lord Čipino a ta směšná malá skupina, kterou vyslala, aby nás zaměstnala, nebudou mít příležitost probít se na svobodu."

Velitel útoku odběhl, aby se postaral o odpovídající signály zatroubené na roh a Tasaio s přimhouřenýma očima vstal a zkontroloval svůj meč. Krátce kývl na svého válečného sluhu, jenž ho vždy doprovázel, a vykročil, aby shromáždil své válečníky. Tentokrát všechno vyjde, odpřisáhl si při Turakamuovi Rudém. Ať se stane cokoli, i kdyby měl být ohrožen jeho vlastní život, bratranec lorda Desia osobně povede přepadový oddíl na místo, kde Mara našla své útočiště.

"Z tohohle nevyklouzneš, ty malá čubko. A když, pošlu za tebou vrahy." S těmito slovy vytasil Tasaio svůj meč a postavil se do čela válečníků, které svolal jeho velitel útoku.

Zvěd se uklonil Tasaiovi. "Jak jsi předpokládal, pane. Mara odeslala všechny své jednotky přes hřeben, aby přepadly naše ukryté vojáky. Ponechala si jednoho důstojníka jako čestnou stráž u svých nosítek."

"Takže ji máme." Naplněn uspokojením a sebedůvěrou odeslal Tasaio zpět polovinu válečníků, jež povolal z bitvy na planině. "Vraťte se a podpořte naše druhy v boji s domy Acoma a Xacatecas. Jedna hlídka bude bohatě stačit k zajištění smrti té čubky z Acoma."

Mávl a jednotka vyrazila kupředu. Tasaio ji vedl roklí směrem k sedlu mezi dvěma pahorky, kde Mara se svou Čestnou stráží zaujala postaveni. Nedělal si starosti s utajením; ve skutečnosti by přijal s uspokojením, kdyby se jeho kořist třásla strachy při pohledu na jeho příchod. Kdyby se paní před ním v hrůze zhroutila, přinesl by domů svému bratranci a lordovi potěšující příběh o Marině zahanbení. Velice by si vychutnal pohled na to, jak se Mara před svým koncem plazí u jeho nohou.

Válečníci dospěli na vrchol stoupání. Tasaio měl dost času, aby si všiml, že záclony u Mařiných nosítek jsou zatažené, ale její postava se přes tenkou hedvábnou látku jasně rýsovala. Tasaio s očima přimhouřenýma před slunečním jasem si také všiml, že muž, který u ní drží čestnou stráž, je neobyčejně vysoký a rudovlasý. Jeho náholenice byly příliš krátké na jeho dlouhé nohy. Na hlavě měl naraženou přilbu, zpod níž mu trčely kadeře vlasů. Když spatřil blížící se oddíl domu Minwanabi, jeho hluboce modré oči se rozšířily.

Pak k Tasaiovu naprostému překvapení rudovlasý strážce, který měl být nejlepším z Mařiných válečníků, poplašeně vyjekl. Zacloumal hedvábnou záclonou a zaskučel: "Paní, přicházejí nepřátelé!"

Tasaio, jenž se tímto okamžikem velice bavil, dal povel k útoku. Válečníci, shromáždění kolem něho, se rozběhli kupředu. Osobní strážce paní z Acoma s podivným výrazem ve tváři napřáhl kopí. Pak, jako by si celou věc znovu promyslel a usoudil, že proti přicházejícím útočníkům nemá šanci, zahodil svou zbraň, otočil se na patě a utekl.

Tasaio se rozesmál. "Seberte tu čubku!" vykřikl a pokynul válečníkům, kteří běželi za ním.

Přepadový oddíl se vrhl kupředu, aby splnil svůj úkol. Tasaiovi v čele unikl kvílivý výkřik, napůl válečný pokřik a napůl zpěv k poctě Rudému bohu. Vtrhl do zeleně lakovaných nosítek, strhl hedvábné záclony a zabořil svůj meč hluboko do postavy zahalené v hedvábí, jež seděla uvnitř.

Z polštáře, který roztála jeho čepel, se vyhrnul oblak peří z jig. Tasaio, nepříčetný vztekem, bodl znovu. Ozval se zvuk trhaného hedvábí a z dalšího polštáře se vysypal jeho obsah.

Tasaio se zhluboka nadechl a hlasitě zaklel. Bez ohledu na zachování etikety bodl ještě potřetí, aby dal průchod své zuřivosti. V nosítkách byly pouze polštáře zabalené do Marina hedvábného roucha. Čestná stráž, ten rudovlasý, byl samozřejmě otrok, kterého tu zanechali jako vějičku, a tato nosítka byla past. Tasaio myslel rychle, dokonce i když byl rozzuřený. V tomto okamžiku se Mara ukrytá někde v okolních skalách náramně baví na účet domu Minwanabi.

Tasaio pozoroval okolní pahorky, aby získal nějaké vodítko, kam poslat svůj oddíl zahanbených válečníků, kteří teď bažili po krvi stejně jako on. Vydat se po stopách uprchlého otroka by bylo zbytečné; Mara je jistě dost chytrá -

V tom okamžiku začaly dopadat šípy.

Muže stojícího vedle Tasaia zasáhl jeden těsně nad lícním chráničem. Padl s rukama přitisknutýma k tváři. Tasaio viděl, jak další válečníci vrávorají, a jemu samotnému se šíp zaryl do brnění, které bylo naštěstí dost silné na to, aby mu ublížil. Jeho instinktivní reakcí velitele bylo vydat rozkazy a zabránit neuspořádanému ústupu. Jeho válečníci byli zkušení. Stáhli se jako dokonale vycvičená elita a ukryli se za skalní výběžky. Tasaio se okamžitě vydal k místu, odkud přilétaly šípy, a začal vymýšlet protiútok, pomocí něhož by se zbavil lučištníků domu Acoma.

Ale z pahorku, na který právě šplhal, se ozval rachot uvolněných kamínků. Tasaio se otočil, vyrušený tímto zvukem, a spatřil chocholem ozdobenou přilbu jednoho z důstojníků domu Acoma mihnout se za trhlinou ve skále. Za ním

následovaly další postavy v zeleném brnění a Tasaio zaslechl nezaměnitelné svištění mečů vytahovaných z pochvy. K lomozu se přidávaly hlasy udělující rozkazy připravit se k útoku.

"Chtějí nás obklíčit," řekl velitel hlídky domu Minwanabi rychle.

"Nemožné!" křikl Tasaio. Neexistoval způsob, jakým by se Mařini vojáci mohli pohybovat tak rychle, aby dokázali Tasaia obejít a zaútočit zezadu.

Velitel hlídky, mnohem obezřelejší vůči náladám svého nadřízeného než velitel útoku, neřekl nic a čekal na rozkazy.

"Cho-ja," řekl Tasaio najednou. "Musela si nechat nějaké v záloze." Ti se dokázali pohybovat dostatečně rychle v neznámém terénu - jenže hlasy a postavy za hřebenem byly lidské. Tasaio na okamžik zaváhal. Nemohl si dovolit udělat chybu; pokud ho sem Mara vylákala, určitě měla v úmyslu ho obklíčit a zničit ho i s jeho muži. A to by pro jeho pána a dům Minwanabi znamenalo pohromu.

Jeho tvář byla známá, pokud ne přímo jí, tak lordu z Xacatecas jistě. Stal se příliš významnou postavou Strany války, než aby zůstal nerozpoznán. A kdyby získali tělo tak vysoce postaveného člena domu Minwanabi, měli by v rukou jasný důkaz jeho velezrady. Protože ačkoliv se tato událost odehrála za hranicemi Impéria; spolčování se s muži pouště blo podporou nepřátel císaře. Tasaio osobně si sice přál, pokud ne přímo dychtil, vyměnit svůj život za možnost poslat Maru Turakamuovi, ale neodvažoval se to udělat způsobem, který by ohrozil čest jeho předků. Ne, Mara ho chytila do pasti. Měl pouze jedno východisko, jakkoliv se mu pomyšlení na ně hnusilo.

"Zpátky," zavelel Tasaio krátce. "Běžte spořádaně, ale rychle. Nesmíme nepříteli dopřát vítězství."

Válečníci uposlechli bez otázek a opustili bezpečí svých úkrytů. Stahovali se ve vyrovnaných řadách, přestože na ně opět zaútočili lukostřelci domu Acoma, a zamířili zpět k planině. Jejich tváře nevyjadřovaly žádné pocity, jak vyžadoval přísný válečnický řád. I Tasaiova tvář byla bezvýrazná, ale každý krok, který udělal na ústupu, ho pálil. Nikdy nebyl nucen utíkat z bitevního pole. Tato potupa ho zasáhla jako fyzická bolest. Dosud Maru považoval za nepřítele svého domu a lidu. Od tohoto okamžiku nabyla jeho nenávist osobního charakteru. Za tuto hanbu, ačkoliv byla zapříčiněna chybou v taktice a jeho přílišnou touhou po její krvi, bude muset paní z Acoma v budoucnosti zaplatit. Bude pronásledovat ji i všechny jejího rodu až do posledního dechu. Kolem něj dopadaly šípy a do jejich svištění se ozývalo chroptění zasažených a umírajících válečníků. Tasaio si při ústupu přísahal, že chladnokrevně naplánuje její pád, každou léčku promyslí do nejmenších podrobností a provede s naprostou jistotou, dokud nepomstí tuto urážku.

Jedním z padlých byl jeho válečný sluha. Tasaio si všiml, že už neběží za jeho ramenem, a znovu zaklel. Bude si muset vycvičit dalšího a jeho výběr bude náročný, protože obvykle mnoho kandidátů zemřelo, než našel takového, který mu svými rychlými reflexy vyhovoval. Tohle je další osobní záležitost, za niž bude Mara muset trpět. Tasaio, pohlcený svou nenávistí, běžel planinou bez jediného ohlédnutí. A tak teprve když doběhl do bezpečí k polovině jednotky, kterou unáhleně a předčasně odvolal, dozvěděl se, že jeho přepadový oddíl byl rozprášen hrstkou cho-ja a vojáků, kteří ho přesvědčili, že je obklíčen. Ve skutečnosti neměli víc než několik přileb nasazených na klacky a několik kusů brnění tažených na provaze v písku, aby vyvolali spoustu hluku a prachu.

Velitel útoku mu to lopotně vysvětlil, a ačkoliv měl ve tváři pouze ustaraný a ani v nejmenším uštěpačný výraz, Tasaio se na něj zuřivě vrhl.

"Umlč toho muže," vyzval velitele hlídky. "Podřízni mu hrdlo a vezmi si jeho chochol. Od tohoto okamžiku tě povyšuji na jeho místo."

Velitel hlídky se uklonil svému nadřízenému. Na jeho tváři se neobjevil ani stín pochybností, když vytasil meč, aby splnil rozkaz.

Tasaio pohlédl na hřeben, kde se skrývala Mara se svou čestnou stráží a vychutnávala jeho porážku. Skutečnost, že obklíčený Xacatecas mu byl vydán na milost, nijak nezmenšovala jeho hanbu. Tasaio ani nehnul brvou, když mu jeho velitel útoku padl k nohám. Jako kdyby onen muž ležící v písku nelapal po posledním dechu, obrátil Desiův bratranec pozornost k tomu, co ještě mohl toho odpoledne zachránit, k novému útoku na lorda Čipina a polovinu jednotky domu Acoma, kterou její paní vyslala jako oběť. Když nedostane Maru, přinejmenším se postará o to, aby spolu s jejím spojencem zničil její čest.

Ale přesto, že se slunce už pomalu chýlilo k obzoru zamlženému zvířeným prachem, válečníci lorda Čipina stále vzdorovali. Mnoho z nich už padlo, ale ti, kteří vytrvali, neztráceli odvahu. Tasaiova nálada se ještě zhoršila poté, co mu posel přinesl zprávu, že válečníci ukrytí na západním hřebenu byli napadeni a zdecimováni vojáky domu Acoma. Ti na východním hřebenu se možná udrželi; ale nepřiběhl nikdo, kdo by to potvrdil. Tasaio vyslal zvědy, aby zjistili situaci, ale žádný se nevrátil.

"Prokletí Mařini cho-ja," zakončil posel svou zprávu. "Bez nich by její vítězství nebylo možné."

"Vysvětli mi, co tím myslíš," přikázal rozzlobeně Tasaio. Ale za okamžik na vlastní oči viděl, jak do údolí sbíhá jednotka vojáků domu Acoma, aby pomohla obklíčenému lordu z Xacatecas. Dorazili neskutečně rychle na zádech svých spojenců cho-ja. Když se dostali na místo bitvy, sesedli, zaujali bojové postavení a mstivě se vrhli na jeho oddíly.

Tasaiovi válečníci bojovali celý den na planině v sálajícím slunečním žáru. Vyčerpali se až na hranici svých možností a neměli sílu čelit novému a nečekanému ohrožení. Naopak vojáky lorda z Xacatecas příchod posil povzbudil o oni se s novou nadějí pustili do dalšího boje. Síly domu Minwanabi je nedokázaly zadržet a Tasaio musel dát ještě jednou povel k ústupu.

Drtil slova mezi zuby, bledý, jako by se mu z jeho poníženi udělalo nevolno. Jeho léčka v Dustari byla v troskách a selhání naprosté; a to vše proto, že byl poražen lepší taktikou v poli, což byla věc, jaká se mu dosud nestala ani na Kelewanu, ani při Vojevůdcově tažení do Midkemie.

Chuť porážky byla nová a nepředstavitelně hořká. Tasaio sledoval ústup své armády, nebo spíše toho, co z ní zbylo; žaludek se mu převracel při pomyšlení, že už nebude mít příležitost k odvetě. Nemůže zůstat v poušti, aby zesnoval

další útok. Muži pouště, jež vyslal dopředu jako návnadu, mu jeho zradu nikdy neodpustí. Kmeny se nyní spojí proti němu a rozzlobení náčelníci mu možná vyhlásí i krevní mstu. Ačkoliv Tasaio pohlížel s opovržením na kmenové zvyky a ani v nejmenším se nebál odvety, kterou by muži pouště mohli podniknout proti jeho domu, přece jen nemohl jejich pomstychtivost úplně pominout. Během celé cesty do Banganoku a plavby na domovskou pevninu si nebude moci být jist před útokem mužů pouště, kteří se budou snažit vyrovnat si s jeho výpravou krvavé účty.

Tu noc seděl unavený Tasaio v táboře rozbitém mezi dunami na východě a o samotě přemýšlel. Nenapil se ani vína sä, aby spláchl bolest, která v něm od bitvy hlodala. Nevnímal hlasy vojáků, jež se zvedaly v hořkých stížnostech, když si obvazovali rány a ostřili zbytky svých zlomených mečů. A především se nedíval k západu, kde ve večerních červáncích zářily plameny vítězných ohňů domů Acoma a Xacatecas. Brzy, sliboval si, z těchto ohňů zbude jen popel. Brzy bude Mara litovat tohoto náhlého vítězství, protože až se s ní střetne příště, bude porážka domu Acoma naprostá a konečná.

Ve velitelském stanu lorda z Xacatecas, naplněném měkkým světlem lamp a tichým hovorem mezi ranhojičem a zraněným důstojníkem, se Mara uklonila způsobem, který odpovídal jejímu postavení vládnoucí paní přicházející k osobě stojící výše na společenském žebříčku. Ačkoliv triumf uplynulého dne náležel jí, rozhodla se nevystavovat své vavříny příliš na odiv. Nečekala domýšlivě ve vlastním stanu, až ji vděčností zavázaný lord přijde sám navštívit; moudře a citlivě nevnucovala své nově získané postavení lordu, který by mohl domu Acoma mnohem více ublížit než pomoci, kdyby urazila jeho pýchu. Nesnažila se mu ani vlichotit, ale pojala svůj příchod jako nezávaznou společenskou návštěvu.

"Můj lorde Čipino," pronesla s lehkým úsměvem, když se narovnala, "vyjádřil jsi zájem o mou čestnou stráž a obzvláště o vojáka, který projevil tak pozoruhodnou zbabělost, že se Desiův vychvalovaný bratranec Tasaio nechal zmást."

Lord Cipino odeslal pryč sluhu, jenž mu přikládal horké obklady na namožené svaly na zádech. Lesknoucí se masážními oleji a vonící mastmi pokynul čekajícímu chlapci, aby mu přes ramena přehodil lehké roucho. "Ano." Čipino upřel pohled na vysokou postavu stojící ve stínu za Mářou. "Přistup blíž."

Kevin, oblečený do midkemianských kalhot a košile s širokými rukávy, přepásané tsuranským pásem ozdobeným mušličkami, vystoupil dopředu. Modré oči mu vesele zářily, zatímco se s rukama v bok vystavil zkoumavému pohledu lorda Cipina.

Oči lorda z Xacatecas se rozšířily údivem, když poznal barbarského otroka, kterého často vídal v Marině stanu. Ale nyní, poté, co mu velitel vojsk domu Acoma řekl, že to byl Kevin, kdo vymyslel taktiku uplynulého dne, a že všichni žijí jen díky barbarovu úsudku, prohlížel si muže ze země za trhlinou mnohem pozorněji. Zdvořile si odkašlal. Pravidla společenského styku jeho kultury neříkala nic o tom, jak se chovat k otrokovi, který se stal hrdinou, a tak se posadil a naklonil hlavu. "Přines tomu mládenci polštář," řekl chlapci.

Polštář byl donesen z lordova vlastního výklenku na spaní. Lord rozpačitě pokynul barbarovi, aby se posadil. Pak, svým otcovským způsobem spokojený, že se postaral o jeho pohodlí, začal lord Cipino hovořit o tom, co považoval za nejcitlivější téma. "Jsi otrok, a proto jsi byl schopen zbaběle utíkat před nepřítelem, když ti to paní přikázala, je to tak?"

K Cipinovu údivu se Kevin zasmál. "To, že jsem otrok, s tím nemá nic společného," řekl svým zvučným midkemianským hlasem. "Už jenom kvůli tomu, vidět ten výraz překvapení na tváři velitele Tasaia, to stálo za to."

Lord Čipino se zamračil a zakryl svůj zmatek tím, že upil ze šálku teše, který byl připraven na stolku vedle něj. "Ale ty jsi přece byl důstojníkem armády své země, alespoň tak mi to tvá paní řekla. Necítil jsi hanbu při takovém projevu zbabělosti?"

Kevinovo obočí vystřelilo vzhůru. "Hanbu? Mohli jsme buď přelstít nepřítele, nebo zemřít. Raději jsem snesl chvilkovou hanbu než trvalou smrt."

"Jeho lidé si cení života mnohem více než my," zasáhla do hovoru Mara. "Neznají nic o Kole života ani nechápou božské pravdy. Nevědí, že jejich postavení v dalším převtělení závisí na cti, kterou si získají v tomto životě."

Kevin si odfrkl. "Vaši lidé mají tradici, ale žádný smysl pro radost ze života. Nedokážete ocenit vtip tak jako národy v Ostrovním království."

"Aha," přerušil ho lord Čipino a zmatený výraz na jeho tváři se rozplynul, jako by se všechno vysvětlilo. "Utekl jsi před Tasaiem a necítil jsi hanbu, protože jsi celou věc považoval za žert."

Kevin skryl své vzrůstající podráždění za shovívavost. "Poněkud jsi celý problém zjednodušil, ale v podstatě ano." Naklonil hlavu na stranu, odhodil si z čela rudé kadeře a dodal: "Nejhorší na celém mém úkolu bylo, že jsem se nemohl ubránit smíchu. Dobře, že lícní chrániče na Lujanově přilbě byly tak těsné, jinak bych .se přes všechno svoje úsilí rozesmál nahlas."

Čipino se poškrábal na bradě. "Žert," potvrdil, ačkoliv bylo vidět, že je znovu zmaten. "Vy Midkemiané máte úžasně zvláštní myšlení." Vrhl pohled na Maru a s uspokojením zjistil, že sluhové předvídali její potřeby a přinesli jí její oblíbenou chochu. Čipino byl muž, který věnoval pozornost podrobnostem, a vycvičil své služebnictvo, aby pozorovalo hosty, zjistilo jejich potřeby a pak je vyplňovalo jako hostitelskou povinnost bez jeho výslovných příkazů. Tento zvyk se mu vyplácel. Bylo úžasné sledovat, jak jeho protivník změkl, když zjistil, že je obsluhován, jako by seděl ve své vlastní síni. Mara zde nebyla jako nepřítel, ale lord Čipino věděl, že má vůči ní dluh, a úzkostlivě se snažil, aby dohoda, kterou s ní uzavře, byla pro něj výhodná. Pro rozhovor o tomto tématu si vybral okamžik, kdy Mara byla dobře naladěná jeho péčí, a chtěl ho dokončit tak rychle, aby neměla prostor pro hlubší rozvážení.

"Paní Mářo, tví vojáci a tvá skvělá válečná taktika zachránila dům Xacatecas před ještě většími ztrátami. Jsme tvými dlužníky a jsme připraveni nabídnout ti čestné a přiměřené vyrovnání."

Paní byla mladá; byla nadaná, ale stále ještě měla před sebou hodně námahy, než získá zkušenosti ve Hře rady. Teď to

dokázala, protože se začervenala. "Můj pane, vojáci domu Acoma jen splnili svou povinnost vůči spojenci. Požaduji jen malou odměnu kromě formální přísahy spojenectví přede svědky po našem návratu domů."

Odmlčela se, sklopila oči a více než jindy vypadala jako děvčátko. Na jejím čele se usadila malá chmura, jako by nad celou věcí přemýšlela a teprve teď si uvědomila, že musí od domu Xacatecas žádat více, jinak zanechá ve společensky výše postaveném lordu nepříjemný pocit nesplaceného dluhu. Ponechat tuto záležitost otevřenou by byl nemoudrý tah, který by mohl narušit pozdější přátelské vztahy. "Lorde Čipino," dodala formálně, jako by ji ta věc uváděla do rozpaků, "za činy domu Acoma v zájmu tvého domu tě žádám o jednu laskavost: že jednou, v okamžiku, který si já zvolím, budeš v Císařské radě hlasovat podle mého přání. Je to pro tebe přijatelné?"

Lord Čipino potěšené přikývl. Splnění její žádosti byla maličkost a dívka byla na svůj věk natolik opatrná, že vyslovila jen skromné přání. Zamumlal příkaz a posel odběhl pro písaře, aby se úmluva sepsala a zpečetila. Za to, že Mariny požadavky byly přiměřené, doplnil ještě něco. "Ať je zhotoveno krásné brnění v barvách domu Acoma pro barbarského otroka, aby mohl své paní pohodlně posloužit, až bude zase někdy potřeba nalíčit past s čestnou stráží." Kevin s uznalým úsměvem ocenil suchý tsuranský humor: nikdy mu nebude dovoleno, aby si toto brnění oblékl, ale bude to pro něho něco jako trofej. Pak, jako by to byla součást splátky jeho dluhu, zatleskal Cipino na sluhy, aby přinesli jídlo. "Můžete povečeřet tady," řekl a gestem naznačil, že do svého pozvání zahrnuje i barbarského otroka. "Napijeme se spolu, abychom oslavili porážku našich nepřátel."

Mara se probudila při dotyku ruky, která jí naléhavě třásla ramenem. Otočila se na bok. Tmavé vlasy se jí zachytily na řasách a ona si stále ještě omámena spánkem vzdychla.

"Paní, musíš se probudit," řekl jí Kevin do ucha.

Ale lůžko bylo tak teplé a pohodlné. Mara se neochotně pohnula. Ačkoliv byla ještě zeslablá z včerejší bitvy a trochu otupělá z vína sa, které včera vypila s lordem Čipinem, aby oslavila vítězství, přinutila se otevřít těžká víčka. "Co se děje?"

Do stanu pronikalo bledé světlo úsvitu, neboť vchodový závěs byl odhrnut, aby dovnitř mohl noční vánek. V písečných dunách nížiny teplota po soumraku neklesala, jak tomu bylo v horách. Mara zamrkala a přitulila se ke Kevinovi. „Je příliš brzo," namítla a začala ho provokativně lechtat.

"Paní," řekl vysoký barbar jemně. "Čeká na tebe Lujan se zprávou,"

"Cože?" Teď už úplně probuzená Mara se posadila. Uvolněné prameny vlasů jí splývaly na ramena jako stuhy, když zatleskala na služebnou, aby jí přinesla šaty. Na druhé straně velitelského stanu, viditelný jen jako stín ve slabém světle lampy osvětlující předpokoj, přecházel Lujan s přilbou zastrčenou v podpaždí dlouhými kroky po koberci. Paní z Acoma rychle vsunula paže do čekajících rukávů. Vstala, nechala Kevina hledat jeho kalhoty a pospíchala do předpo-koje.

"Něco se stalo?" zeptala se, když viděla Lujanovo rozrušeni.

Velitel vojsk domu Acoma dokončil rychlou úklonu. "Paní. Pojď rychle. Myslím, že bude nejlepší, když se podíváš sama."

Mara si rychle nazula sandály, které jí přinesla služebná, a zvědavě následovala svého důstojníka do slabého světla úsvitu.

Když se její oči přizpůsobily šeru, prudce se zastavila a srazila se s Kevinem, který mnohem méně půvabně spěchal za ní. Stále ještě bosý a zaměstnaný zapínáním knoflíků si nevšiml, že zůstala stát.

Ale teď jeho neohrabanost nevyvolala žádnou výtku. Mara byla plně zaujata pohledem na sedm malebných postav, sestupujících z duny k hranicím jejich tábora. Byly malé, skoro trpasličí výšky. Jejich hávy byly ozdobeny skleněnými, jadeitovými a kostěnými korálky a ve vlasech měly vpletené barevné stužky, ačkoliv jejich oděv byl jednotvárné šedohnědé barvy. Na zápěstích měly jako náramky modře vytetované složité vzory.

"Vypadají jako kmenoví náčelníci," řekla Mara užasle.

"Taky jsem si to myslel," odpověděl Lujan. "A přicházejí sami a neozbrojení."

"Pošli pro lorda Čipina," přikázala Mara.

Její velitel vojsk naklonil hlavu svým obvyklým šibalským způsobem. "To už jsem si dovolil."

Pak z náhlého popudu Mara dodala: "Nařiď strážím, ať se odzbrojí. Teď. Hned."

Lujan vrhl na blížící se postavy podezřívavý pohled a pokrčil rameny. "Modleme se, aby bohové stáli při nás. Po tom, co jim Tasaio včera provedl, budou mít kmenoví náčelníci málo důvodů nás milovat."

"Právě v to doufám," řekla Mara rychle.

Zůstala zamračeně stát, zatímco Lujan vyplňoval její příkazy. Kolem celého tábora si vojáci domu Acoma odepínali pásy s meči a odkládali své zbraně do písku.

"Myslíš, že ti náčelníci přicházejí jako míroví vyjednavači?" ozval se za ní Čipinův hlas, stále ještě zastřený ospalostí. Lord z Xacatecas stanul po jejím boku s šerpou na svém rouchu nepořádně uvázanou, jak se oblékal ve spěchu.

"Počítám s tím," zamumlala Mara.

"A když ne?" nadhodil Čipino. Jeho hlas zněl spíše suše než ustaraně.

Mara se na něj usmála. "Uhodl jsi, můj lorde, mám něco v záloze. Přikázala jsem, aby se odzbrojily pouze stráže. Záložní jednotky si v tomto okamžiku už určitě oblékají brnění ve skrytu velitelského stanu."

Právě odtamtud teď vystoupil Lujan. "Někdo si musí vzít na starost případné potíže," řekl vesele.

Pak ho jeho dobrá nálada opustila a i on pohlédl k jihu, kde se sedm malých návštěvníků zastavilo před nehybnými řadami stráží. Ten, který šel vpředu a měl také nejvíce korálků, obřadně pozdravil.

"Nechte je projít," zavolal lord Cipino. "Přejeme si vyjednávat."

Stráže se poslušně rozestoupily a muži z pouště beze slova prošli. Kráčeli táborem na krátkých křivých nohách a

nerozhlíželi se vpravo ani vlevo. Nerušeně postupovali, dokud nedošli před stan k lordovi a paní. Tam se zastavili, rozestoupili se do půlkruhu a zůstali mlčky stát jako dřevěné sochy a pouze jejich korálky tiše chřestily ve vánku.

"Přiveď tlumočníka," řekl Čipino tiše jednomu z Mařiných sluhů. Pak vzal Maru za ruku a udělal spolu s ní dva odměřené kroky kupředu. Poté lord a paní pokynuli hlavami a v posunková řeči pouštních kmenů pozvedli otevřené ruce, aby ukázali, že nemají nepřátelské úmysly.

Vrchní náčelník okamžitě zopakoval svůj pozdrav, v němž byla zahrnuta řada gest, v nichž se dotýkal svého nosu, úst a uší. Poté se uklonil tsuranským způsobem a jeho korálky jasně zacinkaly. Nato, téměř v rozporu se svými důstojnými pohyby, začal vzrušeně hovořit.

Tlumočník, obtloustlý malý muž najatý v Ilamě, přiběhl právě včas, aby zachytil podstatu jeho řeči, protože překotné žvatlání muže pouště náhle skončilo.

"Co říkal?" zeptala se Mara, u níž netrpělivost zvítězila nad odměřeností.

Tlumočník zvedl obočí ve výrazu nelíčeného překvapení. Vypadal, jako by si zkoušel slova na jazyku, aby se ujistil o jejich významu, než odpoví. "Toto jsou náčelníci sedmi kmenů z dustarské severní pouště, ve svém jazyce se nazývají Větry písku. Jsou zde, aby přísahali nepřátelství a krevní mstu muži, jehož znáte jako Tasaia z Minwanabi. Dále, protože země Minwanabi leží daleko za velkým mořem a válečníkům Větrů písku není dovoleno cestovat do Impéria, tito náčelníci sedmi kmenů Větrů písku jsou zde, aby požádali o spojenectví mezi jejich a vašimi kmeny."

Mara a lord Čipino se na sebe spokojeně podívali. Mara sklonila hlavu a dala tak lordu z Xacatecas najevo, že má právo mluvit i za ni. Lord Čipino odpověděl, díval se přitom pevně do žhnoucích tmavých očí pouštního náčelníka, a ani nesledoval, jestli mu tlumočník stačí. "Řekni náčelníkům Větrů písku," pronesl slavnostně, "že naše kmeny toto spojenectví vítají. Dále, že naše kmeny Acoma a Xacatecas slibují, že pošlou náčelníkům Větrů písku Tasaiův meč na důkaz toho, že krevní msta byla vykonána." Předpokládal, že muži z pouště znají zvyky Impéria natolik, aby věděli, že jediný způsob, jak získat meč válečníka, je vzít mu ho z mrtvých prstů. "Ale jestli mají Acoma a Xacatecas uzavřít toto spojenectví, musejí kmeny Větrů písku podepsat v Dustari dohodu s Impériem. Útoky přes hranice musejí být zastaveny, aby kmeny Acoma a Xacatecas mohly pronásledovat kmen Minwanabi a dosáhnout svého krvavého cíle. A protože kmeny Větrů písku už nemají důvod ke svým útokům, ustanovíme místo, jež se pro ně stane svobodným obchodním městem." Usmál se na Maru. "A bude spravováno za účasti domu Acoma." Obrátil se zpět k náčelníkům. "Všichni obchodníci, kteří se pokusí ošidit nebo okrást naše nové spojence, budou mít co dělat s kmeny Xacatecas a Acoma."

Tlumočník rychle domluvil a rozhostilo se ticho. Tváře mužů z pouště zůstaly po nějakou dobu neproniknutelné. Pak jejich vůdce dupl nohou a plivl do písku. Vyrazil ze sebe jedno krátké slůvko, otočil se a odešel s ostatními v patách.

Tlumočník se s ohromeným výrazem otočil k Maře a Čipinovi. "Řekl ano."

Lord Xacatecas se nevěřícně zasmál. "Jenom tak?"

Tlumočník mu odpověděl s gestem, které prozrazovalo, že v žilách jeho předků kolovala krev mužů pouště. "Lord sedmi náčelníků Větrů písku vyplivl vodu."

Když všichni stále vypadali nechápavě, netrpělivě si vzdychl. "To je posvátná přísaha pro náčelníka i celý jeho kmen. On a jeho potomci i všichni muži jeho kmene se svými příbuznými by zemřeli rituální smrtí hladem, kdyby kdokoli z Větrů písku porušil přísahu. Můj lorde, má paní, právě jste s muži pouště uzavřeli smlouvu, jaké se dosud v celé dlouhé historii Impéria nikomu nepodařilo dosáhnout."

Chvilku trvalo, než všichni pochopili význam jeho slov. Když se tak stalo, lord Čipino se potěšené usmál. "Řekl bych, že je to dobrá protihodnota za Tasaiův meč. Na tuto část smlouvy určitě nebudeme muset dohlížet."

Pak Kevin zayýskl, chytil Maru do náruče a roztočil se s ní. "Můžeš se vrátit domů," řekl jí radostně. "Domů na svoji usedlost a k Ayakimu."

Lujan stál jako omámený a škrábal se na bradě a Čipino se svým typickým sarkasmem vypočítával: "Za tohle naše domy získají uznání a čest od samotného císaře. A až to zjistí lord Desio, pukne vzteky." Pak, jako by i jeho myšlenky zabloudily k domovu, zamumlal: "Isašani se zblázní, až uvidí, jak jsem zhubl. Co kdybychom si zašli do mého stanu na pořádnou snídani?"

Kapitola třináctá

PŘESKUPENÍ

Stráž dala znamení.

Desio z Minwanabi vkráčel do prostorné poradní síně a klapot jeho sandálů pobitých cvočky se překvapivě hlasitěodrážel od kamenné dlažby. Incomo pozoroval svého pána, jak se přibližuje ke stupínku, strhává si válečnické rukavice a odhazuje je osobnímu sluhovi, který klusal za ním. Ačkoliv stále ještě nebyl tak schopným intrikánem jako

jeho otec ani tak skvělým stratégem jako jeho bratranec, vrhal se nyní Desio do řešení úkolů, jimž se na počátku své vlády vyhýbal.

Než mohl první rádce promluvit, lord vykřikl: "Je to pravda?"

Incomo si přitiskl svitek s poslední zprávou pevněji k hrudi a přikývl.

"Zatraceně!" Lord z Minwanabi, stále rozehřátý z cvičení se svými osobními strážci, dal průchod svému vzteku a s naprostou nevšímavostí k drahému nábytku a skleněným ozdobám mrštil svou přilbou. Sluha se po ní vrhl, ale nechytil ji; přilba přeletěla nad vyleštěnou podlahou, šťastnou náhodou nevrazila do ničeho cenného, dvakrát se odrazila od země a udeřila do vzdálenější zdi s takovou silou, že poničila její lakovaný povrch.

Sluha s nešťastným výrazem vběhl do spršky úlomků laku. Pak se schlíple jako spráskaný pes vrátil ke svému pánovi s potlučenou přilbou v ruce.

Ale Desio byl příliš zabrán do peskování svého prvního rádce, než aby trestal sluhu za poškození své zbroje. "Dostal jsi tu zprávu z lodi ani ne před hodinou a každý sluha a voják ji zná dříve než já." Desio napřáhl jednou zpocenou ruku, zatímco druhou si odhrnul vlhké vlasy z očí.

Incomo mu předal svitek, zasažen tím, jak Desiovy buclaté prstíky, které si pamatoval z jeho dětství, ztvrdly a zmozolnatěly. Otylý poživačný mladík, kterého nezajímalo nic jiného než pití a ženy, se změnil v sebevědomého vládce. Desio měl ještě daleko do dokonalého tsuranského válečníka; ale přece jen už vypadal více jako voják než jako jeho karikatura.

Desio přelétl řádky přivřenýma očima, prolistoval stránky stále ještě pokryté pouštním prachem a pak, znechucen jejich obsahem, odhodil svitek stranou. "Tasaio je velice důkladný v přiznání svého selhání." Se rty bílými vztekem lord těžce klesl do polštářů, jimž dával ve své poradní síni přednosta Unikl mu povzdech. "A naší porážky."

Incomo pozoroval zrudlou tvář svého pána a tiše doufal, že nebude požádán o radu. Po letech, kdy se zdálo, že mají situaci pevně v rukou, přišel Marin triumf při podpoře lorda Xacatecase v Dustari jako hořké překvapení. Až dodnes z každé Tasaiovy zprávy vyplývalo, že vše probíhá přesně tak, jak naplánovali. Lord z Minwanabi spolu se svým prvním rádcem oprávněně očekávali konečné vítězství nad domem Acoma. Ale čelisti Tasaiovy pasti sklaply naprázdno a Mara opět unikla. A co víc, po Marině protiútoku, při němž použila v Tsuranuanni nevídanou taktiku, dokonce jako první uzavřela smlouvu s tsubarskými muži pouště, kteří po staletí podnikali útoky přes hranice.

Desio uhodil pěstí do polštářů. "U Turakamuova dechu, jak to mohl Tasaio takhle zpackat?" Mávl rukou směrem ke zprávě ležící na podlaze a řekl: "Náš správce v Jamaru hlásí, že tam byly spojené armády domů Acoma a Xacatecas přivítány s fanfárami! Dokonce tvrdí, že by Mara mohla dostat pozváni k přijetí u samotného císaře! Získala spojence. Na místo dvou osamělých slabých nepřátel teď před sebou máme mocné rodiny, kterým nic nebrání, aby vytvořili spojenectví namířené proti nám."

Incomo, roztřesený Desiovým křikem, se pokusil věci trochu zmírnit. "Ačkoliv je ta smlouva pozoruhodným úspěchem, lord Cipino z Xacatecas není muž, který by se jen tak k něčemu zavazoval, aniž by měl pádné důvody a záruky. Mara tím, že v poušti zachránila jeho armádu, pouze splnila svou povinnost vůči Císařství. Její vítězství mohlo na lorda učinit jistý dojem, ale-"

"Pokud neučinilo, tak je to hlupák!" Desio se zuřivě ohnal po nějakém hmyzu na své šíji a pak ochable spustil ruce. .Jak to ta žena dělá? Štěstí s ní musí spát v její posteli."

Incomo přistoupil ke stolu a pečlivě srovnal papíry na jednu hromádku. "Brzy se dozvíme, jak..." Už chtěl říct "nás porazila", ale rozmyslel si to a řekl: "...znovu dokázala uniknout své zkáze." Prvnímu rádci, jehož sklíčila zpráva, která měla ohnuté rohy a ušpiněné stuhy, jako by byla napsána ve spěchu za nepříznivých podmínek, unikl podrážděný povzdech. "Budeme potřebovat čas, abychom zjistili celou pravdu o té věci."

Desio se vytrhl ze svých černých myšlenek. "Mara přijde."

"Ale samozřejmě." Incomo si položil ruce na opasek. "Bude spěchat na svou usedlost po tak dlouhém odloučení od svého syna -"

Desio ho přerušil. "Ne. Přijde sem."

Incomo s povytaženým obočím řekl: "Co tě přivádí k tomuto názoru, pane?"

"Protože přesně to bych udělal já!" Desio zvedl svou váhu z polštářů a za chvilku se jeho sluha prohýbal pod nákladem potem zmáčeného brnění. "Zaútočit, dokud je člověk nejsilnější. Mara má za spojence Xacatecase a je v bezpečí před útokem ze strany domu Anasati, takže má volné ruce, aby se mohla vrhnout na nás. Dokonce i kdyby Čipino váhal se svou podporou, ta čubka si získala všeobecnou přízeň. Nepotřebuje nic víc než vyhlásit Výzvu klanu!"

Desio pohlédl na Incoma, jako by očekával jeho souhlas, ale první rádce konejšivě zvedl ruku. "Přece jen z toho všeho vyplynulo něco dobrého." S nepatrným úsměvem mu podal další svitek.

Lord se nasupil, když na svitku spatřil osobní pečeť Bruliho z Kehotara, a odmítl list převzít. "Bruli žebroní o naši záštitu už roky, ale ztratil přízeň mého otce i moji, když nám po smrti svého otce odmítl odpřisáhnout vazalství - chce mít výhody z ochrany domu Minwanabi, aniž by se podřídil naší vůli." Desio, znechucen podezřením, že za vzpurností domu Kehotara by nějakým způsobem mohla být Mara, dopadl na své polštáře. "Další žádost o spojenectví se zamítá." Pak si vzdychl. "Ale právě teď budeme potřebovat všechny přátele, které si můžeme zajistit. Tak co nám ten chudák píše?"

Incomo suše řekl: "Navrhuji, aby si můj pán tu zprávu sám přečetl."

Svitek přešel z ruky do ruky. Rozhostilo se ticho, rušené pouze chřestěním zbroje, když si otrok, který držel přilbu a rukavice svého pána, přehazoval své břímě z jedné ruky do druhé. Desio důkladně studoval řádky a pak se jeho oči potěšené rozzářily. "Je Bruliho postřeh spolehlivý?"

Incomo si poklepával prstem na tvář. "Kdo si tím může být jist? Vyčetl jsem z této situace, podobně jako i ty, že někteří ze členů Marina klanu se obávají jejího náhlého vzestupu. Kdyby získala ještě o trochu více cti a bohatství,

určitě by ovládla klan Hadama. Pokud víme, žádný dům dnes není mocnější než její; a pouze rozdílné zájmy brání Maře, aby diktovala klanovou politiku. To se samozřejmě může změnit. Tito důstojní lordové, kteří navázali spojení s Brulim z Kehotara, nám dávají na vědomí, že nevidí svou budoucnost nutně svázanou s domem Acoma."

Desio se naklonil kupředu s lokty opřenými o kolena. Zamyslel se, uvědomil si, že má žízeň, a mávl na svého otroka, aby odnesl jeho zbroj a přinesl mu něco k pití. "Měli bychom poděkovat bohům za tento malý projev jejich přižne. Je pořád lepší, když rodiny klanu Hadama zůstanou neutrální, než aby vystoupily proti nám."

Incomo řekl: "Myslím, že si můj pán nevšiml druhého hlediska."

Desio už byl vyzrálejší a méně nedůtklivý, když ho někdo. opravil, a tak jen na Incoma upřel pronikavý pohled. "Jakého hlediska?"

"Naši agenti učinili pokrok při pronikání do Mariny špionážní sítě." Incomo v řídkém projevu nadšení rozpřáhl své kostnaté ruce. "Odhalili jsme dalšího agenta domu Acoma; brzy vystopujeme všechny jejich styčné osoby a kurýry. Když občas vypustíme nějakou užitečnou informaci, zůstanou tato spojení otevřená. A pak budeme v případě potřeby ovládat psy domu Acoma tak, aby nám to přinášelo výhody."

Na Desiově tváři se objevil zvláštní výraz a potřesení hlavy varovalo rádce před přerušením ještě ne zcela zformovaných myšlenek, zatímco se snažil zachytit nepatrné útržky nápadů, které se mu rodily v hlavě. Když přišel sluha, nesoucí tác s občerstvením, ztratil lord chuť k jídlu. "Něco si musím promyslet. Ať mi připraví koupel. Smrdím jako needří hnůj."

Incomo se uklonil. "Kterou dívku si můj pán přeje, aby ho v koupeli potěšila?"

Desio zdviženou dlaní umlčel svého rádce. "Ne. Potřebuji přemýšlet. Jen jednoho sluhu. Žádné ženy. Žádné hudebníky. Velký džbán kořeněné šťávy mi udělá dobře. Musím mít klid na uvažování."

Incomo, upoután Desiovým náhlým obratem k askezi, odstoupil od stupínku, aby vyplnil jeho rozkazy. U dveří si vzpomněl ještě na jednu věc. "Nějaké nové příkazy pro Tasaia, můj pane?"

Pod Desiovými přivřenými víčky zadoutnal vztek. "Ano, můj skvělý stratég. Po čtyřech letech drancování našich zásob na jeho mistrovský plán v Tsubaru musí být unaven. Postarejme se tedy, abychom mu svěřili místo, které nebude klást příliš velké nároky na jeho vyčerpané síly. Stále ještě velíme té pevnosti na Odlehlých ostrovech; pošli ho tam. Ať střeží naše nejzápadnější državy před rybami a mořskými ptáky.

Incomo v úkloně ohnul svá kulatá ramena a pak zanechal svého pána jeho přemýšlení a vydal se kamenným tunelem, který vedl do kopce, na němž byla zbudována usedlost. Studená chodba byla osvětlena daleko od sebe vzdálenými pochodněmi. První rádce domu Minwanabi si ve skrytu hustých stínů dovolil projevit své obavy. Zrychlil krok a obřadní roucho mu pleskalo kolem kotníků. Škoda, že se Desiův důvtip nerozvinul stejně jako jeho rozhodnost. Protože pokud bylo Tasaiovo selhání významné, nedaly se předvídat další zvraty ve Hře. Jestliže v plánu byla chyba, pak jen proto, že nebylo podniknuto žádné opatření pro případ selhání.

Incomo sestoupil po nízkých schodech a tajným vchodem vstoupil do křídla, které vybíhalo z kopce směrem ke břehu jezera. Ačkoliv nebyly umístěny tak blízko velké síni jako jiné pokoje, měly komnaty lorda z Minwanabi nádherný výhled na západ slunce nad jezerem, který stál za delší chůzi. Incomo zatleskal na sluhy a rozkázal, aby připravili lázeň pro pána.

Poté, co sluhové odběhli, aby nařídili otrokům ohřát vodu, prošel Incomo domem připomínajícím bludiště do svých vlastních přepychových pokojů. Tam, obklopen přepážkami pomalovanými obrazy dravých ptáků a oblak, zaklel při pomyšlení na rozkaz jeho pána týkající se Tasaia. Nesměl veřejně projevit roztrpčení nad tím, že osud odeslal pryč skutečně nadaného syna domu a ponechal osud rodiny Minwanabi v rukách toho... Incomo si přitiskl zaťaté pěsti k hrudi a vypadal přitom mnohem více jako jeho pán než jako on sám - myšlenky, které mu probíhaly hlavou, byly pro oddaného služebníka nepřijatelné, dokonce ani v nejpřísnějším soukromí. Desio musí přijít na něco, co by vyvedlo dům Minwanabi z těchto potíží.

Incomo klesl na polštář a zatleskal na svého osobního sluhu. "Dojdi pro mou psací desku a přines ji k mé meditační rohoži," přikázal a přejel si rukama spánky. "Pak otevři přepážku, ať se sem dostane večerní vánek, a odejdi."

Znovu o samotě, pouze se svými pisálky a stolem, uhladil první rádce prázdný list pergamenu a zamyslel se, jak sestavit úřední dopis Tasaiovi. Tím, že Desio tohoto muže zdánlivě převelel k jiné posádce domu Minwanabi, poslal ho ve skutečnosti do vyhnanství. Pevnost na Odlehlých ostrovech byla vybudována proto, aby chránila lodě domu před piráty; a ti byli zničeni už před půldruhým stoletím. Pevnost byla v provozu pouze díky úzkoprsé tsuranské neochotě vzdát se sebemenšího kousku jednou získaného území. Dům Minwanabi na tom pustém, mlhami zahaleném kusu skály udržoval posádku jen proto, aby se někdo jiný nepokusil jej odtamtud vystrnadit. A nyní má být na toto bohy opuštěné místo vyslán jeden z nejnadanějších vojenských mozků Impéria, aby tam obrostl mechem.

Incomo, znechucen tím, co považoval za marnotratnost, si připomněl, že život na pusté skále je vlastně lehkým trestem za tak velké selhání. Kdyby byl ještě naživu lord Jingu, zaplatil by Tasaio za takovou hanbu vlastní hlavou naloženou ve džbáně s octem a medem červených včel. První rádce si připravil inkoust a štětec a vzdychl nad tím, že musí svěřit papíru tak bolestný příkaz. Tasaio si určitě zasloužil něco lepšího. Vyjádření osobní lítosti by stačilo; Incomo, poučený ze zvratů v politice, věděl, že jsou lepší možnosti, než pálit za sebou mosty. Štěstí ve Velké hře se obrací příliš rychle a člověk nikdy neví, koho bude v budoucnu potřebovat.

Když nosítka zahnula do poslední zatáčky na silnici, vyklonila se z nich Mara s dětskou nedočkavostí. TsuranštÍ nosiČi vyrovnali váhu svého nákladu s klidným mlčením; cítili nadšeni své paní.

"Nic se nezměnilo," řekla Mara bez dechu. "Stromy a tráva vypadají tak zeleně." Svěžest krajiny po období dešťů byla balzámem na oči po letech strávených ve vyprahlé pustině. Za dalším návrším za ohradami nejodlehlejších pastvin needer se rozprostírá území jejího dobře udržovaného statku. Odumřelé větve jsou vyřezány a tráva čerstvě posečená.

Mara spatřila zvěda vyslaného napřed, jak mává z vrcholu protějšího kopce. Na okamžik ji zamrazilo: Nastražil na ni nějaký chytrý nepřítel past, aby její návrat domů proměnil v pohromu? Nehnala své válečníky a zvědy kupředu příliš rychle, takže neměli možnost zajistit jí na cestě dostatečné bezpečí? Pak ji logická úvaha zbavila strachu; vracela se v čele vítězné armády - bylo by třeba spojených sil více než jednoho nepřítele, aby ji ohrozili na jejích vlastních hranicích.

Zvěd předal zprávu předvoji.

Mara netrpělivě odhrnula záclony, které ji oddělovaly od důstojníků pochodujících vedle ní. "Co se děje, Lujane?"

Její velitel vojsk odhalil v úsměvu zuby, jež se oslnivě bíle odrážely od jeho osmahlé tváře. "Paní, oficiální přivítání!"

Mara se usmála. Až teď mohla každému, a nejvíce sama sobě, přiznat, jak zoufale toužila po domově. Fanfáry, které ji a lorda z Xacatecas uvítaly v Jamaru, jí lichotily, ale následné oslavy už pro ni znamenaly zkoušku trpělivosti. Uplynuly téměř tři roky od okamžiku, kdy byla se svou posádkou vyslána chránit hranice; příliš dlouhá doba v životě malého chlapce na to, aby byl odloučen od své matky. Noci v Kevinově náručí a dny naplněné bojem pouze odvracely její pozornost od bolestné touhy spatřit Ayakiho.

Vracející se armáda dospěla na kopec, kroky tří tisíc nohou ve vlhké půdě silnice temně duněly v ranním tichu. Mara vdechla bohatou vůni listí a akasi a pak se jí oči rozšířily údivem.

Na rozcestí Císařské silnice a silnice vedoucí k usedlosti domu Acoma se tyčil zdobený oblouk nádherné modlitební brány. Nový nátěr a lak na střešních taškách zářil v slunečním světle a v hlubokém stínu brány stála stovka válečníků domu Acoma v obřadních brněních. Před řadami lesknoucích se štítů Mara spatřila další milované postavy - Keyoka, vzpřímeného stejně jako jeho válečníci, ale se zdobenou holí rádce v ruce; Jicana s odznakem úřadu hadonry; Nacoyu, jejíž ustaraný výraz se rozplynul v úsměvu - a krok před ní chlapce.

V Maře se zatajil dech. Bojovala s přívalem slz, rozhodnuta nepoddat se projevu citu. Ale okamžik, po němž tak toužila a který se jí někdy zdál být jen neskutečným snem, přemohl její předsevzetí. Kevin dokonale hrál roli jejího osobního sluhy, odhrnul stranou závěs a volnou ruku podal Maře, aby mohla snáze vystoupit z nosítek. Jeho klid jí pomohl obnovit etiketu, když se konečně dotkla nohou rodné půdy.

Musela počkat, jak se slušelo na osobu jejího postavení, až skupinka shromážděná u brány dojde k ní. Zdržení jí působilo muka, a tak zaměřila pohled na podrobnosti. Keyoke dokonale zvládl svou berlu. Navzdory chybějící noze se pohyboval plynule a Mara se nad ním dmula pýchou. Zato Nacoya už se trochu belhala. Mara přemohla popud rozběhnout se k ní a nabídnout jí rámě; její první rádkyně by jí nikdy neodpustila takové pochybení v dobrém chování kvůli něčemu tak malichernému, jako je bolavá kyčel. Nakonec se rozechvěle odvážila pohlédnout na chlapce, jenž k ní kráčel odhodlaným krokem se vztyčenou hlavou, rovnými zády a vysunutou bradou. Byl tak vysoký a statný!

Maře se sevřelo hrdlo při pohledu na jeho dětské brnění, malý meč po boku a přilbu, kterou si posunul dozadu na inkoustově černých vlasech jako dokonalý malý válečník domu Acoma. Její dítě bylo skoro dvakrát větší, než jak si ho pamatovala při svém odchodu.

S nacvičenou důstojnosti se Ayaki uklonil Maře jako syn matce. Promluvil, jeho dětský hlásek se nesl nad řadami nehybných válečníků. "Vítám paní z Acoma. Jsme tisíckrát požehnáni dobrými bohy, kteří zajistili její bezpečný návrat domů."

Marina odolnost nevydržela. Klesla před svým synem na kolena a najednou ji jeho paže objímaly kolem šíje tak pevně, že pomačkaly její jemné hedvábí. "Tolik jsi mi chyběla, maminko," šeptal jí chlapec rozechvěle do vlasů.

Mara cítila vlhkost v očích, když odpovídala, ale nějak dokázala, aby její hlas zněl pevně. "Taky jsi mi chyběl, můj malý vojáku. Víc, než si umíš představit."

Nacoya, stojící stranou se sešpulenými rty, ponechala matce a synovi krátký okamžik, v němž mohli na veřejnosti projevit své city, ale pak si odkašlala. "Celý dům Acoma čeká, aby mohl přivítat svou paní. Naše srdce se tak zaradovala nad zprávou o tvém tirumfu, že jsme nechali vztyčit tuto bránu na oslavu tvého vítězství. Věříme, že tě potěší, paní."

Mara zvedla tvář a prohlédla si nádherné sloupy modlitební brány, každý pokrytý vyřezávanými a malovanými podobami bohů přinášejících štěstí. Čočokan, Dobrý bůh, jako by se usmíval přímo na ni, zatímco Hantukama Uzdravovatel žehnal rozpřaženýma rukama celé její armádě. Juran Spravedlivý zářil z příčného břevna brány, jako by sesílal svou přízeň na každého procházejícího, a Lašima Moudrá na ni laskavě shlížela jako na někoho, kdo téměř vstoupil do služby v jejím chrámě. Umělci vytvořili překrásné dílo, postavy vypadaly, že jsou skutečně nadány božskou mocí; ale jejich přitažlivost rychle vybledla. Mara se rozhlédla po známých tvářích svých služebníků, vojáků, rádců a přátel a pak se ohlédla na Kevina, který jí pohled vřadí se svým širokým barbarským úsměvem. Ztracena v závrati štěstí odpověděla své čekající první rádkyni. "Ano, Nacoyo, jsem potěšena." Pak k sobě ještě jednou přitiskla svého syna a dodala: "Vraťme se do domu mých předků."

Navzdory únavě z dlouhé cesty domů měla Mara při příchodu noci stále skvělou náladu. Její rodinná usedlost byla vyzdobena k velkolepé oslavě, ve větvích stromů v zahradách visely barevné lampióny, ze zábradlí před hlavním vchodem vlály pestré vlajky. Ve všech síních, sloupořadích a na dvorech zářilo světlo svící. Jemný cinkot zvonečků zavěšených nad všemi dveřmi a přepážkami něžnou melodií děkoval bohům za požehnání každé osobě, která prošla pod nimi. Najatí hudebníci ze Sulan-Qu přidávali své nápěvy k těm, které hráli umělci pod záštitou domu Acoma, a písně se ozývaly všude kolem. Všichni, svobodní dělníci, hosté i rádcové, tančili na oslavu triumfu domu Acoma. Komorné a služebné se smály spolu s vítěznými vojáky, kteří je bavili příběhy z tažení proti mužům pouště. Podle starobylých tsu-ranských zvyklostí byli skromní, co se týkalo jejich vlastních činů, ale nešetřili chválou, když mluvili o druhých; a všichni do jednoho velebili odvážnou taktiku, která obrátila jejich hořkou porážku ve skvělé vítězství. Všechno, čeho jejich paní dosáhla ve Hře rady, dokázala na bitevním poli.

Kevin se shovívavě usmíval ze svého místa za ramenem své paní, když viděl její rozzářenou tvář. Ayaki trůnil jako zmenšenina válečníka po její pravé ruce, rozhodnutý zůstat na svém místě až do konce oslav, ale už zápasil s klesajícími víčky. V nepřítomnosti armády byl jmenován "obráncem domu", a ačkoliv všechny vojenské příkazy ve skutečnosti vydával Keyoke, projevil chlapec cílevědomé zanícení, které starší přivádělo v úžas. Aniž by jedinkrát zmeškal, dohlížel osobně na každou výměnu stráží. V tomto směru se velice podobal svému otci; bez ohledu na ostatní vlastnosti lorda Buntokapiho nikdo nemohl říct nic špatného o jeho statečnosti a smyslu pro povinnost. Ale únava vzrušujícího dne nakonec chlapce přemohla. Hlava mu pomalu klesala, až spočinula na paži jeho matky.

Kevin se odvážil promluvit bez vyzvání a zašeptal: "Mám ho odnést do postele?"

Mara pohladila svého syna po pokleslé bradě a zavrtěla hlavou. "Ať tu zůstane." Pak, jako by ji vlastní štěstí učinilo citlivější k potřebám druhých, tiše řekla: Běž se přivítat se svými krajany. Nemusíš spěchat s rnávratem.

Kevinův úsměv pohasl, když překračoval přepychové polštáře a ukláněl se. Dlouhá cesta z Dustari poskytla Maře jen málo soukromí na důvěrnosti s jejím osobním otrokem. Na rozdíl od velkého stanu s množstvím místností, kde bylo možné usměrňovat přicházející a odcházející sluhy, na obchodní galéře, která je převážela zpět přes Krvavé moře a po řece Gagadžin, bylo příliš těsno, než aby mohli zůstat chvíli o samotě. Stejně jako Kevin toužil navštívit své druhy, nemohl se dočkat, až se zase vrátí k Maře.

Mohl si získat trvalou lásku své paní, ale tsuranská kultura se nikdy nezmění; Kevin vyklouzl ze síně s chvatem muže, který spěchá za svou povinností. Když se dostal z domu, přebíhal osvětlená místa klusem. To, že byl Mařiným milencem, mu nezaručovalo, že pokud ho přistihne Jican, neoznačí ho za lenocha, který nemá nic na práci, a hned mu nějakou nepřidělí.

Kevin se držel ve stínu, což bylo jednodušší, když za sebou nechal kuchyně a příbytky služebnictva; tam už bylo méně světel a kolem obydlí otroků byla téměř úplná tma.

Hudba z oslav sem doléhala jen velmi slabě, melodie se už nedala vůbec rozeznat. Kevin zakopával o díry v udusané zemi, dokud se jeho oči nepřizpůsobily temnotě. Průvodcem mu byl pouze měděný půlměsíc, když vyšel za neodlehlejší budovy a vstoupil do shluku chatrčí. Tady už nebyly žádné ozdoby připomínající veselí oslav, Kevin cítil, jak se mu svírá hruď:

-příbytky otroků sice byly u příležitosti oslav čerstvě obíleny, ale stále to byly jen rozedrané boudy. Na zemi před nimi seděly hloučky špinavých otrhaných mužů, kteří se dělili o obsah několika hliněných kotlíků. Jedli svůj příděl ze slavnostní hostiny, již vlastníma rukama připravovali na počest Marina úspěchu, a hltali každé sousto, jako by to bylo jejich poslední jídlo.

Jeden muž si všiml Kevinova příchodu, něco zašeptal a hovor najednou utichl. Všechny oči se zvedly od jídelních misek. Někdo midkemiansky poznamenal, že tak vysoký člověk nemůže být tsuranským dozorcem.

Pak další hlas z otevřených dveří jedné chatrče vykřikl: "Ať se propadnu! Oni tě ještě neoběsili?" Následoval smích a ze dveří se mu v ústrety vyhrnula rozložitá postava muže v záplatované šedé tunice.

Kevin se také rozesmál, objal širokoplecího muže a laškovně ho pohladil po holé hlavě. "Patricku! Tebe taky ještě neoběsili, jak vidím."

Patrick se široce usmál. "To sotva, synku. Jsem jediný, kdo dokáže tuhle vzpurnou bandu udržet na uzdě." Ztišil hlas do šepotu a dodal: "Nebo jsme o tom aspoň přesvědčili ty zakrslíky."

Kevin strnule uvolnil své objetí. Tři roky žil pouze s těmito "zakrslíky" a podle toho, jak ho tento urážlivý výraz pobouřil, poznal, že se jeho pohled na Tsurany výrazně změnil. Teď, když se díval do vychrtlých tváří svých krajanů, nemohl utéct před tím, že ve svém názoru zůstal osamocen. Známé rysy se změnily, byly sežehlé sluncem a tvrdé navzdory úsměvům, jimiž vítali zjištění, že syn jejich lenního pána stále žije. Kevin pozoroval jejich otrhanou skupinu a jeho radost ochabovala, když si všiml, kdo chybí. "Kde jsou Brandon a William z LaMutu?" Jako kdyby v chatrčích mohli být ukryti další muži, pokračoval Kevin ve výčtu. "Marcus, Stephen a Henry. Dva Timové? Brian Donell a Jon: kde jsou, Patricku?"

"Věci se změnily, když jsi odešel, synku," postěžoval si Patrick s unaveným povzdechem. "Tenhle Jican je machr na osekávání výdajů, takže ty ústupky, které jsi pro nás získal u milostpaní, se prostě někam ztratily. Chovají se k nám teď jako k ostatním otrokům."

"Ale kde jsou ostatní?" zeptal se Kevin ustaraně.

Mezi muži se zvedla vlna mumlání, zatímco Patrick se sevřenými rty odpovídal. "Brianovi se udělalo nějak špatně od žaludku a za týden s ním byl konec. Zakrslíci ho nechali jen tak ležet a neobtěžovali se ani s tím, že by zavolali nějakého doktora, který má otroky na starosti. Donella zabil loni na jaře při páření býk needry. Marcus umřel na horečku v období dešťů potom, co jsi odešel. Nějaký had - zakrslíci mu říkali 'relli' - kousl Tima Mastersona a stráže ho bez mrknutí oka zapíchly. Tvrdili pak, že ho vysvobodili před pomalou smrtí."

"Alespoň to bylo milosrdenství," přerušil jej Kevin. "Jed relliů zabíjí velice pomalu a bolestivě a nikdo nezná protijed."

Patrick, kterého to v nejmenším nepřesvědčilo, položil svému krajanovi paži kolem ramen; páchl špínou, needrami a nemytým potem, ale Kevin vnímal jen to, co mu šeptal. "Máme podezření, že někteří zakrslíci už začínají rozumět jazyku Království. Jona poslali pryč, aby pracoval se dřevem; nějak pochopili, že je tesař. Už jsme ho neviděli skoro rok. Samuelovi z Torenu ruply nervy, jednoho zakrslíka praštil, a ani jsme se nestačili nadechnout a už visel na nejbližším stromě." Patrick se nervózně rozhlédl kolem a přidal ještě jednu větu. "Ale Tim Blodget a několik chlapů utekli."

Kevinovi se zatočila hlava. Trhl sebou s rozšířenýma očima a vykřikl: "Utekli!"

Patrick popadl Kevina za zápěstí a odtáhl jej od chatrčí až k obvodovému plotu, za nímž tekl malý potůček. Pak pokračoval v mumlání, nervózní, opatrný a s častým ohlížením přes rameno. "V kopcích na západě jsou tábory banditů. Zakrslíci jim říkají šedí válečnici. Když armáda odešla, zaslechli jsme, jak se o ničil baví pár strážných. William z LaMutu utekl a pak se vrátil zpátky, aby nám řekl, že je to pravda. Brandon, Tim Blodget a Stephen s ním odešli a už jsme od

nich dostali pár zpráv."

Potůček tiše zurčel ve svém kamenitém korytu; hudbu tady nebylo slyšet, jen bzučení nočního hmyzu. Kevin se posadil a zkříženýma rukama si pevně objal ramena. "Utekli," zamumlal.

Patrick si našel ohlazený kámen, sedl si také a nepřítomně mnul v prstech stéblo trávy. "Hlídají nás přísněji. Keyoke není hlupák. Když dozorci zjistili, že chlapci práskli do bot, změnil hlídky a zdvojnásobil stráže, které nás vodí do práce." Patrick začal okusovat své stéblo trávy, zjistil, že je hořké, a odplivl si. "Utéct teď bude horší, když zakrslíci zjistili, co se stalo. Předtím si ani neuměli představit, že by otrok mohl chtít utéct." Odfrkl si s trpkou ironií. "Divní lidi. Žiju tady pět let a pořád jsem nepochopil jejich způsob myšlení."

Kevin pokrčil rameny. "Já už jim rozumím lépe."

Patrick řekl: "Nu, ty možná. Ty jsi vzdělaný, Kevine, šlechtic, a vůbec. Hned bych odvedl ostatní chlapce do hor, ale myslel jsem, že bude moudřejší přenechat to tobě. Potřebujeme, abys nás vedl. Protože tohle je asi poslední příležitost, kterou máme a -"

"Počkej!" Kevin kopl do hroudy a ta se šplouchnutím dopadla do potůčku. "Utéct kam?"

"Jak to kam, do hor." Patrik se upřeně zadíval na svého druha, ale tma zahalovala výraz v jeho tváři. "Tihle šedí válečníci s námi nechtějí mít nic společného, ale pronásledovat nás taky nebudou. Tak jsem si myslel, že bychom mohli počkat na příhodný okamžik, vzít roha a vybudovat si v horách vlastní tábor."

"A co pak?" Kevin podrážděně potřásl hlavou. Ačkoliv byl Patrick neurozený člověk, stali se přáteli, společně lovili a později spolu šli i do války; ale i když byl Patrick oddaným přítelem a neochvějným bojovníkem, měl malou představivost. Při tažení do Dustari pobýval Kevin mezi vojáky dost často na to, aby se dozvěděl, že někteří z nich kdysi byli šedými válečníky. A jejich tehdejší život, jak mu řekli, byl jen soustavným bojem o holé přežití.

"Kevine, zatraceně, budeme svobodní!" naléhal Patrick, jako by jen tohle stačilo k vyjasnění věci.

"Svobodní, abychom dělali co?" Kevin zvedl další hroudu. Hodil ji do vody a šplouchnutí umlčelo okolní hmyz. "Přepadávali ze zálohy hlídky domu Acoma? Cho-ja? Probíjeli se někam, kde najdeme magickou díru do našeho světa? Nebo, a to mnohem pravděpodobněji, abychom zemřeli na horečku nebo hladem."

Patrick odpověděl rozzlobeně. "Tady nejsme nic, Kevine! Když se udřeme k smrti, co za to dostaneme? Lepší jídlo? Den odpočinku? Ne, chovají se k nám jako k dobytku. Zatraceně, člověče, dneska poprvé za celou dobu, co jsi byl pryč, jsme nemuseli dřít od úsvitu do soumraku. V horách budeme aspoň žít po svém."

Kevin odevzdaně pokrčil rameny. "Já nevím. V Šedých věžích ti šel lov dobře," zmínil se o horách poblíž Zimu. "Ale tady?" Mávl rukou do tmy. "Když se ti podaří ulovit nějakého šestinohého tvora, nebudeš ani vědět, jestli se dá jist. Polovina těch potvor je jedovatých. Tady to není jako doma."

"Naučíme se!" vykřikl Patrick. "Chtěl bys raději pracovat, dokud neumřeš stářím?" Pak ho něco napadlo. "Nebo máš jiný důvod, synku? Možná už ses začal dívat na věci stejně jako ti zakrslíci?"

Kevin, ke svému překvapení zasažen jeho slovy, vstal a odvrátil se. "Ne, já..." Vzdychl a začal znovu. "Je to pro mě jiné, Paničku. O hodně jiné."

"Nepracuješ tak těžce jako my, například." Hmyz hlasitě a dlouze bzučel do ticha. Pak Patrick také vstal. "To je mi jasné."

Kevin se podrážděně ohnal rukou. "Ne, myslím, že není." Byl si vědom, že dospěl k určitému předělu, a hledal slova, kterými by svému příteli vysvětlil, co cítí k Maře. Zoufale zaťal pěsti. Ať už řekne cokoli, Patrick bude paní vždy považovat jen za svou otrokářku. Muž jednoduchého vkusu a prostého intelektu by nedokázal ocenit její důvtip nebo pochopit Kevinovo potěšení, když se smála jeho žertům. Kevin by ani neuměl vysvětlit to kouzlo naplněni svého života tím, že se rozplynul ve své lásce k ní.

Unaven svou snahou sdělit nemožné rozhodil Kevin ruce. "Podívej, ještě si o tom promluvíme. Já... nemohu ti rychle nic slíbit. Ale odejít můžeme vždycky a po Dustari už to nebude tak kruté jako předtím."

"Jak to?" zavrčel pochybovačně Patrick. "Dozorci se k nám teď, když ses vrátil se svou milostpaní, začnou chovat jako ke svým kumpánům z hospody?"

Kevin zavrtěl hlavou, jeho gesto bylo ve tmě téměř neviditelné. "Ne, ale myslím, že dokážu něco udělat. Jednoho dne..."

"Jednoho dne budeme mrtví," řekl Patrick tvrdě. Chytil Kevina za ramena a skoro s ním zatřásl. "Člověče, nesmíš si nechat poplést hlavu hezkou tvářičkou. Já vím, že doma jsi pořád běhal jednou za tou, podruhé za jinou a myslel sis, že když se ti meč postaví do pozoru, tak je to láska. Ale Kevine, my tady nemáme krásné dámy k muchlování." Kevin i ve tmě viděl, že Patrick pohodil hlavou směrem k usedlosti. "Zatímco ty se válíš v hedvábí, my spíme ve špíně. Když ty ráno snídáš se svou paničkou, my už jsme tři hodiny na poli, a když spolu večeříte, my se teprve vracíme. Ale budeš ušetřen našeho osudu jen tak dlouho, dokud dokážeš mít svůj meč stále nabroušený a dokud se tě ta žena nenabaží. Jednoho dne si najde dalšího milence a ty poznáš, jak tady žijeme."

Kevin chtěl odporovat, ale musel si upřímně přiznat, že Patrick má pravdu. Mara možná svého vysokého barbara milovala, ale nesměl zavírat oči před skutečností: bez sebemenšího váhání by nařídila jeho smrt, kdyby tím měla být zachráněna čest jejího domu. Ať už Mara dokázala být sebevíc něžná, citlivá a novátorská, byla také schopna bezohledné krutosti.

Kevin vzal svého přítele za zápěstí. "Neříkám, že jsem proti myšlence útěku. Jenom nejsem přesvědčen o tom, že žít jako psanci, jíst jen to, co se nám podaří ukrást, a spát v lesích je lepší než otroctví. Dej mi čas. Podívám se, co se dá dělat, abyste dostali lepší jídlo a méně práce." Odvrátil se, zmaten nepředvídaným vnitřním bojem. "A nedopusť, aby chlapci udělali nějakou hloupost. Použiju všechen svůj vliv, který na paní mám, a najdu nějaký jiný způsob, jak se dostat zpátky na svobodu."

"Neotálej dlouho, synku. Když se ti zakrslíci líbí, je to tvoje věc - já tě nepřestanu mít rád jako bratra." Patrick se otočil

od břehu potoka a jeho hlas náhle ochladí. "Ale řeknu ti tohle. Zabiju tě, když se pokusíš nás tu zadržet. Chlapci jsou rozhodnuti; raději zemřeme svobodní, než abychom žili jako otroci. Už jsme poznali Tsurany natolik, že víme, že kdyby byla tvoje paní dole na jihu poražena. Sel by si tady každý po svých a ostatní ať vezme čert. Tak jsme čekali na zprávy. Kdyby paní padla, sebrali bychom se a odešli a nikdo by nás tu nedržel. Když jsme slyšeli, že zvítězila... dohodli jsme se, že počkáme, až se vrátíš, protože jsi náš důstojník a nejlíp bys dokázal nás odsud bezpečně vyvést." Upřel na svého krajana tvrdý pohled. Když Kevin neodpověděl, Patrick dodal: "Už tu nezůstaneme dlouho. S tebou, nebo bez tebe, synku, půjdeme."

Kevin vzdychl. "Rozumím. Nebudu se pokoušet vás zadržet. Jen... dej mi několik dnů." "Několik dnů, dobře."

Zahaleni do napjatého mlčení se dva muži vraceli k chatrčím. Kevin se ještě zdržel, aby si popovídal s muži, kteří byli jeho druhy v boji, a dalšími, s nimiž se seznámil až na trhu s otroky v Sulan-Qu. Zajatí Midkemiané mezi sebou během svého pobytu na Mařině statku uzavřeli pevné přátelství; jen on byl mezi nimi výjimkou. Nebylo to tak očividné během prvního roku, kdy s nimi pracoval na pastvinách pro needry; ale teď mezi nimi vzdálenost od Mariny postele k bídnému životu v otrockých chatrčích vytvořila nepřekonatelnou propast.

Kevin poslouchal, historky a stížnosti na hmyzí kousnutí, hlad a nemoci. Měl k takovému hovoru málo co dodat.

Nadšení z triumfálního návratu vyprchalo a on se ani nezmínil o pozoruhodnostech, se kterými se setkal v Dustari. Hodně před půlnocí se otroci začali zvedat a vytrácet se do svých chatrčí. Bez ohledu na oslavy budou muset vstát ještě před úsvitem a tsuranští dozorci na opozdilce používali bič. Kevin se omluvil a odešel. Když procházel nocí sám kolem stráží, jež mu kývaly na pozdrav, a sluhů, kteří mu ustupovali, aby mohl projít, každá takováto malá výsada ho roztrpčovala. A když došel do světla lampiónů, kde se na něj smály hezké služebné a zvaly ho k tanci, jeho nepokoj přerostl v hořkost. Poprvé od doby, kdy se bezhlavě zamiloval, začal přemýšlet o tom, kdy se prokleje za to, jaký byl hlupák.

Incomo přispěchal do pokojů svého pána. Desio se protahoval před otevřenou přepážkou v rozhaleném rouchu, aby se nechal ochladit větříkem vanoucím od jezera. U nohou mu ležely hromádky zpráv z jeho mnoha držav, ale on si udělal přestávku ve čtení, aby si poslechl trojici básníků, kteří recitovali balady z historie Císařství. Incomo vyslechl dost, aby rozpoznal strofu z "Činů dvanácti", příběhu dávných hrdinů, kteří se proslavili mimořádnými skutky. Jeden z dávných Nebeských září jim pak udělil titul Ochránci Impéria a byli často připomínáni, ačkoliv současní učenci tvrdili, že byli pouhou legendou.

Protože se Desio pod Tasaiovým vlivem začal zajímat o válečná umění, také jeho literární vkus se obrátil od lechtivých příběhů k básním oslavujícím hrdinské činy válečníků;;

ale přestože se jeho zájmy změnily, jeho rozmrzelost při vyrušení zůstávala stále stejná. Lord z Minwanabi se při náhlém příchodu svého prvního rádce zamračil a sbor recitátorů jako na povel zmlkl. "Co je?"

Incomo se uklonil. "Máme nečekaného návštěvníka." Protože básníci byli potulnými umělci, kteří nepožívali ochrany domu, naklonil se první rádce blíže ke svému pánu a zašeptal: "Jiro z Anasati čeká u vnějšího přístaviště a žádá o dovolení proplout jezero."

Desio překvapeně zamrkal. "Jiro z Anasati?" Když na něj Incomo káravě pohlédl, ztišil hlas. "Jaký může mít ten Tecumův spratek důvod k takové neohlášené návštěvě?" Pak si uvědomil, že se obtěžuje šeptáním kvůli najatým básníkům a pokynul jim, aby odešli. Sluha jim zaplatí; nebyli tak nadaní, aby si je ponechal ve svých službách.

První rádce hleděl ke dveřím, dokud se svým pánem neosaměl. "Vím jen málo. Jiro ti posílá pozdravy. Lituje, že přijíždí tak náhle, a žádá o trochu tvého času. Posel, který přinesl jeho vzkaz, připojil, že chlapec cestuje s nepatrnou čestnou stráží, pouhých dvanáct mužů."

"Dvanáct mužů!" Desiova rozmrzelost se vytratila. "Mohl bych ho zajmout. S Jirem jako výkupným by lord Tecuma..." Zarazil se, když si všiml nehybného výrazu svého prvního rádce, a pak vzdychl. "Ne, ten staroch by nevyměnil mladšího syna za svého jediného vnuka. Jiro není tak hloupý."

"To rozhodně ne, můj pane." Incomo zůstal stát, když Desio přistoupil k přepážce vedoucí do postranní chodby, otevřel ji a zavolal: "Pošlete stráže, aby doprovodily našeho hosta do přístavu u hlavního domu." Pak zatleskal na sluhy a přikázal, aby mu připravili obřadní roucho a pak aby do hlavní síně donesli velký podnos s občerstvením.

Incomo naslouchal jeho příkazům bez komentáře. Krátce nato se Desio rozhodl, že i toto celkem bezvýznamné přijetí se musí uskutečnit ve velkém sále. Rozlehlý kamenný amfiteátr s vysokou klenutou střechou byl natolik nádherný, že ohromil každého hosta. Na žádné usedlosti v celém Císařství nebylo nic podobného; napodobovatelé se sice snažili, ale jejich úsilí se míjelo účinkem, protože jim chybělo přirozené prostředí skalnatého návrší a břehu jezera, který ani na jaře nebýval podmáčený. Byla to hned po císařském paláci nejskvělejší stavba a Desio byl přesvědčen, že hladce překoná všechny, kdo by chtěli své usedlosti poměřovat s jeho. Nadouvající se svou důležitostí Desio řekl: "Co sem Jira přilákalo?"

"Upřímně řečeno, pane, může to být všechno a nic." Incomo sepjal špičky svých kostnatých prstů. "Možná, že lord z Anasati zeslábl. A Halesko jako jeho dědic k nám mohl poslat svého mladšího bratra, aby nám učinil nějakou nabídku."

Ozvalo se zaklepání a vstoupili sluhové s plnýma rukama hedvábí, šerp zdobených třásněmi, ozdob a klenotů. Uklonili se, složili svůj náklad a pomohli pánovi při svlékání domácího šatu. Desio ze sebe shodil své roucho a Incoma ohromilo, když místo dřívějších záhybů tuku spatřil mohutné svaly. Tloušťka, kterou mladý lord trpěl ještě před pěti lety, téměř zmizela spolu s ochablým držením těla. Desio vsunul ruce do rukávů čemo-oranžového roucha a řekl: "Já nevím. Starý Tecuma drží svou domácnost zkrátka, obzvlášť své dva syny. Když jsem Haleska viděl posledně na hrách, velice mi připomínal svého otce. Ale Jiro je pro mě velká neznámá."

Rozhovor byl přerušen, když osobní sluha Desia česal a zdobil jeho růžové uši šperky. Pak sluhové přenesli svou pozornost na mytí a osušování Desiových nohou, aby ho mohli obout, a Incomo využil této příležitosti k seznámení

svého pána s podrobnostmi, které všichni první rádcové průběžně shormažďovali o všech významnějších osobách Císařství.

"Jiro je svým způsobem záhada. Je velmi bystrý, a proto se nesmíš něčím, co řekne, nechat svést k tomu, že ho začneš považovat za hlupáka."

Desio zvedl druhou nohu k umytí a zamračil se; nikdy se nenechal zmást tak průhledným trikem. Ačkoliv nesnášel, když s ním někdo mluvil tak, že se cítil jako hlupák, pozorně naslouchal Incomovu vyprávění o Marině nabídce vzít si syna domu Anasati za manžela. Všichni tehdy předpokládali, že má na mysli Jíra, ale namísto toho se rozhodla pro jeho mladšího bratra Buntokapiho.

Desio se ušklíbl. "Aha, urazila Jira a získala si nepřítele."

Incomo popotáhl nosem. "Myslím, že na tohle se můžeme bezpečně spolehnout."

Otrok Desiovi nazul trepky ozdobené klenoty. Desio vstal a prohlížel si svůj odraz v drahocenném kovovém zrcadle. "A co je to vlastně za člověka?"

"Je tichý," odříkával Incomb. "Jiro je uzavřený a má jen několik přátel. Jeho vášně jsou umírněné: trochu sází, ale ne tak nadměme jako jeho zemřelý bratr, ani nepije jako Halesko. Sem tam nějaká žena, ale žádná stálá milenka. Má sklon mluvit málo, ale naznačovat mnoho."

"Krátce, ale každé slovo má svůj význam," shrnul Desio.

První rádce potěšen, že není třeba podrobnějšího vysvětlení, dopověděl zbytek. "Jiro nemá vojenskou zkušenost svého staršího bratra, ale byl dychtivým studentem historie. Čte raději staré svitky než básně a balady a tráví hodně času s písaři v knihovnách."

"Nu." Desio našpulil rty. "Já čtu nerad, takže sotva přišel, aby se mnou vedl učené rozhovory. Setkám se s naším nezvaným hostem v přístavu, a když mi nebude stát za to, abych ho vyslechl, pošlu ho zpátky, aniž bych s ním mámil čas."

"Přeje si můj pán čestnou stráž?"

Desio narovnal jeden ze svých šperků a vložil zrcadlo do ruky jednoho ze sluhů, který ho opatrně uložil do pouzdra vyloženého sametem. "Kolik mužů jsi říkal, že Jíro přivedl?"

"Dvanáct."

"Tak pošli do přístavu dvanáct vojáků. Na dav je moc horko a já nemám potřebu se předvádět."

Polední slunce se opíralo do šedých prken přístavního mola a odráželo se od lakovaných brnění čestné stráže. Desio, citlivý na světlo, mžoural přes jezero na přibližující se bárku domu Anasati. Nebylo to plavidlo natolik velké, aby naznačovalo oficiální návštěvu; bylo menší, ozdobené pouze malbou a jeho původním úkolem bylo převážet zprávy po řece Gagadžin; ale toto nebyla plavba za účelem předání poselství. Mezi muži Jirovy čestné stráže Desio zpozoroval velkou a pevnou bednu.

To vzbudilo jeho zvědavost. Než muži s bidly přivedli loď do přístavu, dal Desio svému veliteli vojsk Imlandimu znamení, aby vyhlásil u svých mužů pohotovost.

Loď domu Anasati přirazila ke břehu. Otroci na přídi seskočili na pevninu, aby plavidlo přivázali. Z nitra bedny se ozývalo podivné znepokojivé mručení; očividně v ní byla uzavřeno nějaké divoké zvíře. Desio, vášnivý nadšenec císařských her, při nichž se odehrávaly souboje šelem a válečníků, natahoval krk, dokud mu šťouchnutí od Incoma nepřipomnělo, aby zachoval etiketu.

Vojáci v rudé a žluté barvě domu Anasati vystoupili na přístavní hráz. V jejich středu, zahalen do sametu zdobeného výšivkou z říčních perel, pozdravil Jiro svého hostitele uctivou úklonou. Byl jen o něco starší než Desio, rozhodně mnohem vyrovnanější a přísně dodržoval pravidla chování. Bez zaváhání řekl: "Jsi zdráv, lorde Desio?"

.Jsem zdráv, Jiro z Anasati." Desio s přimhouřenýma očima odpověděl náležitou frází. "Je tvůj otec zdráv?"

"Ano, je, můj lorde." Z bedny se ozvalo hlasitější, mnohem divočejší zamručení; na Jirových rtech se objevil náznak samolibého úsměvu. S vědomím přesného načasování se nadechl, aby pokračoval v únavném formálním uvítacím rituálu.

Ale Desia opustila trpělivost. Nemohl se dočkat, až se zeptá na zvíře v bedně, a tak vyhrkl: "Jsem rád, že ti mohu říct, že celá moje rodina je zdráva."

Jiro, zproštěný protokolu, sebevědomě pohlédl na Incoma, z něhož vyzařoval nesouhlas, ale který nemohl nijak zasáhnout. "Děkuji," zamumlal syn domu Anasati. "Můj lord Desio je velmi laskav, že přijal neohlášeného návštěvníka. Omlouvám se za svou neomalenost, ale náhodou jsem se ocitl v těchto končinách a napadlo mě, že by mohlo být užitečné, kdybychom si promluvili."

Něco zaškrábalo na dřevěná prkna bedny a otroci ve člunu se nervózně ošili. Desio přešlápl z jedné nohy na druhou:

přišel okamžik, kdy svého hosta buď pozve na občerstveni do domu, nebo jej odmítne. Podráždění z toho, že by měl hostit syna svého nepřítele, narušovala zvědavost.

Zatímco Desio váhal, převzal iniciativu Jiro. "Prosím, pane, nijak jsem se nechtěl přiživit na tvé pohostinnosti. Na palubě mám živá zvířata, která pohyb lodi nesnášejí. Bude pro ně - stejně jako pro mě - nejlepší, pokud si promluvíme tady."

Desia svědila zpocená tvář. Pokud dokázal Jiro mluvit bez sklenice chlazeného nápoje, lord z Minwanabi upřednostňoval druhou možnost. Velkomyslně pokynul svému hostu a jeho čestné stráži. "Vstup do mého domu a posaď se, není třeba, abychom hovořili ve spěchu." Když jeho host vrhl znepokojený pohled na bednu, Desio dodal: "Přikážu sluhům, aby tvá zvířata přemístili do stínu, takže nebudou trpět."

Jiro zaváhal. Odmítnutí laskavosti společensky nadřazenější osoby by zároveň znamenalo přiznání strachu z pohostinnosti nepřítele - a vlastní hanby. Dotkl se svého lakovaného pásu zdobeného škeblemi. "Můj lord je

velkorysý, ale zvířata, která převážím, jsou příliš divoká, než abych je mohl ponechat v cizích nikách. Nechci riskovat zranění kteréhokoli služebníka tvé domácnosti."

V Desiových očích se objevilo podivné světlo. "Tak ta zvířata vezmi s sebou; to, co slyším, zní zajímavě."

Jiro se uklonil. Sluhovi, který zůstal na bárce, nařídil: "Vezmi psy na vodítka a přiveď je. A jestli si ceníš cti, dej pozor na to, aby se žádný nešťastný služebník domu Minwanabi nedostal příliš blízko a neutrpěl zranění."

Desio si všiml, že sluha při tomto příkazu zbledl. Jemu samotnému se vzrušením potily dlaně. Když Irrilandi řadil muže čestné stráže ke zpátečnímu pochodu, neodolal a ohlédl se. Na bárce si právě sluha se zbělelou tváří nasazoval pár těžkých rukavic. Pak vzal dvě silná vodítka a pokynul otrokům, kteří váhavě odsunuli víko klece. Vzápětí se ozval ostrý štěkot a další vrčení a otroci vyděšeně uskočili. Pak sluha zvedl k ústům kostěnou píšťalku. Zapískal jeden tón a z otvoru se vynořily dvě tlamy následované sešikmenýma, daleko od sebe posazenýma očima a vztyčenýma špičatýma ušima. Dva zuřivě vyhlížející psi se opřeli dlouhýma předníma nohama o okraj klece; otroci couvli a všichni válečníci čestné stráže domu Anasati se bezděky dotkli svých zbraní.

"Úžasné," vydechl Desio, když sluha přistoupil ke psům a připevnil jim vodítka ke klenoty zdobeným obojkům. Psi vyskočili ze svého vězení s plavným půvabem. Měli mohutné plece a čelisti a byli černě a tříslově žíhaní. Skokem se přenesli na přístavní hráz, kde si sedli tak vznešeně, jako by jim patřila.

"Můj lord udělá moudře, když ustoupí," zamumlal Jíro.

Desio tak učinil, příliš chvatně, než aby si všiml, že mu nepřítel říká, co má dělat. "Úžasné," zopakoval a zahleděl se do jantarových očí, které byly ve své psí divokosti chladné podobně jako Tasaiovy, když se cvičil v lukostřelbě. Pak, vyrušen vzpomínkou na bratrance, který ho zklamal, a upozorněn Incomovým tichým zasyčením, že stojí a civí jako sedlák, pokynul Desio své čestné stráži a prvnímu rádci, aby ho následovali, a vykročil směrem ke vchodu do velkého sálu.

"Co je to za psy?" zeptal se, když s prvním rádcem půl kroku za sebou procházel sálem a vystupoval na svůj stupínek pokrytý polštáři.

"Jsou to jedineční lovečtí psi." Jíro pokynul a sluha odvedl psy do bezpečného kouta, mimo dosah procházejících sluhů a dostatečně daleko od všech dveří. Zvířata si ostražitě sedla s očima neklidnýma a hladovýma.

Incomovo potřásání hlavou konečně přineslo výsledek. Desio si uvědomil, že ho jeho dychtivost znevýhodňuje. Když usedl, prohodil zlehčujícím tónem. "Máme skvělé stopovací psy."

Jiro klidně odpověděl: "Ale ne takové, jako jsou tito, můj lorde. Možná, až skončíme náš rozhovor, bych mohl uspořádat malou ukázku."

Desio se rozzářil. "Ano, to bys mohl." Vzdychl si potlačovanou netrpělivostí a pokynul svému hostu, aby si vybral polštář. "Pojď. Občerstvíme se." Přistoupili otroci s podnosy plnými jídel a nápojů. Desio se snažil sedět vzpřímeně a potlačoval nutkání ohlédnout se na psy, kteří na každého kolemjdoucího tiše a výhružně vrčeli. Na Desiův pokyn odvedl Irrilandi čestnou stráž domu Minwanabi do diskrétní vzdálenosti; Jirův velitel útoku udělal totéž a do rozlehlého sálu vběhli další otroci s umyvadly a ručníky, aby oběma šlechticům pomohli při umývání.

Jeden ze psů zakňučel. Jíro tomu nevěnoval pozornost. Namočil prsty do parfémované vody a zvedl je k osušení. "Máš působivý domov, můj lorde. Když si představím tento sál naplněný hosty, hluboce lituji, že jsem nebyl přítomen na oslavě Vojevůdcových narozenin."

Incomo strnul uprostřed pohybu, právě když si sedal po pravici svého pána. Rychle pohlédl na Desia a podle tvrdosti jeho výrazu poznal, že je třeba jednat; připomínka události, při které paní Máťa usvědčila předcházejícího lorda z Minwanabi z porušení cti a přinutila ho tak k rituální sebevraždě, nemohla uniknout pánově pozornosti.

V prostorném sále bylo ticho. Desio se natáhl a vzal si z podnosu sklenici s ovocnou šťávou; to, že se zdržel silnějšího projevu, jen ukazovalo jeho vnitřní hněv. Napil se a záměrně neudělil svému hostu dovoleni jíst. Žádné nadšení nad loveckými psy nemohlo zmírnit nebezpečí, v němž se Anasati právě nacházel. Desio byl mocný lord a seděl ve svém vlastním domě; ticho mohlo trvat donekonečna, než by se snížil k tomu, aby se zeptal, co si tento opovážlivý druhý syn vlastně přeje.

Jiro nechal ticho chvíli trvat, aby ukázal, že se nedá zastrašit. Pak náhle promluvil: "Skvělé zprávy z Dustari. Muži pouště a jejich spojenci jsou rozprášeni a Císařství se bude po mnoho nadcházejících let těšit z míru na jižní hranici."

Desio šlehl pohledem po svém prvním rádci, který ho tajným znamením varoval. Podle zmínky o spojencích Jíro buď uhodl, že muži pouště jednali pod vlivem domu Minwanabi, nebo má dům Anasati špehy stejně dobře utajené jako Máťa.

Pes znovu zakňučel; jeho dozorce ho ostrým šepotem pokáral.

Lord z Minwanabi neřekl nic.

"Kdyby nebylo proslulého štěstí domu Acoma, tento triumf by nikdy nenastal," dokončil Jiro a pak dokázal, že také umí čekat.

Desio pomalu odložil svou sklenici. Poslechl si několik slov, která mu do ucha zašeptal jeho první rádce, a pak bezchybným způsobem odpověděl: "Každý čin, podniknutý na obranu Císařství, je třeba schvalovat. Nebo si myslíš něco jiného?"

Jiro se chladně usmál. "Povinností každého lorda je sloužit Impériu. Přirozeně."

Rozhovor opět uvázl; Incomova chytrost zachránila debatu před slepou uličkou. "Zajímalo by mne, jak se Tecuma dívá na skvělé vítězství paní Mary."

Jiro konečně dostal narážku, kterou potřeboval, a zdvořile hubenému starému rádci pokynul hlavou. "Dům Anasati je ve složitém postavení, protože nás náš pokrevní svazek s Mařiným dědicem nutí podnikat kroky, které jsou v souladu se zájmy domu Acoma."

"Pokračuj," pobídl ho Incomo a postranním pohledem naznačil svému pánovi, aby se zachoval zdvořile a nabídl hostu

občerstvení. Desio mu vyhověl s nevrlým mávnutím ruky.

Jiro přijal ovocný nápoj, stejný, jaký si vybral i lord z Minwanabi. Napil se, odhodil si z čela lesklé hnědé vlasy a zahleděl se do dálky. "To, že by tento stav přetrval, je samozřejmě nemyslitelné." Najednou se začal chovat nenucené. "Sdílím starost o svého synovce, ale budu mluvit otevřeně."

Upíjel ze sklenice tak dlouho, dokud se Desio znovu nenaklonil kupředu. Jiro pokračoval. "Ayakiho matka má příliš málo přátel na to, aby tvořili pro dům Anasati nějaké nebezpečí." Významně se odmlčel. "Takže kdyby se mému synovci něco přihodilo, pochopil bych to. Můj otec je méně nakloněn napomoci rozmarům osudu, ale můj bratr a já vidíme věci jinak."

Incomo se dotkl paže svého pána, aby mladému lordu připomněl, že nemá dávat najevo zájem; ale tam, kde byla námětem hovoru Máře, ztrácel Desio zábrany. "Kdyby osud ukončil synovcův život -"

Jemný křišťál cinkl a vzduch se zachvěl ozvěnou, když Jiro odložil svou sklenici. Psi jednohlasně zakňučeli, jako by vycítili napětí. "Musím tě opravit," řekl syn domu Anasati chladně. "Můj bratr a já ctíme svého otce jako poslušní a milující synové. Dokud Tecuma žije, musí být každé jeho přání splněno - neprodleně!" Jeho důrazná slova nenechala nikoho na pochybách: Jiro nic nepředstíral. Kdyby mu to otec přikázal, položil by za Maru i život. "Ale," upřesnil Jiro jemně, "kdyby tu ženu potkalo nějaké neštěstí a chlapec by přežil, můj otec lord by se necítil zavázán k odvetě."

Desio povytáhl obočí. Podíval se pozorněji na svého hosta a viděl přetrvávající hořký hněv. Něco ho napadlo a naklonil se k Incomovi. "On tu čubku opravdu nenávidí, vidíš?"

První rádce domu Minwanabi nepatrně přikývl. ‚Je to osobní záležitost, jak se ukazuje. Pokračuj opatrně. Odvážil bych se tvrdit, že ten chlapec tu je bez vědomí svého otce."

Desid^který se snažil nedal najevo zájem, promluvil s ústy plnými sladkého zákusku. "Tvé návrhy jsou poutavé, ale neproveditelné. Můj dům přísahal Rudému bohu, že krevní linie domu Acoma musí zaniknout."

Jiro si vzal plátek studeného masa. Nejedl, ale zamyšleně sousto převracel v prstech. "Slyšel jsem o tvé přísaze. Samozřejmě, kdyby Máře byla mrtvá a její natami rozdrcená a pohřbená, malý dědic by byl lordem bez majetku." Nehty přeštípl svůj kousek masa vedví. "Když nebude mít dům ani oddané válečníky, zůstane Ayakimu k ochraně pouze rodina jeho otce. Možná že bude povolán, aby přísahal věrnost jménu Anasati."

Tak tohle byl záměr, ktery přivedl Jíra do domu nepřítele! Desio přemýšlel a pátral po neupřímnosti ve slovech svého hosta. "A chlapec by přísahal?"

Jíro se otočil na svém polštáři a hodil maso psům. Ti, poslušní rozkazu, nevstali, ale s hlasitým cvaknutím zubů chytili sousta ze vzduchu. "Ayaki je ještě dítě. Musí udělat, co mu jeho děd a strýcové řeknou. Jako lord z Acoma bude oprávněn zprostit každého, tedy i sám sebe, přísahy věrnosti domu. Až se pokloní před natami domu Anasati, krevní linie rodu Acoma zanikne. Rudý bůh tím bude uspokojen."

"To je opovážlivý předpoklad," poznamenal Incomo. Podíval se úkosem na svého pána. "Snad až příliš opovážlivý."

"Ale přesto se to příjemně poslouchalo." Desio vstal ze svých polštářů. "Tento rozhovor měl svou hodnotu. Nu, Jiro, ať bohové laskavě shlédnou na konec Mary a jejího domu... budeme doufat v zájmu dobré vůle, že se události vyvinou tak, jak jsi naznačil."

"V zájmu přátelství," souhlasil Jiro a vstal také. "Protože by nebylo moudré, kdyby si nějaký dům, jakkoliv mocný, myslel, že se může potřísnit krví domu Acoma a uniknout pak pomstě mého otce."

Desiova tvář znachověla tak rychle, že Incomo téměř nestačil vstát, aby se dotkl rukávu svého pána. Šeptem řekl: "Chtěl bych ti připomenout, pane, že bez Tecumovy podpory by byl dům Acoma jen další bezvýznamnou rodinou. Uvaž také toto: lord z Anasati stárne a Jiro riskoval, aby tě zpravil o tom, že jeho bratr, dědic, nemusí sdílet slabost svého otce pro synovce, který se narodil Maře."

Desio se otočil k Jírovi a vykouzlil na tváři úsměv. "A teď bych chtěl přijmout tvou nabídku, že mi ukážeš, jak loví tví psi." Sestoupil ze stupínku.

Syn domu Anasati se znovu zdvořile uklonil, když Desio procházel kolem něho. "Jak si přeješ, lorde Desio. Pro svou ukázku budu potřebovat tvé cvičiště a slaměného panáka oblečeného do mužských šatů."

Desiův zájem vzrostl. "Tvá zvířata loví lidi?"

"Uvidíš." Jiro luskl prsty a sluha se psy na vodítku nervózně následoval svého pána, jenž kráčel za Desiem ven ze sálu. "Jsou vyšlechtěni z pasteveckých psů v Yankoře. Ale těmhle říkám Lidožrouti."

Když se ocitli na volném prostranství, začali psi vrčet a štěkat. Napínali své vodítka a jejich rychlé žluté oči sledovaly pohyb každého procházejícího člověka. Sluhové a otroci vyděšeně couvali a čestná stráž domu Minwanabi kráčela těsně za svým pánem v obavě, že by se mohl stát obětí nějakého úskoku.

Pouze Desio a Jiro vypadali, že je divokost psů nevyvedla z míry, když dospěli na širokou plochu, kde Irrilandi obvykle cvičil své vojáky. Dva otroci byli vysláni na druhou stranu malé rokle, aby odstrojili lukostřelecký terč a starou tuniku, jakou nosili otroci, vycpali slámou a vyrobili tak slaměného panáka. Desio přihlížel se zářícíma očima, když jeho host vysvětloval, jak se taková nebezpečná zvířata ovládají.

"Vidíš ty rukavice a píšťalku?" Jiro ukázal na sluhu, který se ze všech sil snažil udržet vzpínající se psy, jimž svaly pod žíhanou kůží jen hrály.

Desio přikývl a Jiro pokračoval. "Rukavice jsou napuštěny močí feny. Tito psi byli vycvičeni, aby tento pach považovali za pach svého pána. Byli cvičeni jako dar, takže reagují pouze na hvizd píšťalky. Když se dostanou do rukou svého pána, naučí se rozpoznávat jeho pach a poslouchat jeho hlas. Mezitím slouží k jejich ovládání rukavice a píšťalka."

"Obdivuhodná metoda," poznamenal závistivě Desio.

Jiro nepřeslechl toužebný tón jeho hlasu. Velkoryse pokynul směrem ke sluhovi. "Co kdyby si můj hostitel sám zkusil vést psy?"

Desio se rozzářil. "Byl bych poctěn, Jiro. A vděčen."

Sluha už si svlékl rukavice. Desio si je natáhl na velké ruce a uchopil vodítka. Nádherní psi se na něj zkoumavě ohlédli a zacloumali vodítky. Rozesmál se v záchvatu nadšení. Lehkomyslně pohladil jednu žíhanou hlavu.

Pes na něj vrhl netrpělivý pohled a pak začal znovu dychtivě pozorovat muže, sluhy a vojáky shromážděné na cvičišti. "Už, už, mí krasavci," zamumlal Desio. Podíval se přes rokli a zdálo se mu, že sluhům výroba slaměného panáka trvá příliš dlouho. Začal se chvět, skoro jako psi.

Incomo si toho všiml a pocítil obavy. Tohle se stávalo jeho bývalému pánovi, Jinguovi, když se věnoval svým zvrhlým potěšením. Jíro to postřehl také a slupku jeho dvorného chování narušil nepatrný stín opovržení.

Desio si pohrával s kostěnou píšťalkou. "Vy," křikl na otroky. "Přestaňte zdržovat s těmi hloupými terči. Utíkejte tamtudy!" Ukázal přes cvičiště.

Otroci zaváhali s tvářemi zkřivenými hrůzou. Pak, mnohem více se obávajíce toho, že budou oběšeni za neuposlechnutí rozkazu svého pána, nechali ležet tuniku z poloviny nacpanou slámou a rozběhli se určeným směrem. Utíkali, jako by měli v patách všechny pekelné démony.

Desiovy rty zkřivil hladový úsměv.

Jiro s dokonalou zdvořilostí dokončil své pokyny. "Můj lorde, najedno dlouhé zapísknutí psi vyrazí k lovu, dvě krátká je přivolají zpátky."

Desio si chviličku vychutnával pocit vzrušeného očekávání. Cítil, jak psi trhají vodítky a kňučí netrpělivostí. Ještě okamžik je trápil a odpíral jim to, po čem toužili. Pak zvedl píšťalku a odepjal vodítka od jejich obojků.

Psi vyrazili kupředu, temné stíny na sluncem ozářené trávě. "Lovte!" zamumlal Desio. "Lovte, dokud vám nepuknou srdce."

Psi dosáhli plné rychlosti během několika vteřin. Ocasy jim vlály ve větru a okolní kopce odrážely jejich divoký štěkot. Dlouhými, plavnými skoky ukrajovali ze vzdálenosti, jež je dělila od jejich prchajících obětí. Otroci se vyděšeně ohlédli přes rameno a najednou byli psi u nich.

Vítr donesl zpět lidský výkřik, když první pes skočil na záda jednomu z mužů. Otrok se vrhl kupředu a zoufale sebou zmítal, ale psí čelisti už se sevřely kolem jeho šíje. Výkřiky ustaly, ale pouze na okamžik. Druhý pes dostihl muže, který běžel vpředu, rozerval mu podkolenní šlachy a otrok zaječel a upadl. Cvičištěm se rozlehla směs drásavého nářku a zuřivého vrčení. Desio si olízl rty. Pozoroval týranou oběť rozšířenýma uchvácenýma očima a smál se při otrokových chabých pokusech o obranu. Psi byli chytří a rychlí. Kroužili kolem a doráželi, trhali kusy masa a zase uskakovali.

"Ani muž ozbrojený nožem by jim snadno neunikl," poznamenal Jiro. "Jsou vycvičeni, aby zabíjeli opatrně."

Desio si vzdychl. "Úžasné, skutečně úžasné." Vychutnával si každý okamžik krvavé podívané, dokud boj otroka neustal a psi se nevrhli do posledního útoku. Jeden z nich prokousl své oběti hrdlo a poslední výkřik utichl. Do nepříjemného ticha Desio řekl: "Jako bájní váleční psi z legend."

Jiro pokrčil rameny. "Snad. Váleční psi z legend byli možná spřízněni s těmito." Jako kdyby ho toto téma už unavovalo, uklonil se Desiovi. "Protože vidím, že se ti líbí, ponech si je jako můj dar, lorde z Minwanabi. Lov s nimi, a když budou zabíjet na tvůj rozkaz, vzpomeň si s laskavostí na náš dnešní rozhovor."

Desio, zrudlý radostí, mu vrátil úklonu. "Tvá velkomyslnost mě obohacuje, Jiro." Tiše dodal: "Víc, než by sis myslel."

Jiro nedokázal sdílet nadšení svého hostitele; ale lord z Minwanabi si toho sotva všiml, stále ještě uchvácen dojmem z krvavé podívané. "Dovol mi, abych tobě i tvým mužům poskytl ubytování," zamumlal. "Povečeříme spolu a já se postarám, aby ti byla splněna všechna přání."

"Lituji, že musím odmítnout tvou laskavost," odpověděl snad až příliš rychle Jiro. "Ale mám ještě navštívit dole na řece obchodního správce mého otce."

"Takže někdy jindy." Desio dvakrát zapískal a psi se přestali zabývat roztrhanými mrtvolami. Zůstali pozorně stát se zkrvavenými mordami obrácenými ke svému novému pánovi. Desio zapískal znovu. Když se zvířata poslušně vydala na cestu zpátky, pomyslel na Maru a na silné bílé tesáky drásající její nenáviděné tělo. Pak se hlasitě zasmál. Nestaral se o to, že si ušpiní své roucho, a předtím, než psům opět připnul vodítka, poplácal každého z nich po hranaté hlavě. "Nádherní," poznamenal k tichým řadám své čestné stráže a ztuhlému prvnímu rádci. "Cenný dar pro někoho mého rodu." Sevřel do dlaně tlamu většího psa a řekl: "Tobě budu říkat Zabiják." Pak pohladil druhého psa po zakrváceném čenichu a dodal: "A ty budeš Vrahoun."

Psi zakňučeli a poslušně si sedli k jeho nohám. Desio zvedl modré oči k hostu, na kterého už málem zapomněl. "Tvá velkorysost nemá obdoby, Jiro. Musím dohlédnout na to, aby ti tvá návštěva u mne přinesla bohatou odměnu."

Stíny kopců se prodloužily. Desio lítostivě zapískal na své nové mazlíčky, aby šli s ním. Po celou cestu k přístavišti z nich nespouštěl zrak a smutně si vzdychl, když byla z lodi vyložena jejich bedna a oni bezpečně uzavřeni uvnitř, aby byli převezeni do psince domu Minwanabi. Jiro se rozloučil a nastoupil na loď, která ho odvezla zpět přes jezero potemnělé blížícím se soumrakem.

Desio si stáhl páchnoucí rukavice a pokynul Incomovi, aby ho doprovodil do jeho pokojů. "Přeji si horkou koupel."

Incomo se ovládl, aby se mu nezkřivily rty. Jeho pán načichl zápachem moči, kterou byly rukavice napuštěny, a jeho sandály byly potřísněny psy. Desio byl celý propocený, mluvil vzrušeně a vyzařovalo z něj něco, co se podobalo pohlavnímu chtíči. Incomo si uvědomil, že naposledy u něho viděl podobnou reakci, když Jingu nařídil, aby pro jeho potěšení bičovali mladé otrokyně.

"Tito psi jsou... neobvyklí," odvážil se říct první rádce.

Desio řekl: "Víc než to. Jsou odrazem mě samotného. Nelítostní, nemilosrdní, přinášejí svým nepřátelům bolest a zkázu. Jsou to psi rodu Minwanabi."

Incomo zatajil své obavy, když následoval svého pána do usedlosti. Desio zatleskal na sluhy, aby mu připravili lázeň, a pak dodal: "Vím, že Jiro má své důvody, když mě přesvědčuje, abych zradil svou přísahu Turakamuovi, ale ať jsou

jakékoli, Zabijákem a Vrahounem si získal mou přízeň."

Incomo nachýlil hlavu. .Jsem si jist, že můj pán bude opatrný vůči nerozumným... eh... žádostem."

Desio vycítil jeho nesouhlas a zamračil se. "Odejdi. Vrať se do velké síně, až se bude podávat večeře."

Incomo se uklonil a s hubenými prsty zaklesnutými za opasek opustil koupelnu, která se najednou zdála být plná páry a navoněných otrokyň. Když kráčel chodbou, smutně přemítal o Tasaiově ztrátě přízně. Incomo, kterému nebyly neznámé výstřelky příslušníků domu Minwanabi, poznal, že dnešní krveprolití na Desia nesmírně zapůsobilo. Jeho pán poslední dobou stále více jednal jako neohrožený lord; ale Incomo cítil, že pokud se budou jeho příští rozhodnutí řídit náklonností k psům, štěstí domu Minwanabi to zcela jistě nepřinese. Výstřelky lorda Jingua nepopiratelně dovedly dům na pokraj zkázy. První rádce domu Minwanabi si povzdychl nad tím, jaké zkoušky sesílají na smrtelníky nevyzpytatelní bohové a rozmarní lordi. Došel do svých pokojů a lehl si, aby si zdříml, ale ve snech ho stále pronásledoval krvelačný štěkot psů.

Kapitola čtrnáctá

OSLAVA

Chlapec vykřikl.

Kevin zaječel také, když před ním uskakoval mezi květinovými záhony. Ayaki běžel za ním s válečným pokřikem domu Acoma. Občas se až příliš rozdivočil a tehdy se Kevin otočil, popadl chlapce do náručí a začal ho lechtat. Ayaki se pak dal do pištivého smíchu, který naplnil celou zahradu.

Mara si dopřávala potěšení dívat se na jejich hru. Kevin pro ni byl navzdory létům důvěrného vztahu záhadou, ale jedno věděla jistě: tento muž byl nade vší pochybnost oddán jejímu synovi. Jeho společnost Ayakimu prospívala; chlapci už bylo skoro sedm a měl sklony k zádumčivosti, ještě posílené dlouhou matčinou nepřítomností. Ale v přítomnosti Midkemiana Ayaki prostě nemohl propadnout chmurným náladám. Kevin jako kdyby vycítil, kdy chlapce začínají napadat neveselé myšlenky, a vždy pro něj měl připraven zábavný příběh nebo hádanku, hru či zápas. Několik měsíců po jejím návratu z Tsubaru se Ayaki zase začal podobat chlapci, kterého si Mara pamatovala. S tichým smutkem si uvědomila, že Kevin by nemohl chlapci projevovat více příchylnosti, ani kdyby byl jeho vlastním otcem. Vzpamatovala se ze zasnění a obrátila svou pozornost ke svitku obtěžkanému stuhami a pečetěmi.

Arakasi, bez pohybu sedící ve stínu naproti ní, očekával její odpověď. Nakonec Mara řekla: "Musíme tam jít?"

Když Arakasi odpovídal, zůstal nehybný jako list v bezvětří. "Bude vyhlášen Císařský mír, takže veřejný útok je nemožný."

"Veřejný," řekla. "To je nedostačující zabezpečení proti intrikám domu Minwanabi. Musím ti připomínat, že první pokus o mé zavraždění provedl zabiják Rudých rukou Květinového bratrstva v mém vlastním posvátném háji?"

Tato událost se stala ještě předtím, než Arakasi vstoupil do jejích služeb, ale znal ten příběh velmi dobře. Sklonil hlavu. "Paní, je tady možnost, že se Desio bude chovat slušně. Tvé postavení v radě je nejvyšší, pokud paměť sahá, vyšší než postaveni tvého otce, popravdě řečeno. A naši zbývající agenti v domě Minwanabi nám poslali zprávu, že ani ne přede dvěma týdny navštívil Desia Jiro z Anasati."

Mara povytáhla obočí. "Pokračuj."

Arakasi upil z poháru ovocné šťávy a po jeho tváři přeběhl sluneční paprsek. "Naši agenti nebyli schopni je přesně odposlechnout, ale poté, co Jiro odešel, Desio celý den zuřil, že mu nepřátelská rodina nebude rozkazovat v jeho vlastním domě. Z toho můžeme usuzovat, že Tecuma z Anasati poslal svého syna, aby Desia varoval před neuváženými kroky proti jeho vnukovi."

Mara pohlédla na Ayakiho, který právě výskal nadšením a skákal po Kevinovi ležícím na břiše na zemi. "Snad. I když je pro mě těžké uvěřit, že by Tecuma poslal svého druhého syna. Není žádným tajemstvím, že mě Jiro nenávidí."

Arakasi pokrčil rameny. "Možná že Tecuma poslal Jira proto, aby zdůraznil vážnost svých úmyslů."

Vůně květin se najednou stala nesnesitelnou. "Zdůraznil komu?" zeptala se Mara. "Desiovi, nebo Jirovi?"

Arakasi se nepatrně usmál. "Možná oběma."

Mara se napřímila na svých polštářích. "Ráda bych to věděla s určitostí, než se odvážím na cestu do Svatého města."

Její neklid prozrazoval rozhodnutí, které Arakasi instinktívně uhodl. "Paní, myslím, že bude nejlepší, když budu přítomen tvé návštěvě oslavy pořádané na počest Nebeské záře. Z důvodů, jež má síť nezachytila, změnila Strana modrých kol náhle svůj postoj, a Vojevůdcovo postaveni se tak stalo neotřesitelným. Almecho teď může diktovat radě, a kdyby Ičindar porušil tradice - a říká se, že by to mohl udělat - a navštívil hry osobně..."

Mara přikývla, potěšena tím, že jeho závěry se podobají jejím. "Svou přítomností by císař dal najevo podporu Almechovým činům a vlastně by tak podřídil Nejvyšší radu Vojevůdcově vládě."

V rozhovoru, který se s ubíhajícím časem jen prohluboval, rozebírala paní se svým vrchním špehem všechny možné

důsledky. Kromě her a oslav by se v Kentosani mohlo stát ještě mnoho jiného. Rodiny, jež se chopily iniciativy, určitě nezůstanou doma. Vojevůdce se může stát doživotním diktátorem, ale nemůže žít navěky. Dříve nebo později bude Velká hra pokračovat.

Arakasi ztuhl, když na jeho kolena ozářená sluncem najednou padl stín. Kevinův příchod zůstal nepovšimnut, dokud se s Ayakim na ramenou nezastavil u rohože, na níž Mara vedla svou poradu.

"Má paní," oznámil Kevin obřadně, "dědic tvého titulu má hlad."

Mara se usmála, potěšena jeho vyrušením. Arakasimu řekla: "Promluv si s Nacoyou a Keyokem a na zítra se připrav na cestu. Půjdeš do Kentosani spolu se sluhy a otroky, kteří připraví náš městský dům a pokoje v císařském paláci. Prověř věrnost všeho tamějšího služebnictva. Nemůžeme si dovolit předpokládat, že všechny intriky budou namířeny pouze na Vojevůdce."

Arakasi, spokojen se svým úkolem, vstal, uklonil se a odešel. Když paní zůstala stále pohroužena do ustaraných myšlenek, vyrušil ji Kevin z její chmurné nálady. "Někam půjdeme?"

Mara se zadívala do jeho modrých očí. "Vojevůdce oznámil, že uspořádá velkou oslavu na počest císaře. Příští týden vyrazíme do Svatého města."

Její zpráva se nesetkala s žádným ohlasem, dokonce ani u neposedného Ayakiho. Během měsíců, které uplynuly od jejího návratu z Dustari, se život vrátil do starých kolejí;

Mara přistoupila na Kevinovu žádost ulehčit Midkemianům jejich úděl; a s lepším jídlem a ubytováním, novými pokrývkami a lehčí prací se Patrickova netrpělivost zmírnila. Ale rozkol mezi Kevinem a jeho krajany přetrvával; a předstíráním, že je tomu jinak, se nic nezlepšilo. Ačkoliv se o útěku už nemluvilo, myšlenka na svobodu nescházela ostatním zajatcům z mysli; věděli však, že dokud bude Kevin sdílet s Marou její lože, nikdy se k nim nepřipojí.

Ayaki patami pobídl svého nosiče. Kevin, vyrušený ze svých nepříjemných úvah, vykřikl předstíranou bolestí. "Někdo tu má hlad. Myslím, že bude nejlepší, když si spolu s mladým lordem co nejrychleji pospíšíme do kuchyně, aby mohl vyplenit spíž."

Mara se zasmála a dala mu dovolení odejít. Kevin zvedl ruce, uchopil Ayakiho za zápěstí, přehodil si ho dolů před sebe a plácl ho po zadku. Budoucí lord z Acoma ze sebe vyrazil další válečný pokřik a rozběhl se směrem k usedlosti. Když se Kevin bez okolků pustil za ním, paní z Acoma potřásla hlavou. "Nacoya nesnáší, když ti dva jedí v kuchyni," řekla do prázdna.

Ptáci v korunách stromů se znovu vrátili k přerušenému zpěvu. Mara nechala své myšlenky volně se toulat. Břímě vládnutí ji tížilo, a tak nakonec začala uvažovat o oživení Hokanuova zajmu. Dům Šinzawai získal zpět ztracené pozice v radě, když se znovu připojil k Almechovu Spojenectví pro válku, čímž se spojení Šinzawai-Acoma stalo ještě více žádoucí. Radikálové ve Straně pro pokrok nadělali dost rámusu ohledně společenských změn v radě, než aby vrtkavé chování Strany modrých kol prošlo bez povšimnutí, ale Mara měla pocit, že se za tím skrývá ještě něco jiného. Přinejmenším může zkusit vytáhnout z Hokanua nějaké informace.

Mara vzdychla, podrážděna tím, jak rychle se její úvahy o milostném vztahu stočily k politice.

"Má paní?" U dveří stála Nacoya a starostlivě svou paní pozorovala. "Něco není v pořádku?"

Mara staré ženě pokynula, aby se posadila na rohož, kterou Arakasi právě opustil. "Jsem jen... unavená, Nacoyo."

Nacoya si pomalu a ve svém věku bolestně klekla. Řádění Ayakiho a Kevina bylo zapomenuto, když vzala Mařiny prsty do svých, stářím den po dni pokroucenejších. "Dcero, co tak tíží tvé srdce?"

Mara se vymanila z Nacoyina držení. Z podnosu se zbytky Arakasiho občerstvení, pro který si přišel jeden z jejích sluhů, vzala několik drobtů suchého chleba a hodila je na cestičku. Vzápětí se k nim snesli dva malí ptáčci. "Právě jsem uvažovala o zdvořilostní návštěvě u lorda ze Šinzawai kvůli Hokanuovi, protože jsem si myslela, že by mi druh mohl ulehčit v mých starostech. Ale pak jsem zjistila, že chci té příležitosti využít k získání informací o situaci ve Straně modrých kol. To mě tíží, Nacoyo, protože Hokanu je příliš dobrý na to, abych ho zneužívala."

Nacoya se zachovala více jako chůva než jako první rádkyně a chápavě přikývla. "Ve tvém srdci už není místo pro další lásku, dcero. Ať k dobrému či ke zlému, celá tvá náklonnost patří Kevinovi."

Mara se kousla do rtu, zatímco na cestičce se ptáčci hašteřili o poslední drobek chleba. Už roky členové její domácnosti mlčeli k tomu, že její láska k barbarskému otrokovi byla něčím víc než jen potřebou ženy mít muže, jehož paže by ji chránily před osamělostí. Nacoya se po celou dobu poslušně vyhýbala námětu, o němž jí její paní zakázala hovořit - bez ohledu na to, jak často nebrala v úvahu Mařina přání týkající se všedních starostí. Protože však usoudila, že Mara dospěla natolik, aby zodpovědně posoudila své chování, promluvila stará žena otevřeně. "Dcero, varovala jsem tě hned první noc, kdy barbar vstoupil do tvého lože. Co se stalo, stalo se. Teď už to nejde změnit. Musíš za své jednání převzít zodpovědnost."

Mara prudce zvedla hlavu a ptáčci polekaně roztáhli křidélka a odletěli. "Copak jsem nestrávila celý život tím, že jsem chránila to, co jednou bude patřit Ayakimu?"

Nacoya s očima upřenýma na opuštěný drobeček odpověděla: "Tvůj otec by zářil pýchou, kdyby věděl, jak jsi porazila své nepřátele. Ale tvůj čas nepatří jen tobě. Jsi životem domu Acoma. Bez ohledu na svá přání musíš nejprve vládnout a teprve pak hledat své štěstí."

Mara přikývla s maskou lhostejnosti na tváři. "Někdy mám okamžiky..."

Nacoya znovu uchopila Marinu ruku. "Okamžiky, kdy si myslíš, že nikdo z těch, kdo tě milují, tě nechápe, dcero. Ale přijde čas, kdy budeš muset hledat pevné spojenectví, pokud ne s Hokanuem, tak s jiným šlechtickým synem. A tvůj nový druh se musí stát otcem tvého dítěte, aby bylo spojenectví mezi vašimi domy zpečetěno. Jako vládnoucí paní si budeš moci do svého lože povolat, koho si jen zamaneš, a nikdo nebude smět odmítnout, ale až potom, co dáš svému manželovi dítě. Předtím nesmí být ani stín pochybnosti o tom, kdo je otcem. Ani stín. Protože to dítě bude jako most z kamene přes hlubokou propast."

"Já vím." Mara vzdychla. "Ale do té doby budu předstírat..." Nechala svou myšlenku nedokončenou.

Když se Nacoya nepohnula k odchodu, přinutila se Mara zaplašit své chmury. "Máš nějaké zprávy?"

Bývalá chůva se zamračila, aby zakryla pyšný úsměv. "Vyslanec lorda z Keda, který je u nás na návštěvě, je u konce s rozumem i trpělivostí. Naléhá, aby smlouva byla uzavřena dnes odpoledne. Bude třeba, aby ses najedla a postarala o svůj zevnějšek, protože Jican už vypotřeboval všechny výmluvy. Přišel čas, abys osobně zasáhla do vyjednávání."

Mara se rozpustile usmála. "Ta naléhavá a nepříjemná záležitost se sýpkami. Nezapomněla jsem." Vstala, podala staré ženě ruku, aby jí pomohla na nohy, a vydala se na cestu do svých pokojů, kde ji očekávaly komorné s náručemi obřadních rouch.

O dvě hodiny později s vlasy na skráních bolestivě utaženými a hlavou zatíženou množstvím jehlic, které udržovaly pohromadě složitý účes, vstoupila Mara do hlavní síně domu Acoma. Očekával ji rozčileně vyhlížející hodnostář, jenž strávil většinu ze dvou uplynulých dnů bezvýsledným sporem s jejím hadonrou. Jican, podobně rozohněný a bojovně načepýřený, vstal, aby ji ohlásil.

"Má paní z Acoma," oznámil návštěvníkovi, který se otočil jako na obrtlíku a s upjatostí úředníka se na ni zkoumavě zahleděl přes špičatý nos. Za ním vyskočil na nohy celý sbor písařů a obchodních správců, kteří nedokázali tak rychle skrýt své podrážděné výrazy, když sejí klaněli.

Mara počkala, dokud starší muž nesplní svou povinnost vůči jejímu postavení, a teprve pak se vydala ke svému stupínku. Všechny oči byly upřeny na ni. V patách jí kráčel Keyoke a ťukání jeho berly kontrastovalo s vrzáním Lujanova brnění.

Vysoký vyslanec zamaskoval svou rozmrzelost úlisným tónem, a ačkoliv byla rodina jeho pána jednou z Pěti velkých, a tedy výše postavená než Mařina, pozdravil první. "Jsi zdráva, paní z Acoma?"

Mara s ohledem na svůj pracně vybudovaný účes opatrně kývla hlavou. "Jsem zdráva, první rádce Hantigo. A tvůj pán, lord z Keda, je zdráv?"

Vyslanec domu Keda upjatě odpověděl na její zdvořilost. "Mohu říct, že byl, když jsem ho naposledy viděl."

Mara měla co dělat, aby se neusmála při pohledu na zatrpklost zračící se ve tváři prvního rádce. Jeho pán, vzdáleně spřízněný se Šinzawaii, byl mocný muž, nejen výše postavený než ona, ale také válečný náčelník klanu Kanazawai. Keda nebyl domem, který by si Mara přála rozhněvat, ačkoli na její pokyn strávil Jican jeden a půl dne tím, že se handrkoval s jeho prvním rádcem.

Mara se usadila na své polštáře, rozprostřela kolem sebe bohatě navrstvené hedvábné šaty jako okvětní plátky a pokynula svým rádcům a vyslancům domu Keda, aby se posadili. Promluvila tak, jako by její hadonra nedělal, co mohl, aby vyjednávání co nejvíce zdržel. "Nacoya mi řekla, že jsme blízko ujednání."

První rádce domu Keda si zachoval své bezchybné vystupování, ale tón jeho hlasu prozradil jeho rozpoložení. "S hlubokou úctou ke tvé vážené první rádkyni, paní Máře, záležitost je stále velmi vzdálena závěrečné dohodě."

Mara povytáhla obočí. "Skutečně? Co je ještě třeba projednat?" První rádce domu Keda skryl své podráždění se zběhlostí zkušeného politika. "Požadujeme přístup do přístavních skladišť v Silmani, Sulan-Qu a Jamaru, paní. Tví správci skoupili tolik dostupného skladištního prostoru, že v konečném důsledku máš monopol."

Jeden z nižších správců se s kyselou uštěpačností připojil. "Vzhledem k tomu, že dům Acoma zjevně v těchto oblastech nemá obchodní zájmy, nemáme daleko k úvaze, že jsi předvídala potřeby domu Keda a snažíš se mu záměrně dělat potíže. Připomínáme, že čas se krátí. Je nutné, abychom co nejdříve přemístili své zboží do přístavních skladišť. Obchod domu Keda nesmí utrpět škodu."

Než stačil rozzlobený úředník zajít příliš daleko, vzal první rádce záležitost zpět do svých rukou. "Můj pán mi přikázal, abych zjistil tvé požadavky a dohodl se s tebou na odkoupení pronájmu skladišť ve třech zmíněných městech. Po dvou dnech rozhovorů nám stále není jasné, jakou vlastně požaduješ cenu."

Marin zrak přitáhl pohyb ve stínech vzdáleného kouta síně; Arakasi vstoupil nenápadně a tiše jako obvykle. Ihned zpozoroval, že si ho jeho paní všimla, a dal jí jasné znamení, aby pokračovala v jednání. Mara skryla uspokojení nad zdatností svého vrchního špeha a upřela pohled na prvního rádce domu Keda. "Hantigo, plány domu Acoma s těmito sklady jsou věcí domu Acoma. Stačí pouze říci, že se vzdáme svých výhod na podzimních trzích v příštím roce, pokud si neudržíme naše současné smlouvy."

"Má paní, pokud se mohu odvážit podotknout," řekl první rádce domu Keda s nepatrným náznakem trpkosti. "Podzimní trhy v příštím roce nestojí v popředí zájmu domu Keda. Potřebujeme dostat naše obilí na řeku toto jaro. Když tvůj správce v Jamaru nevyslyšel našeho správce, pokusili jsme se zjednat si právo k pronajmutí skladišť." Odkašlal si a přinutil se, aby jeho hlas nezněl káravě; nestál před rozmarnou dívkou, ale před zkušenou hráčkou Hry. "Protože není obvyklé, aby se vládnoucí paní zabývala drobnými obchodními záležitostmi, nepostupovali jsme dost rychle s předložením tohoto problému tvé pozornosti, ale, má paní, nyní zbývá kriticky málo času."

"Pro Kedu," podotkla Mara. Arakasiho špioni hlásili, že jarní úroda obilí domu Keda je stále uložena v sýpkách farem na horním toku řeky a čeká se, až se uvolní skladiště v přístavech. Když začnou jarní záplavy, je třeba přepravit zboží na lodích a bárkách na trhy do Svatého města, Sulan-Qu a Jamaru. Suché zimy v nížinách Kelewanu byly jediným obdobím, kdy byla plavba po Gagadžinu - nejdůležitější obchodní cestě v Císařství - omezena. Zatímco menší plavidla dokázala v zimě proplout i nižším stavem vody, těžce naložené obchodní lodě s hlubším ponorem by se nedostaly přes mělčiny mezi Sulan-Qu a Jamarem. Pouze když na jaře roztál sníh v horách Vysoká stěna a hladina vody se zvedla, mohly lodi s nákladem pokračovat v cestě. Mara se pokusila zabrat také přístavní skladiště v Kentosani, Svatém městě, ale neuspěla vzhledem k císařskému výnosu, že nikdo nesmí tyto prostory dlouhodobě ovládat kromě případů, kdy si to vyžaduje zájem Císařství.

Ale i s tímto nedostatkem Mara vytvořila významnou překážku obchodu svých protivníků, a přitom nepodnikla žádný

otevřeně nepřátelský čin. To, že lord z Keda poslal svého prvního rádce vyjednávat, dokazovalo, že se dotkla jeho bolavého místa; převoz zboží byl velmi naléhavým problémem.

Mara předstírala znepokojení. "Dobrá tedy. Pokud se mí rádcové nevyjádřili přesně, stanovím cenu." Odmlčela se, jako by v duchu počítala na prstech, a pak řekla: "Zajistíme ti plné právo bez omezení využívat naše skladiště v Silmani ode dneška do dne, kdy své zboží odvezete na jih. A stejný přístup do skladišť ve všech městech na jihu, v nichž máte obchodní zájmy, opět bez omezení až do doby, kdy prodáte svou letošní jarní úrodu, ale ne déle než do prvního letního dne."

První rádce domu Keda seděl nehybně s bezvýraznou tváří, ale i přes to na něm bylo patrné, že dychtivě očekává, až Mara vyřkne cenu.

Mara téměř litovala, že ho zklame. "Výměnou za to mi tvůj lord musí přislíbit, že v jednom případě bude v radě hlasovat podle mého přání, a to bez výhrad a otázek."

První rádce domu Keda svým výkřikem porušil protokol. "Nemožné!"

Mara mu odpověděla pouze mlčením. Nacoya řekla: "První rádce! Zapomínáš se!"

Hantigo se zahanbeně začervenal a snažil se obnovit vyrovnaný postoj. "Prosím paní o prominutí." Pak chladně přimhouřil oči. "Přesto bych zklamal důvěru svého lorda, kdybych odpověděl jinak než záporně."

Mara si všimla, že Lujan potlačuje nemístný úsměv a Arakasi ji s uznáním pozoruje se svého místa na druhém konci síně, a sehrála svou roli dokonale až do konce. "To je naše cena."

Správci a úřednici vypadali rozmrzele a Hantigův ruměnec se změnil v bledost. "Paní, žádáš příliš mnoho."

"Můžeme si najmout vozy a odvézt naše obilí na jih po souši," zašeptal jeden ze správců. Hantigo opět zrudl a odpověděl mu přes zaťaté zuby. "Kdyby to bylo proveditelné, nikdy bych neopustil stín usedlosti svého pána. Ale čas, který jsme měli pro taková náhradní řešeni, je promarněn, a i kdyby vozy vyjely v tomto okamžiku, dorazily by na trh příliš pozdě. Byli bychom nuceni přijmout každou cenu, jakou by nám obchodníci nabídli."

Hantigo se otočil k Maře s tváří jako prázdná maska. "Se ctí domu Keda nelze kupčit."

Ale Arakasi odhalil, že tento rok měl lord z Keda mnoho výdajů. Kdyby stavěl svou pýchu na první místo, prodal by obilí se ztrátou a utrpěnou škodu by si vynahradil v příštím roce. Mara přesto cílila, že tlačit na něj příliš by mohlo být nebezpečné, dokonce by si tím mohla vysloužit jeho nepřátelství. Zářivě se usmála. "První rádce Hantigo, špatně jsi mě pochopil. Nemám v úmyslu znevážit Andera z Keda. Dovol, abych se před přítomnými svědky zavázala, že budu tvého pána žádat o podporu pouze v záležitosti týkající se domu Acoma. Slibuji, že nebudu žádat jeho hlas, pokud by měla být jen stínem dotčena čest domu Keda. Nebudu požadovat vojenskou pomoc ani útok proti třetí straně, ani žádný čin, který by ohrozil majetek a bohatství domu Keda. Pouze hledám pojistky proti budoucím pokusům znevýhodnit mě v Nejvyšší radě. Jistě si vzpomínáš na těžkosti, které na můj dům uvrhla císařská výzva povolávající mne k obraně hranic."

Hantigo si otřel pot ze spánků. Zdráhal se přijmout její hledisko. Intriky domu Minwanabi způsobily během uplynulých tří let domu Acoma mnoho potíží; jedním z těchto útoků byl téměř zmařen vstup domu Acoma na trhy s hedvábím. Ale i kdyby první rádce s Mářou soucítil, nemohl souhlasit s jejími požadavky bez svolení svého pána; předání hlasu v Nejvyšší radě nebylo věcí, o níž by mohl rozhodovat pouhý vyslanec. Hantigo s lítostí řekl: "Pochybuji, že by můj pán přijal tvou cenu i s těmito zárukami."

Že tento muž přestal mluvit o nemožnosti, bylo významné. Mara, která znala Andera z Keda jako muže nezlomně poctivého, si začala být jista svým vítězstvím a ukončila rozhovor. "Pak bude nejlepší, když se vydáš ke svému pánovi a seznámíš ho s mými požadavky. Budeme se zájmem čekat na jeho rozhodnutí. Řekni mu, že příští týden odjíždím na oslavy do Kentosani. Oznam mu, že jak tady, tak ve Svatém městě mu budu k dispozici" - zářivě se usmála - "abych vyslechla jeho odpověď."

První rádce domu Keda mistrovsky skryl své zklamání, vstal a uklonil se. V doprovodu svých písařů a správců důstojně opustil síň.

Mara odeslala Jicana, aby Hantiga doprovodil. Pak obezřetně chvilku počkala a pokynula Arakasimu, aby k ní přistoupil. "Můžeme počítat s hlasem lorda z Keda v radě?"

Její vrchní špeh vrhl ostrý pohled ke dveřím, jimiž právě prošel vyslanec. "Předpokládám, že se lord dá obměkčit, ale budeš mu muset poskytnout pevné záruky. Lord z Keda dokonale plní svou roli válečného náčelníka klanu. Neudělá nic, co by ohrozilo zájmy jeho domu nebo klanu Kanazawai, a s největší pravděpodobností se nenechá zaplést do jakéhokoli sporu s domem Minwanabi."

Lujan vykročil směrem ke dveřím vstříc povinnostem, které ho očekávaly, ale ještě poznamenal: "Přesto, že veřejně vystupuje jako člen Strany jadeitového oka, má Keda mnoho příbuzných spojených se Stranou modrých kol. Pokud jsou zapleteni tak hluboko do Hry rady, jak by z toho vyplývalo, tak se snad tolik nestane, když se Desiovi naskytne o jeden důvod víc k tomu, aby je nenáviděl."

Mara mu na tento postřeh odpověděla pouze téměř neznatelným úsměvem. Vyčerpána následkem únavného odpoledne si vytáhla z vlasů jednu z nepohodlných jehlic. "Udělali jsme, co jsme mohli, aniž bychom riskovali urážku." Převracela jehlici v prstech a pozorovala odlesky světla na ozdobném korálku na jejím konci. "Netěší mě dráždit válečného i náčelníka, ale potřebuji veškerou podporu, kterou mohu získat, abych v Nejvyšší radě porazila Minwanabiho. Náš dům už si nemůže dovolit opakování podobné situace jako v Tsubaru, kde jsme byli jen krůček od katastrofy."

Mara si vytáhla další jehlici a pokynula služebné, aby ji z hlavy sňala čelenku. Temné kadeře jí spadly na záda, takže se cítila pohodlněji, ale zase jí bylo více horko. "Kdy tohle všechno skončí?"

Nacoya se zamračila a luskla prsty na služebnou, aby se postarala o rozpuštěné vlasy své paní. "Pokud všichni dodrží svůj slib, máš zaručenu téměř třetinu hlasů v Nejvyšší radě."

Keyoke zvážil veškeré možnosti, jako to dělal kdysi v bitvách, a dodal: "Vsadil bych se, že někteří se vymluví na okolnosti a poruší svůj závazek, má paní."

Ale ve Hře si nikdo nemohl být ničím jist; Mara se seznámila s osidly tsuranské politiky už v útlém věku. Zatímco prsty její služebné jí splétaly vlasy do pohodlného copu, přitiskla si lokty k hrudi a opřela si bradu o sevřené pěsti. "Ale pokud mi válečný náčelník klanu Kanazawai postoupí svůj hlas, ti váhaví by se mohli přiklonit k rozhodnutí silnějšího muže."

Pod jejímy vývody zůstal nevysloven strach, že možná zašla příliš daleko a vyprovokovala dům Keda k nepřátelství; pokud lord Andero přijme její krok jako urážku, pak mu ani skutečnost, že on i dům Acoma patří ke Straně jadeitového oka, nezabrání v odvetě.

Ale nejistota nenapomáhá k velikosti. Když služebná vpletla do jejího copu sametovou stuhu, požádala Mara o lehčí prostší šaty a pak se rozhlédla po kruhu svých rádců. "Máme ještě hodně práce s přípravami na cestu." Pohled z okna ukázal, že zbývá několik hodin denního světla. "Lujane, sestav vojenský doprovod. Je třeba během mé nepřítomnosti zabezpečit Ayakiho a natami před útokem a poslat náklad hedvábí do oněch skladišť, aby Keda neměl příležitost stěžovat si, že jsme získali monopol, abychom ho znevýhodnili. O tom se musím ještě před soumrakem dohodnout s královnou cho-ja.

Družina domu Acoma vstoupila do Svatého města jako hlídka překračující nepřátelskou hranici. Od rozlehlých skladišť na nábřeží až po široké třídy bylo Kentosani vyšňořeno jako nevěsta. Čerstvě natřené zdi, girlandy květin a barevné vlajky činily z ulic pastvu pro oči. Město bylo starší než Su-lan-Qu, každé století ho poznamenalo svým stavitelským slohem a všichni ho považovali za nejpůsobivější město v Císařství. Mohutné kamenné budovy se pyšnily vyřezávanými a pomalovanými balkony; pouliční svítilny z krásně tvarovaného dřeva a pálené hlíny se zvedaly nad truhlíky s květinami, které lemovaly ulice. Kamkoli Kevin pohlédl, byl ohromen kontrastem krásy a ošklivosti. Vůně chrámových kadidel se mísila s pachem říčních splašků. Zubožení žebráci, kteří měli povolení císařské vlády, seděli v řadách a ukazovali své otevřené rány a chybějící údy kolemjdoucím - nemálo z nich se kymácelo na berlích a opíralo nahá záda o stěny vyzdobené mistrovskými malbami. Skupiny špinavých uličníků křičely a natahovaly krky, aby zahlédly velkou paní, zatímco Mariny stráže je odstrkovaly štíty a ratišti kopí. Městské hospodyně nesoucí košíky zavěšené na vahadlech si tropily posměšky a ukazovaly na obrovského barbarského otroka, který se tyčil nad zbytkem družiny a jehož rudozlaté vlasy přitahovaly obdivné pohledy.

Shluky obchodníků, jimž se vyhýbali rychlí poslové, průvody knězi v kutnách se šerpami pošitými korálky a městské stráže oděné v císařské zářivé bílé barvě vytvářely atmosféru bohatého a životem kypícího města. Ale Kevin byl dost dlouho vojákem na to, aby si všiml ostražitých očí mužů skrývajících se v temných zákoutích; ať už to byli špehové, agenti nebo obchodníci s informacemi, kteří vyměňovali zprávy za mince ze škebli. Zvědové prohlíželi každé dveře a každou uličku, kolem nichž procházeli, a Lujan byl se svým oddílem připraven k boji při sebemenším náznaku ohroženi. Císařský mír sliboval odplatu každému, kdo ho poruší, ale nezajišťoval bezpečnost neopatrným.

Přes veškeré ohrožení byl průchod obchodní čtvrtí zážitkem. Pouze jeden člen družiny domu Acoma se ani jednou nerozhlédl po celé té nádheře; Keyoke, přinucen cestovat v nosítkách jako dvořan, seděl jako vytesaný z kamene a lhostejně upíral pohled před sebe.

Marina suita se dostala na rozlehlé chrámové náměstí, kde bylo soustředěno dvacet prostorných budov postavených k poctě tsuranských bohů spolu s domy kněží jejich rozličných řádů. Na slunci se třpytily portály zdobené škeblemi a obložené glazurovanými kachli, vzácným mramorem a destičkami z onyxu a malachitu. Uprostřed náměstí hořel velký oheň obklopený oltáři, nádobami s kadidlem a hromadami obětních darů. Kevin kráčel s obtížemi; jeho oči přitahovala nádhera starodávné a cizí kultury, ale zároveň musel dávat pozor na nebezpečně hrbolatou dlažbu.

Marin městský dům byl umístěn v tiché čtvrtí a zastíněn kvetoucími stromy, které lemovaly ulici. Průčelí bylo ohrazeno vysokou zdí, nad níž se zvedala členitá střecha ozdobená na každém štítu vyřezávanou podobou šatry. Po širokých půlkruhovitých dřevěných portálech u vchodu se pnula červená réva, která vyrůstala z truhlíků vyrobených z obrovských mořských mušlí. Za vším byl patrný úmysl udělat dojem. Jako mnoho starších rodin v Císařství i dům Acoma vlastnil rezidenci v srdci Kentosani a poblíž císařského sídla. Mezi jednotlivými návštěvami mohly uběhnout roky, ale vznešená staletá sídla byla stále udržována. Každé rodině v Nejvyšší radě byly přiděleny pokoje v císařském paláci, ale kvůli pohodlí a výhodám při soukromých schůzkách dávala většina vládců přednost svobodě a prostoru vlastních méně formálních obydlí za branami vnitřního města.

U vchodových dveří Marina městského domu čekal Jican doprovázený sluhou v domácím stejnokroji. Když se její družina zastavila před dvorem, hadonra se uklonil. "Všechno je připraveno na tvůj příchod, má paní." Pokynul a na jeho znamení se brána doširoka otevřela. Nosiči zanesli svou paní dovnitř, a když se Jican a jeho průvodce otočili, aby je následovali, uvědomil si Kevin překvapeně, že muž ve stejnokroji je Arakasi. Ve stínu stromů a přehlušen kroky vojáků pochodujících dovnitř se vrchní špeh přiblížil k Mařiným nosítkům.

Pouze Kevin kráčel tak blízko, aby si všiml, že si spolu vyměnili několik slov. Pak se cela družina ocitla na dvoře za zdí a brána byla zavřena a zajištěna. Kevin pomohl Maře z nosítek a všiml si, že se přemáhá, aby se nemračila. "Co se děje?" zeptal se. "Přinesl Arakasi špatné zprávy?" Mara po něm šlehla varovným pohledem. "Ne tady," zamumlala a pozorně si prohlížela malou zahradu určenou k tomu, aby tlumila ruch ulice. "Zdá se, že je všechno v pořádku, Jicane."

Kevin byl zmaten mlčenlivostí své paní, dokud Arakasi lehce nekývl směrem k ochozu domu na druhé straně ulice. V jeho stínech se mohli skrývat pozorovatelé a Midkemian si vzpomněl, že mezi špehy na tomto světě se vyskytují ostrozrací jedinci, kteří jsou schopni na dálku odezírat ze rtů. Uklidněn pak kráčel požadovaný jeden krok za svou paní, když vstupovala do svého městského domu.

Vnitřek voněl navoskovaným dřevem, kořením a starými závěsy; všude, kam Kevin pohlédl, stál starožitný nábytek, s

láskou leštěný generacemi sluhů. Sídlo v Kentosani bylo starší než usedlost poblíž Sulan-Qu. Většinu přepážek obrácených k ulici halilo malované hedvábí, ale vnitřní stěna se otvírala do ústředního dvora ponořeného do zelenavého stínu starých stromů. K vysokému stropu se zvedaly úzké schody se zábradlím vyřezávaným do podoby bájných příšer a chlazeným rukama, které se o něj opíraly. Přízemí bylo postaveno z kamene, ale další tři patra už byla ze dřevěných rámů a látkových přepážek. Kevin hleděl v úžasu, protože takovou budovu ještě nikdy neviděl na žádné straně trhliny. Ačkoliv se vzdáleně podobal usedlosti Acoma, byl Marin městský dům velký jako zájezdní hostinec v Království. Mohutné sloupy a kamenné zdi byly vystavěny tak, že budily dojem prostoru a vzdušnosti.

Balkony přecpané truhlíky s květinami vedly do zahrady s rybníčky, fontánkou a jedním sehnutým hlavním zahradníkem hrozícím hráběmi dvěma otrokům, kteří seškrabovali mech z dlážděné cestičky. Jen tak do prázdna Kevin řekl: "Na tohle si člověk snadno zvykne."

Šťouchnutí do zad mu připomnělo jeho postavení. Rozhlédl se kolem sebe a pak se podíval dolů na popuzeně se tvářící Nacoyu poklepávající svou vycházkovou hůlkou způsobem, který znamenal, že pro něho má nějakou práci. "Tvá paní si přeje koupel, barbare."

Kevin si až teď všiml, že přízemí je téměř prázdné a sluhové stoupají po schodech. Zdálo se, že Arakasi mezi nimi není.

Kevin, šťouchnutý ještě jednou, a tentokrát do obzvlášť citlivého místa, řekl: "Dobře, bábinko. Už běžím." S drzým úsměvem odspěchal.

Mara už byla ve svých pokojích, několik neznámých služebných jí pomáhalo se svléknout. Další dva sluhové, žádný z nich nebyl Arakasi, nalévali džbery vroucí vody do dřevěné vany. Když nahé Maře služebná sepnula vlasy, přistoupil Kevin k vaně a zkusil teplotu vody. Na jeho kývnutí sluhové odešli.

Mara propustila služebné, pak vystoupila na malý schůdek a půvabně se ponořila do vody. Usadila se v jejím uklidňujícím teple a zavřela oči, když ji Kevin začal mydlit tváře vonným mýdlem. Tiše řekla: "To je příjemné."

Ale ustaraný výraz jí z tváře nezmizel.

"Co říkal Arakasi?" zeptal se Kevin a jemně stíral prach cesty z tváře své milované. Když se sklonila, aby si opláchla mydlinky, položil jí ruce na ramena a ucítil její napětí.

Mara vzdychla a setřela si z nosu kapky vody. "Na toto odpoledne bylo svoláno klanové shromáždění. Někdo se postaral o to, aby se ke mně pozvání včas nedostalo. Jsem si jista, že někdy k večeru se tu objeví posel s mnoha omluvami, že se vrací z naší usedlosti."

Kevin uchopil mýdlo a pokračoval v mytí. Jeho prsty jí jemně masírovaly šíji, ale ona mu nedala najevo, jestli jí to je příjemné. Kevin uhodl, že myslí na dávnou návštěvu Jira z Anasati, který ji tehdy upozornil, že jisté skupiny v klanu Hadama jsou znepokojeny náhlým vzestupem domu Acoma. Vítězná smlouva s Tsubarem mohla ještě více roznítit přetrvávající žárlivost. A co hůře: těsně před jejich cestou do Svatého města Arakasiho špehové poslali zprávu, že mladý Jíro navštívil Desia z Minwanabi.

Nedoručené pozvání mohlo souviset s oběma událostmi. Politika Kelewanu byla nekonečná a smrtelně nebezpečná. Kevin nebyl ochoten zabývat se příliš dlouho intrikami Tsuranů, a tak naklonil Maru dopředu a začal jí šplouchat vodu na záda. "Má paní, popletené zprávy a klanové hašteření mohou počkat až po tvé koupeli. Nebo se chceš se svým příbuzenstvem setkat pokrytá prachem cesty?"

Překvapilo ho, když se zasmála. "Zvíře. Určitě nejsem špinavější než ty, který šel celou cestu pěšky."

Kevin si uličnicky přejel prstem přes obličej a pak si ho zkoumavě prohlédl. "Hmmm. Ano, zdá se, že jsem poněkud tmavší, než jsem byl na začátku cesty."

Nedával pozor na kostku mýdla, kterou držel v ruce, a Mara mu z ní kousek uloupla a rozmázla ho na nose svého milence. "Tak uděláš nejlépe, když umyješ i vlastní tělo."

Kevin se rozhlédl s předstíranou lítostí. "Nevidím tu služebné, které by mi vydrhly záda, má paní."

Mara vzala houbu a namočila mu obličej. "Pojď sem, ty hlupáčku."

Kevin s širokým úsměvem pustil mýdlo, svlékl se a ponořil se do vany. Posadil se za Maru, pevně ji objal a jeho prsty se rozběhly po jejím těle. Cítil, jak se pod jeho dotekem chvěje. Zašeptala: "Myslela jsem, že se chceš vykoupat."

Jeho ruce zůstaly ponořeny pod vodou a stále se jí dotýkaly. "Nikdo neřekl, že by koupání mělo být nepříjemné."

Sevřena v jeho náručí se otočila a políbila svého barbarského otroka. Brzy zapomněla na starosti s klanovými spory a rozplynula se v rozkoších jeho lásky.

Mara oděná v barvách domu pokynula svým nosičům, aby zastavili před vchodem do Síně rady. Obklopena svou tělesnou stráží a doprovázena starou komornou protrpěla několik posledních úprav svého roucha, zatímco Lujan a čestný doprovod pěti válečníků čekal, až ji bude moci uvést do síně. Kevin stál za jejími otevřenými nosítky. Přes její vysoký, klenoty ozdobený účes neviděl dovnitř síně, a tak se rozhlížel po předsíni, jejíž nádhera se nepodobala ničemu, co dosud v životě viděl. Budova, v níž sídlila Nejvyšší rada, patřila k nejhonosnějším v Kentosani. Rada zabírala komplex místností větší než celá usedlost Acoma s chodbami prostornými jako jeskyně a s oblouky aramy vchodů vyřezávanými do podob fantastických zvířat, o nichž dřívější generace věřily, že odhánějí zlé síly. Nestvůry zůstaly i dlouho poté, co byla jména duchů zapomenuta, a ti, kdo se dnes těšili jejich ochraně, si už nevšímali jejich odstrašujících výrazů. Podlahy a stropy byly pokryty spletitými vzory a malby na stěnách zobrazovaly historické výjevy. Na většině z nich byli válečníci v barvách domů Minwanabi a Xacatecas; ale tu a tam Kevin rozpoznal i oddíl v zeleni domu Acoma. Vnímavější k velkolepým tradicím Impéria měl nyní pocit, že je mu cizí jeho vlastní kultura.

Toto malé město samo pro sebe se svými vlastními vchody a poradními sály nezávislými na paláci, bylo střeženo jednotkami vojáků povolaných z domů všech členů rady. Chodby lemovaly řady válečníků ve stovkách barevných kombinací. Všechny jednotky přísahaly střežit mír a chovat se naprosto nestranně v případě, že by rozhovory vyústily v projev násilí; lordi se však zavázali, že tuto přísahu nikdy nepodrobí zkoušce, neboť tsuranská čest stavěla věrnost

domu nad nějaký těžko srozumitelný pojem spravedlnosti.

Kevin přestal počítat barvy a znaky dávno předtím, než došli do předsíně. Když čelil Tsuranům v trhlinové válce, byla jejich armáda jednotná, v barvách dvou nebo tří domů pod spojeným velením. Ale pouze v této předsíni přinejmenším tucet brnění v barvách, které neznal, určoval totožnost domů zajišťujících bezpečnost shromáždění klanu Hadama.

Od vchodu se ozval hlas: "Paní Mara z Acoma!" Nato zaduněly obrovské bubny. Lujan odváděl své muže v sevřeném útvaru, a když za nimi vykročili otroci s nosítky, zahlédl Kevin bubeníky.

Stáli po stranách širokého vchodu, odění v něčem, co připomínalo kožešiny bájných zvířat. V rukou drželi paličky z vybělených kostí a jejich nástroje byly, jak odhalil pozornější pohled, z malované kůže natažené na krunýřích z obrovských želv. Bubny stály na podstavcích vyřezávaných do podoby tvora připomínajícího ještěrku s ostnatým hřebenem na zádech.

To, že byl barbar, mělo někdy své výhody - nikdo se nepohoršoval nad jeho vyvalenýma očima. Pokud Kevin žasl nad chodbami a předpokoji, vlastní poradní síň ho ohromila. Byla kruhového půdorysu a obklopovaly ji ke středu se postupně svažující řady ochozů s lóžemi, ty horní s lavicemi z leštěného dřeva, v dolních stála křesla podobná trůnům. Ochozy připomněly Kevinovi soukromou lóži barona z Yabonu, která byla na hrách doprovázejících výroční městský trh umístěna naproti prostoru startu a cíle koňských dostihů. I ty nejchudší šlechtické rodiny Císařství zde seděly ve stejném přepychu jako baron. Nejhonosnější lóže se nacházely na nejnižším ochozu nejblíže ústřednímu pódiu, a mnoho z křesel mělo ještě baldachýn s bohatými závěsy, pomalovanými nebo vyšívanými symboly domu, který zabraňoval poblíž stojícím osobám odposlouchávat hovor. Uličky, jež lóže oddělovaly, byly natolik široké, že sluhové a dvořané mohli bez překážek pospíchat, aby vyplnili příkazy svých pánů. Obrovská rozloha místnosti byla nezbytná; Kevina ohromilo množství přítomných lidi. Na nižších ochozech se tísnili lordi v plné tsuranské parádě. Z barev, chocholů a čelenek zdobených klenoty až přecházel zrak.

Kevin s námahou zavřel ústa. A tohle bylo jen shromáždění jednoho klanu!

Mara se mu pokoušela vysvětlit klanové vztahy a po dlouhé únavné přednášce pochopil Kevin záležitost sdružování těchto šlechticů pouze v hrubých rysech. Podle toho, co vyrozuměl, měli tito lidé někdy v šerých počátcích dějin předky, kteří byli bratranci. A tak se věrni tradici přidržovali toho, co podle midkemianské logiky mohlo sice kdysi dávno být příbuzenstvím, ale z čeho se nyní stala pouze formalita. Avšak když Kevin vyslovil tento závěr, trvala Mara na tom, že klanová věrnost není jen přeludem. Pokud by měly dostatečný důvod, spojily by se soupeřící rodiny a třeba by i zahynuly v krvavém boji na obranu své sounáležitosti. Byl to tlak těchto vztahů, na jehož popud vznikla Velká hra, protože pokud je jednou napadena čest klanu, žádný dům nemůže beze ztráty vlastní cti přehlížet své pokrevní svazky.

Teď, když prošel kolem bubeníků, mohl Kevin obhlédnout celou místnost. Pod její obrovskou kopuli se cítil jako trpaslík. Na pódiu o něco vyšším než nejnižší kruh křesel stál muž v širokém rouchu a těžké čelence zdobené chocholem žlutých a zelených per. Pokynul Mařiným nosičům, aby postavili nosítka na zem. Mara poslala svou čestnou stráž na vyhrazené místo za ochozy a lusknutím prstů přivolala Kevina, aby jí pomohl vystoupit. Pak mu ukázala, kam ji má odvést: po několika schůdcích dolů a pak k zelenému baldachýnu, pod nímž stálo křeslo ozdobené řezbami šater v lóži tak velké, že by se do ní vešli i Mařini rádci a důstojníci, kdyby je potřebovala. Kevin, obklopen šuměním tichých rozhovorů, šel s očima upřenýma k zemi jako správný tsuranský otrok. Tady se musel chovat přesně podle etikety bez ohledu na to, jak ho to rozčilovalo. Do ochozů se pohodlně vešlo pět tisíc lidí a na volné ploše v přízemí zbýval prostor ještě pro deset tisíc dalších, kdyby to okolnosti vyžadovaly.

Když Kevin usadil svou paní do zeleně lakovaného křesla, všiml si, že její místo je poměrně blízko pódia. Už byl seznámen s tím, že doba příchodu stejně jako umístění lóže je ukazatelem postavení, a tak porovnával úroveň šlechticů a kvalitu jejich oděvů. Lord, který seděl nejdále od pódia, byl podle všeho chudý venkovský příbuzný, soudě podle jeho obnošených a vybledlých šatů.

Ale muž na pódiu byl páv s nejpestřejším peřím. Když Kevin v otrocké úkloně poklekl vedle křesla své paní, odvážil se na něj zpod řas letmo pohlédnout.

"Můj lorde Čekowaro," pozdravila Mara srdečně. „Jsi zdráv?"

Lord, který byl, jak Kevin poznal podle jména, válečným náčelníkem klanu, pokývl hlavou, ačkoliv bylo záhadou, jak to dokázal, aniž se překotil pod vahou svých klenotů a per; zdálo se, že si tento muž potrpí na parádu, i když jeho tvář byla široká a ostře řezaná a její barva byla tak tmavá, až Kevinovi připomínal příslušníka národa Velké Keše, říše na jihu Midkemie. Když Kevin vstával z pokleku, poznamenal: "Pokud vy dva jste příbuzní, tak to muselo být opravdu hodně generací zpátky."

Mara po něm šlehla napůl rozzlobeným a napůl pobaveným pohledem. Lord Čekowara na pódiu ukázal v úsměvu své zuby bílé jako ze slonoviny. "Jsem zdráv, paní Maro. Vítáme naši nejvznešenější vládnoucí paní a doufáme, že jsi také zdráva."

Mara mu odpověděla formálním ujištěním o svém zdraví a pak chladně pokynula okolním lordům. Kevin zaujal své místo otroka za křeslem své paní a hledal v jejich tvářích známky zklamání; ale pokud byl některý z přítomných šlechticů skutečně zklamán Mařiným včasným příchodem, nedal na sobě znát nic víc než jen tsuranskou netečnost. Na shromáždění vyslalo své zástupce víc než sedmdesát rodin a jedna nebo více z nich byla zodpovědná za pozdní doručení pozvánky Maře. Kevina opět zasáhlo poznání, jak obrovská je říše Tsuranuanni, když si uvědomil, že Hadama je pouze jedním z menších klanů Impéria bez ohledu na to, kolik cti získal dům Acoma. Kolik mocných domů musí patřit ke skutečně velkému klanu? Podle Kevinova přibližného odhadu se tohoto shromáždění menšího klanu zúčastnilo - po sečtení lordů, rádců, sluhů a otroků - zhruba pět tisíc lidí a v předpokojích čekali vojáci v počtu přibližně dalších pěti tisíc. Sotva si dokázal představit, jak by asi toto prostranství vypadalo zaplněné do posledního místa při shromáždění největšího klanu Impéria.

Očividně nezastrašena Mara řekla: "Jsem velmi potěšena, že se mohu zúčastnit tohoto shromáždění, prvního od té

doby, co nosím plášť vládnoucí paní domu Acoma."

Úsměv lorda z Cekowara se rozšířil. "Přinesla jsi po smrti svého otce domu Acoma hodně cti a uznání, paní Máře. Naplnila jsi naše srdce pýchou."

Po tomto prohlášení mnoho lordů začalo dupat do podlahy na znamení souhlasu. Další vykřikovali: "Ano, to je pravda! Mnoho cti! "a "Velký úspěch!"

Kevin se naklonil, aby Maře pomohl svléknout lehkou hedvábnou pláštěnku s vyšitými šatrami. "Tenhle chlapík je kluzký jako úhoř," zašeptal.

Mara se pod těžkým slavnostním nalíčením zamračila. Zasyknutím projevila svou nelibost. "Nevím, co je to úhoř, ale zní to jako urážka. Teď běž a zůstaň s Lujanovou stráží, dokud tě nebudu potřebovat."

Kevin si přehodil pláštěnku přes předloktí a vyšel po schodech nahoru. Když se ocitl u čestné stráže domu Acoma, začal po očku sledovat shromáždění. Lord z Čekowara zahájil svou řeč výčtem sňatků, zasnoubeni, narození a mnohem delším seznamem zesnulých. Jen málo z nich zemřelo stářím; velmi často se opakovala fráze "čestně padl v bitvě".

Kevina udivovala dokonalá akustika v síni - pokud mluvčí netlumil hlas, bylo ho jasně slyšet až na nejvyšším ochozu. Kevin naslouchal zvučnému hlasu lorda z Čekowara, truchlícího nad zesnulými šlechtici klanu. Naklonil se k Lujanovi a zamumlal: "Ten pták kalei na pódiu je upřímný asi jako relli."

Velitel vojsk domu Acoma nepohnul ani svalem, ale podle toho, jak se mu prohloubily vrásky smíchu kolem očí, se dalo poznat, že potlačuje úsměv.

Kevin pochopil, že s vojáky domu Acoma ve službě se příliš nepobaví, a vydal se k nosičům. Tsuranští otroci sice nebyli o mnoho lepší, ale alespoň dali najevo, že ho slyší, i když jen tím, že vypadali zmateně. Alespoň to, pomyslel si Kevin, každá reakce je lepší než kamenná nehybnost válečníků. Kevin se začal nudit, a tak sledoval příchody a odchody mnoha sluhů a dvořanů přítomných lordů klanu Hadama, až ho zaujala zvláštní věc. Zdálo se, že ti, kteří spěchají rozlehlou síní, si nevšímají bohatých maleb zdobících stěny kromě jedné, zobrazující celkem nevýrazného muže. Jako všechny kolem i tato malba byla stará, ale očividně nedávno opravovaná, a to z toho prostého důvodu, že každý, kdo kolem ní prošel, se jí dotkl, často bezmyšlenkovitě. Kevin strčil do otroka stojícího vedle něj. "Proč to dělají?"

Otrok poplašeně vzhlédl. "Dělají co?" zašeptal, jako kdyby ho mluvení přiblížilo jisté zkáze.

"Proč se dotýkají obrazu toho muže?" upřesnil Kevin.

"To je starodávný lord. Byl Ochráncem Impéria. Dotknout se ho přináší štěstí." Otrok se opět stáhl do sebe, jako by jeho tajemná poznámka všechno vysvětlovala. Kevin se chystal, Že se ho zeptá na víc, ale Lujanův varovný pohled ho umlčel, a tak obrátil pozornost k pokračujícímu shromáždění.

Viděl, že zatím ještě nebyla zahájena žádná vážná politická rozprava. Když skončila společenská oznámení, začali otroci roznášet občerstvení a lordi vstávali ze svých míst, aby prohodili pár slov s Čekowarou nebo mezi sebou. Mnozí se shromáždili kolem Mary a vypadali zdvořile, pokud ne přímo přátelsky. Kevin čekal, až ho Mara zase povolá k sobě nebo mu aspoň dá nějaký úkol, ale nic z toho se nestalo. Když ze síně pod obrovskou kupolí pomalu vyprchávalo odpolední světlo, zvedl lord Čekowara hůl, která byla odznakem jeho úřadu, a se zvučným, zaduněním jí udeřil do podlahy. "Shromáždění klanu Hadama je ukončeno," oznámil a menší lordové se mu začali postupně uklánět na rozloučenou.

"Připadalo mi to jako nějaký nesmyslný dýchánek," poznamenal Kevin.

Jeden z vojáků Mariny čestné stráže zachytil jeho pohled a naznačil mu, aby mlčel. Kevin mu věnoval svůj obvyklý drzý úsměv a ztuhl: byl to Arakasi, který oděný v plné zbroji vypadal každým coulem jako válečník. Měl tak dokonalé vojenské chování, že ho Kevin až dosud přehlédl. Kevin, zvědavý na důvod přítomnosti vrchního špeha, začal netrpělivě přešlapovat, dokud mu Mara nepokynula, aby jí přinesl pláštěnku.

Kevin kráčel za Mařinými nosítky, když se družina vydala na zpáteční cestu zešeřelými ulicemi. Lampáři právě dokončovali svou obchůzku a císařská čtvrť se rozzářila zlatým světlem na pozadí temné oblohy. Zatímco se čestná stráž řadila, aby doprovodila Maru do jejího městského domu, postavil se vedle Kevina Arakasi. Midkemian byl natolik moudrý, aby vrchního špeha neoslovoval jménem, a tak se prostě zeptal: "Stalo se tam něco důležitého?"

Arakasi pochodoval s rukou na svém meči, napohled hrozivý a nebezpečný, ačkoliv nebylo žádným tajemstvím, že mu šermířské nadání bylo odepřeno. "Mnoho."

Kevin podrážděný jeho stručností vyzvídal dál: "A co třeba?"

Čestná stráž pochodovala širokou svažující se přístupovou cestou, po jejíchž stranách planuly pochodně umístěné v hliněných nádobách. Dole na ně čekal větší oddíl válečníků, který měl pomoci v zajištění bezpečnosti paní v setmělých ulicích. Arakasi neřekl nic, dokud nezahnuli za několik rohů a neprošli branami císařské čtvrti.

Když vykročili po široké ulici, Arakasi zamumlal: "Muži z klanu paní Mary vyjádřili jasně, že od nich může očekávat rozumné množství podpory... pokud tím nevystaví jejich domy nebezpečí. Jestliže se setká s ohrožením ze strany svých nepřátel, může se dovolat klanové cti, aby získala pomoc, ale v žádném případě nemá jistotu, že bude vyslyšena."

Midkemian vypadal zmateně.

"Klanová čest," zopakoval Arakasi, aby zdůraznil nejdůležitější pojem. "Vy barbaři." V jeho povzdechu ale nebylo odsouzení; vrchní špeh zamyšleně vysvětloval: "Aby paní Mara přiměla členy klanu zúčastnit se boje, musela by je přesvědčit, že urážka jejího domu je zároveň urážkou celého klanu."

Kevin se nadechl vzduchu prosyceného vůní kadidla; procházeli právě chrámovou čtvrtí a byli nuceni ustoupit stranou, aby uvolnili cestu karavaně s dary. Otroci nesli na těžkých tyčích zavěšené rozměrné bedny s nákladem kovu, původně kořistí z barbarského světa, jejíž část byla nejvyšším císařovým tajemníkem přidělena chrámům. Kevin počkal, až je minou řady císařských válečníků v bílých brněních, a pak se zeptal: "Takže?"

Arakasi si poklepal po meči. "Výzva klanu je obtížná, když jsou rodiny, které k němu patří, politicky rozděleny, jako je tomu v našem případě. Útočící dům se s velkou pečlivostí postará o to, aby bylo jasné, že podniká kroky pouze proti svému nepříteli, nikoli proti celému klanu. K tomu se často používají dary." Po odmlce Arakasi dodal: "Lord Desio byl štědrý."

Kevin se uznale ušklíbl. "Takže podle toho, co jsi mi pověděl, říkají: 'Nevyzývej nás, dokud nezačneš vítězit, protože by nám Minwanabi mohl přestat posílat úplatky. Ale když budeme mít jistotu, že ho zničíš, rádi se k tobě připojíme, abychom měli podíl z kořisti.'"

Poprvé, co si Kevin pamatoval, se vrchní špeh upřímně usmál. Pak mu uniklo uchechtnutí, které přerostlo v tichý smích. "Takhle jsem se na to nikdy nedíval," připustil Arakasi. "Ale přesně tohle jí řekli."

"Zatraceně." Kevin užasle potřásl hlavou. "A já jsem neviděl nic kromě společenského setkání."

Z nositel se ozvala Mara: "Teď už chápeš, proč ho mám u sebe. Jeho pohled je... nový."

Arakasi se nepřestal chovat jako voják, ale v očích mu zajiskřilo. "Souhlasím, paní."

"Nevím, jestli vás někdy pochopím, lidi," řekl Kevin. Vzápětí uskočil, aby se vyhnul jize, která unikla sekáčku nějakého kuchyňského pomocníka. Už vstoupili do čtvrti, v níž bydleli, a lampy zde byly rozmístěny dále od sebe. "Stál jsem tam a pozoroval celé shromáždění a jediná diskuse, která se rozproudila tak, že se zdála být důležitá, se týkala nějaké pozemkové reformy."

"V radě," řekl Arakasi trpělivě, „je mnohem důležitější to, co zůstane nevyřčené. Větší význam než slova má, kdo přistoupí ke křeslu určitého lorda a kdo zůstane stranou nebo kdo je s kým viděn. Skutečnost, že lord Čekowara nesestoupil z pódia, aby Maře osobně poblahopřál k úspěchu na hranicích, byla velmi příznačná. Klan za ní nepůjde. A ten shluk kolem křesla lorda Mamogoty dokazoval, že dvě uskupení uvnitř klanu budou podporovat jeho proti naší paní. Nikdo se vážně nezabýval tím nesmyslem o přidělení půdy sedlákům. Strana pro pokrok nemá mimo klan Hunzan žádný vliv a lord z Tuclamekla z tohoto klanu je blízkým Mamogotovým přítelem."

"Takže předpokládáš, že tu zadrženou pozvánku má na svědomí ten lord Mamo - jak se jmenuje?" domyslel si Kevin.

"Myslím, že ano," odpověděl Arakasi. "Mamogota aspoň není členem Spojenectví pro válku. Může přijímat Desiovy ‚dary', ale nebude ho podporovat."

Kevin nevěřícně zavrtěl hlavou. "Vy máte myšlení, které se kroutí jako vlna při pletení. Ale nic," prohodil, když se ho Arakasi zeptal na pojem pleteni. "Přeber si to tak, že jsem byl starý podivín už dávno předtím, než jsem poznal vaši kulturu."

Mezi otrokem a vrchním špehem se rozhostilo mlčení, které trvalo, dokud nedošli až k domu. Kevin vešel do půvabné vnitřní zahrady a pomohl své paní vystoupit z nosítek. Z mysli mu stále nescházely pochyby, jestli vůbec někdy skutečně pochopí lidi, jejichž životy a osudy sdílel. Když Mara uchopila jeho ruku a usmála se na něj, podíval se do jejích temných očí a zjistil, že je naprosto ztracen. Tsuranský život pro něj možná byl hádankou, ale tato žena byla zázrak.

Kapitola patnáctá

CHAOS

Představení začalo.

Ze všech vysokých budov na třídách vedoucích k aréně vlály prapory. Měšťané házeli na ulice květiny, aby ujistili bohy, že nechovají závist k výše postaveným; Z důvodů, které znal pouze Bůh klamu, věnovali občané svou přízeň tomu či onomu domu a zdravili s větší či menší bouřlivostí podle toho, kdo je právě míjel. Mařina nosítka a doprovod byly přivítány s hlasitým jásotem.

Arakasi, opět oblečen jako prostý sluha a kráčející za nosítky vedle Kevina, poznamenal: "Zdá se, že letos je u davu nejoblíbenější dům Acoma, má paní. Vítězství v Tsubaru z tebe učinilo hrdinku v očích lidu."

Křik přehlušil Marin pokus o odpověď.

Dlouhá široká třída, která protínala císařskou čtvrť, byla zaplněna zástupy lidu všech společenských vrstev. Byli mezi nimi vysoce postavení šlechtici v bohatých róbách zdobených vzácnými klenoty, obchodníci v tunikách z jemně tkané látky i žebráci v hadrech. U příležitosti her uspořádaných Vojevůdcem na počest Nebeské záře byly z klenotnic vyňaty nejvzácnější šperky - nejodvážnější z bohatých obchodníků nastrojili své dcery v naději, že nalákají nějakého šlechtického nápadníka.

Mařin doprovod, obklopený nádherou kovových šperků, lakovaných hřebenů, jadeitu a kamejí, bojoval o prostor na ulici s tucty dalších stráží domů a jejich lordy a paními nesenými v nosítkách. Někteří seděli v palankýnech pomalovaných pestrými barvami nebo vykládaných měňavými škeblemi; jiná nosítka byla tak velká, že pojala celé rodiny a lopotilo se s nimi i dvacet otroků. Kam oko dohlédlo, vytvářel dav směsici tisíců barev; vymykali se pouze

otroci ve svých tunikách kalně šedé barvy.

Kevin se kolem sebe díval jako slepec, který právě prohlédl. Mezi sloupky baldachýnů tlačících se nosítek spatřil za oddílem válečníků v rudé a purpurové barvě zeď ověšenou stuhami a vlajkami, která podle něj tvořila konec ulice. Ale když družina domu Acoma dospěla blíže, rozšířily se mu oči úžasem. To, co považoval za zeď, byla ve skutečnosti část Velkého císařského stadionu.

Amfiteátr byl obrovský, mnohem větší než cokoli, co by si jen dokázal představit. Nosítka, vojáci a prostí lidé se valili nahoru po širokých schodech a pak přes plošinu k dalším schodům. Na jejich vrcholu byla ještě jedna plošina a za ní vchod na stadion. Když Marina nosítka začala stoupat vzhůru, Kevin se rozhlédl a usoudil, že jen z palácové čtvrti tam musí být nejméně tucet dalších vchodů.

I zde se stráže musely tlačit a získávat místo pro nosítka své paní. Celá tsuranská. společnost se sešla, aby navštívila hry na císařovu počest, nebo aby postávala kolem a civěla na představení předváděné jejím výkvětem. Pouze málo příležitostí podobných, jako byla tato, dovolovalo prostým občanům dostat se tak blízko nejmocnějším osobám Císařství a venkované přicházeli do města, aby se houfovali v ulicích, brebentili a zírali.

Navzdory slavnostní atmosféře zachovávali válečníci bdělost. Davem se proplétali muži nejasného zařazení a postavení. Mnoho z nich mělo odznak cechu; další byli poslové, pouliční obchodníci nebo prodavači informací; několik jich mohlo být agenty, špehy či zloději; vrazi se mohli maskovat jakýmkoli převlekem. Každá slavnost, na niž došlo k promíšení klanů a politických stran, se stala prostorem pro pokračování Hry rady.

Za posledním schodem se zvedal kamenný oblouk široký šedesát metrů. Kevin se pokusil odhadnout velikost arény za ním, ale neuspěl. Na sedadlech pod otevřeným nebem muselo sedět snad sto tisíc diváků a žádný amfiteátr v Království se tomuto nemohl vyrovnat.

Na první terase Lujan vykřikl: "Acoma!"

Osoby nižšího postavem spěšně uvolnily Mařinu průvodu cestu. Když válečníci sestoupili o patro níže, všiml si Kevin, že lidé stojící poblíž překvapeně vykřikují a ukazují si. Pak si uvědomil, že hledí na něj, a zčervenaly mu uši. Prostí lidé, kteří nebyli zvyklí na jeho výšku a barbarský vzhled, si z něho udělali předmět klepů a dohadů.

Na druhé terase Lujan provedl svou stráž davem a udělal místo vedle dalších šlechtických družin. Nosiči složili svůj náklad a Kevin pomohl Maře z polštářů. Velitel vojsk, velitel útoku jménem Kenji, tři vojáci a Arakasi obklopili Maru a jejího osobního otroka. Zbytek stráže domu Acoma odešel spolu s nosiči, aby počkal na ulici u schodiště.

Lujan vedl skupinu do chodby po levé straně klenutého průchodu. Nad úrovní, po níž kráčeli, se zvedalo více než sto řad sedadel a dalších padesát řad se pod nimi svažovalo dolů k aréně. Nalevo byly dvě ohrazené plochy, jedné dominovala lóže ozdobená lakováním v císařské zlaté a bílé barvě. Druhá plocha byla prosta veškeré výzdoby, a právě tímto kontrastem byla nápadná. Všichni, kdo zde seděli, měli na sobě černá roucha.

Arakasi si všiml Kevinova zájmu. "Ctihodní," zamumlal na vysvětlenou.

"Myslíš mágy?" Kevin se zadíval pozorněji, ale muži v černých oděvech jen tiše seděli nebo byli zabráni do tlumených rozhovorů. Několik pozorovalo písčitou plochu pod sebou a očekávalo první zápas. "Vypadají tak obyčejně."

"Vzhled může klamat," řekl Arakasi. Na Lujanův příkaz pomohl ostatním válečníkům razit cestu shlukem diváků.

"Co tady dělají všichni ti lidé? Na této úrovni obvykle žádní neurození nebývají."

Arakasi si dal pozor na to, aby ho nikdo nezaslechl, a odpověděl: "Doufají, že se jim podaří zahlédnout barbarského Ctihodného. Říká se, že tu bude přítomen."

"Jak se může barbar stát Ctihodným?" zeptal se Kevin.

Arakasi odstrčil ženu s košíkem květin, která se Maře pokoušela prodat kytici. "Ctihodní stojí mimo zákon; nikdo nesmí jejich jednání zpochybňovat. Když je muž jednou přijat a vycvičen, aby oblékl černé roucho, patří ke Shromáždění mágů. Čím byl dříve, to už nemá význam. Je pouze Ctihodným, jehož jediným závazkem je chránit Impérium, a jeho slovo se stává zákonem."

Kevin spolkl další otázky poté, co po něm Arakasi šlehl varovným pohledem. Byli příliš blízko cizím lidem, než aby si mohli dovolit riskovat neopatrné poznámky nebo nevhodné chování.

Aréna nebyla zaplněna ani z jedné třetiny, když Mara došla ke své lóži. Stejně jako křeslo v Síni rady i sedadlo zde vyjadřovalo její postavení v hierarchii Císařství. Podle Kevinova odhadu mělo asi sto rodin sedadla blíže císařské lóži, ale tisíce byly dále.

Mara seděla s Lujanem, mladým velitelem útoku a vojáky po stranách; Kevin a Arakasi zaujali místa za jejím křeslem, připraveni postarat se o její potřeby. Kevin pozoroval množství barev domů, které ho obklopovalo, a snažil se přijít na kloub systému tsuranské politiky.

Za prostorem vyhrazeným mágům po pravé straně Vojevůdcova pódia byla umístěna lóže potažená látkou oranžové a černé barvy patřící domu Minwanabi. V řadách nad ní seděly méně významné rodiny, ale všechny byly klanovým příbuzenstvím nebo vazalstvím spojeny s lordem Desiem.

Hned vedle zářily žlutá a purpurová - barvy domu Xacatecas; vítězná smlouva s Tsubarem napomohla lordu Čipinovi k tomu, že se stal druhým nejmocnějším mužem v Nejvyšší radě. Lord z Čekowara seděl v lóži pod Marou na stejné úrovni jako Vojevůdce, ale v téže vzdálenosti jako ona.

Z arény se ozvaly trumpety. Na jejím boku se s duněním otevřela dřevěná vrata, z nichž vypochodovaly stovky mladých mužů v různobarevných brněních. Když mladíci došli doprostřed arény, rozdělili se do dvojic a vzdali čest prázdné císařské lóži. Na druhý pokyn od ředitele her, který seděl ve zvláštním výklenku vedle vrat, vytasili meče a začali spolu bojovat.

Kevin rychle pochopil, že souboje trvají pouze do první kapky krve; poražený si sňal přilbu na znamení, že se vzdává. Ten, který vyhrál, pak přešel k dalšímu vítězi a začal nový boj.

Lujan zodpověděl Kevinův dotaz. "To jsou mladí důstojníci různých domů. Většina z nich jsou bratranci nebo mladší bratři šlechticů a snaží se prokázat svou chrabrost a získat kousek cti." Rozhlédl se po stadionu. "Ale má to význam pouze pro ně a jejich rodiny. Přesto může muž získat uznání svého pána, pokud zvítězí v souboji, jako je tento."

Barvy domu Minwanabi, Xacatecas a tří dalších Velkých domů, stejně jako Acoma, nebyly v aréně zastoupeny, neboť domy pokryté slávou nepovažovaly za nutné obtěžovat se s tak bezvýznamným vystoupením. Kevin sledoval souboj okem vojáka, ale brzy ztratil zájem. Viděl tsuranské válečníky z mnohem větší blízkostí a v mnohem vážnějších situacích, než aby jej zaujali chlapci potýkající se v písku.

Nad pískem ozářeným sluncem se zatím bratranci a sluhové trousili do lóží, kde zanedlouho usednou nejvýznamnější lordi Impéria. Podle malého počtu členů jejich čestných stráží bylo patrné, že přišli opravdu pouze nejvzdálenější příbuzní.

Souboj mladých šlechticů skončil a poslední zbývající dvojice odešla, poražený se skloněným mečem a vítěz zdravící hrstku zaujatých diváků, kteří mu tleskali.

Vzduch nad arénou byl horký a vysoké zdi amfiteátru nevpouštěly dovnitř ani závan větru. Kevin se nudil a stále nechápal společenské důvody Mariny přítomnosti. Naklonil se k ní a zeptal se, jestli si nepřeje chlazeny nápoi. Od okamžiku, kdy se objevili na veřejnosti, mu ze zjevných příčin nevěnovala pozornost, ale když zavrtěla hlavou v úsečném odmítnutí jeho péče, všiml si Kevin, že jeho milenka vypadá stísněně. Protokol mu nedovoloval ptát se jí, jak se cítí. Když se Mara rozhodla nasadit si masku tsuranské netečnosti, část z ní se stala nedostupnou, ačkoliv ve většině případů dokázal Kevin poznat její náladu stejně dobře jako svou vlastní.

Jako by jí jeho nevyslovené myšlenky vložily do hlavy starosti, pokynula paní z Acoma Arakasimu. "Chtěla bych chlazený ovocný nápoj."

Vrchní špeh se uklonil a odešel; Kevin potlačil bodnutí žárlivosti a pak si uvědomil, že jeho paní by těžko posílala Arakasiho shánět občerstvení. Na své cestě za prodavačem vrchní špeh nepochybně naváže spojení s informátory sledujícími pohyb nepřátel. Když se Mara obracela zpátky, aby se mohla dívat na dění pod sebou, zastavila se na kratičký okamžik a zachytila Kevinův pohled. A i to mu stačilo, aby poznal, jak ji těší jeho přítomnost.

Mara lehce naklonila hlavu k Lujanovi. "Všiml sis? Většina šlechticů dnes nějak otálí s příchodem."

Velitel vojsk domu Acoma, překvapen touto neočekávanou konverzací na veřejnosti, odpověděl bez žertování. "Ano, má paní. Zdá se, že na této slavnosti se děje něco neobvyklého."

Kevin se rozhlédl kolem a všiml si, že v pohybu davu je cosi zvláštního. Ale jemu jako cizinci trvalo poněkud déle, než to vycítil.

Otevřela se další vrata a nižší řady zaburácely smíchem, když do arény vběhly malé postavy. Kevin překvapeně zvedl obočí nad houfem drobných hmyzovitých stvoření, která se rozprchla po písku, vzrušeně mávala předními končetinami a cvakala kusadly. Z opačné strany jim vyběhla vstříc skupina válečníků trpasličího vzrůstu.

Většina z nich měla na sobě napodobeninu brnění a divoké válečné malování, které působilo spíše zábavně. Mávali pestře nabarvenými dřevěnými meči a vyráželi ze sebe bojový pokřik překvapivě hlubokými hlasy.

Nebylo to tak dávno, co zvuk těchto výkřiků utkvěl Kevinovi v paměti. "To jsou muži pouště!"

Na Marino přikývnutí Lujan řekl: "Předpokládám, že mnoho z nich bylo našimi zajatci."

Kevina udivilo, že příslušníci tak pyšného národa souhlasili s tím, aby se zúčastnili takové ponižující komedie, a zároveň užasl nad tím, jak mohli být do této bezectné podívané zahrnuti i cho-ja, kteří přece byli spojenci.

"To nejsou cho-ja," opravil ho Lujan. "To jsou chu-ji-la - z lesů na sever od Silmani - jsou menší a nerozumní. V podstatě jsou neškodní."

Trpaslíci a hmyz se střetli a štíty narazily na chitin. Kevin se brzy přesvědčil, že souboj byl nekrvavý, protože dřevěné meče nemohly hmyzu ublížit a slabá kusadla a neozbrojená předloktí zase nezpůsobila žádná zranění trpaslíkům.

Toto zábavné představení vyvolávalo u diváků salvy smíchu, dokud zvláštní elektrizujícíj)ocit něčí přítomnosti nepřinutil všechny hlavy, aby se odvrátily od arény. Jako je kov přitahován magnetem, i Kevinův pohled následoval všechny ostatní ke vchodu poblíž císařské lóže. Malý muž v černém rouchu tam kráčel k prostoru vyhrazenému pro Ctihodné.

Lujan řekl: "Milamber."

Kevin přimhouřil oči, aby na svého krajana lépe viděl. "On je z Království?"

Lujan pokrčil rameny. "Aspoň se to říká. Nosí vousy jako otrok, a to stačí, aby byl označen za barbara."

Poněkud malý podle měřítek Království a poměrně nenápadný, usedl muž mezi jedním mohutným mágem a druhým štíhlým. Kevin měl pocit, že už ho někde viděl, a řekl: "Je mi nějak povědomý."

Mara se otočila. "Znal jsi ho ve své rodné zemi?"

"Musel bych se na něj podívat blíže... má paní."

Ale Mara mu to nedovolila, protože by přitahoval příliš mnoho pozornosti, kdyby se někam vydal sám.

Jako všichni v Mařiných bezprostředních službách, i velitel útoku Kenji věděl o vztahu své paní a barbara, ale z jejich nezvyklé důvěrnosti měl nepříjemný pocit. "Má paní, tvému otroku by se mělo připomenout, že bez ohledu na to, kým byl Ctihodný dříve, je nyní ve službách Impéria."

Kevinovi připadala jeho slova hrubá, stejně jako předtím Mařina, a ačkoliv věděl, že je tento její postoj na veřejnosti nezbytný, přesto ho to hryzlo. "Dobře, i tak bych si asi neměl o čem povídat se zrádcem svého lidu."

Rychlý Mařin pohled ho umlčel dříve, než si jeho drzost vyžádala potrestání, které by bylo nutné, kdyby ho náhodou zaslechl někdo cizí.

Tiše jako duch se náhle odněkud vynořil Arakasi, uklonil se své paní a podal jí velký pohár chlazeného nápoje. Tiše řekl: "Nepřítomnost domu Šinzawai je nápadná." Pokradmu se rozhlédl. Uspokojilo ho, že dav je stále upoután tajemným cizozemským Ctihodným, a dodal: "Děje se tu něco velmi neobvyklého, má paní. Musíme být ostražití."

Navenek klidná Mara skryla pohyb rtů za okrajem poháru a napjatě zašeptala: "Minwanabi?"

Arakasi nepatrně zavrtěl hlavou. "Nemyslím. Desio je stále ještě venku ve svých nosítkách a napůl opilý vínem sä. Podle mého názoru by byl střízlivý, kdyby měl v plánu nějakou léčku." Vrchní špeh vypadal nepříznačně znepokojeně. Když bitva mezi trpaslíky a hmyzími tvory vyvolala bouřlivou odezvu diváků, využil toho k zamaskování své další řeči, jejíž povahu skryl za gesta podřízenosti. "Probíhá tady něco významného a mám podezření, že to má co do činění s návratem Modrých kol ke Spojenectví pro válku. Příliš mnoho věcí, které slyším, zní falešně. Příliš mnoho rozporů zůstává nevysvětlených. A je tu přítomno více členů Shromážděni mágů, než člověk spatří za celý život. Pokud by někdo chtěl zničit Vojevůdce..."

"Tady!" Mara se napřímila. "To je nemožné."

Ale vrchní špeh vzdoroval její pochybovačnosti. "Na vrcholu své moci by mohl být nejzranitelnější." Po významné odmlce dodal: "Devětkrát v životě jsem se rozhodl pouze na základě pocitu a pokaždé mi to zachránilo život. Buď připravena okamžitě odejít, prosím tě o to. Mnoho nevinných může padnout do pasti přichystané pro Almecha. Další mohou zahynout, protože jejich nepřátelé rychle využijí příhodného okamžiku. Zdůrazňuji, že členové domu Šinzawai nejsou jedinými, kdo tu chybí."

Nemusel ukazovat na prázdná křesla. Své zástupce nevyslala většina členů Strany modrých kol, ti ze Strany pro mír s sebou nepřivedli manželky a děti a většina lordů z klanu Kanazawai měla místo roucha oblečeno brnění. Pokud se tyto jednotlivé střípky poskládaly k sobě, vytvořily obraz všeobecného ohrožení. Oddíly válečníků v bílých brněních hlídkovaly u vchodů a na strategicky důležitých místech a stálo jich tam mnohem více, než bylo potřeba pro zkrocení davu v případě, že nějaká událost v aréně změní náladu diváků ze slavnostní ve výbušnou; mnohem více lóží než jen císařská bylo pod dohledem.

Mara se souhlasně dotkla Arakasiho zápěstí; vzala si jeho varování k srdci. Minwanabi mohl snadno poblíž umístit své agenty čekající na vhodný okamžik k útoku. Lujanovy oči začaly pátrat kolem a počítat vojáky rozestavené v bezprostřední blízkosti. Nezajímalo ho, jestli se něco stane plánovitě, nebo náhodou; politické intriky mohly být pouze pláštíkem pro využití příležitosti. Pokud při šarvátce zahyne nepřítel nebo bude zraněn, kdo bude moci vznést obviněni? Takový byl osud. Takto mohlo smýšlet mnoho šlechticů, kdyby se jim ve zmatku nepokojů naskytla podobná možnost.

Arakasiho dohady byly odsunuty stranou, protože spěch, s jakým začali šlechtici zaplňovat své lóže, věštil brzký příchod císařovy suity. Poblíž pódia zahaleného do bílé látky se objevila mohutná postava muže v obřadním rouchu černé a oranžové barvy a za ní se vynořil hlouček válečníků a sluhů. Jeho pevný krok prozrazoval, že pod tukem skrývá vypracované svaly.

"Minwanabi," zavrčel s nezvyklou jedovatostí Arakasi.

Kevin se nemohl dočkat chvíle, kdy konečně pozná člověka odpovědného za drama, do něhož se zapletla jeho milovaná Mara, ale viděl jen silného mladého muže s tváří zrudlou horkem, který působil spíše netrpělivě.

Jeho další zájem přerušilo zabouření trubek a bubnů, které signalizovaly příchod císařova doprovodu. Rozhovory po celém stadionu umlkly. Na písek arény vyběhli dozorci a odehnali trpaslíky a hmyzí tvory. Na uprázdněnou písečnou plochu nastoupili otroci s hráběmi a smyky a začali uhlazovat povrch před nadcházejícími hrami.

Trubky zavřeštěly znovu, daleko blíže, a první řady vojáků Císařské stráže vešly dovnitř. Byli oděni v čistě bílém brnění a nesli nástroje, z nichž zněly fanfáry. Nástroje pocházely z rohů nějakých obrovských zvířat, obtáčely jejich ramena a končily zvonovitě rozšířenými útvary vysoko nad jejich hlavami. Za nimi kráčeli bubeníci, kteří udávali na svých nástrojích pomalé tempo. Hudebníci se seřadili před císařskou lóží a po nich se objevila Vojevůdcova čestná stráž, čítající dva tucty válečníků. Výstroj a přilba každého z nich byly pokryty zářivě bílým lakem a díky tomu se této elitní jednotce říkalo Císařská bílá stráž.

Sluneční světlo se odrazilo na zlatých ozdobách a lemování a mezi měšťany v nejvyšších řadách amfiteátru to vyvolalo obdivné mumlání. Kov na výstroji každého z válečníků by stačil podle tsuranských měřítek na pokrytí výdajů domu Acoma za celý rok.

Stráže se zastavily a dav utichl. Do rozdychtěného mlčení zvolal nejvyšší herold hlasem, který dolehl až do poslední řady sedadel: "Přichází Vojevůdce Almecho!"

Dav vyskočil na nohy a voláním vítal nejmocnějšího válečníka Impéria.

Mara se nepřipojila k bouřlivému jásotu, klidně upíjela chlazený ovocný nápoj a sledovala, jak Vojevůdce přichází. Nárameníky a krční chránič jeho brnění zdobily pásy zlata a na přilbě, zakončené karmínovým chocholem, se třpytily další zlaté ozdoby. Za Almechem kráčeli dva mágové v černých róbách, jimž se obecně říkalo 'Vojevůdcovi mazlíčci'. Kevin slyšel příběh o tom, jak léta předtím, než upadl do zajetí, jeden z těchto vzdálených mágů vyvolal kouzlo, které prokázalo Mařino obvinění bývalého lorda domu Minwanabi ze zrady, což dohnalo Desiova předchůdce k rituální sebevraždě, aby odčinil hanbu své rodiny.

Pak herold nečekaně ohlásil dalšího hosta. "Ičindar! Jede-nadevadesátkrát císař!"

Ovace se změnily v ohlušující burácení. Vešla mladá Nebeská záře. I paní Mara odhodila veškeré zábrany. Jásala stejně jako kterýkoli měšťan a její tvář zářila obdivem a úctou: toto byl muž, jehož jeho národ miloval až na pokraj zbožnění.

Nebeská záře se objevila neočekávaně v brnění vykovaném ze zlata. Zdálo se, že mu není o mnoho více než třiadvacet let. Císařův výraz nebylo možné na dálku rozeznat, ale držel se zpříma a sebevědomě a zpod pozlacené přilby mu na ramena splývaly bohaté kadeře rudohnědých vlasů.

Za císaře se rozestavilo dvacet knězi, po jednom ze všech hlavních řádů. Když Nebeská záře vykročila, aby se postavila vedle Vojevůdce, dav začal burácet znovu a zdálo se, jako by jeho nadšení neznalo mezí.

Přes nervy drásající jekot zakřičel Kevin na Lujana: "Proč z toho všichni tak divočí?"

Zachovávat dekorum bylo naprosto bezpředmětné, a tak na něj Lujan zahulákal zpátky: "Nebeská záře je naším duchovním vůdcem, který nás svými modlitbami a příkladným životem zastupuje před očima bohů. On je Tsuranuanni!"

Nikdy v dějinách císař nepožehnal svým poddaným tím, že by se mezi nimi objevil. To, že tak nyní učinil, bylo důvodem k nespoutané radosti. Ale Arakasi jako jediný mezi tisíci nejásal. Sice to tak mohlo vypadat, ale Kevin si všiml, že pozorně pátrá očima v okolním davu po jakékoli stopě nebezpečí, které by mohlo hrozit jeho paní. S tím, jak tsuranská netečnost ustoupila divokému hlučení, nabízela tato chvíle nepříteli dokonalou příležitost zaútočit nepozorovaně. Kevin se přesunul blíže k Maře, připraven přiskočit na pomoc, kdyby bylo zapotřebí.

Bouřlivé ovace pokračovaly a nezdálo se, že by jejich síla polevovala. Nakonec se císař posadil a Vojevůdce pozvedl ruce. Trvalo několik minut, než si jeho gesta vůbec někdo všiml. Když se dav neochotně uklidnil, Almecho vykřikl: "Bohové se na Tsuranuanni usmáli! Přináším vám zprávy o velkém vítězství nad cizozemskými barbary! Jejich největší armáda byla rozdrcena a naši válečníci mají důvod k oslavám! Brzy bude celá země, jíž říkají Království, ležet u nohou Nebeské záře." Vojevůdce se otočil, uctivě se uklonil Nebeské záři a dav souhlasně zabouřil.

Kevin stál, jako by do něj uhodil blesk. Cítil, jak se mu stáhl žaludek. Pak, když si přes svůj otřes a řev davu uvědomil, že si jej Arakasi pozorně prohlíží, se Midkemian zamračil. "Váš Vojevůdce mluví o tom, že byly rozprášeny Brucalovy a Borricovy jednotky, celá Západní armáda." Zoufale se pokoušel přemoci hněv, který mohl ohrozit jeho život, a pak pokračoval. "Můj domov je v nebezpečí, protože teď mají Tsuraně volnou cestu k pochodu přímo na Zün!"

Arakasi odvrátil zrak první a Kevin si to uvědomil: vrchní špeh ztratil díky Minwanabimu pána a domov dlouho předtím, než přísahal věrnost domu Acoma. Pak do Kevinovy dlaně vklouzly Mařiny prsty s chápavým stiskem. Midkemian bojoval s přílivem pocitů; svár věrnosti, lásky a výchovy jej táhl tisícem různých směrů. Osud jej odtrhl od jeho rodiny a zanesl jej na vzdálený a cizí svět. Vybral si život a lásku, jak by to udělal každý muž, raději než bídné zajetí; ale až nyní se ukázalo, za jakou cenu: kým byl - Kevinem ze Züu nebo Kevinem z Acoma?

Před císařskou lóží Almecho zvedl ruce. Když se hluk utišil, vykřikl: "Pro slávu Tsuranuanni a na znamení naší oddanosti Nebeské záři se tyto hry konají na jeho počest!"

Opět propukl uši i nervy drásající jásot. Kevin se snažil nějak to vydržet. Ačkoliv by Lujan nebo Arakasi mohli tolerovat jeho porušení dobrého chování, každý tsuranský válečník střežící sousední lóže, který by ho podezříval z nedostatku úcty vůči paní Marina postavení, ho mohl skolit a teprve pak klást otázky.

Kevin otupěle sledoval, jak se na vzdálené straně arény otevřela vrata. Na sluncem ozářený písek se přišourala asi stovka mužů. Nazí, až na bederní roušky, byli různého věku a kondice; někteří vypadali, že s meči a štíty, jež drželi v rukou, umějí zacházet, ale těch bylo jen několik. Většina se zdála být zmatena prostředím, v němž se nacházela, a své meče třímala nejistě.

"To nejsou bojovníci," poznamenal Kevin, přes veškeré své úsilí ostrým tónem.

Arakasi ho utišil vysvětlením. "To je souboj milosti. Všichni ti muži jsou odsouzenci. Budou spolu bojovat, dokud nezůstane naživu jen jeden, a tomu bude darována svoboda."

Zazněly trumpety a řež začala. Kevin před svým zajetím viděl umírat mnoho mužů, ale tohle nebyl souboj, dokonce se mu to ani vzdáleně nepodobalo. To, co se odehrávalo na písku kentosanské arény, byla obyčejná jatka. Hrstka mužů cvičených ve zbrani se pohybovala jako kočky mezi myšmi přistiženými v sýpce a zabíjela po libosti. Nakonec zůstalo méně než tucet mužů, kteří už se spolu mohli svými bojovými schopnostmi měřit. Kevin neměl na takovou podívanou žaludek; upíral bezvýrazný pohled na diváky, ale ani tak jeho znechucení nepolevilo. Zdálo se, že Tsuraně mají radost z krve, nikoli ze souboje. Oslavovali každou bolestnou smrt a porovnávali smrtelné křeče jednoho muže s druhým. Uzavíraly se sázky, jak dlouho vydrží muž, jenž se snažil nacpat si vyhřezlé vnitřnosti zpět od břicha, a kolikrát ještě před smrtí vykřikne bolesti. Nikoho nezajímala dovednost hrstky bojovníků, kteří ještě žili.

Kevin cítil, jak se mu zvedá žaludek, a těžce polkl. Silou vůle přemáhal svůj odpor, dokud nechutná podívaná neskončila a muž s mečem a nožem nezasadil svému poslednímu soupeři smrtící ránu pod štít. Z císařské lóže všemu chladně přihlížel vychvalovaný tsuranský císař, zatímco Vojevůdce po jeho boku si tiše šeptal se svým prvním rádcem, jako by krveprolití bylo běžným jevem.

Kevin, v. němž planul vztek smíšený s odporem, pohlédl na- Ctihodného, který byl kdysi jeho krajanem, aby zjistil, jak snáší taková zvěrstva. I na vzdálenost, jež je dělila, viděl, že Milamber má ve tváři kamenný výraz; ale ke Kevinovu úleku mohutný mág sedící po Milamberově boku přerušil svou řeč a pátravě se zahleděl k lóži domu Acoma.

Kevin s náhlým strachem odvrátil zrak. Mohou Ctihodní číst myšlenky? Bez uvažování se naklonil k Maře, aby se jí na to zeptal, ale když viděl její výraz, zarazil se. Paní z Acoma čelila pohledu na krvavou řež s pravým tsuranským sebeovládáním a jediným znakem toho, že se cítí nepříjemně, byla poněkud napjatá ramena. Bývalý syn Zünu Maru znal. Po pěti letech důvěrného vztahu věděl, že si jeho paní uvědomuje rozdíl mezi jatkami dole a bitvou, které byla svědkem při tažení do pouště. Přesto se ani nezachvěla, když vítěz pyšně kráčel mezi padlými těly a mával nad hlavou zkrvaveným mečem.

Kevin si pokradmu ověřil, jestli se Ctihodný stále dívá; tentokrát zřetelně viděl, že ten vousatý, Milamber, vypadá znechuceně; zdálo se, že mu dokonce planou oči. Kevin nebyl jediným, kdo si všiml jeho rozrušení. Šlechtici v okolních lóžích si šeptali a pohlíželi směrem k mágovi a na některých byly patrný obavy.

Arakasi si té změny všiml. Zašeptal Kevinovi: "To nevěstí nic dobrého. Ctihodní mohou jednat z pouhého rozmaru, a dokonce ani Nebeská záře se neodváží postavit jejich vůli. Pokud tvůj bývalý krajan sdílí tvůj odpor k zabíjení, mohou se tu dít nevídané věci."

Vítěz už mezitím opustil sluncem ozářenou arénu, do níž teď vběhli otroci a odklízeli mrtvoly, zatímco jiní uhrabovali horký písek nasáklý krví. Trumpety ohlásily další kolo císařských her a Kevin tiše zatoužil po nápoji, aby si mohl svlažit vyschlá ústa.

Na stadion vstoupila skupina mužů vyšších a světlejších než většina Tsuranů. Kevin okamžitě rozpoznal krajany ze své vlasti. Nesli lana, háky, sítě, kopí a dlouhé nože a jejich paže se leskly olejem. Atmosféra her na ně nijak nezapůsobila, řadám okázalých šlechticů věnovali sotva letmý pohled. Namísto toho se shlukli a pozorně se rozhlíželi, neboť nebezpečí se mohlo vynořit z tuctu různých směrů. Kevin sdílel jejich nejistotu, podobnou si pamatoval ještě z války, z nočních hlídek na pokraji území nikoho, kde mohl nepřítel zaútočit v každém okamžiku.

Ale tito muži nemuseli čekat dlouho. Na vzdáleném konci arény se otevřela velká vrata, z nichž se vyplížilo stvořeni podobné noční můře.

Netvor s obrovskými tesáky a ostrými drápy dosahoval výšky slona, ale na svých šesti nohách se pohyboval s rychlostí kočky. I Mara při pohledu na něj ztratila sebeovládání a vykřikla: "Harulth!"

Kelewanská šelma v náhlé záři slunečního svitu zamrkala a zavrčela. Její kůži chránily silné pláty, od nichž se odrážely sluneční paprsky, když pobíhala sem a tam a větřila. Dav ztuhl očekáváním. Pak netvor spatřil své protivníky: malé muže stojící na písku bez možnosti úkrytu. Harulth nezahrabal nohou na výstrahu, jak by to udělal býk needry, ale bojovně sklonil hlavu a okamžitě se vrhl do útoku.

Pohyboval se s ohromující rychlostí.

Válečníci se rozprchli, nikoli v panice, ale v zoufalém pokusu ho zmást. Zvíře nevydalo žádný zvuk, ale jeho zuřivost byla jasně patrná, když se zaměřil na jednoho nešťastníka a pustil se za nim. Následovalo rychlé mávnutí tlapou, které muže srazilo na zem. Harulth nevěnoval pozornost písku ani zbraním a na dvě kousnutí svou oběť zhltl.

Nešťastný, rozrušený a zasažený soucitem se svými krajany Kevin nedokázal odvrátit zrak. Zatímco se harulth věnoval požírání své kořisti, zbylí muži se přesunuli za něj a spěšně roztáhli sítě. Rychleji, než si Kevin dokázal představit, se netvor otočil a zaútočil. Muži .stáli na svých místech až do posledního okamžiku, pak hodili síť a uskočili. Háky připevněné na síti se zachytily za záhyby tlusté kůže a-zvíře bylo polapeno.

Kevin se strachem i obdivem sledoval, jak se do boje pouštějí kopiníci. Zbraně, které drželi, byly skutečně těžké, ale na netvorovu tlustou kůži nestačily. Muži potřebovali veškerou sílu, aby ji prorazili, avšak zranění, která zvířeti způsobili, pro něj neměla větší význam než hmyzí kousnutí. Jeho životně důležité orgány zůstaly naprosto nedotčeny. Bojovníci poznali marnost dalšího útoku. Dva z nich se rychle poradili a pak se rozběhli k zadní části tvora, kde sebou mrskal jeho obrovský ocas a rozstřikoval kolem sebe písek. V Kevinovi se zatajil dech, když jeho krajané navzdory zdravému rozumu začali šplhat po harulthovi ve snaze dostat se mu k páteři a vrazit do ní dlouhé nože. Jejich statečnost vehnala Midkemianovi slzy do očí.

Dokonce i na Lujana udělali dojem. "Ti muži mají odvahu."

Kevin odpověděl s hořkou pýchou: "Mí krajané se umějí podívat smrti do tváře."

Harulth ucítil bodnutí do zad. Prudce se otočil, chňapl zuby a síť povolila a odlétla jako prasklá struna. Ocas se zaduněním udeřil do písku a náraz setřásl jednoho z mužů. Ten dopadl do písku příliš omráčen na to, aby se mohl dát na útěk. Harulth ho překousl napůl. Zbývající muž se udržel. Skočit dolů znamenalo nechat se ušlapat; zůstat se jevilo jako čirý nerozum. Nebylo čeho se pořádně zachytit a zvíře bylo rozzuřené k šílenství. Točilo se, chňapalo a ohánělo se tlapami a míjelo svůj cíl jen o pár centimetrů; ale muž pokračoval ve šplhání.

Dav uznale zamručel. Muž šplhal dále, ačkoliv byl zmítán jako opice na větvi v prudké bouři. Dospěl až k místu za netvorovýma zadníma nohama a vrazil svou dýku až po rukojeť do jeho zad.

Poslední pár nohou zvířete najednou podklesl a muž málem spadl. Sklouzl, ale zachytil se a pevně se držel, když se harulth otřásal a svíjel vztekem a bolestí. Snažil se dosáhnout zuby na hřbet a zakousnout svého trýznitele; ale jeho silná šíje nebyla dost ohebná, aby mu umožnila zbavit se malého protivníka.

Muž vytrhl zkrvavenou dýku z netvorova těla. Šlo to s obtížemi, neboť zbraň uvízla mezi obrátil. Harulth řval, sekal kolem sebe a ochrnuté končetiny, které vlekl za sebou, vyrývaly brázdy v písku. Muž se držel a pomalu se posunoval podél páteře k dalšímu kloubnímu spojení. Znovu vrazil svou dýku mezi obratle netvora a ochromil tak prostřední pár jeho nohou.

Muži na zemi přiskočili, aby odvrátili pozornost ochrnutého zvířete, dokud jejich druh bezpečně neseskočil. Když se ocitl mimo dosah zvířete, ustoupili i oni a počkali, až sebou šelma, která se převrátila na bok, přestane škubat a pojde.

Dav vybuchl nadšením a Lujan dal průchod svému obdivu. Jako kdyby zapomněl, že se obrací na otroka, řekl: "Ještě žádný harulth nebyl přemožen bez pětkrát větších ztrát. Tví krajané si vysloužili čest."

Kevin bez zábran slzel. Ačkoliv nikoho z nich osobně neznal, ve svém srdci cítil, že všichni jsou jeho přáteli. Chápal, že nemají žádnou radost ze cti, kterou získali; to, co Tsurané považovali za čest, bylo pro ně pouhým přežitím.

Také po tvářích Ke vínových krajanů stékaly slzy. Vyčerpaní, osamocení a nejistí, jestli vůbec někdy ještě spatří svůj domov, opouštěli Midkemiané arénu, zatímco otroci zapřahali zdechlinu harultha za needry, aby ji odtáhli pryč, a další hráběmi a smyky vymazávali z písku stopy zápasu.

Kevin si najednou uvědomil, že na něj jeho paní zkoumavě pohlédla, a pokusil se napravit své chování. Ačkoliv mu Mara jako vládnoucí paní nesměla na veřejnosti projevit svou účast, podala prázdný pohár Arakasimu a zašeptala: "Zůstali jsme tu dost dlouho, aby náš odchod neublížil našemu postavení v radě?"

Arakasi významně pohlédl na Kevina, aby ho varoval před reakcí na možnost, že jeho paní nemusí mít zájem o krvavou zábavu. "Přál bych si, abych mohl říct ano, má paní, ale když odejdeš teď, před svými nepřáteli..."

Mara mu odpověděla krátkým přikývnutím a dále čelila tomu, co od ní vyžadovala povinnost. Skutečnost, že musí zůstat jen proto, aby ji bylo vidět, vyvolala v Kevinovi záchvat vzteku. Bez ohledu na následky zavrčel: "Nikdy nepochopím vaše lidi a vaše hry -"

Trumpety přehlušily jeho protest. Úklidové čety odběhly z arény a další vrata se otevřela. Tucet bojovníků v cizích zbrojích vkráčel na písek. Všichni měli kožené chrániče předloktí poseté cvočky a čelenky s pestrobarevnými chocholy. Postupovali kupředu s naprostým opovržením vůči obecenstvu, kvůli němuž sem byli přivezeni, a zastavili se až

uprostřed arény se skloněnými štíty a meči a s výrazem klidné sebedůvěry.

Kevin slyšel o hrdých mužích, kteří obývali vysočiny na dalekém východě. Byli jediní, koho Impérium nedokázalo porazit, a několik let před tsuranským tažením na Midkemii si vynutili mír.

Trumpety zazněly znovu a herold oznámil: "Tito vojáci Thurilské konfederace porušili smlouvu mezi jejich vlastními národy a Impériem tím, že napadli císařovy oddíly. Proto je jejich lid zavrhl, označil je za psance a vydal k potrestání. Budou bojovat se zajatci ze světa Midkemie. Budou se bít až do posledního muže."

Nové zatroubení oznámilo začátek souboje. Když se na druhé straně arény otevřela další vrata, dovolil si Lujan poznámku. "Co si vlastně ředitel her myslí? Thurilové nebudou bojovat mezi sebou, pokud pobijí všechny Midkemiany. Zemřou až poté, co zasypou císaře urážkami."

"Má paní, buď připravena rychle odejít," přerušil ho Arakasi. "Pokud ten souboj skončí zklamáním pro dav, mohou nastat nepříjemnosti..."

Protože podle tsuranského zvyku seděl prostý lid v řadách nad šlechtou, bylo by v případě nepokojů nutné probít se davem k východům. Kevin začal uvažovat nad tolik vychvalovanou tsuranskou disciplinou, ale Arakasi, jako by vycítil jeho myšlenky, vysvětlil: "Tyto hry někdy u plebejců vzbuzují krvelačnost. Už se tu vyskytly nepokoje, při nichž zahynuli šlechtici."

Zdánlivě nekonečné protiklady těchto lidí zaujaly Kevina pouze nakrátko, protože vzápětí vypochodoval z brány naproti císařově lóži tucet Midkemianů. Jejich původní kovovou zbroj považovali Tsurané za příliš cennou, než aby byla použita v boji pro zábavu; namísto kroužkových brnění, železných přileb a štítů měli tito zajatci pestře pomalované napodobeniny vyrobené z místních materiálů. Na jednom ze štítů byla vlčí hlava LaMutu a na jiném, vyvedený v příliš křiklavých barvách, erb s koněm Zünu.

Kevin se kousl do rtu, aby nahlas neprojevil své utrpení. Nemohl svým krajanům nijak pomoci! Jen by se nechal zbytečně zabít a jeho milované paní by zůstala pouze vzpomínka na jeho hanbu. Ale rozhořčení a bolest, které cítil, se nedaly zvládnout logickým uvažováním. Kevin, v němž doutnaly potlačované emoce, zavřel oči a sklonil hlavu. Tyhle císařské hry byly barbarstvím a on si nepřál dívat se na dobré muže, jak umírají pro zvrhlé potěšení davů.

Ale namísto zvuků srážky k němu dolehlo mručení diváků. Kevin se odvážil vzhlédnout. Válečníci Thurilu a Midkemie spolu nebojovali, ale hovořili. Z nejvyšších ochozů stadionu se ozval pískot a hanlivé výkřiky, když se válečníci k sobě přiblížili v postoji, který měl daleko do bojového. Jeden z Thurilu ukázal na dav. Jeho slovům se z té dálky nedalo porozumět, ale jeho výraz jasně vyjadřoval opovržení.

Jeden z Midkemianů postoupil kupředu a Thuril se postavil do střehu, ale výkřik jeho druha ho přiměl couvnout. Midkemian si sňal koženou přilbu a rozhlédl se po aréně. Pak s nevídanou drzostí odhodil přilbu spolu s mečem do písku. Potom přišel na řadu štít, jenž dopadl se zaduněním, které zřetelně zaznělo v naprostém tichu. Muž něco řekl svým druhům a založil si ruce na prsou.

Všichni v aréně následovali jeho příkladu. Meče, přilby a štíty jim padaly k nohám, až proti sobě stáli Midkemiané a Thurilové neozbrojeni.

Výkřiky nespokojenosti z řad plebejců ještě zesílily, ale vyšší třídy vypadaly, že jsou více udiveny než pobouřeny tímto podivným chováním. Nezdálo se, že by hrozilo bezprostřední nebezpečí.

Dokud Arakasi lehce nepoklepal Kevina po paži. "Vezmi si tohle," zašeptal.

Do barbarovy dlaně vklouzl nůž. Kevin téměř strnul úžasem; než sevřel prsty. Pro otroka znamenalo držení zbraně okamžitý rozsudek smrti a svobodný člověk, který toto porušení zákona připustil, ztratil svou čest. To, že tak vrchní špeh učinil, naznačovalo, že se obává smrtelného ohrožení. K Maře Arakasi zamumlal: "Paní, seženu tvé stráže a nosítka a přikážu jim, aby přišly k bránám arény tak blízko, jak to jen císařské stráže dovolí. Pak půjdu do tvého městského domu a zburcuji tvé zbývající vojáky. Odejdi odsud a doufám, že se sejdeme na ulici. Mám znovu ten... pocit, o němž jsem mluvil dříve. Obávám se nejhoršího."

Mara nedala nejmenším pohybem najevo, že by jej slyšela, ale Lujan položil ruku na jílec meče a Kenji a další dva válečníci se postavili zpříma. Arakasi se tiše vykradl pryč.

Kevin stočil čepel nože podél předloktí a neodvracel zrak od písku arény, ale koutkem oka viděl, že v okolních lóžích hovoří rádcové se svými pány.

Vojevůdce vyskočil v císařské lóži ze svého sedadla. Pískání a znechucené výkřiky se ještě znásobily. S tváří potemnělou hněvem vykřikl: "Nechť souboj začne!"

Když i přesto bojovníci na písku zůstali zarputile stát, vběhli dovnitř zavalití dozorci, odění v kůži, aby jejich vzpurnosti učinili přítrž. Rozvinuli biče z needří kůže a začali válečníky mrskat.

Dav netrpělivě křičel. Hvízdání a nadávky se slévaly do nepřetržitého proudu, který zlověstně nabýval na síle, když i urození šlechtici začali projevovat nesouhlas s tím, že se mají dívat na bičování nehybných mužů. Náhle se jeden z Thurilů pohnul, popadl dozorce za paži, vyvedl jej z rovnováhy a chytil jeho volně visící bič. Obtočil jej svému nepříteli kolem krku a začal jej škrtit. Ostatní dozorci se na muže vrhli a zuřivě jej bičovali. Jejich rány srazily Thurila na kolena, ale jeho odhodlání nepolevilo. Tiskl kůži biče pevněji a pevněji a jeho oběť sípala a znachověla a nakonec zemřela.

Než mohl kdokoli zareagovat, v následujícím ohromeném okamžiku thurilští vojáci zvedli své odhozené zbraně a vrhli se do útoku. Midkemiané se k nim připojili a dozorci umírali a jejich rozsekané biče nasákly rozlitou krví.

Horními řadami hlediště proběhla drsná vlna mručení. Kevin se podíval směrem k lóži mágů, jestli se do věci nevloží, ale zdálo se, že sami mají problémy. Ten vousatý, kterému říkali Milamber, vstal, a třebaže se jej mágové po jeho bocích snažili usadit zpátky na místo, neposlouchal jejich prosby. V očích mu plál hněv dostatečně velký na to, aby jej Kevin cítil i přes vzdálenost, která mezi nimi ležela, a přepadl ho strach.

Ohlédl se na Maru, ale nenápadné znamení od Lujana mu řeklo, že musí ještě s odchodem počkat. Bylo třeba poskytnout Arakasimu dostatek času k tomu, aby zavolal její nosítka a stráž a přivedl je k vnější bráně. Vydat se do ulic

bez příslušného doprovodu bylo příliš velké riziko.

Náhle mág po Vojevůdcově boku vstal a mávl rukou. Kevinovi přeběhlo po páteři zachvění a u kořínků vlasů ucítil svědění. Kouzlo! A ten muž je učinil bez námahy, jen pouhým mávnutím ruky; Midkemian jako oněmělý sledoval, jak rebelové na písečné ploše padají na kolena a ztrácejí vědomí.

Nad jejich bezmocnými, nataženými těly se rozlehlo Vojevůdcovo volání. "Nyní je svažte, postavte šibenici a oběste je pro výstrahu ostatním."

Dav utichl jako vítr před bouří. Lujan zamumlal: "Připravte se!"

Kenjí a ostatní válečníci se posunuli na svých místech dopředu. Pani domu neodolala pocitu nebezpečí, i když vypadala uvolněně a klidně. Kevin se jí dotkl a ucítil, jak se žena, kterou miloval, chvěje. Toužil po tom, aby ji mohl uklidnit, ale napětí v aréně stoupalo čím dál více.

Mladí důstojníci, kteří seděli v prvních řadách hlediště, zareagovali na Vojevůdcův rozkaz vzteklým křikem. Halasně se dožadovali toho, aby byla vězňům poskytnuta smrt válečníků. Mnozí z nich sloužili během válek s Midkemiany a Thurily jako velitelé hlídek v poli. Ať už byli zajatci na písku nepřátelé nebo spojenci, prokázali v bitvách svou statečnost; oběsit je jako otroky bez duše by poznamenalo celé Císařství hanbou.

Ani Ctihodní nezůstali klidní. Milamber prohodil několik vzteklých slov s dalším černopláštníkem, který se jej podle všeho neúspěšně snažil uklidnit. Nakonec jej Milamber odstrčil stranou, i když stále ještě mluvil; ten tlustý se jej pokusil zastavit, ale už bylo pozdě. Ctihodný, který býval kdysi Midkemianem, už byl na půli cesty ke schodišti, které oddělovalo mágy od císařské lóže.

Na písku arény vládl chaos. Dovnitř vběhli tesaři s nástroji a trámy a válečníci v bílém brnění doprovázeli další dozorce, kteří měli omráčené válečníky svázat.

Kevin, jehož varoval nějaký bezejmenný instinkt, ucítil, jak se hledištěm arény rozlil strach. Obrovský dav jako by ztuhl v sevření okamžiku, oněmělý děsem. Hvízdání a křik umlkly a všechny oči sledovaly postavu v černém hávu vedle Vojevůdcovy lóže.

Milamber pozvedl paži. Vzduchem zasvištěly modré plameny, oslepující i v přímém slunečním svitu, dolů se snesl modrý blesk a vybuchl mezi Vojevůdcovými strážemi. Muži byli odhozeni na všechny strany jako suché listí ve větru. Tesaři a jejich pomocníci ztratili půdu pod nohama a trámy a nástroje, jež nesli ke stavbě šibenice, byly rozváty na všechny strany jako stébla slámy. Šlechtice v nižších řadách hlediště vrhl tlak výbuchu zpět do sedadel a prudký poryv vzduchu proběhl řadami až na sám vrcholek arény. Milamber mávl rukou a jeho hlas jako nůž prořízl ticho, které se po výbuchu rozhostilo. "Již nikdy více!"

Obiloustlý mág náhle přestal se svými pokusy zastavit ho. Tak rychle, jak mu jen jeho krátké nohy dovolovaly, se vrhl k císařské lóži a jeho hubený společník běžel za ním. Oba Ctihodní krátce promluvili s Nebeskou září a ta vstala ze svého místa. V následujícím okamžiku oba i s císařem bez varování zmizeli.

Kevin, příliš ohromený na to, aby skryl svůj údiv, popadl Maru za paži. "Dobře. Tím se to řeší." Naprosto neobřadně ji zvedl z jejího křesla. .Jestli si Jeho Veličenstvo myslí, že je čas jít, pak odcházíme taky."

Lujan neřekl ani slovo, ale tasil meč a přeskočil opěradlo svého sedadla. Na jeho rozkaz se velitel útoku Kenji a oba další válečnici zařadili jako zadní stráž, zatímco velitel vojsk domu Acoma vykročil kupředu, aby předběhl Kevina s Marou. Jejich skupinka odešla úzkou uličkou mezi lóžemi rychlostí, která vypadala téměř jako nezdvořilý spěch. Milamberovo jednání si udržovalo pozornost většiny přítomných a ti, kteří seděli v řadách kolem uličky, podrážděně křičeli, když jim procházející pani domu se svým doprovodem na okamžik zakryla výhled. Napětí dostoupilo vrcholu v okamžiku, kdy Vojevůdcův hlas zazněl nepokrytým vztekem. "Kdo se opovažuje?"

Milamber vykřikl v odpověď: "Já se opovažuji! Toto se nesmí stát; nestane se!" Zbytek jeho slov válečníci domu Acoma nezaslechli, protože je přehlušil zvuk kroků, které se k nim blížily zezadu. Když dosáhli spojnice uličky se schody, vedoucími do vyšších pater, Kevin se otočil. Zahlédl, jak k doprovodu válečníků domu Acoma přicházejí dva cizí vojáci v kaštanově hnědých brněních.

Marina zadní stráž se zastavila a okamžitě tasila meče. Kevin, který si všiml, že k ochraně Mary zbyl jediný Kenji, varovně vykřikl: "Lujane!"

Velitel vojsk se ohlédl. Zaznamenal hrozbu a jedním pohledem poznal brnění. "Sajaio! Slouží Minwanabimu!" Ani se nezastavil a zakřičel na dva vojáky, kteří se chtěli zastavit a bojovat: "Zůstaňte těsně za svou paní." Ke Kevinovi dodal: "Mohli bychom je zadržet. Ale nejdříve musíme dostat do bezpečí Maru."

Zmatek v aréně neustával. Vojevůdce na mága zaječel: "Jakým právem se opovažuješ?"

Zdálo se, jako by Milamberova odpověď naplnila samotný vzduch hněvem. "Svým právem jednat tak, jak považuji za vhodné!"

Kevin, který si neuvědomoval nic než blížící se katastrofu, postrčil Maru kupředu. Odvážně klopýtala po kamenných schodech i přesto, že zvýšené podrážky jejích sandálů jí překážely v chůzi a neustále hrozilo, že upadne. Skrze sevřené rty procedila: "Všechno, co jsme znali, leží v troskách. Jsme uvrženi do chaosu."

Do uliček se začaly hrnout další postavy; válečníci domu Sajaio ve svém pronásledováni zaváhali. Krátce se poradili a jeden z nich odspěchal pryč. Ostatní pokračovali v pronásledování.

Nyní se schodiště začala hemžit odcházejícími lidmi, lordy a jejich dámami a válečníky, kteří prchali před nebezpečím, jež se v aréně vznášelo jako husté ticho před bouří.

Lujan zaslechl, jak na něj Kevin křičí, že se jeden válečník domu Sajaio oddělil, nejspíš s instrukcemi, aby přivedl posily. Velitel vojsk nepolevil v kroku. "Jen hlupák by teď začal bojovat. Nebo snad neslyšíš, co se děje?"

Hádka z císařské lóže končila slovy: "Mé slovo je zákon! Jdi!"

Mara sebou vyděšeně trhla a zachytila podrážkou za puklinu v dlažbě. Kevin ji strhl zpátky těsně předtím, než upadla, a musel ji skoro zvednout do náručí, aby ji udržel vzpřímenou. Koutkem oka sledoval, jak Milamber posílá bíle oděného

vojáka Císařské stráže, aby osvobodil vězně, kteří stále ještě leželi omráčeni v písku arény.

Vojevůdce dal průchod zadržovanému vzteku. "Porušuješ zákon! Nikdo nesmí osvobodit otroka!"

Milamberův hněv nabýval na síle a jeho hlas byl tvrdý jako ocel. "Já mohu! Stojím mimo zákon!"

Kevin ucítil příliv divoké naděje, když stoupal po posledním oddílu schodů uličky. Oblouk, který vedl na ulici, stál necelý tucet kroků před nimi. "Je to pravda?" zeptal se Mary. "Může Milamber osvobodit otroka?"

Mara na něj vrhla pohled naplněným strachem. "Může udělat cokoli. Je'Ctihodný."

Nebývalý pocit hrozícího nebezpečí začal vyvolávat paniku. Diváci vyrazili ze svých sedadel a tlačili se v uličkách. Ale dali se na útěk příliš pozdě.

Jeden z Vojevůdcových Ctihodných vstal, aby vyzval Mi-lambera k souboji. Kevin si byl vědom panického strachu kolem a davu, který se za nimi hrnul jako vlna, a strkal Maru k východu. Lujan zvedl meč, aby rozehnal dav, zatímco válečníci křičeli: "Acoma!"

Ale ne všechny nutilo k útěku kouzlo. Za zády jim zazněly výkřiky a pět válečníků v kaštanově hnědém brnění vyrazilo kupředu, aby se vrhli na Kenjiho a dva jeho vojáky. Velitel útoku domu Acoma neváhal ani na okamžik. Než by na sebe nechal zaútočit zezadu, raději se obrátil, vykřikl "Acoma!" a vrhl se útočníkům vstříc.

Zbývající dva vojáci mu vyběhli v patách.

Kevin s Marou utíkali dopředu a k jejich obraně zůstal už jen sám velitel vojsk.

Vojáci domů Sajaio a Acoma se střetli na schodech. Zvuk, se kterým na sebe narazily jejich zbraně, zůstal skoro nepovšimnut v silné vlně hluku - výkřiků vystrašených diváků, volání válečníků a stráží, které se snažily chránit své pány. Jiní lidé křičeli údivem nad soubojem mezi Milamberem a Vojevůdcovým mazlíčkem, jenž se odehrával před císařskou lóží.

Pak se nad těmito výkřiky rozlehl jek hrůzy a děsu.

Kevin, který právě dorazil na konec schodiště, si dovolil pohled zpátky. Z oblasti lóže mágů vyrazil chvějivý záblesk energie. Milamberova postava zmizela v oslepující záři; v děsivém, spalujícím nárazu se střetl modrý záblesk se zlatým. V neskutečné hře světel a stínů se tváře lidí v davu podivně rozmazaly. V každé z nich byla vepsána naléhavá touha utéci. Lidé se strkali, tlačili, mačkali a klopýtali, když se zuřivě snažili vystoupat po schodech k východu. Souboj, který začali vojáci domu Sajaio, byl ukončen tím, že nepřátelské strany byly od sebe odtrženy tisíci lidí, prchajícími před mágovým hněvem.

Kevin Maru pevně sevřel. "Utíkej!" Jen o vlásek před zdivočelými řadami diváků ji vlekl ze schodů dolů. V blikavém, žhnoucím světle kouzel zářil chochol Lujanovy přilby neobvykle zeleně. Jeho opakované výkřiky "Acoma!" se ztrácely v hluku vzteklých nadávek a zoufalého pláče zezadu.

Schody pokračovaly dolů jakoby bez konce. Mara na sandálech s vysokou podrážkou klopýtala a zakopávala. Kevin se sklonil a popadl ji do náručí a vůbec už nedbal na hodnotu jejího majetku. "Zbav se těch sandálů!"

Mara něco řekla. Přes hluk nebylo jejím slovům docela rozumět.

"Kašlu na smaragdy! Shoď ty boty!" rozkázal jí Kevin.

Když ji nesl, mohl postupovat po schodech jen pomalu. Třebaže se snažil utíkat, jak mohl nejlépe, opožďovali se za Lujanem a Kevin už cítil, jak jej postrkují cizí paže a narážejí do něj další lidé.

Mara si pomalu zula sandály. Kevin ji v zoufalství postavil na zem a pevně ji uchopil za paži. Strkal ji bez ustání před sebou a zezadu na něj dorážel zdivočelý dav.

Po jeho levici někdo upadl. V okamžiku jeho zhroucené tělo zašlapalo do země tisíc nohou. Nešťastník ani nevykřikl. Drtivá váha davu se přes něj převalila, vytlačila mu vzduch z plic a změnila jeho tělo na kaši. Na Kevinovu napřaženou paži se vrhl nějaký vyděšený a smyslů zbavený měšťan a málem ho odtrhl od Mary. Kevin reflexivně vytáhl Arakasiho nůž.

Zápěstí jeho paní mu skoro vyklouzlo z ruky a nyní ji držel jen za prsty. Přes rameno muže, který se mezi ně vklínil, zahlédl Kevin na její tváři výraz čiré hrůzy, než se mu v davu ztratila úplně.

Jejich spojení bylo málem přerušeno; s výkřikem vrazil nůž do zad člověku, který mezi nimi stál.

Muž upadl a on zoufale skočil dopředu, aby udržel ten kousek Mary, který ještě cítil mezi prsty. Vynořila se ze skupinky vyděšených řemeslníků a vpotácela se mu do náručí.

"Acoma!" Zdálo se, že křik zní blízko; Kevin se rozhlédl nad hlavami davu a děkoval bohu za svou midkemianskou postavu. Okamžitě zahlédl dvojici válečníků v zeleném brnění, která si prorážela cestu davem.

"Tady!" zaječel. "Tady!" Zamával rukou a úplně zapomněl na to, že v ní drží zkrvavený nůž. "Mám Maru!"

Válečníci vyrazili k nim a nechali se vést jeho nezaměnitelnou rudozlatou hřívou.

Náhle se vedle něj vynořil Lujan. "Schovej to!" vykřikl a ukázal na jeho nůž. Vtísnil se před barbara a použil své chrániče předloktí k tomu, aby jim proklestil cestu ven.

Kevin schoval nůž. Pochodoval dál s rozechvělou Márou v náručí, která se snažila postavit na nohy. "Ne!" zakřičel jí do ucha. "Jsi moc malá a nemáš ani boty. Ponesu tě."

Náhle mu schody pod nohama zmizely. Kevin se zapotácel, znovu získal rovnováhu a' nárazem davu se opět narovnal. Dosáhli uličky mezi vnějšími tribunami. Midekemian si vzdáleně uvědomil, že je Lujan touto cestou vede záměrně: u zdi stadionu se na ramenou otroků vznášela Marina nosítka obklopená klínem odhodlaných válečníků, pevný ostrůvek zeleni v přílivu chaosu.

Z nebe zazněl úder hromu. Nad stadionem se prohnal divoký závan vichru a tlak výbuchu srazil mnoho lidí k zemi.

Kevin se zapotácel kupředu, vrazil do Lujana a ucítil, jak se válečník napjal, aby vyrovnal rovnováhu. Mamě. Oba muži padli na kolena. Kevinovi zvonilo v uších; ale Maru nepustil. Zvedl se opět na nohy, nevěnoval pozornost odřeným kolenům a zarputile si probíjel cestu k nosítkům. Dav se rychle vzpamatoval a v panice se vytrvale tlačil dál, až Kevin ucítil, že má loket bolestně přimáčknutý k Lujanovu brnění. Snažil se držet zpříma, ale opět zavrávoral, když se

mu noha zamotala do překážky, která vypadala jako hromada hadrů.

Teplých hadrů: další ušlapaný nešťastník. Oběť, kterou klidně mohla být i Mara, kdyby ji v tom zmatku ztratil. Kevin přemohl žaludeční nevolnost a sevřel hedvábí jejích šatů tak pevně, až mu zbělely klouby.

V tom okamžiku vytryskla z arény k nebesům fontána energií. Dav strnul úžasem s hlavami zvednutými k obloze. Někteří se dokonce jako pomateni snažili vyšplhat na ramena druhých, aby lépe viděli.

Kevin s Lujanem využili tohoto chvilkového uklidnění, aby dospěli ke zdi, kde je obklopila hradba válečníků v zeleném jako pevný ostrůvek v rozbouřeném moři. Když Midkemian postavil na zem svou roztřesenou paní, dolehl k nim hřímající hlas. "To, že jste žili tak, jak jste žili po dlouhá staletí, vás neopravňuje ke krutosti. Vy všichni jste nyní souzeni a všichni jste byli shledáni vinnými."

Ten mág - Milamber. Kevin cítil, jak se v něm zvedá vlna pýchy nad tím, že se muž z Království opovážil dát přednost spravedlivému soucitu před úpadkem.

Nálada v davu se začala pomalu měnit. Několik lidí ohromeně vykřiklo, zvědavo na další urážky. Zástupy zpomalily krok a někteří se dokonce obraceli, aby se vrátili do arény.

"Kdo tady chce zůstat, je blázen," vykřikl Lujan. "Paní se musí v bezpečí dostat domů."

Kevin natáhl ruku, aby podepřel Maru, všiml si, že na ní má krev, a vzpomněl si na nůž. Chtěl zbraň odevzdat, ale Lujan prudce zavrtěl hlavou. "Neviděl jsem, jak jsi k tomu přišel, a mé oči budou slepé, když to použiješ k obraně mé paní."

Vojáci se semkli do těsného kruhu s Mářou, Kevinem a půltuctem nešťastných nosičů sevřených uvnitř. Otroci se přemisťovali ke svým místům u nosítek.

Pak se s nepřirozenou silou rozlehl stadionem mágův hlas. "Vy, kdo máte potěšení ze smrti a pohany druhých, pohleďte, jak vy sami dokážete čelit zkáze!"

Kevin vykřikl: "K čertu s nosítky! Utíkejte!"

Mara, stále otřesená událostmi,, konečně našla hlas a vykřikla: "Ano, musíme utíkat!"

Na Lujanův příkaz byla těžkopádná nosítka opuštěna. Stráže se v běhu přeskupily a začal úprk do bezpečí.

Z arény zavanul vítr, přinesl další výkřiky a rozervané chocholy důstojníků. Kevinovi naskočila husí kůže, když ucítil vjem, který od svého odchodu z domu téměř zapomněl - chlad. Na Kelewanu by žádné přirozené proudění vzduchu nemohlo být tak ledové.

Jakoby v odpověď se ozval Milamberův hlas. "Třeste se a zoufejte, neboť já jsem Moc!"

Když družina domu Acoma doběhla na nižší schodiště, zaznělo pronikavé zasvištění. Pak Milamber vykřikl: "Vítr!"

Odpovědí mu bylo zaskučení vichřice. V prudkém poryvu větru býk cítit hnilobný pach smrti a Kevin i ti nejstatečnější vojáci se téměř zalkli. Přesto pokračovali ve svém útěku a nutili bolavé plíce nadechnout se. Maře se vytratila barva z obličeje, ale držela krok se svou družinou, když sbíhali ze schodů.

Jejich cesta byla k uzoufání pomalá. Museli obcházet ty, kteří se drželi za břicho a ohýbali se nevolností z odporného zápachu, a Lujan zavelel svým vojákům, aby drželi krok. Někdo, koho přemohla nevolnost, byl ušlapán, zatímco jiní byli ustupujícím davem umačkáni a ukopáni.

Podlahu rozechvíval temný zvuk. Nemohl pocházet od ničeho z tohoto světa a trýznil uši svými hlubokými tóny pod hranicí slyšitelnosti. Válečníci zrychlili krok a Kevin uchopil Maru za zápěstí, aby jí pomohl z posledních schodů. Stíny se náhle zlověstně prohloubily; všechno potemnělo a slunce zmizelo. Nad stadionem se začala shromažďovat mračna, která se honila v obrovském víru.

Kevin nepochyboval o tom, že za tím vším stojí Milamber. Se smíchem zahnal strach. "Teď jim z té podívané udělá peklo."

Mara, která bez dechu běžela po jeho boku, na něj zmateně pohlédla. Kevin si uvědomil, že sklouzl do řeči Království, a zopakoval svou poznámku tsuransky. Přinutila se statečně usmát.

Doklopýtali až k úpatí schodů:'Lujan se zastavil a ke strážím přiběhli další vojáci, kteří vytvořili ochranný čtverec kolem své paní. Vnější řady se do sebe zaklesly pažemi a tak pokračovali ulicí dále. Mág za nimi křičel: "Déšť!" Hlas už zněl poněkud zastřeně. Kevin nabral vzduch do pálících plic a doufal, že je to proto, že se dostatečně vzdálili od víru zaklínadel, která Milamber svolával na shromážděný dav. Nebesa se otevřela a dopadly první kapky ledového deště. Následovala průtrž mračen, jež v okamžiku promáčela každého až na kůži. Poslední zbytky světla se vytratily. Kevin utíkal s očima napůl oslepenýma řáděním živlů. Pevně držel Marino zápěstí, ačkoliv mu klouzalo z ruky, jak jí zvlhla kůže, a její nohy se zaplétaly do mokrých sukní obřadního roucha. Bubnování kapek do dlažebních kostek a brnění vojáků se mísilo s pleskáním běžících nohou. Výkřiky davu zněly zamlženě, zabarveny hrůzou a zoufalstvím.

"Utíkej," pobízel Kevin Maru.

O několik kroků dále si všiml, že déšť slábne.

Družina domu Acoma dospěla do ulice ústící ke stadionu a vzdálený Milamberův hlas křičel: "Oheň!"

Ze stadionu se ozval hromadný křik plný děsu. Mara se ohlédla s hrůzou v očích a s obavami o nešťastníky, kteří zůstali uvězněni v pasti. Kevin se otočil, aby ji pobídl ke spěchu, a závojem deště spatřil věc cizí, děsivé krásy. Plameny ohně se prohánělý v mracích, z nichž stále ještě padaly k zemi ledové krůpěje. Klikaté blesky křižovaly oblohu. Hořící šipka zasáhla Kevinovu tvář, když z nebe začal pršet oheň.

Mara vykřikla. Na hedvábí, které halilo její hlavu, rozkvetly plamínky, jež neuhasila ani vlhkost, jíž bylo prosáknuto. Vojáci zadusili plameny svými rukavicemi a vzduch naplnil pach spálené kůže a laku. Utíkali. Od padajícího ohně se rozstřikovaly jiskry a oni ve strachu o své životy běželi stále rychleji.

Lujan ukázal. "Tam!" O sto metrů dále za kalužemi a plameny zářilo slunce na nedotčenou zemi.

Kevin vlekl Maru za sebou a těch posledních sto metrů mu připadalo jako kilometry. A pak byli najednou v bezpečí a svítilo na ně slunce. Vojáci na Lujanův příkrý příkaz zpomalili, aby popadli dech. Udýchaní muži byli jako bojovníci k

ničemu a v ulicích se mačkala spousta vyděšených lidí a vojáků připravených násilím bránit bezpečí svých lordů. Kevin využil přestávky, aby se ohlédl. Šílenství v aréně neskončilo. Oheň padal proudem a výkřiky umírajících a zraněných se spojily v jeden zoufalý nářek.

Ulice byly plné trpících, hořících lidských pochodní, které tančily a svíjely se ve strašlivých bolestech. Jednotliví šťastlivci, jimž se podařilo uniknout smrti a doběhnout do bezpečí, naráželi do prodavačů a otroků, kteří přerušili svoji práci a užasle přihlíželi. Mnoho lidí padlo k zemi strachy a jiní dělali ochranná gesta proti nepřízni bohů; ale většina jen stála v němém ohromení.

Nad vším tím zmatkem se z dálky neslo další slovo. Kevin mu neporozuměl, ale na Lujanovo mávnutí něžně pobídl Maru. "Bolí tě nohy? Bude nejlépe, když půjdeme dál. Myslím, že jsme tomu běsnění pořád příliš blízko."

Mara zamrkala s tváří bílou vyčerpáním. "Problém bot musí počkat. Do městského domu."

Lujan poslal jednoho muže napřed, aby přivedl posily k ochraně paní při průchodu městem. Velitel vojsk se držel tichých uliček; vyhnul se chrámové čtvrti, kde se věřící a kněží shromáždili kolem obětních oltářů k modlitbám, které měly usmířit bohy. Poslové spěchali za neznámými cíli a žebráci se potloukali místy, kam obvykle nesměli. Vojáci, obávající se útoku, se drželi pohromadě; Kevin pevně svíral Arakasiho nůž. Nikdo na ně nenastražil past, ale zemí pod jejich nohama proběhlo zvláštní chvění.

Otřesy doprovázel hluboký rachot a Kevina zachvátil strach. "Zemětřesení!" vykřikl. "Do tamtěch dveří! Rychle!"

Lujan a jeho válečníci se bleskově otočili. Odstrčili stranou tři plebejce, kteří našli úkryt pod kamenným obloukem dveří do hostince. Portál, postavený z pevného kamene, dříve podpíral dvě dřevěné stěny, které se zřítily v dávno zapomenutých časech.

Válečníci obklopili Maru a odvedli ji do úkrytu pod obloukem. Kevin klopýtal za ní, sevřen ze všech stran muži v brnění. Pak ucítil, jak mu země ujíždí pod nohama. Vojáci se zapotáceli a klesli na kolena; jiní padli jak širocí tak dlouzí, zatímco nosiči kvíleli s rukama nad hlavou. Síla otřesu porazila lidi na ulicích a z hostince se ozvaly výkřiky, když se zřítily stropy a trosky zavalily přítomné. Nádobí se tříštilo; z okolních budov padaly střešní tašky, římsy a parapety a rozbíjely se na chodnících. Balkony se hroutily, přepážky trhaly a lidé padali a krváceli.

Kamenná stěna poblíž se v oblaku prachu zřítila a otřesy nabyly na síle. Vzedmutá vlna proběhla celou ulicí a vzduch zvonil zvukem tříštícího se zdiva. Kevin zápasil s pohybem země, aby se mohl přiblížit Maře, ale dva vojáci už ji zalehli a chránili ji vlastními těly.

Šílenství zuřilo s neztenčenou silou; země se svíjela jako v bolestech. Z císařské čtvrti z místa, kde stála aréna, se ozýval rachot padajícího kamení a zdálo se, že se blíží jako lavina. Zvuk se zvedal jako mořský příboj protínaný zoufalým a bolestným nářkem deseti tisíců hlasů.

Pak se mezi dvěma údery srdce země uklidnila. Rozhostilo se ticho a slunce zazářilo závojem zvednutého prachu. Na ulicích zůstaly jen trosky a sténající ranění. Mrtví leželi tiše, vmáčknuti mezi dva kameny nebo zavaleni hromadami rumu.

Kevin se vyškrábal na nohy. Na tvářích ho pálily puchýře a oči měl plné prachu. Jakmile se vojáci kolem něj také zvedli, pomohl Maře vstát.

Když pohlédl do její zaprášené tváře pokryté pavučinami roztrhaného hedvábí visícího z jejího poničeného účesu, musel Kevin potlačit touhu dlouze ji políbit na rty. Místo toho jí odhrnul uvolněný pramen vlasů za ucho a roztřeseně se nadechl. "Měli jsme štěstí. Dovedeš si představit, jaké to muselo být v aréně?"

Mariny oči byly stále rozšířeny prožitou hrůzou. Vzdala se všech pokusů ovládnout rozechvění, ale její hlas zněl pevně jako ocel, když řekla: "Můžeme jen doufat, že náš milý lord z Minwanabi se na hrách zdržel příliš dlouho."

Pak, jako by ji zničená krása, která ji obklopovala, najednou zranila, krátce pokynula Lujanovi. "Zpátky do městského domu, rychle."

Lujan seřadil stráž a vydali se na dlouhou cestu rozbitými ulicemi Kentosani.

Arakasi se objevil později, jeho oděv sluhy byl zaprášený a ožehnutý. Marin městský dům byl daleko od arény a Milamberova hněvu, a tak utrpěl jen drobné škody. Tucet vojáků nyní střežil hlavní bránu a ještě více jich stálo na dvoře; vrchní špeh postupoval s nejvyšší obezřelostí. Dokud nespatřil Lujana v síni, nepolevil ve své opatrnosti.

"Bohové nás chrání, ty jsi to dokázal," přivítal ho velitel vojsk chraptivým hlasem v náhlém návalu citů.

V příštím okamžiku spěchal Arakasi po schodech nahoru, aby se uklonil své paní.

Mara seděla na polštářích, čerstvě vykoupaná, ale stále bledá rozrušením z událostí uplynulého dne. Rozbité koleno měla ukryté pod dlouhým domácím rouchem a v očích se jí tajila úzkost, která při pohledu na vrchního špeha zmizela. "Arakasi! Jdeš jako na zavolanou. Jaké zprávy přinášíš?"

Vrchní špeh se narovnal. "Když má paní promine," zamumlal, zvedl potřísněný hadřík a dotkl se své zkrvavené tváře.

Mara pokynula služebné, aby doběhla pro léčivé masti a umyvadlo. Vrchní špeh se snažil odmítnout péči své paní. "Ta rána je naprosto bezvýznamná. Někdo se pokusil využít příležitosti a okrást mě. Je mrtvý."

"Okrást sluhu?" otázala se Mara. Výmluva byla průhledná; mnohem pravděpodobněji riskoval vrchní špeh život v jejím zájmu, ale Mara vyhověla jeho přání a neobtěžovala ho otázkami.

Když Marina družina dospěla domů, zjistili, že vrchní špeh odešel s oddílem vojáků. Arakasi ponechal Jicanovi malou posádku a vydal se zpět k aréně, ale šílenství vyvolané Milamberem narušilo jeho cestu ulicemi. V nastalém zmatku se dvě družiny minuly.

Služebná se vrátila s košíkem léků. Mara kývla směrem k Arakasimu, který vypadal podrážděně, ale na pokyn své paní se nechal ošetřit.

Když služebná čistila jeho ránu, zeptala se Mara: "A zbytek našich vojáků?"

"Vrátili se se mnou," odpověděl náhle mrzutý Arakasi. Vrhl temný pohled na služebnou a dokončil svou zprávu.

"Ačkoliv jeden z vojáků utrpěl ránu do hlavy padajícím hrncem, pokud tomu uvěříš, a umírá."

Mara sledovala, jak z Arakasiho tváře mizí špína a zaschlá krev. "To není jen škrábanec. Je vidět kost." Připojila otázku, která ji pálila. "A co město?"

Arakasi odstrčil služčinu ruku. Rychle jako dravec uchopil čistý hadřík a přitiskl si ho k ráně. "Má paní by se neměla obtěžovat bolestmi svých sluhů."

V jemném příšeří soumraku Mara nadzvedla obočí. "A sluhové by se neměli obtěžovat pomáhat svým paním tím, že porušují zákony Impéria a dávají otrokům zbraně? Ne," - zvedla ruku, když viděla, jak se Arakasi nadechuje - "neodpovídej. Lujan se zapřísáhl, že nic neviděl. V kuchyni se objevil zkrvavený nůž, ale kuchaři tvrdí, že byl použit k podřezávání jig."

Arakasimu uniklo krátké uchechtnutí. "Jigy! Jak výstižné."

"Velmi. Teď odpověz na mou otázku," přikázala Mara.

Stále pobavený Arakasi poslechl. "Všude vládne chaos. Na mnoha místech hoří a je hodně zraněných. Ve čtvrtích kolem arény to vypadá, jako by na Kentosani zaútočila nepřátelská armáda. Vojevůdce byl pokořen Ctihodným Milamberem a odešel v hanbě. Stalo se to na veřejném místě a vyžádalo si to příliš mnoho nevinných životů. Předpokládám, že Almecho do zítřka ukončí svůj bídný život."

"A císař?" Navzdory rozrušeni ze zpráv Mara neztratila smysl pro všední starosti. Odeslala služebnou s příkazem, aby přinesla podnos s občerstvením.

Arakasi řekl: "Nebeská záře je v bezpečí. Ale Císařská bílá stráž se stáhla ze všech částí paláce kromě soukromých komnat, kde střeží císaře a jeho děti. Stráž Rady zůstává na svých místech, ale bez Vojevůdcových rozkazů nebude nic podnikat. S příchodem noci pravděpodobně převládne věrnost domům a každá jednotka se vrátí ke svému pánovi. S oslabenou radou a pokořeným Vojevůdcem se dá těžko předpokládat, co se bude dít." Arakasi pokrčil rameny. "Nezůstalo žádné právo kromě práva silnějšího."

Místnost jako by náhle potemněla a Mara pocítila zamrazení. Zatleskala na sluhy, aby zapálili lampy, a řekla-. "To musí slyšet Lujan. Myslíš, že budeme přepadeni?"

Arakasi vzdychl. "Kdo ví? Při všem tom šílenství. Ale pokud se mohu odvážit hádat, řekl bych, že dnes v noci budeme bezpeční. Jestli lord z Minwanabi přežil pohromu na stadionu, pak se s největší pravděpodobností stejně jako my skrývá ve svých pokojích, počítá ztráty a očekává zprávy, že do ulic vrátil pořádek."

Vstoupil sluha s podnosem plným jídla a v patách mu rázoval Lujan. Mara pokynula svému veliteli vojsk, aby se posadil, a nechala všem nalít chochu. Opřela se v polštářích a upila horkého osvěžujícího nápoje, zatímco Lujan přemlouval Arakasiho, aby si dal ošetřit své zranění. Válečníkovy barvité popisy zanícených ran od meče by přesvědčily i ty nejstatečnější a Arakasiho pomalu opouštěla umíněnost. Maru jeho utrápeně nakrčené čelo dojalo, ale ne natolik, aby mu dovolila odejít spolu s velitelem vojsk a nechat si od něj přiložit obvaz. Zvolila si správný okamžik a zasáhla. "Když si Almecho vezme život, bude svolána rada."

Arakasi, vděčný za vyrušení, sáhl po studeném pirohu s masovou náplní. "Nový Vojevůdce."

Lujan odložil připravený obvaz do košíku s léky. "Každý, kdo se zúčastní volby, bude ve smrtelném ohrožení. Není žádný jasný kandidát na titul."

Ale nebezpečí, jakkoli zjevné, nebylo tím nejhorším. Mara zvedla klidný pohled do jasného světla lamp. "Pokud někdy bude nutné, aby byl dům Acoma přítomen v radě, pak je to při volbě Almechova nástupce. Pouze pět lordů má takovou podporu, že se mohou ucházet o titul, a jedním z nich je Desio z Minwanabi. A ten nesmí v žádném případě uspět."

"Uzavřela jsi hodně dohod," poznamenal Arakasi, "a shromáždila dost hlasů, abys měla jistý vliv. Ale když je všechen řád převrácen vzhůru nohama, odvážíš se spoléhat, že ti, kteří ti to slíbili, budou hlasovat podle tvého přání?"

Nyní se projevilo Marino vyčerpání. "Není většího nebezpečí, než že Desio oblékne bílou a zlatou."

Lujan přejel prsty po jilci své zbraně. "Může se to stát?"

"Za normálních okolností nikoli. Teď...?" Vrchní špeh pokrčil rameny. "Pomyslel by si dnes ráno kdokoli z nás, že před soumrakem Almecho s hanbou ukončí svou vládu?"

Noc za přepážkami se najednou zdála více než temná. Mara, stísněná hromadícím se strachem, toužila po konejšivém sevření Kevinových paží; ale ten byl venku s válečníky a pomáhal při opravách škod napáchaných zemětřesením. Milamber dokázal při své vzpouře proti Vojevůdci víc než jen srazit hlavy a kamenné zdi. Jeho čin rozmetal celý řád Impéria a prach se bude usazovat ještě mnoho dní.

"Zdá se, že musíme být připraveni na všechny možností," pronesla Mara pevně. "Arakasi, až budeš v pořádku, půjdeš zpátky do města. Posbíráš všechny klevety. Síly tohoto Impéria se brzy napřáhnou novým směrem, a pokud nebudeme postupovat opatrně, můžeme být rozdrceni."

Následovala napjatá noc beze spánku, kdy Lujanovi válečníci přestavovali nábytek a vytahovali ze skladiště staré okenice používané v případě ohrožení. Na starodávné obydlí v Kentosani po staletí nikdo nezaútočil, ale věkovité zdi byly pevné. Válečníci opevnili dveře i vstupní bránu, jak nejlépe uměli, a otroci jim lucernami svítili na práci.

Z vnitřního města sem doléhaly zvuky potyček a na ulici byly slyšet kroky běžících lidí. Nikdo se neodvážil otevřít bránu, aby zjistil, jestli to jsou pronásledovaní zloději, nebo vrahové vyslaní zabít nepřítele.

Tři hodiny po západu slunce se vrátil Kenji s ranou od meče v rameni a s brněním rozdrásaným z tuhých bojů. Našel paní Maru v kuchyni, kde s Jicanem probírala zásoby potravin. S tabulkou v ruce zabraná do sčítání vypadala, jako by se chystala na dlouhé obléhání.

Kenji se uklonil a tento pohyb přitáhl Mařin pohled. Zavolala na sluhu, aby přinesl chochu, usadila velitele útoku na kuchyňském stole a ze skladiště se opět vynořil košík s léky.

"Vojáci domu Sajaio byli smeteni davem." Kenji bojoval s bolestným úšklebkem, když se snažil sejmout si brnění.

"Nedělej to," řekla Mara. "Zavolám otroky, aby ti pomohli."

Ale Kenji byl příliš soustředěn na splnění své povinnosti, než aby si toho všiml. Když rozepnul první přezku, začal s další a zmučeně pokračoval ve své zprávě. "Dva muži, kteří byli se mnou, jsou ztraceni; první zemřel v souboji, druhý zahynul v padajícím ohni. Dav mě zanesl příliš daleko a musel jsem bojovat, abych se dostal do městského domu. Chrámovou čtvrť zaplnily husté zástupy, které se modlily o své životy. Snažil jsem se projít po nábřeží, ale přístaviště jsou zničena zemětřesením."

Přiběhl otrok, který měl na Marin příkaz pomoci Kenjimu s brněním. Zranění zle krvácelo, hedvábné vycpávky pod lakovanou zbrojí byly nasáklé krví. "Probíhaly tam nepokoje, paní." Kenji se prudce nadechl, když z něj otrok sňal prsní plát. Sinalý a zpocený bolestí namáhavě pokračoval. "Chudáci a rybáři z přístavní čtvrti začali rabovat obchody."

Mara úzkostně pohlédla na Jicana, který si už povšiml rudé záře ohňů a správně předpovídal katastrofální následky pro obchod.

"Některá skladiště byla násilím otevřena a vyloupena. Další lidé se srotili a vydali se do císařské čtvrti žádat od Vojevůdce jídlo a přístřeší."

Mara Kénjimu pokynula, aby mlčel. "Vedl sis dobře. Ted si odpočiň a nech si ošetřit svá zranění."

Ale potlučený velitel útoku trval na tom, že vstane a ukloní se. Když otrok přinesl teplou vodu, aby odmočil vycpávky přischlé k ráně, opět si sedl a čelil nepohodlí s otupělostí pramenící z vyčerpání.

Mara usedla vedle něj a uchopila ruku svého důstojníka. Zůstala s ním, dokud jeho rameno nebylo ošetřeno, a naslouchala zvukům vzdálených potyček smíšeným se skřípáním Jicanova rydla. Zásoby shromážděné na policích a stolech jim vydrží několik dní. Třicet válečníků bude stačit k zabezpečení brány před drancujícím davem, ale ne před útokem ozbrojenců.

Nakonec k ránu, když byl Kenji uložen do postele a usnul, promluvila si Mara s Lujanem a určili důstojníka, který měl přivést posily z nejbližší posádky domu Acoma.

Přepážkami pronikalo dunění a výkřiky, které neladily se zurčením fontán. Oblohu ozařovaly ohně a ulice nebyly pro nikoho bezpečné. Když Lujan pouštěl svého posla branou, řekl ustaraně: "Modleme se k bohům, aby se naši nepřátelé nacházeli ve stejném zmatku jako my."

"Opravdu," zašeptala Mara. "Modleme se."